Bir (hz.) İbrahim Romanı

İSKENDER PALA

ABUM RABUM

1. Baskı 150.000 Adet

kapı

İSKENDER PALA

1958, Uşak doğumlu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ni bitirdi (1979). Divan edebiyatı dalında doktor (1983), doçent (1993) ve profesör (1998) oldu. Divan edebiyatının halk kitlelerince yeniden sevilip anlaşılabilmesi için klasik şiirden ilham alan makaleler, denemeler, hikâyeler ve gazete yazıları yazdı. Seminerleri ve konferansları geniş kitleler tarafından takip edildi ve "Divan Şiirini Sevdiren Adam" olarak anıldı. Bazı çalışmalarıyla Türkiye Yazarlar Birliği Dil Ödülü'nü (1989), AKDTYK Türk Dil Kurumu Ödülü'nü (1990), Türkiye Yazarlar Birliği İnceleme Ödülü'nü (1996) aldı. Hemşehrileri tarafından "Uşak Halk Kahramanı" seçildi. *Babil'de Ölüm İstanbul'da Aşk, Katre-i Matem, Şah&Sultan, OD, Efsane, Mihmandar* ile *Karun ve Anarşist* adlı romanlarının baskıları yüz binlere ulaştı, ödüller aldı ve yabancı dillere çevrildi. Türk Patent Enstitüsü tarafından marka ödülüyle taltif edilip adı tescillendi. 2013 yılı Cumhurbaşkanlığı Büyük Ödülü'ne edebiyat dalında layık görüldü. *Bülbülün Kırk Şarkısı* adlı kitabını ömrünün en güzel çabası sayan İskender Pala evli ve üç çocuk babası olup İstanbul Kültür Üniversitesi öğretim üyesidir.

www.iskenderpala.com
www.iskenderpala.net

Kapı Yayınları 586
İskender Pala Bütün Eserleri 73

ABUM RABUM
İskender Pala

1. Basım: Aralık 2017 (150.000 adet)

ISBN: 978-975-2448-30-8
Sertifika No: 10905

Kapak Tasarımı: Utku Lomlu
İllüstrasyonlar: Cihangir Erönü
Sayfa Tasarımı: Mürüvet Durna

© 2017; İskender Pala
© 2017; bu kitabın yayın hakları Kapı Yayınları'na alttir.

Kapı Yayınları
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: bilgi@kapiyayinlari.com
www.kapiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 12088
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

Genel Dağıtım
Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İstanbul
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Kapı Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

İSKENDER
PALA

ABUM RABUM

kapı

TEŞEKKÜR

Bu kitap üzerinde çalışırken;

Bilimsel düzeltmeleri için Sayın Prof. Dr. Ömer Faruk Harman, Prof. Dr. Cengiz Tomar, Prof. Dr. Nafiz Aydın ve Dr. Selim F. Adalı beyefendilere,

Yayın öncesinde kitabımı okuma nezaketini gösteren Sayın Sefer Turan, Hamit Çelik, Nuh Yılmaz, Cüneyt Avcı ve Aydın Doğan beyefendiler ile Kübra Özteke, Tülin Ersöz, Esra Akın ve Ayşegül Durmaz hanımefendilere,

İstanbul Arkeoloji Müzesi ile Şanlıurfa Müzesi personeline,

Hz. İbrahim'in izinde yaptığım seyahatleri benim için kolaylaştıran Yunus Emre Enstitüsü'nün sayın yetkilileri ve hassaten Kahire YEE çalışanlarına,

Bu seyahatlerde bana eşlik edip görüşlerini paylaşan dostlarım Sayın Faruk Bayhan, Fatih Aksoy ve Faruk Bayrak beyefendilere,

Kapı Yayınları'nın fedakâr çalışanlarına,

Kitaplarımın her zamanki ilk okuyucusu değerli eşim Fatma Hülya Pala hanımefendiye,

Minnet ve şükran hisleriyle teşekkür ederim.

Karakterler:

Selim (28): Üniversitede dinler tarihi asistanı Sümerolog.

Alperen (28): Emniyet istihbaratında komiser.

Vuslat (25): MİT ajanı.

Vedat Bayrak (50): MİT İstihbarat Araştırmaları Merkezi (İSAMER) Şefi.

Masaaki (26): Japon emniyet görevlisi.

Keiko (28): Üniversite asistanı Japon Sümerolog.

Elazer Mikael (60): Kudüs'te ezoterik ilgileri olan bir haham.

Zara Levian (23): Sümerolog olarak yetiştirilmiş zelot.

Kitron, İzak (30): Sahte Mossad ajanı zelot.

Süslü (Susan Stone, 40): CIA karargâhında Bilgi Operasyonları Merkez Direktörü.

Christopher (30): Fransız gizli Yahudisi, Mossad ajanı.

Harput Ağa (50): İstanbul'da ezoterik örgüt yanlısı müze görevlisi.

Melissa (35): Fransız Sümerolog, CIA ajanı.

Kevin (26): Çaylak CIA ajanı.

Noah (40): İstanbul'da ezoterik örgüt yanlısı papaz.

Donald Furlan (55): Vatikan'da kardinal.

Bakan (40): Dünya hakimiyeti için çalışan gizli örgüt üyesi.

*

İştar (Yıldız-tanrı, İanna): Sümer'in aşk ve savaş tanrıçası, Jüpiter, Müşteri.

Sin (Ay-tanrı): Sümer'in büyük kozmik tanrısı, Kamer.

Şamas (Güneş-tanrı): Babil'in koruyucu tanrısı. Şems.

Marduk: Babil'in en büyük koruyucu tanrısı.

Utnapiştim: Sümerlilerin Hz. Nuh'a verdikleri ad.

Bu kitapta yer alan bütün resimler gerçektir. Olaylar ve isimlerdeki muhtemel benzerlikler tesadüf eseridir.

"Ur kentinde telaşlı bir gün. Bir kişi yakılacak. Bir peygamber.
Padişahla peygamber karşı karşıya.
Madde gücüyle mana gücü karşı karşıya.
Bir tiyatro oyunu bu galiba, ateş sahnesinde oynanacak...
Perde işini de alevler görecek."

Sezai Karakoç, *Yitik Cennet*, s. 56

I

"Yıllar önce fırtınalı bir gecede Kuşimoto Feneri'nin kapısını bir el tıklattı. Ermiş tavırlı fener memuru Tanaka –herkes onun ruhlara rehberlik ettiğine inanırdı– kapıyı açtığında farklı giysiler içinde bir denizcinin yerde yattığını gördü. Islak, baygın ve ağır yaralı... Bir deniz kazası geçirdiğini anladı. Onu içeri alıp elini kalbine koydu. Hayret! Şimdi dilini hiç bilmediği şu denizcinin kalbini okuyabiliyordu: 'Çook uzaklardan geliyorum' dedi denizcinin kalbi, 'Taa Türkiye'den... Gemim Ertuğrul, şurada dalgaların arasında.' Tanaka bir yıl evvel Ertuğrul adlı Türk gemisinin kayalıklara çarparak battığı o fırtınalı geceyi hatırladı. Kaza mahalline baktı; deniz sakin, mehtap ışıltılıydı. Belli ki bu denizcinin rehber ruhları ona yardımda gecikmişlerdi. İçinden 'Ertuğrul'un Babayanı' diye fısıldadı ve ıslak giysilerini çıkarıp uzun paltosuna sarındırdı. Ona güzel bir döşek hazırladı, yarasına merhem sürdü, her gün yemekler pişirip ikram etti. Üç yıl geçti, ne Tanaka Ertuğrul'un Babayanı'na geçmişiyle ilgili bir şey sordu, ne Ertuğrul'un Babayanı Tanaka'ya hayatını anlattı. İyi niyet ve tebessümde buluştular. O üç yılda, Kuşimoto'da hiç kötü gün yaşanmadı, toprak bereketli mahsuller verdi, ağlar denizden hep dolu çekildi. Halkın yüzü gülüyordu. Kıtlık, yoksulluk ve acı günler geride kalmıştı. Ve insanlar bütün bunlara bir sebep aradılar. Sonunda biri 'Fenerin efendisi Üstad Tanaka'nın evinde bir babayan yaşıyor; temiz ruh!' deyiverdi. O günden itibaren halk 'Ertuğrul'un Babayanı'nı gittikçe artan

bir merakla görmek istedi ve günlerden birinde, Kuşimoto'nun şogunu, Katsumasa Tashima feneri ziyarete geldi. Çocukluk arkadaşı Tanaka'yla sohbet edip babayanı sordu. Tanaka onu arka odaya, 'Ertuğrul'un Babayanı'na götürdü. Tashima babayanın yüzüne bakınca içi ferahladı. Temiz bakışlı, güler yüzlü, bilge görünümlüydü. Kısa bir sohbetten sonra konuştuğu kişinin ne değerli biri olduğunu anladı ve Kuşimoto'daki değişimi onun başlattığına kanaat getirdi. Fenerden döndüğünde kasaba halkının meraklı sorularının hepsine cevap vermekle kalmadı, babayanın ruhlara rehberlik ettiğini, insanları kötülüklerden koruyacak bir tesir gücüne sahip olduğunu da söyledi. Sonraki bütün zamanlarda Kuşimotolular problemleri olduğunda, iyi günde, kötü günde, gelip hep babayandan yardım talep ettiler. Doktor hastasını ameliyat etmek istediğinde, hastalar ameliyat olmadan önce hep ona danıştılar; genç kızlar ona sorarak evlendiler, delikanlılar balık ağlarını onun adını anarak denize saldılar. Kuşimoto'da herkes şimdi inanırlar ki, 'Ertuğrul'un Babayanı' onları kötülüklerden koruyup kollayacak, denizlerde denizcilerin ruhları var oldukça hayatları bereketli, günleri güzel geçecek..."

(Eski bir Japon halk efsanesinden)

Tokyo, Fuchu, 31 Mayıs, 13.00 (TSİ: 07.00)

Polis Merkezi'ne cinayet ihbarı yapıldığında, üç sokak ötedeki Tokyo Ecnebi Araştırmaları Üniversitesi'nde (TUFS) mezuniyet töreni başlamak üzereydi. Dekanlar başta olmak üzere bütün öğretim üyeleri ve öğrenciler akademik kıyafetleriyle çimenlerle kaplı bahçedeki büyük platformun önünde yerlerini almış, veliler ve öğrencilerin yakınları da puslu bir ilkbaharın zengin tonlarıyla her rengi yansıtan ağaçlar arasında dizilen sandalyelere oturmuş, neşelerini uğultuya dönüştürmekle meşguldüler. Vakit ilerleyip de orkestradaki yaylıların slow parçaları birbiri ardına eklenmeye başladığında bahçeyi saran romantik hava yavaş yavaş dağıldı. Kiremit renkli rektörlük binasının duvarına bir mimari tasarım olarak konulan büyük saat, törenin yirmi dakika geciktiğini gösteriyordu çünkü. Zaman kavramına titizlik gösteren Japonlar için moral bozucu bir durumdu. Nitekim birkaç dakika sonra ziyaretçilerin uğultusu da kesilmiş, gözler kürsüde bir hareketlenme umuduyla etrafı kolaçan etmeye başlamıştı. Bakışlar rektör ile o yılın en başarılı asistanını arıyordu; töreni başlatacak iki kişiyi...

TUFS köklü bir üniversiteydi ve gerek öğretim üyeleri, gerek mezunlar ve öğrencileri için bu, kaç yıldır beklenen çok özel bir gündü. Yüzüncü yılın diploma töreni her sene yinele-

nen bilindik kutlamalardan daha zengin ve görkemli olmalıydı. Ne de olsa okul birincisi üniversitenin yaş kütüğüne altın çiviyi çakacak, en başarılı asistan da üniversite amblemindeki melek kanatları arasından fışkıran meşalenin kırmızı ışığını altın sarısıyla değiştirecekti.

Yarım saattir bekliyor olmak gerek konukların, gerekse öğrenci ve öğretim üyelerinin akıllarında bir şeylerin ters gittiği fikrini uyandırmak üzereyken siren sesleri duyuldu. Bütün o törensel ihtimam ve kurgunun birdenbire boşa gittiğini düşündürecek şekilde yaklaşan acı sesler... Orkestra sustu. Meraklı bakışlar bahçe kapısına çevrildi ve umulmadık konuklar ardı ardına içeri girmeye başladılar; ambulans, itfaiye, polis araçları... Yol boyundaki görevliler sirenlere uyarak aceleyle barikatları kaldırdılar ve geçişi engelleyen öğrenci bisikletlerinden birkaçını kenara fırlattılar. Araçlar, Asya ve Afrika Dil ve Kültürlerini Araştırma Enstitüsü'nün önünde gelişigüzel durduğunda kalabalığın uğultusu kulakları tırmalayacak kadar yükselmişti. Ve bir isim ağızdan ağıza dolaşmaya başladı: Keiko.

Keiko, bu yılın en başarılı asistanı, enstitünün Sümer ve Akat dilleri üzerine çalışmalar yapan araştırmacısıydı. Sağlık görevlileri ve polis ekiplerinin hızla binaya dalışları tören alanındakilerin olup bitenler hakkında yığınla fikir üretmeleri anlamına geliyordu. Ve sonunda hepsinin hayretle ifadelendirdiği şey bir cinayet haberi oldu. Güzel ve başarılı asistan Keiko, –adının aksine– sevimsiz bir güne uyanmış ve bir cinayete kurban gitmişti. Tören alanında Keiko'nun yapacağı konuşmayı dinlemek üzere heyecanla beklemekte olan ecnebilerden biri, şık giyimli Christopher, adımları birbirine dolaşarak polislerin yanına koştu. Güzel sevgilisi Keiko'yu, odanın ortasında kanlar içinde yatarken göreceğini bilmeden.

Japonlar için izahı imkânsız hâllerden biri sayılabilirdi. Bir üniversitede olabilecek en son hadise vuku bulmuş, kuruluş yıldönümü ve mezuniyet töreninin birleştirildiği önemli

bir gün kana bulanmıştı. Cesedin başındaki herkes şaşkındı. Öğretim üyeleri gibi polis de olanlara bir anlam veremiyordu. Öldürülen kişi üniversitenin en çalışkan doktora öğrencisi ve asistanıydı. Ve kalbinde elde dövülmüş bir kama duruyordu, kabzasında iç içe üç harfin yer aldığı bir kama...

İlk bakışta antika bir kaiken bile sanılabilirdi. Kızın bedenine sekiz kere girip çıkmıştı. İlk müdahaleyi yapan sağlık görevlileri yerde uzanan sevimli Keiko'nun artık ölü olduğunu ve tıbbi anlamda bir müdahaleye gerek kalmadığını söylüyorlardı. Polis için araştırılacak pek çok detay vardı ama hepsi sıradan işlerdi ve kolay çözümlenecek bir vakaya benziyordu. İlk bilgileri alabilecekleri asistan arkadaşları –biri hariç–, hocaları ve sevgilisi hemen yanlarındaydı. Yani muhtemel şüpheli olabilecek kişiler... Maktulün boğazında morarma vardı ve yerdeki kan izleri bıçaklandıktan sonra telefona uzanmak istediğini gösteriyordu. Odanın yerleşim düzenine göre eşyalarının incelenmesi, telefon görüşmeleri ve mesajlaşmalar, görevlilerin sorgulamaları ve kamanın kabzasında parmak izi araştırması... Rutin cinayet prosedürü işte.

İnceleme başladığında polis fena hâlde yanıldığını anladı. Parmak izi ekibi bütün gayretlerine rağmen hiçbir sonuç elde edemiyordu, oda tertemizdi. Hatta maktulün moraran boğazında ve cinayet aleti kamanın üzerinde bile incelemeye alınacak bir iz yoktu. Belki kabzasındaki işaret, harflere benzeyen şu arma... Arkadaşlarının ifadesine göre Keiko'nun ofisindeki özel anlam taşıyan birkaç aksesuardan biri olan bu antik kamanın üzerinde mutlaka parmak izi bulunmalı değil miydi? Katilin değilse bile kendisinin yahut bir ziyaretçinin, bir öğrencinin... Ama yoktu. Katil neden bu kamayı sekiz kere vücuduna sapladıktan sonra kalbinde bırakmıştı? Neden alıp gitmemişti? Vermek istediği mesaj mı vardı? Üzerindeki şu arma, "$\mathcal{Z}\mathcal{E}\text{-}\mathcal{M}$", kime veya neye aitti?

Çok geçmeden polisin aklından geçen tüm sorular ardı ardına cevapsız kalmaya başladı. Gerekli incelemeler sona erdi-

ğinde sıfır elde var sıfırdı. Boğazı sıkılarak bıçaklanmış veya bıçaklandıktan sonra boğazı sıkılmış bir ceset öylece odanın ortasında yatıyordu! Ne çevrede bir iz, ne telefonundaki aramalarda şüpheli yahut sıra dışı bir konuşma, ne de odayı dolduran insanlardan birinin bilgisi! Olağan dışı bir hareket veya gelişme? I-ıh! Hiçbir şey yoktu. Belki de bu yüzden, maktulün telefonundaki kayıtları çözümleyen operatörün raporu faks yazıcısından çıkmaya başladığında bütün dikkatler makineden akan sayfaya yöneldi. Ama heyhat!.. Genç polisin çıktıyı okuyan sesinden umutsuzluk akıyordu:

*"İsimleri kayıtlı tanıdıklarıyla her zamanki gündelik görüşmeler... 'Ertuğrul'un Babayanı' ve 'Sümeroloji' başlığıyla açılmış önemsiz iki WhatsApp ve mesaj grubu. Konuşma süreleri kısa. Konuşma dili Japonca ve İngilizce... bla... bla... bla... Sonuç olarak, olağan dışı hiçbir veri mevcut değildir. Tekrar dinlenmek istenirse telefonun şifresi: '**Abum Rabum**'dur."*

Odadaki hocalar tarafından da baş sallayarak tasdiklenen bu cümlelerden sonra genç polis Masaaki, faks çıktısını avucunda öfkeyle buruşturup çöp sepetine basketlemek ister gibi kolunu kaldırdı, amiriyle göz göze geldi ve kararından dönüp kâğıdı ona uzattı. O sırada omuzları düşüveren polis amiri kağıda yeniden göz gezdirdi, son paragrafa gelince delil torbasındaki telefonu açtı ve şifreyi girmeyi denedi: "Abum Rabum". Bunu içine düştüğü çaresizlikten mi yaptığını, yoksa gelen raporu doğrulayarak zaman mı kazanmak istediğini kendisi de bilmiyordu. Belki de telefonu inceleyen ekibin dikkatini çekmeyen bir ayrıntı yakalardı. Parmakları hızla tuşlamalar yaptıkça ekranda bilgiler akıyordu. Aramalar, mesajlar ve diğer kayıtlar. "Ertuğrul'un Babayanı" dosyasında aile fertleriyle yakın arkadaşlarının, "Sümeroloji" grubunda da dünyanın her yerinden bilim insanlarının mesajları vardı. Olağan dışı hiçbir şey de yoktu üstelik. Kendine kızdı, "Bir bilim insa-

nının hayatında olağan dışı ne arıyorum ki zaten?" Dudağını büküp telefonu torbaya atarak yeniden masayı araştırmaya koyuldu. Eliyle döşemesini ve ek yerlerini yokladı. Köşede iğreti duran bir kâğıtta Yomota Inuhiko'nun okuyana ölüm ve lanet getiren "Tomino'nun Cehennemi" adlı şiiri yazılıydı. Önce ezberinden birkaç dize mırıldandı. Ama herkes gibi o da şiirin sonunu getirmeden kağıdı bıraktı; lanete uğramamak için. Sonra da "Saçmalık" dedi alçak sesle ve yüzünü buruşturarak devam etti, "Yok Ertuğrul'un Babayanı, yok Tomino'nun cehennem laneti! Seni efsaneler öldürmüş kızım!"

Gel gelelim fikrinden dönmesi uzun sürmedi. Maktulü tanıyan herkes, ne ezoterik inanışlarından, ne de geçmiş takıntısından bahsediyor, bilakis tam bir işkolik olduğunu söylüyordu. Ofisi paylaştıkları Yahudi asıllı meslektaşı Kitron ile birlikte gece gündüz Sümer metinleri, Akatça kitaplar, yıldızbilim, arkeoloji, tarih... Asosyal bir hayat. Polis amiri, kızın twitterda takip ettiği toplam bir iki akademisyen ve üç yakın arkadaştan başka dış dünya ile bağının olmadığını düşünürken Masaaki amirinin düşüncesini okurcasına mırıldandı, "Ne hayat ama" ve yüzüne bakarak tamamladı cümlesini "Varsa yoksa kitaplar, yazılar ve tarih öncesi insanlar!"

"Dalga mı geçiyorsun Masaaki-kun! Sana benzeyen biri yatıyor işte yerde. Kitap, kitap, kitap... Tarih, arkeoloji, Ortadoğu... Hatta kızın şuradaki Sümerce metinleri bile sana sesleniyor sanki! Sonra da herkes ağız birliği etmiş bana işkolik oluşundan, çalışkanlığından dem vuruyor. Yok arkeolojide tez sahibiymiş, yok Sümeroloji araştırmalarında adı literatüre geçmişmiş falan filan... Neden öldü peki?"

Masaaki bir anda kendini yerde yatan kıza yakın hissetti. Bildiklerinin benzerlerini bilen bu kızla ölüyken değil de sağken karşılaşmadığına, en azından onun Sümeroloji grubunda olmadığına hayıflandı. Olayı çözme konusunda sergilediği başarısızlığın ve hâlâ bir ipucu elde edememe çaresizliğinin moral çöküntüsü içindeydi. Saatine baktı. On dördü geçiyor-

du. Tecrübeli bir polis şefi olan amirine başını çevirdi; altı yıl boyunca kendisine her şeyi öğreten ustasına. İlk günden bu yana onu hiç böylesine sıkıntılı ve çaresiz gördüğünü hatırlamıyordu. Zavallı adam, ilk araştırmaları yapmış, maktulün tanıdıkları hakkındaki bütün bilgileri almış, bulunabilenleri ayaküstü sorgulamış, çevre incelemesi ve parmak izi çalışmalarının tamamlandığını kontrol etmiş ama çözüme ulaşmak üzere hiçbir ilerleme gösterememişti. Yerdeki cesede, kariyerini olumsuz etkileyecek bir vaka olarak baktığı belliydi. Yüzündeki huzursuzluğu fark edenler daha kötüsünü de düşünebilirlerdi. Her zaman bir zafer edasıyla tekrarladığı "Şimdilik cinayet mahallinde yapılacak pek işimiz kalmadı!" cümlesini bu sefer öyle kısa sürede, kendinden emin bir ses tonu ve neşeyle söyleyemeyeceği ortadaydı. Zihninin başka yerde olduğu duvarları dolanan boş gözlerinden okunuyordu. "Ne katilden, ne cinayet sebebinden bir iz! Peki ama nasıl olabilir?"

Keiko'nun cesedi torbaya girip de fermuarı kapatılırken hem Masaaki, hem de amirinin zihninde beliren tek umut, bu genç bilim insanının son iki yıldır ofisini paylaştığı Kitron'la henüz görüşmemiş olduklarıydı. Birlikte aylardır Sümer metinleri üzerinde çok yoğun biçimde çalışıyorlardı çünkü.

"Yine mi Kitron-san?" diye karşılık verdi soruya Dekan Bey, sonra da artık sıkıldığını gösteren baştan savma bir el işareti yapıp sıraladı, "başta söylediğim gibi Memur Bey, iki gün evvel dini bayramlarını kutlamak için İsrail'e gitmek üzere izin aldı. On gün sonra dönecek! Tamam mı, bir kere daha kayıtlara geçti mi? Şimdi müsaade ederseniz..."

Dekan cümlenin gerisini getirmeden kapıya yöneldi. Bir an evvel bahçeye varıp yapılamayan törenin ardından hâlâ bekleşen ebeveynler var ise özür dileyici bir konuşmayla onları dağıtmaktı niyeti. Masaaki adamın acelesini anlayışla karşılayıp onu uğurladıktan sonra odadakilere yeniden baktı. Doktora öğrencileri ve arkadaşları. Onlar da Kitron hakkında

dekanın söylediklerini doğrulayan cümleler kuruyor ve İsrail'e gittiğini anlatıyorlardı. Amiri öfkesini şakayla örtmeye çalıştı:

"Evet Masaaki-kun? Tokyo'da Ortadoğu kültürüyle ilgilenen ve Yahudi komşulara sahip tek polis sendin, değil mi?"

"Pesah, efendim, İsrailoğulları'nın Mısır'daki kölelik zamanlarından kurtuldukları günün yıldönümü, sekiz gün süren bir yolculuk anısına yapılan kutlamalar. Hep mayasız ürünler yerler."

Bunları kekelerken Masaaki'nin zihninde amirinin patlamaya hazır olduğu zamanlarda taşıdığı öfkenin ürküntüsü, gözünün önünde ise kendisine mayasız ekmek ve boyalı yumurtalar getiren Yahudi komşusu vardı. Amirinin dikkatini dağıtıp sakinleşmesini sağlamak için köşede üzgün beklemekte olan Christopher'a sordu:

"Christopher-san, acaba biliyor musunuz, Keiko bir dine inanır mıydı?"

Christopher, elindeki sigaradan çekmek üzere olduğu nefesi yarıda bırakıp kekeledi:

"Bütün dinleri araştırırdı. Bazen Musevileri, bazen Hıristiyanları, daha ziyade de Müslümanları... Şintoizmi çok iyi bilirdi. Her inanıştan kendine göre sonuçlar çıkardığı olurdu."

"Ne gibi sonuçlar?"

Christopher, sağ elinin dört parmağını sanki hayali bir golf topunu avucunda yuvarlar gibi sırayla hareket ettiriyor ve hareketini durmadan tekrarlıyordu. Heyecanlandığı veya korktuğu zamanlarda kendini ele veren bir tik gibi. Böyle durumlarda en rahatsız edici şey de kendisini dinleyenlerin dikkatlerini sözlerine değil, eline yöneltmeleriydi. Oysa muhatabının gözlerinin içine bakarak konuşacak kadar ciddi, hatta samimi görünüyordu:

"Şey, efendim, sanki onun kendine göre bambaşka bir dini vardı. Efsanelerin din kökenli olduğunu düşünürdü mesela. Bazı kavramları çok önemser, asla taviz vermezdi. Temiz

kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, şükür, temizlik ve sözünde durmak, onun vazgeçilmez ilkeleriydi."

"Güzelmiş... İnsana ilahi bir mesaj gelse zaten bunları emrederdi herhâlde. Sevmeye başladım bu kızı."

Masaaki bu son cümleyi ortama bir neşe katmak ve amirinin dikkatini konuya yoğunlaştırmak için coşkulu bir şaka edasında söylemişti.

"Ne zaman inançtan söz etsek, 'Yüce Baba' derdi, Yüce Baba dürüstlük önerir. Yüce Baba sabır önerir... Yüce Baba dilini tutmak..."

"Hımm! İnancı yüzünden öldürülmüş olamaz, değil mi?"

Christopher sorunun sahibine döndüğünde polis amirinin sert bakışıyla karşılaştı. Elindeki hayali golf topu sanki daha hızlı dönmeye başladı. Tane tane anlatmak istese de sesi heyecanlıydı:

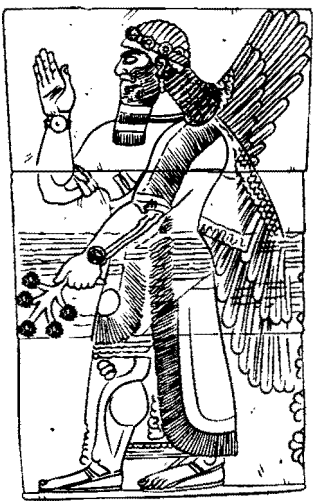
"Asla efendim, o sapkın biri değil, bilakis herkese gerekli olan erdemlerin inancına sahipti, neden öldürülsün?"

✸◡❀

Ertelenen törenin ardından bahçede biriken bazı meraklılar ile sirenleri susmuş araçlar, inceleme ekipleri ve Keiko'nun cesedi üniversite bahçesini terk ediyordu. Masaaki ve amiri de cinayet mahallinde son kontrolleri yapmış, inceleme raporu için getirdikleri form bilgilerini gözden geçirip kapıya yönelmişlerdi. Masaaki çıkış hizasına özellikle konulduğu anlaşılan küçük not panosuna baktı. Daha doğrusu panoya iliştirilmiş bir fotoğrafa. Tanıdık bir yeri gösteriyordu. Vaktiyle turistik bir ziyaret için gittiği Türkiye'de güneşin doğuşunu seyrettiği bir dağ; Nemrut Dağı. O seyahatten sonra dağ ve Nemrut uzunca bir süre ilgi alanında kalmış, bu konularda ne bulduysa okumuş, her ikisi hakkında da pek çok şey öğrenmiş, hafızasına kaydetmişti. Nemrut denilen dağın efsaneleri Fuji'ninkilerden gizemli, adamın hikâyeleriyse Ka-

run'dan daha zengindi. Vaktiyle ziyaret ettiği Cleveland Sanat Müzesi'yle Kudüs Müzesi'nin duvarlarını süsleyen üç metrelik devasa rölyefini hiç unutmamıştı mesela. Süslü giysileri içinde sağ elini başı hizasında kaldırışı bile onu binlerce yıl öncesinin tanrısı yapmaya yetiyordu.

"Ne muhteşem bir sabahtı!" diye mırıldanırken eli dağı gösteren fotoğrafa uzandı. Köşesinde 27 Eylül tarihini okudu. "Ama arkadaşları Keiko'nun iki yıldır Japonya'dan hiç ayrılmadığını; Yahudi meslektaşıyla birlikte gece gündüz çalıştıklarını söylememiş miydi?" Resmin arkasını çevirdi. Sağ köşede küçük üç kanji vardı. Turuncu mürekkeple yazılmış kanjiler. "Resmin sahibi kim acaba?" diye geçirdi içinden ve gözleri odadaki her iki masayı yeniden araştırdı. Evet, işte Keiko'nun masasında turuncu mürekkepli pilot bir kalem duruyordu. Kanjileri o kalemle yazmış olmalıydı. Yazıya tekrar baktı. Okumaya çalıştı: *"u-bi-do-ga... ad-da-mah-he... igiiii...."* I-ıh! Bir anlam çıkmıyordu. Sanki Sümerce veya Akatçaya benziyordu. Kitron'un Yahudi olduğunu aklına getirerek "İbranice olmasın?" diye sordu kendine; "I-ıh.. Hiç benzemiyor! Belki de Akatların çivi yazısı yahut Babil alfabesi! Hece sistemini çağrıştırıyor." Bu kelimelerden birini sesli söylemiş olmalıydı ki amiri, "Haklısın, Sümeroloji asistanlarının odasındayız!" açıklamasında bulundu. Sonra da elinden alıp fotoğrafa dikkatle baktı. Dağın görüntüsü ve güneşin doğuşu gerçekten muhteşemdi. Masaaki "Bir helikopter veya balondan çekilmiş olmalı!" dedi. Tam resmi yerine asacağı sıra-

Nemrut Rölyefi
(Cleveland Sanat Müzesi, Ohio)

da bahçede uzaklaşmakta olan Christopher'a da göstermek geçti içinden. Geri çağırdı. Üzgün sevgilinin sesindeki keder, bu defa kelimelerine hiç yansımıyordu sanki:

"Ha, Nemrut Dağı! Türkiye'nin Fuji'si diyebilirsiniz. Ve eğer imkânınız olursa bir gün mutlaka gidip güneşin doğuşunu ve batışını oradan seyretmelisiniz."

Amir eliyle yerdeki kan izlerini göstererek umarsızca bir karşılık verdi. Belli ki Christopher'ı kışkırtmak istiyordu:

"Oraya gidenlerden birinin şu yerdeki kanına bakarken mi bunu söylüyorsun?"

"Hayır, giden o değildi. Hatta beraber gidelim diye çok yalvardım ama çivi yazı tabletlerini bırakıp gelemedi. Keşke gelseydi."

"Peki şu yazı..."

"Hangi yazı?"

"İşte şu, resmin arkasındaki!"

"Hımm. *'u-bi-do-ga / ad-da-mah-he / igi in-lib."* Hayır, resmi ben hediye ettim ama bir yazı yazmamıştım. Birisi kanji alfabesiyle kekelemiş gibi!

"Keiko-san'ın el yazısı mı peki?"

"Hımm. Sanki benziyor... Biraz da benzemiyor..."

Masaaki de Christopher'la birlikte yazıyı çözmek için heceleri tersinden okudu, yerlerini değiştirip mırıldandı. I-ıh! Japon dilinde hiçbir anlamlı kelime çıkmıyordu. Amiri eliyle "Haydi, boşver!" işareti yapıp fotoğrafı delil torbasına koymak üzere aldığı sırada torbada bir titreşim hissetti. Maktulün telefonuna mesaj gelmişti anlaşılan. Okumak için telefonu açtığındaysa artık odayı terk etmiş, arabalarına ilerlemekteydiler. Ölü birinin telefonuna gelen çağrılar ve mesajlar çoğu zaman önemli ipuçları verirdi. O beklenti ile ekrana baktı. Birisi twitterda İngilizce *"Günaydın! Yüce Baba uyandı!"* yazmış, yanına da bir gülen yüz ikonu yerleştirmişti. Polis amiri sinirini dalga geçerek çıkarttı:

"Yüce Baba uyanmış! Hıh! Günaydın!"

Masaaki şakayı devam ettirdi:

"Efendim belki de bir şifredir!"

"Ne demezsin! Ölü birine şifreli mesaj! Ruhlar âleminden geliyordur mutlaka!"

Masaaki yol boyunca resimdeki tanıdık heceleri tekrarlayıp durduğunun farkında bile değildi:

"u-bi-do-ga... u-bi-do-ga... ad-da-mah-he... ad-da... igi... inlib... inlib..."

Amiri "Kendine gel!" der gibi omzuna dokunduğunda Polis Merkezi'ne girmekte olduklarını hayretle gördü. Yüzü kızardı. Mahcup olmuştu. Amiri takılmadan edemedi:

"Günaydın! Yüce Baba uyandı."

II

hakikate ermek,
kendini de dünyayı da okuyup,
anlayıp yutmak,
ve dürüp kaldırmak mıdır defteri?

yoksa kendinde ve dünyada
'anlaşılmaz olan'ın gövdesinden
kendine yeni bir 'k e n d i l i k'
yontup çıkarmak mı?

Cahit Koytak, İbrahimce Sorular,
Yeni Başlayanlan İçin Metafizik, s. 86

Aynı saatte
İstanbul, Üsküdar, 31 Mayıs, 07.00

Selim adının hemen her özelliğini taşıyordu. Ahlaklı, doğru, dürüst, tehlikesiz ve iyi niyetliydi. Tanıdıkları, kendisine dokunaklı bir hikâye anlatan herkes için cüzdanını boşaltmaya hazır olduğunu söylerdi. Selim olmak kalbine, aklına ve zevkine bir anlayış gibi sinmişti. Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nin İslam Felsefesi Ana Bilim Dalı'nda yüksek lisansını tamamlamış, ertesi yıl Londra'da katıldığı dil kursundan dönünce de aynı fakültenin Dinler Tarihi Kürsüsü'ne asistan olmuştu. Fakültedeki altıncı yılıydı. İnatla çalışmış, ilk iki yılda Hz. İsa'nın yüzü suyu hürmetine Latince ve Aramice, ikinci iki yılda Hz. Musa ile İsrailoğullarını araştırmaları için İbranice öğrenmiş, sıra Hz. İbrahim ve daha evvelki resullere gelince de özel bir hocadan Sümerce ve Akatça dersler almıştı. Hz. İbrahim ve Hanif kavramı hakkında yaptığı doktora çalışmasını tamamlamak üzereydi. Dinler tarihi literatürüne ilişkin doymak bilmez bir oburlukla okur, âdeta yiyip yutardı. Arapça yahut İngilizceden... Üsküdar'daki evinde her sabah namazından sonra *Kur'an-ı Kerim*'den üç sayfa tetebbu eder, sonra Sarayburnu'nu gören küçük penceresinden bir müddet denizi seyreder ve iki saat kadar da çeşitli kitaplardan okurdu. O gün elinde Osmanlı Türkçesiyle

17. yüzyılda yazılmış bir hikâye kitabı vardı. Cildi eskimiş, yaprakları sararıp kirlenmiş, mürekkebi dağılmaya başlamış bir elyazması.

Anlatıcı milattan önceki otuzlu yılların başında, çivi yazılı metinlerde Kummuh diye anılan Kommagene'nin ihtişamlı hükümdarı Antiochos tarafından yaptırılmış abidevi bir kümbetten bahsediyordu; bir anıtmezardan. Babil, Pers ve Yunan soyundan gelen bu kral, rivayete göre, söz konusu anıtmezarı hükmettiği ortak medeniyetin görkemli bir sembolü olmak ve tanrılara minnettarlığını göstermek için yaptırmış. Başlangıçta mezarın güzel manzaralı, gönül eğlendirici bir yerde inşa edilmesini, güneşin doğuşunu izlemeyi çok sevdiği için de gündoğumunun ihtişamını gösterecek yükseklikte olmasını şart koşmuş. "Sonsuz uykuma dalacağım mekân öyle bir yer olsun ki" diyormuş, "tıpkı bir saray gibi, çevresine teraslar yapılabilsin, bu teraslarda tanrılarım ve atalarımın dev heykelleri bana eşlik etsin, zenginliklerim benimle ebediyete akarken adım çağlar boyu anılsın ve çevremde insanlar eğleşsin!" Dünyanın neresinde bir ünlü mimar varsa abideyi yapmak üzere krala müracaat etmişler. Nihayet Sin-Ammar adlı iyi kalpli, temiz, dürüst bir mimarın projesi beğenilmiş ve işe başlaması emredilmiş. Meğer Sin-Ammar, Hz. İbrahim'in akidesi üzerine yaşayan ve yüzünü putlara döndürmemiş, dosdoğru kullardan biriymiş. Hatta bu yüzden babasının Amar-Sin koyduğu adını, sırf "Tanrı Sin'in oğlu, Tanrının kuzusu" anlamına geliyor diye tersine çevirip Sin-Ammar yaparak putperestliğe yüz çevirmiş. Ne Hz. Musa'nın artık bozulan dinine inanmak, ne de halkın çoğu gibi yıldızlara, objelere, kültlere veya tanrı olduğunu iddia eden krallara tapmak istiyormuş. Hz. İsa'dan henüz haberi yokmuş ama Allah'ın insanları hidayete erdirmek üzere peygamberler göndereceğini de biliyor ve o peygamberi bekliyormuş. Hz. İbrahim'in babası gibi taş yontmada fevkalade maharetliyken bir gün olsun put yapmayı düşünmemiş; bunu şirkten saymış. Devrindeki bütün heykel ve put yapımcıları,

eğer put yontacak olsa nice sanat eserleri yaratacağını ve Babil geleneğini sürdürürcesine her köşe başını putların sardığı bir yurtta çok zengin olacağını söylemelerine rağmen inancına ters düşmesin diye, bir kerenin dışında asla bir canlının suretini taşa işlememiş, ağaca oymamış. Yonttuğu tek kaya, yaptığı abidenin terasına yerleştirdiği aslan heykeliymiş. Elbette bunu da belli bir maksat için yapmış. Nitekim ustalık kokan bu aslan figürü iki kral sonra Kommagene devletinin sembolü olmuş ama ne halk, ne de kral, mimarın bir aslan heykelini neden yıldızlarla nakışladığını hiç bilmemişler. Zaten Kral Antiochos, Sin-Ammar'ın yalnızca sanatına değer vermiş ve ne onun inancını, ne de aslan heykelinin üzerine serpiştirdiği yıldızları önemsemiş. Onun tek derdi, dünyada başka hiç kimsenin sahip olmadığı güzellikte devasa bir anıtmezara gömülerek adını tarihe kazımakmış. Eski atalarının Babil'de inşa ettikleri dillere destan kulelere benzesin diye de mimar Sin-Ammar'a "Yüksek katlı olsun!" demiş daha işin başında, "Şöyle yüzyıllarca insanları eteğine çeksin, ta ki anıtla birlikte ben de ölümsüzlüğe erebileyim! Hatta hazine odamı da mezarımın altına yap ki, bir sonraki hayatıma sefil biri olarak uyanmayayım."

Sin-Ammar gerçekten işini bilen bir mimarmış. Önce abidenin yerini seçmek gerektiğini düşünmüş ve Güneydoğu Toroslar'la Fırat Nehri arasında kalan geniş Kommagene ülkesini bir uçtan diğerine gezerek yapacağı abide için en uygun tepeyi aramış. Bulunca da "Belki Antiochos ölmeden evvel de burada zaman geçirmek, teraslarında tenezzüh etmek ister" fikrine kapılıp "Yapacağım eser saray gibi olmalıdır!" kararını vermiş. Nitekim daha sonraki günlerde buradan hep "saray" diye bahsetmeye başlamış ve gerçekten de saray gibi bir mimari şaheser ortaya çıkarma azmiyle işe koyulmuş. Seçtiği tepe gün doğumuyla gün batımının fevkalade güzel seyredilebildiği bir yer, 2150 metrelik bir yüksekliğin zirvesiymiş. Oraya her tırmanışta gördüğü ihtişamdan sarhoş olmuş ve başını

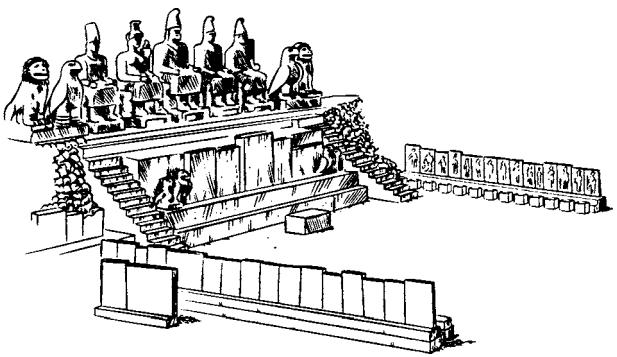
göklere çevirip İştar'ı, Sin'i ve Şamas'ı günlerce ve gecelerce izlemiş. Bir yandan da taşlar yontuluyor, harçlar karılıyormuş.

Selim, hikâyenin ortalarına varınca Babil halkının yıldızlara, aya ve güneşe tanrılık yakıştırdıkları Sümer panteonunu düşündü. Jüpiter'e İştar dediklerini, tanrı Sin'e tapınacakları vakit Ay'a, Şamas adıyla Güneş'e yöneldiklerini zihninden geçirdi ve bugünkü Mezopotamya dillerinde Güneş'e hâlâ Şems denilmesinin bu eski inanışlara dayanıp dayanmadığı hususunu "Araştırılacak Konular Defteri"ne kırmızı kalemle yazarak okumaya devam etti. Hemen her cümlede bir kat daha hayrete düşerek... Meğer Sin-Ammar, yapacağı saray görünümlü anıtmezarın göklerle bağlantısı olsun istiyormuş. Biraz da Güneş'e, Ay'a ve İştar'a tapan insanlara göklerin gerçek sahibi olan Allah'ın, İbrahim'e vahiy gönderen Allah'ın kudretini göstermekmiş niyeti.

Günler haftaları, haftalar ayları, aylar mevsimleri kovalamış ve iki senede, kâh dağı yontarak, kâh yontulan taşlardan inşa ederek dört katlı geniş ve muhteşem bir abide ortaya çıkarmış. Saray gibi yüksek, saray misali geniş. Mermer ve kumtaşından odaları, terasları, şahnişinleri olan görkemli bir bina. Doğusunda ve batısında da envai çeşit bitkilerle bezenmiş iki tenezzüh terası... Açık havalarda göz alabildiğine uzanan Anadolu'nun kendi güzelliğini içinde barındıran dağ sıraları ve dağların zirvelerinde harelenen güzellikler, ışık kırılmaları. Açık havalarda uzaktan uzağa bir ninni esintisiyle kokuları gelen Mezopotamya manzarası ise asla kelimelere sığmazmış. Ve Fırat'ın o kıvrıla kıvrıla akan nazlı mavisi...

İnşaat tamamlandığında Sin-Ammar krala haber salmış. Kral da adamlarıyla birlikte abidesini görmek için gelmişler. Karşılarındaki binanın uzaktan görünüşünü bile göz kamaştırıcı buluyorlarmış. Yakınına vardıkça güzelliklerini birer birer keşfedip hayran kaldıkları bir yapı. Güzel çiçek kokuları arasında bahçe ve terasları gezdikleri sırada kral hemen emrini vermiş:

"Fermanımdır, ülkemin bütün yontucuları seferber olsun, bu teraslara atalarımın ve tanrılarımızın heykelleri dikilsin. Batı terasına Batılı tanrı ve atalarımın, doğu terasına Doğulu tanrı ve atalarımın... Devasa heykeller olsun, her biri on beş, yirmi arşın; ta ki Sin-Ammar'ın şu ihtişamlı mimarisine yakışabilsinler."

Nemrut Dağı doğu terası rekonstrüksiyon

Terasların gezilmesi bitince abidenin kapısından girmişler. Herkes çok heyecanlıymış. İlk katta harikulade döşenmiş ve duvarları nakışlanmış geniş mi geniş bir salon... Göz alıcı ve hayranlık uyandırıcı. İkinci katta çiçeklendirilmiş bir sofa... Ortasındaki fıskiyeli havuz, insana "Bundan güzel bir kış bahçesi olamaz!" dedirten türden. Meğer Sin-Ammar Hz. İbrahim'in ayak izlerini taşıyan Babil'in asma bahçelerinden esinlenmiş. Öyle ki mermerleri somakiden, mukarnasları altın bezek bağadan yapmış. Üçüncü katta kralın eşleri için iki oda, bir de küçük hamam yer alıyormuş. Kurnaları billurdan, suları gül kokusundan. Hamamın kapısında bir selsebil, iki kurnasının birinden bal şerbeti, diğerinden şarap akacak şekilde... Kral ve adamları inanmışlar ki dünyada bir faninin gömülmesi için bundan daha güzel bir abide artık yapılamaz. Hepsi Sin-Ammar'ı kutluyorlarmış. Derken son kata çıkılmış. Orada görülen manzara hiçbir yerde rastlanılmayan bir cen-

net bahçesine benziyormuş. Kale bedeni tarzında inşa edilmiş olan tepe sahanlık ise hepsini hayran bırakmış, dilleri tutulayazmış. "Böyle mükemmel bir anıtmezarı bu güne kadar hiçbir kral yaptırmamıştır" demişler hepsi birden. İşte tam o sırada, kralın en bahtiyar anında, güneş ufka değmiş ve buğulu bir Anadolu sonsuzluğunda hâleler ve hareler oluşturarak yavaş yavaş gözden kaybolmaya başlamış. Bu bir gün batımı değil, sanki bir hüzünlü veda imiş. Ayrılıkların ardından el sallar gibi. Antiochos bu melale kapılmasın diye Sin-Ammar, "Elbette kralım, giden şu güneş, yarın sabah bir müjde gibi doğacak!" diye mırıldanmış, vezirlerden birinin "Tanrı Şamas!" diye ilave ettiği iki kelimeyi duymazdan gelerek.

Akşam herkes eğlenip coşmuş. Şölenler, şenlikler... Kral gecenin yarısına doğru Sin-Ammar'a kendisi için hazırladığı mezarın yerini ve hazine odasını sormuş. İkisi birlikte ellerinde meşaleler, mahzene ilerlemişler. Yanlarına kimseyi almadan elbette. Dehlizler, yollar ve labirentler. Sin-Ammar yolu şaşırmasın diye kralına küçük işaretler gösteriyor, o sırada söylediği kelimelerin bazılarını rakamsal karşılıklarıyla telaffuz ediyormuş; bir şifre gibi:

"Şu eşikten temiz kalplilikle geçiniz, şu taşı dosdoğru atlayınız, bu köşeden sola dönerken sabırlı davranınız, sağa dönerken dilinizi kötülüklerden korumanız, sonraki üç basamakta hoşgörüyü düşünmeniz gerekiyor. Ardından merhamet hissiyle ilerlemek, şu kayaya asla sarhoşken gelmemek, şuraya da pak ve berrak bir zihinle dokunmak ve şu keskin kulpa haddi aşmadan yapışmak gerekiyor majesteleri. Ve sonraaaa... İşte sizin zenginlikler ve hazineler dünyanız!"

Selim, bütün bu erdem kelimeleriyle bir hikâyede karşılaşmanın lezzetini dimağında hissediyordu. Çünkü bunlar tam da sırasıyla Hz. İbrahim'in Haniflik adıyla anılan "dosdoğrulukta mükemmel insan", kendi ifadelendirişiyle "insan-ı kâmil" kavramını veriyordu. Doktora tezinde bu erdemlerin

her birini ayrı bir bölümde inceleyerek Hz. İbrahim'e gelen ilahi mesajı izaha çalışmıştı. Bu keşfi hikâyenin geri kalanını okumak üzere şevkini kışkırtmıştı.

Kral, bu sekiz erdemi, temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin ve haddi aşmamak olarak aklına kazımış ve hatta bunların Babil'deki rakamsal karşılıklarını da ezberlemiş: 401, 110, 167, vs... Biraz kafası karışır gibi olunca da "Keşke kelimeler yerine resimlerle şifreleseydin sevgili mimarbaşı!" demiş Sin-Ammar'a, "O zaman yolu bulmak daha kolay olurdu benim için."

"Resimler, yüce kralım, elbette resimler... Lakin bir resmi başkaları da kolayca okuyabilir diye onları binlerce yıl sonraki torunlarınız, gelecek zamanların insanları için tasarladım..."

Kral o anda mimarın bu sözleri üzerinde fazla durmamış. Dimağı o sırada abidesinin ihtişamıyla sarhoşmuş çünkü. Yine de içeriye girince hazine odasının sadeliğine şaşırmış. Bomboş bir oda.

"Bu nedir bre ustam! Abidemin bunca güzelliği yanında hazinemi koyacağım oda böyle mi olmalıydı. Yoksa altınlarımı odanın ortasına harman yapmamı mı bana layık görüyorsun?"

"Asla yüce kralım. Şöyle buyurun lütfen. İşte şu disk... Kelimelerin ve resimlerin en güzelleriyle süslendi. Yuvasına yerleştirdiğinizde size hazineniz için çekmeceler, sergenler sunacak!"

Sin-Ammar, el ayası kadar bir diski krala sunmuş. Sonra da ona şifre kelimeleri sırayla söylemesini rica etmiş; yüksek sesle... Ardından da kendisi bağırmış: "Kulluk tek İlah'adır, O'na karşı gelme!" Ses önce birkaç kez yankılanmış, sonra odanın akustik düzeneği devreye girmiş ve duvarda, kol boyunda dikdörtgen bir taş yerinden oynayıp öne doğru çıkmış. Sonra da ikişer karış olacak şekilde ortadan ikiye ayrılmış. Meğer taşın altında diskin yerleşeceği bir yuva gizliymiş. Kral diski yuvaya oturttuğunda bir araba tekerleği döner gibi gıcırtılar eşliğinde bütün duvarlar ve zemin sandık sandık açılıvermiş.

"Unutmayın haşmetmeab, şifre sözümüzün tamamlayıcısı 'Kulluk tek İlah'adır, ona karşı gelinmez!' İsterseniz bunu başka bir cümleyle değiştirebilirim, sizin söyleyeceğiniz bir cümle!"

"Gerek yok usta, insanların düşündükleri tanrılardan ötede gerçek bir İlah olduğunu inkar edenlerden değilim ben. Yaptığın gibi kalsın; üstelik bu diğer kelime dizgesinden daha yalın *'Kulluk tek İlah'adır, ona karşı gelinmez!'*"

"Teşekkür ederim yüce kralım. Bu durumda labirentlerde rakamları, hazine odasında kelimeleri, kapıyı açmak için de diski kullanacağımızı size arz etmiş oldum."

"Üç kademeli şifre koyman hoşuma gitti değerli mimar; zekânı takdir ettim."

"Şimdi size dördüncü bir kademeden bahsetmeliyim yüce kralım. Bu kademe yalnızca sizin için... Buraya koyduğunuz hiçbir şeyi, siz istemezseniz başkaları göremeyecek, bu odayı bulanlar hazinenizi bulamayacaktır."

Kral hayretle bakmış:

"Çok zekice!"

"Bu adımda, efendimiz, şu diski yuvasına her koyuşunuzda diskin haznesinden iki avuç kum boşalmış olacaktır, yerine iki avuç kum doldurmanız gerekir. Buyurun, doldurun lütfen!"

Kral, Sin-Ammar'ın dediğini yapıp da diski tekrar gediğine yerleştirdiğinde bütün oda tekrar düz duvara dönüşüvermiş.

"Eğer bunu yapmazsanız yüce kralım," demiş Sin-Ammar, eliyle aynı odanın zeminini işaret ederek "sizin için cennete açılan şu kapı, bedenliler tarafından bir daha asla açılamayacaktır. Sonuçta efendimiz, sizin asil naaşınız şuraya konulduğu vakit kimse bu kumları yerine koyamayacağı için mekanizma kendiliğinden kurulacak ve ölümden sonraki hayata huzurla gitmiş olacaksınız."

Kral gördüklerinden fevkalade etkilenmiş. Geri dönerken aynı dehlizleri Sin-Ammar bu sefer tersinden saymış: Haddi

aşmamak, pak zihin, merhamet, hoşgörü, dilini korumak, sabır, doğruluk ve temiz kalp.

İstirahat için kendi salonuna çekilirken Sin-Ammar'a "Dile benden ne dilersen!" demiş kral. O da "Eserimin sizin tarafınızdan beğenilmesi benim için yeterli ödüldür yüce Antiochos!" karşılığını vermiş. "Yalnız kumları unutmayın sakın, doldurulması gereken kumlar..." Kral eliyle bir işaret yaparak sözünü kesmiş ve "Elbette unutmam Sin-Ammar, beni çocuk mu sanıyorsun, dördüncü adım, elbette unutmam!" diyerek susturmuş onu. Oysa Sin-Ammar tam da beşinci bir adımdan, bütün abideyi kapsayan yepyeni bir şifreden ve doldurulmak yerine boşaltılması gereken bambaşka bir kumdan bahsetmeye hazırlanıyormuş o sırada. Ama Antiochos'un yüzüne bakınca artık çok yorulduğunu anlamış. Ne de olsa uzun bir günün gece yarısı. Sin-Ammar, "Aklı tam olanın, sözü az olur" telkininde bulunmuş kendine ve "Gerisini yarın söylerim, bugün yeterince konuştum" diyerek susmuş. Gecenin şafağında güneşin o muhteşem doğumunu seyrederken kralın daha zinde olacağını düşünüyormuş. Müsaade istemiş.

Kral ertesi sabah terasta güneşi beraber izlemek ve ardından kahvaltı yapmak üzere mimara yol vermiş. Gün doğumuyla birlikte kendisine madalyalar, hediyeler sunmakmış niyeti. Sin-Ammar ise ondan hiçbir ödül kabul etmemeyi aklından geçirmedeymiş; "Kralımla kahvaltı yapmanın şerefi bizim için yeterlidir!"

Kral, Sin-Ammar'dan ayrılınca öncelikle bu alçak gönüllü mimara karşı nasıl bir cömertlik yapacağını düşünmüş. Yaptırdığı abidenin dünyada adını ilelebet yaşatacağından memnuniyet duyuyor, durmadan kendisine aferinler okuyormuş. Ve çok geçmeden bu görkem kendisine kibir getirmiş ve şeytan içine girip kulağına "Ya Sin-Ammar, aynı görkemli binayı veya daha güzelini bir başkası için de yaparsa!" diye fısıldayıvermiş. Bu şüphe, kralın uykusunu kaçırmaya yetmiş. Ertesi sabah güneş doğarken Sin-Ammar kahvaltı için terasa ilerlerken,

önce krala beşinci kademe şifreyi ve şifreli taşın yerini söyleyip boşaltılması gereken kumu anlatmakmış niyeti. Meğer zeki mimar, Antiochos bu abideden daha iyisini yaptırmak yahut fikrini değiştirip başka yere gömülmek isterse diye bütün binayı bir anda yıkıp yumurta yumurta taş yığınına döndürecek bir mekanizma daha düzenlemiş. Antiochos mezara gömüldükten sonraki sekizinci gün devreye girecek bu mekanizmaya göre temiz kalp eşiğine gizlediği taşın çıkarılıp haznesinde biriken kumun boşaltılması, sonra da her kırk yedi yılda bir bu işlemin tekrarlanması gerekecekmiş. Sin-Ammar, Şamas, Sin ve İştar'ın, yani Güneş, Ay ve Jüpiter'in gökte aynı dizilimde buluştukları kırk yedinci yıllarda, biriken bu kumların boşaltılmasını bir vasiyet olarak hanedanına tembihlemesini de kraldan isteyecekmiş. Çünkü eğer o taşın haznesinde biriken kum boşaltılmazsa ilk kırk yedinci yılın sonunda saray kendiliğinden çöküp çakıl yığınına dönecek ve zamanla kralın mezarı üstünde yumurta taşların yığıldığı devasa bir tümülüs yahut kümbet görünümünü alacakmış. Bütün bunlar kral hayattayken kazara olur da kral hazinesine yeniden ulaşmak isterse, o vakit de hazırladığı diski kullanacakmış. Sin-Ammar krala bütün bunları söylemek için yanına varmış. O sırada şafağın kızıllığı ufku harelendirmekteymiş. Dağların sırtından güneş yüzünü gösterdi gösterecek... Ne çare kral güneşin o muhteşem doğumunu izlemek yerine sahte bir tebessümle Sin-Ammar'ın koluna girip teras burcundaki mazgallara kadar götürmüş ve muhafızlarının yardımıyla aşağıya ittirivermiş. Sin-Ammar çırpınarak mermer terasa doğru düşerken haykırmış:

"Diğer taş kralım, kumu boşaltılacak diğer taş!.. Beşinci adım!"

Selim derin bir nefes aldı. Bir yandan Sin-Ammar için üzülürken diğer yandan "Güzel hikâyeymiş!" deyip gülümsedi. Okuduğu her satırda gözünün önünden hep Sümerler'in geçtiğini ve onların ardılları olan Asurlular, Babilliler ve Akatlar'ın dünyasında dolaştığını ve bu çağrışımı yapan

sembolleri düşündü. Sin, Babil'in "Ay tanrısı"na verdiği isimdi ve elindeki kitap Hz. İsa dönemine kadar Babil geleneğini devam ettirmiş bir kişiden bahsediyordu.

Gözleri İstanbul Boğazı'nın sularında, hikâyenin dimağında bıraktığı buruk lezzeti hissederken hazinenin şifre kelimelerini sırayla tekrarladı ve doktora tezini düşündü. *Temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin ve haddi aşmamak.* Babillilerin hüküm sürdüğü yurtlarda yaşamış olan Hz. İbrahim'in inanç esaslarıydı bunlar; Hanif anlayış... Bugünkü insanlığın da ihtiyaç duyduğu erdemler silsilesi. Selim, bunlardan uzaklaştıkça sancılanan dünyayı düşündü. Sonra da Sin-Ammar'ı.

Şifre olarak Hz. İbrahim akidesinin temel taşlarını seçmesi kendisinin de öyle inandığını gösteriyor olabilirdi. İç sesine kulak verdi, "İsa çağında bir Hanif! Neden olmasın?" Hiç put yontmamış olması da bunun işareti olarak anlaşılmaya müsaitti üstelik. Hz. İbrahim putlara karşı mücadele etmişken Sin-Ammar'ın iyi bir heykeltraş ve mimar olmasına rağmen hiç put yontmaması onun inancındaki sağlamlığı da gösterirdi. Ve nihayet olayların geçtiği dağ; Nemrut... Hz. İbrahim'i biraz ötedeki Urfa'da ateşe atan tanrı kralın adı...

Selim zihninin uzun bir müddet pencerelerinde güneşin göz alıcı parlaklığını taşıyan Cihangir'in evlerinde dolaştığını fark etti. Gün yavaş yavaş aydınlanıyor, şehir hızlı adımlarla harekete geçmeye hazırlanıyordu. Gözünün önünde Nemrut Dağı'ndaki gün doğumu vardı. Onu bir defa izlemiş ve Allah'ın kudretine bir kez daha hayran kalmıştı. Yerinden kalkarken Sin-Ammar'ı ve Babil'in Hz. İbrahim çağını hayal etmeye çalıştı. Gülümseyerek mırıldandı:

"Belki de *Testament of Abraham* ile diğer apokrif metinleri yeniden okumalıyım!"

III

Yarım saat sonra
İstanbul, Sultanahmet, 31 Mayıs, 7.30

Sabahın köründe kimdi bu arayan? Elini telefona uzattı. Sessize almaktı niyeti. Gerek kalmadı. Üç kere çalıp susmuştu. Akşamdan kalmışların sersemlik uykusuna geri döndüğü sırada telefon tekrar çaldı. İçinden lanetler okumak geçiyordu. Gece yatarken neden sessize almamıştı sanki! Tam elini uzatmıştı ki ikinci çalışta sustu. Şimdi dikkatle dinlemeye başladı. Tekrar çalarsa...

Üçüncü ve tek zil sesinde yatağından nasıl fırlayacağını bilemedi. Penceresi Ayasofya'ya bakan turistik pansiyonda her sabahki derin sessizliği bozan bu zilin, sükûneti fırtınaya dönüştürmek için geldiğini biliyordu. Bu uyandırış, başka sabahlardaki rehaveti kaldırmazdı. Marmara'ya vuran sabah güneşinin denizde kırdığı ışıkları seyretme zevkini bir kenara atıp telaşla telefona uzandı. Hemen mesajlarını kontrol etmesi gerekiyordu. Evet, işte üç dakika evvel gelen son mesaj ondandı. Gözlerine inanmak istemez gibi okudu:

"lu šulmu ana danniš, abum rabum izziz: U 6...82"

"İbranice yerine Akatça ha?"

Sevindi. Değişik alfabeyle yazılan bir mesaj, bizzat kendi kimliğine dair daha çok bilgiye sahip olma şansı demekti. Ne zaman İbranice dışında bir dilde mesaj alsa, Zelotların Yüce Efendi'si, ailesi ve kimliği hakkında daha fazla şeyler anlatmak üzere ona söz vermiş oluyordu. Kelimelerde ifade bulmayan gizli bir anlaşma gibi, profesyonelce. Anlaşmaya göre her görev Zelotların Efendisi tarafından başarı oranında bilgiyle ödüllendiriliyordu. Gerçekte kim olduğunu bilmeye çalışan birisi için başarmanın önemi... Yahut öz kimliğini dirhem dirhem satın almak... Mesajı tekrar okuyup annesini düşündü. Bütün ısrarlarına rağmen Yüce Efendi annesi hakkında henüz hiçbir şey anlatmamıştı. Aldığı mesaj İbranice olmadığına göre başaracağı görev ona annesini sorabilecek kadar imkân tanıyabilirdi. Tehlikeli ve gizemli... Gülümsedi. Odasının Tevrat'tan sonra en önemli iki kitabına baktı; *Chicago Assyrian Dictionary* ve TDK'nın *Büyük Sümerce Sözlük*'ü. TDK'nın sözlüğü Nafiz Aydın isimli bir araştırmacı tarafından hazırlanmıştı ve Zelotların Efendisi Türkiye'deki işleri yönetirken mesajlarında bu sözlüğü kullanmayı severdi. Kitap Sümerce ve onun ardılı olan Akatça kelimeleri örnekleriyle veriyordu. Açıp bilmediği ilk iki kelimeyi, "lu šulmu ana danniš"i aradı. *"Hayırlı sabahlar!"* "Sana da günaydın, yüce efendi!" dedi içinden ve efendisi kendine "günaydın" dediği için sevindi. Ondan böyle nezaket kelimeleri duymak çok nadir hadiselerden sayılırdı. Bir an cevap bile yazmayı düşündü. Mesajın devamını okuyunca bundan vazgeçip dikkatini kelimelere verdi. Ve sonra bu iki kelimenin bir emir olduğunu gördü.

"lu šulmu ana danniš, abum rabum izziz = Günaydın! Yüce Baba uyandı"

Tabii ya!.. Yüce Efendi *"Günaydın!"* demekle aslında, *"Vakit tamam, kalk, işe başla..."* demek istiyordu: *"...Yüce Baba'nın uyanması için işe başla!"*

Zaman gelmişti artık! Üstelik rakamlar da belliydi. Üç aydır bu günü bekleyerek İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde kopyaladığı sıradan tabletleri düşündü. Dört bin yıl önceki insanların bazen aşklarına, bazen mimari kavgalarına, bazen alışverişlerine, hatta mahkemelerine ilişkin alelade bilgiler. Asıl görevinde başarılı olabilmek için bir araştırmacı kılığında müze yetkililerinin itimadını kazanmak üzere zaman geçirirken kafa yormaya değmeyecek bilimsel saçmalıklar. Yine de Sümerce metinleri okumanın bir eğlenceli yanı vardı, insanlık ve dünya hakkındaki en eski bilgiler arasında dolaşmak. Bu bilgiler ona, üç ayın sonunda, insanın hiç değişmediğini göstermişti. Hırslar, kinler, düşmanlıklar... Azıcık da sevgi ve dostluk...

Mesaja yeniden baktı. Evet, her şey açıktı. Kelimeler İstanbul'da yapacağı görevin tanımını, rakam ise ayrıntısını veriyordu. Heyecanlandı. Başını Marmara'da demirlemiş gemilerden yana çevirdi. Bu manzaraya veda etme zamanıydı. Görevi tamamlayıp şehirden ayrılacaktı. Mesajı derhal silmeliydi. Parmağını tuşa dokundurdu. "Hayır! Bekle!" Mesaj Akatça yazılmıştı, muhtemelen içinde başka bir şifre, başka bir emir daha olabilirdi. Üzerinde düşünmek gerekecekti. Belki görevini yerine getirirken aynı kelimelerle yeniden karşılaşacak yahut tekrar mesaja bakmak durumunda kalacaktı. Telefonu şarja takarken saatine baktı. "Efendisi bu saatlerde kuşluk uykusunda olmalıydı ama..." dedi içinden ve Kudüs'te saatin 8.30; Tokyo'da ise öğleyi aşmış olduğunu düşündü. Demek Fuchu'daki kardeş başarmıştı. Gülümsedi. Muhtemelen şimdi Shinjuku'da lüks bir restoranda kırmızı şarap eşliğinde öğle yemeği yiyordu. "Tatlı niyetine de önünde çivi yazılı bir sayfa duruyor olmalı!" diye muzipçe geçirdi içinden.

Gözleri giysilerini aradı. İstanbul'dan ayrılacak olması, içinde bir burukluk oluşturmuştu. Bu şehri çok sevdiğini fark etti. "İnsanın iki ömrü olsa birini mutlaka bu şehirde geçirmeli!" Kudüs'te büyümüş biri olarak aldığı emir fikrinden

hemen cayması için yeterli gelmişti: "Geç bunları, şimdi olabildiğince hızlı hareket etmeli ve müzede mesai başladığında mutlaka araştırma salonunda olmalısın!"

Bugünkü nöbetçi memuru hatırladı; Harput Ağa. "Off!.. Gıcık herif!" Hemen herkesi sinirlendiren bir tip. Kaba saba. Ona karşı ne cinselliğini sergileyen giyiniş tarzı, ne işveli tavırları, ne de küçük hediye teşebbüsleri işe yaramıştı. Üç aydır adamı avucuna almak için her çareye başvurmuş ama başarılı olamamıştı. Bugün onun suyuna gitmeli ve *U 6...82* nolu tableti depodan bir an evvel getirmesini sağlamalıydı. Dünyanın pek çok yerinde küçük rüşvetlerle gönüllerini yaptığı bazı görevlilere hiç benzemeyen bu adam tam bir baş belasıydı. Üstelik tabletleri titizlikle kontrol ediyor, teslim alırken hasar görüp görmediklerine bakıyor, araştırmacının en küçük ihmalinde müze giriş iznini iptal ettiriyordu. Mamafih onun bu titizliği olmasa kendisi de İstanbul'a gelmiş olmayacaktı ya! "İyi ki önceki iki Zelot tabletlere karşı sarsak davranmışlar da araştırma izinleri iptal edilmiş" diye geçirdi içinden. Aksi takdirde on beşinden bu yana –demek sekiz yıl olmuştu– hayal ettiği ve güzelliğine daha ilk günde hayran kaldığı İstanbul'u göremeyecekti. Uçaktan indiği gün Sultanahmet'e varmış ve büyüleyici güzelliklere bakınca "İnsan bu şehirde ancak âşık olabilir!" diye mırıldanmıştı. Lakin kader, üç ay boyunca âşık olacak bir tek kişiyi bile karşısına çıkarmadan onu şimdi bu şehirden ayıracaktı.

Saçlarına bone takıp duşa girdi. Hızlı hareket ediyordu. Giyinirken "Uyan bakalım Yüce Baba! Uyan ki dünya uyansın!" diye mırıldandı. Bahara uygun spor giysilerden bir kombinezon oluşturdu. "Evet! Bunlar güzel!" Aynada kendine bakarken Yüce Baba'yı düşünüyordu: "Merak ediyorum bize neler söyleyeceksin?" Hafif bir makyajı tercih etti. Ne de olsa randevu verdiği bir erkeğin yanına değil bir müzenin araştırma salonuna gidiyordu. Saatine baktı. Vakit vardı. Bilgisayarına uzanıp internete girdi. Öğleden sonra 15.20'de Kudüs'e

uçuş olduğunu biliyordu. Kredi kartıyla bir bilet aldı. Bilgisayarı kapatıp yerinden kalktı, bavulunu hazırlaması gerekiyordu. Birkaç parça eşyasını özenle istifledi. Bilgisayarını ve pasaportunu üzerine koydu. Pansiyon sahibi için masaya dört aylık para bıraktı. Geri döneceğini düşünmesi ve pansiyonu başkasına kiralamaması gerekiyordu. Ne olur, ne olmaz, iş uzayacak olursa... Bu yüzden veda da etmeyecekti.

Her şeyi yeniden kontrol etti. Ve sıra omuz çantasını hazırlamaya geldiğinde eğilip çekmecesini açtı. Kurşun kalem ve silgisini, milimetrik baskılı kopya defterini, silindir biçimli tabletler için bükülgen cetvelini, mutfak eldivenini – tablete çıplak elle dokunmuyordu– ve dosyasını kontrol etti. Bunlar, müzedeki normal günlere ait çalışma malzemeleriydi. Ama bugün ona daha farklı malzemeler de lazımdı. Resim kartonu ebadında pelür kopya kâğıdı ve karbon tozu. Numarasına bakılırsa tablet oldukça büyüktü. Tamamını kopyalaması gerekecekti. Bunu da her zamanki milimetrik kağıda çizerek değil, tabletin şablonunu çıkararak yapacaktı. Elbette bu kopyalama biçimi tablete zarar verebileceği için yasaktı. Okuyucu salonuna cep telefonuyla girebilmeyi hayal etti. Eğer bu mümkün olsa her şey ne kadar kolaylaşıverirdi. Tabletin resimlerini çeker ve sonra dışarıda istediği dijital ortamda bütün ayrıntılarıyla inceleyebilirdi. Durdu; hayal etmeyi bırakıp pelür tabakaya ve karbon tozuna baktı. Kâğıdı kabaca rulo yaptı, sonra avucu arasında yuvarlaya yuvarlaya inceltip bir meşrubat pipeti kalınlığına getirince eteğini kaldırıp külotlu çorabına raptettiği gizli kurdeleye iki ucundan bağladı. Karbon tozunu sarrafların altın koydukları küçük bir kadife torbaya doldurdu ve kestane büyüklüğünde bir topak hâlinde kemer tokasının altına yerleştirdi. "Bugünkü suç aletlerim! İnşallah kimse görmez!" X-Ray cihazı ötersе metal kemer tokası görünecekti. Tokayı eliyle yoklarken modern kontrol sistemlerinin olmadığı zamanları düşündü. Türkiye'nin bu tür kontrollere çok değil daha birkaç yıl evvel

başladığını öğrenmişti. Hatta bazı araştırmacı kılığında kültür hırsızlarının İstanbul'da birçok kütüphaneye girdiklerini, elyazması kitaplardan resimler, sayfalar, formalar, hatta kitabın kendisini bile çalıp götürdüklerini de işitmişti. İstanbul'da görevini ve pansiyonunu devraldığı arkadaşı geçen kış uzun bir palto, paltonun içine de geniş bir astar cep diktirerek sahte bir kimlik ile araştırmacı adı altında Süleymaniye Kütüphanesi'ne girdiğini ve büyük boy bir minyatür albümünü kaçırıp kurye ile Avrupa'da ünlü bir müzayede şirketine gönderdiğini, kütüphane idaresinin bir skandala yol açmamak için olayı örtbas ettiğini anlatmış, o da yalan söylediğini, bunu başarmanın imkânsız olduğunu falan söylemişti. Aldığı cevabı unutmuyordu: "Birkaç yıl sonra müzayede şirketiyle çalışan falanca kütüphanenin yenilenen kataloguna bakarsın!"

Ve ballandıra ballandıra ilave etmişti:

"İstanbul'da hayat zenginler için daha güzeldir kızım, bunu unutma! Para kazanmanın bin bir yolu var."

"Hıh!" dedi içinden, pelür kağıdın bacağına yapıştığından emin olduğu sırada, "Eskidenmiş o. Türkler çok geç de olsa uyanmışlar. Eski misafirperverlikleri bile yok." Düşündü ki, herhangi bir yabancı onların misafirperverliklerini, nezaketlerini veya iyi niyetlerini kullanarak kötü emellerine alet edemiyordu artık. Mamafih Türkler de yabancılara karşı eski ilgiyi ve nezaketi göstermekten vazgeçmiş gibiydiler. İşte bu yüzden çok daha dikkatli olması, bugünkü vazifesini başarıyla tamamlayıp İstanbul'a öyle veda etmesi gerekecekti.

Odasının en görkemli mobilyası saydığı aynalı dolaba ilerledi. İç çamaşırlarını koyduğu çekmecede 22 kalibre, 8+1 model 71 Baretta'sı duruyordu. Nedense erkek silahlarını seviyordu. Keşke yanına alabilseydi. Eli uzandı, avucunda hissetti ve böyle bir silaha sahip olmaktan memnuniyetini kendine bir kez daha hatırlattı: "İşte budur!" Çantasındaki yerine baktı. Ama hayır, şimdilik ona ihtiyacı olmayacaktı.

Olmamasını umdu. Şimdi onu zelot usullerine uygun emniyetli bir yere saklaması gerekiyordu. Birkaç adım geriye gitti; bavulunu hazırlarken gıcırdayan zemin tahtasını yokladı. Ucunu biraz havaya kaldırıp silahı merteğin altına yerleştirdi. Tekrar İstanbul'a gelecek olursa hazır bulması veya zelot üyesi bir başka arkadaşının alıp kullanması için.

Evet, kontroller tamam sayılırdı. Odasını son kez gözden geçirip kapıyı çekti.

İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin bütün duvarları kütüphane olan araştırmacı salonuna on dakika gecikmeyle giresiye kadar her şey yolunda gitmişti. O kadar ki kütüphane memuru bile yerinde yoktu. Galiba rahatsızlanmıştı. Müdire Hanım diğer araştırmacıları rahatsız etmemek adına bir fısıltıyla gülümseyerek selam verdi:

"Hoş geldin Zara, kızım!"

"Hoş bulduk Zeynep Hanım!"

"Yine aynı tablet mi?"

"Hayır efendim, bugün *U 6...82*'ye bakmak istiyorum. Eğer mümkünse tabii!"

"Elbette şekerim!"

Zeynep Hanım bir düğmeye bastı. İriyarı depo memuru Harput Ağa kapıda göründü. Zara'ya belli belirsiz bir "Günaydın" dedikten sonra Zeynep Hanım'ın verdiği kâğıttaki numarayı bir soru cümlesi gibi okudu; sanki bir şeye hayret etmiş gibi:

"*U 6...82*?"

Sesinde "Emin misiniz, bu tableti mi istiyorsunuz?" gibi bir eda vardı ve iki kolunu yarım metrelik bir mesafede açarak tabletin büyüklüğünü anlatmaya çalıştı. Adam haklıydı; Sümer metinlerinin ekserisi bir avuca, bilemediniz iki avuca sığacak kadar küçük tabletlerden ibaretti. Müzede elli binin üzerinde tablet vardı ve bunların pek azı Harput Ağa'nın hayret edeceği cesametteydi. Alışılmışın dışında bir tablet üzerinde çalışmak birilerini işkillendirebilirdi. Nitekim salonda

çalışmakta olan Fransız Sümerolog Melissa da dönüp onlara baktı. Zara tedirgin olduğunu hissettirmemeye çalışmak zorunda kaldı. Harput Ağa denen bu insan azmanı çirkin adam, işte, yine aksilik ediyordu. Yedi nesil İstanbullu olmakla durmadan övünen bir Ermeni kendisine bir Müslümandan, şu Zeynep Hanım'dan daha yakın ilgi göstermeli değil miydi? Ama hayır, bu adam tipik bir Nazi ruhu taşıyor olmalıydı ki daha Müze'ye ilk vardığı günden itibaren tabletlerini getirirken hiç gönüllü davranmamış, hatta zaman zaman onu oyalamayı kâr saymıştı. Neyse ki Zeynep Hanım'ın işaretiyle bu sefer fazla bekletmedi. "İtimadın zaferi!"

Harput Ağa bir kâğıda yazdığı numaranın karşılığı olan kalın ve iri tableti, on dakika kadar sonra kucağında bir bebek titizliğiyle getirdi. Bir dizüstü bilgisayar kutusunu andırıyordu. Zeynep Hanım tabletin cesametine bakınca onu okuma salonuna bitişik camlı bölmeye götürmesini işaret etti. Buradaki eski tip araştırmacı masasının büyük tabletler için daha uygun olduğunu düşünmüştü. O sırada Fransız Sümerolog Melissa depo memurunun götürdüğü tablete dikkatle bakıyordu. Zara yüzündeki sevinç belli olmasın diye başını yere eğdi. Zelotların Efendisi hep "Yüce Baba için çalışmak her şeyi kolaylaştırır!" demiyor muydu, işte kameraların görmediği bir camekânın arkasında tabletle baş başa kalacaktı. "Çok şükür!" Gönülsüz tavırlarla camekânlı bölüme ilerlemekte olan Harput Ağa bir arıza çıkarmazdı inşallah. Ama çıkaracağa benziyordu. Çünkü tableti masaya bırakıp mahfazasını açarken sanki üzerindeki yazıları okuyormuş gibi fısıldayıverdi:

"Nefesler, ecele doğru atılan adımlardır."

Zara adamın felsefi düşünceleriyle ilgilenecek durumda değildi, duyduğunu duymazdan geldi. Tepesinde bir müddet dikilirken de yüzüne bakmadı; önünde satır satır zihnine akmakta olan çivi yazısıyla ilgilenmek varken. Yine de kaş altından kontrol ederek yanından uzaklaşmasını bekledi. Gider

gitmez de çantasına elini attı. Şüphedeydi, getirdiği pelür kâğıt yahut karbon tozu bu cesamette bir tabletin kopyalanmasına yetecek miydi? Tabletin yazı aralığına baktı; karamsarlığa düşmeye gerek olmadığını anladı. Üstelik camekânın arkasındayken. Derin bir nefes aldı. Önce kalemini, silgisini milimetrik kopyalama bloknotunu ve eldivenini çıkardı. Sonra kapıyı kontrol edip çantasının hemen üstünde duran makyaj fırçasını kavradı. Karbon tozu keseciğini kemerinden alıp önüne koydu. Küçük hareketlerle fırçayı keseciğe bandıra bandıra tabletin üzerindeki çivi yazılarının her bir harfi üzerinde hafifçe gezdirdi. Bastırmadan ve tablete zarar vermeden. Önündeki yazının güzelliğine hayran kalmıştı. Fevkalade zarif ve estetik... Birisi özellikle süslemiş gibi. Pek çok tablet kopyası görmüştü ama bunun kadar özenilmiş bir yazı görmemişti. Korkuyla titrediği on dakikada kopyalama işlemini bitirdi. Sonra eteğinin altından pelür kâğıdı çekti. Hışırtı yapmadan tabletin yüzeyine yaydı ve saç fırçasını kâğıt yüzeyinde yukarıdan aşağıya gezdirerek bütün tableti taradı. Kağıt ses yapmasın diye azami dikkati gösteriyordu. Eli tabletin üzerinde bir yukarı, bir aşağı gelip giderken o derece heyecanlanmıştı ki bir an, okuyucu salonundaki araştırmacıların kalbinin sesini duyacaklarını bile zannetti. Nihayet işlemi tamamlayıp kâğıdı kaldırdığında başarılı bir kopyalama olduğunu görerek sevindi. Yalnız kâğıdın ortalarına yakın bir yerde çeyrek altın büyüklüğünde bir boşluk çıkmıştı. "Ne yapalım, aynı işlemi baştan alamam!" deyip kâğıdı tekrar eskisi gibi rulo yapmaya çalıştı. Hışırtı çıkarıyordu. Bu şartlarda onu tekrar çorabına sokuşturmak zor olacaktı. Alelacele katlayıp bir para cüzdanı ebadına gelince çantasının dibine nazikçe yerleştirdi. İnşallah çıkarken kimse çantasını yoklamazdı. Sıra tabletin üzerindeki karbon siyahlığını silmeye gelmişti. Saç fırçasını çıkarıp temizliğe başladı. Nafile, yeterli gelmiyordu. Çantasından sert dişli tarağını aldı, üfleye üfleye onunla yüzeyi temizlemeyi denedi. O sırada çay alma

bahanesiyle dışarı çıkmakta olan Melissa'nın kendisine baktığını fark etti. Kontrol mü ediliyordu? Bereket versin paravanın arkasından tableti ve ne yaptığını göremiyordu. Şimdi kem gözlere karşı daha dikkatli olmalıydı. Okuyucu salonuna baktı. Araştırmacıların kendi işleriyle meşgul olmaları içini rahatlattı. Harput Ağa'nın saat başında ve buçuklarda araştırmacıları tarassut için zemini ezercesine baskılı adımlarıyla ortalıkta gezindiğini biliyordu. Saatine baktı. 10'a beş kala bütün çalışmasını durdurdu ve kapıyı gözetlemeye geçti. Ve işte Harput Ağa göründü. Bölmeye yöneldiğinde yavaşça yerinden kalktı. İçeri girmesini engellemek ve tableti görmesini perdelemek için kapıya ilerleyip elindeki ucu kırık kurşun kalemi göstererek yeni bir kalem getirmesini rica etti. Dönüşte onu yine girişte karşılayıp teşekkürlerle kalemi aldı. Adam hiç gülümsemeden ve konuşmadan başını salladı ve dönüp uzaklaştı. İkinci on dakikayı yazıların kömür tozundan tamamen temizlenmesine harcaması gerekiyordu. Bereket versin tablet yazıldıktan sonra fırınlanmıştı. Sümerler önemli belgelerin daha uzun süre saklanabilmesi için yazdıkları tabletleri güneşte kurutmakla kalmıyor bir de fırında pişirerek sırça hâline getirip dayanıklılığını arttırıyorlardı. Önündeki tablet sırçalanmıştı ve nemli bezle silinmesi durumunda hasar görmeyecekti. Çantasından pet su şişesini çıkardı. Pamuklu mendilini birkaç damlayla ıslatıp sırlı zemindeki karbon izlerini yeniden silmeye başladı. Sıra ortalarda bir harfe gelince parmaklarına bir pürüz dokundu. Kontrol etti. Tırnak büyüklüğünde bir deniz kabuğu parçacığıydı bu. Fırçayla üzerini temizledi. Evet, az evvel kopyada oluşan boşluğun sebebi anlaşılmıştı. "Tablet denize yakın bir bölgede, Güney Mezopotamya'da yazılmış olmalı, belki Ur!" Sümerologların tabletleri incelerken bu tür sedef parçalarına rastlamaları sık görülen bir durum değildi. Belki de tablet çamurunu karan ustalar işlerini iyi yapmamış, toprağı elekten geçirirken ihmalkâr davranmışlardı. Sedef parçacığına yeniden dokun-

du. Ama hayır, bu parça bir çamur işçisinin ihmali olamazdı. Bu kabuk buraya hususi konulmuş gibiydi. Bombesini parmağıyla yokladı. Kalbi şiddetle vurmaya başladı. Tablete hasar vermek en son isteyeceği şeydi çünkü. Ama işte iki bin yıllık tabletin zeminindeki bu kabuk kımıldıyordu. İşaret parmağı artık badem büyüklüğünde açığa çıkan kabuğun üzerinde bekledi. Hafifçe baskı uyguladı. O da ne? Kontrollü bir tık sesi! Ürperdi. Korkuyla heyecan arasında çığlık koparmamak için kendini zor tutuyordu. İki bin yıl öncesinden birisi eline dokunmuştu sanki. Ve ikinci bir tık sesi duydu. Hayır hayır, rüya olmalıydı bu. Gözlerini ovuşturdu. Ama değildi; tablet yüzeyinde dörtte birlik bir kısım hareket edip yavaş yavaş yana kayıyordu işte. Gözlerinin önünde... Titremeye başladı. Tarihe ait bir esere zarar vermenin vicdan azabını hissettiği an oynayan zeminin iç kısmında, çapı on santimi bulan bir disk gördü; üzerinde yazılar olan bir disk. Ünlü Phaisdos diskini hatırladı. Babil alfabesinin harfleri üç çember hâlinde ve içten dışa doğru helezonik dizilmiş bir disk. Babil döneminden kalma zarif armalar, takılar, küçük el aletleri falan gördüğünü ama hiç böyle güzel bir eserle karşılaşmadığını düşündü. Zenginlerin ve kralların kullandığı silindir mühürlere benzemiyordu. Bu tür mühürler genelde yedi-sekiz santim uzunluğa iki santim kadar çap veya kalınlığa sahip olur, yumuşak kilin yuvarlanarak kazanacağı en mükemmel şekillerde imal edilirdi. Nitekim Mezopotamya arkeolojisiyle ilgilenen herkes, Sümer yazmanlarının sanatçı kimlikli insanlar olduğunu kabul ederdi. Ama avucundaki şu küçük diski her kim hazırladıysa sanat anlayışı fevkalade yüksek olmalıydı; şekiller o

Hattuşa tableti İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde ve Phaisdos diski

derece zarif ve güzeldi. Bir tabletin içine gizlenecek kadar da değerli. Gözlerini tablete yeniden çevirdi. Üzerinde ne bir imza, ne bir kraliyet arması, ne de bir özel işaret vardı. "En azından bir sembol!" I-ıh... Sıradan, önemsiz bir tablet. Sonunda anladı: "Dikkat çekmeyecek bir zarf ve içinde bir mektup?" Bu sefer de onun diğer Babil mektuplarına hiç benzemediğini düşündü. Babilliler mektuplarını birkaç santim çapında yassı tabletlere yazıyorlar, sonra onu başka bir tabletle zarflayıp gönderiyorlardı. Mektubu alan kişi zarfı kendisi kırıp içindeki tableti okuyordu. Müze koleksiyonlarında henüz zarfında bekleyen ve X-ray ışınlarıyla okunan mektuplar vardı ama bu cesamette bir mektup hiç ne görülmüş, ne duyulmuştu. Eğer kopyaladığı tablet bir zarf ise bu disk o zarfın içindeki mektup olmalıydı. "Bir zarfın kendisi değil, içindeki değerlidir elbette!" diye kendini inandırmaya çalıştı. Belki de bu tablet bir zarftan ziyade sakladığı şeyi açıklayan bir belgeydi. Peki ama sakladığı şey neydi? Yüce Baba'ya ait bir şifre? Onun döneminden bir mühür? Belki de bir anahtar? Eğer anahtar ise kilidi neredeydi ve kim bilir nasıl kullanılacaktı? Dikkatle baktı. Kelimeleri çözmeye çalıştı. Bir yandan da zihninde tercüme ediyordu: "Te-miz ka-kalp, sa-bır, merha-met..." Daha fazla devam edemedi. İşte kapıda yine bir gölge vardı. Harput Ağa, yine dik dik kendisine bakıyordu. Telaşla kolunu tablete perdeledi. Onun ne yaptığını veya neyi gördüğünü anlamaması gerekirdi. Eli gayriihtiyari diskin üzerine gitti ve diske dokundu. Bir hayret daha; disk zarfa yapışık değildi. Avuçladı. "Şimdilik en önemli şey bunu gizlemek!" Bir müddet öylece durdu. Bunca gizli görevlerde sayısız heyecanlı dakikalar geçirmiş, lakin hiç bu derece korkmamıştı. Harput Ağa yanına gelirse onu etkisiz bırakıp hızla kaçmayı düşündü. O sırada eli diski iyice kavramıştı. Tamı tamına avucuna sığıyordu. Üzerindeki yazının hepsini okumaya fırsat bulamamıştı ama parmaklarıyla yokladığında diskin arka yüzünde de hiyeroglifler olduğunu hissetti. Ka-

bartma resimler olmalıydı. Merakı kamçılanmış gibi çevirip arka yüzüne bakmayı geçirdi içinden. Ön yüzünden daha güzel ve renkli olduğunu düşündü nedense. Cebine yahut çantasına atıverse, ne olurdu ki? Hayır kapıdan çıkarken çantası kontrol edilecek ve X-ray cihazından geçecekti. Şimdilik Harput Ağa'dan kurtulması gerekiyordu. Bütün cesaretini toplayıp adama dönerek "Ne var, neden öyle rahatsızlık vererek bakıyorsun?" anlamına gelecek bir bakış gönderdi ve başını iki yana sallayarak güya onu protesto etti. Ama adamın kapıdan uzaklaşmaya hiç niyeti yoktu. Hatta bu hareketinden sonra dikildiği yerde saatlerce bekleyebilirdi bile. Ya şimdi yanına gelirse? Ya elindeki diski ve tablet yüzeyindeki kırık görünümlü çukuru görürse? Bir an evvel elindeki şeyden kurtulması gerekiyordu. Arka yüzünde ne yazdığını veya hangi şekillerin olduğunu öğrenmeden bunu yapmak çok ağırına gidecekti ama işte mecburdu. Sol taraftan bedenini gölgeleyerek sağ elini masanın altına uzattı ve haylice eskimiş masanın tavanındaki kiriş ile tahta arasına olabildiğince sağlam duracak şekilde diski sıkıştırdı. Biraz sertçe ittirmiş olmalı ki küçük bir sürtünme sesi geldi kulağına; "İnşallah üzerindeki yazılar hasara uğramamıştır!" Harput Ağa hâlâ kapıda bekliyordu. Ona hissettirmeden tabletin hareketli bölmesini eliyle ittirip yerine oturttu. Zarf, içindeki mektup alınarak yeniden kapatılmıştı. Derin bir nefes aldı. "Ooohh!.."

Yaşadığı şey tam bir sürprizdi. Şimdi ne yapacaktı? Başının belası hâlâ oradaydı. "En iyisi buradan sessiz sedasız çıkıp gitmek..." Kararını uygulamak için eşyalarını toparladı. Olabildiğine sakin ve tabii görünmesi gerekiyordu. "Şimdi gider yarın tedarikli gelip diski götürürüm. İstanbul'dan bir gün geç ayrılmış olurum." Ayağa kalktığı sırada Harput Ağa'nın yerinde olmadığını fark etti. "Çok şükür!" Tekrar yerine oturmayı düşündüyse de artık buna gerek yoktu. Son bir hamle ile hafifçe eğilerek saç fırçasını tabletin üzerinde tekrar gezdirdi ve açılan kanatların ek yerlerini toz ile kapattı.

Tabii deniz kabuğunun üzerini de. Masayı kontrol etti. Eşyalarını topladı. Evet, görev şimdilik tamamdı. İyi iş çıkarmıştı. Zeynep Hanım'a selam verip müzeden titreyerek ayrıldığında saat 11.55'i gösteriyordu ve içindeki çıldırasıya merak büyük bir pişmanlığa dönüşmek üzereydi: "Diskin arka yüzünde ne vardı?"

Gülhane Parkı çıkışına yürürken merak ve pişmanlığın dışında aklına ilk gelen şey, bu başarılı işe karşılık Yüce Efendi'nin kendisine vereceği ödül oldu. Ailesine dair bir kaç ayrıntı. Belki bir yer adı. Belki annesinin veya babasının isimleri... Özellikle annesinin yüz tasviri. Yaşıyorlar mıydı? Yaşıyorlarsa neredeydiler. Onları görebilecek miydi? Sevinci adımlarına yansıyarak Sultanahmet Meydanı'na âdeta sekerek çıktı. Mutluydu. Kararı açıktı, yarın müzeye tekrar gidecek, önce diski alacak, sonra pansiyondan bavulunu kapıp doğruca Atatürk Havalimanı'na. Sonra da ver elini Kudüs. Bir an haykırmak, sevincini baharın renkleriyle, meydandaki çınarların kuşlarıyla, çevresinde neşeyle gezinen turistlerle paylaşmak istedi. Sonra adımlarını yavaşlatıp doya doya çevresine bakındı. Sultanahmet Meydanı'nı özleyeceğini hissetti. Alman Çeşmesi'ni ve Yılanlı Sütun'u geçtiği sırada disk yeniden aklına düştü. Tarihin heyecan verici bir parçasına dokunmuştu ama arka yüzünde ne yazdığına bakamamanın pişmanlığı zihninde feryatlar koparıyordu; "Keşke!" Keşkelerden kurtulmak için yarını beklemek zorundaydı. Kendini teselli edercesine mırıldandı. "İyi ya işte kızım, İstanbul'da heyecan dolu bir gece daha geçireceksin, daha ne?" Sonra sevinçle gülümseyip adımlarını daha neşeli atmaya başladı. Ve sevinci bitiverdi. Nereden geldiklerini anlayamadığı iki hanım turizm polisi kollarından kıskıvrak yakalamış soru dolu gözlerle yüzüne bakıyorlardı. Birden gözü kararardı. Başka zaman olsa her ikisini de bir saniye içinde bertaraf edip fırlayıverirdi ama hayır, şimdi içinde öyle bir his yoktu. Dizlerinde derman, elinde takat kesilmiş gibiydi. Onca görev başarmış,

hiç böyle bir duyguya kapılmamıştı. İstanbul'da yakalanmak, İstanbul'dan kaçmaya tercih edilebilir miydi? "Kaç buradan!" Kaçmak için kolunu kaldırdı. Sağındaki polisi dirseğiyle devirip soldakini yere yıkmaktı niyeti. Üç saniyelik iş. Ama kolu yukarıya kalkmadı. Az evvelki tereddüt anında bileğine geçirilen kelepçeyi unutmuştu. Düşünmeyi bıraktı. Ne zihninde kurtuluş için bir plan, ne dizlerinde kaçmak için bir derman vardı artık. Belki de dedikleri gibi bu şehir kırıp dökmek için değil, nezaketle sevmek içindi. Peki ama ne olmuş, nasıl olmuş da yakalanmıştı?

Sultanahmet Turizm Karakol Amirliği'nde polisler kimlik kontrolü yapıyor ve eşyalarını arıyorlardı. "Çantamda neyi arıyorlar acaba?" Genç komiser sert dişli tarağı çıkarıp ucundaki kerpiç tozunu parmağıyla yokladığında başının belada olduğunu anladı. Suç aleti aranıyorsa belli ki Yüce Baba'nın uyandığından onların da haberi vardı. Bir polis çantasını masanın üzerine boşalttı. Şimdi en üstte katlanmış pelür kopya kâğıdı duruyordu. Nefesini tuttu. Bir el uzanacak ve kâğıdı açıp ne olduğunu görecekti. "Ah Harput Ağa, senin yüzünden çorabıma yerleştiremedim, ya!" Ama hayır, polislerden biri kâğıdı bir kenara ittiriverdi. Parfümleri, tarak ve makyaj malzemelerini karıştırıyorlardı. Kesici, delici, tahrip edici bir şey aradıklarını anladı. Şimdi büyükelçiyi mi, hahambaşını mı, banker Levi'yi mi aramalıydı? Ama onları aramadan evvel polislere biraz zorluk çıkarmak ve gözdağı vermek de belki işi halledebilirdi. Ne de olsa iş başındaki hükümet İsrail ile arasında bir kriz çıksın istemezdi. Nezarethane parmaklıklarının arkasına gitmeden evvel şansını denedi ve sesinin en yüksek perdesiyle sordu:

"Bu yaptığınızın hesabını vereceksiniz? Ben bir akademisyen araştırmacıyım. Bilim özgürlüğüne ne oldu? Beni neyle suçlayacaksınız ha?"

Cevap soğukkanlı komiserin sakin sesinde yankı buldu:

"Elbette müzedeki tarihi eseri tahriple?"

"Saçmalık! Tarihi eseri sizden daha fazla koruyan bir hassasiyete sahibim ben!"

"Belli kızım, belli. Onun için koca tabletin bütün yazılarını silip duvar tuğlası hâline getirmişsin!"

Komiserin cep telefonunun ekranında gösterdiği resme bakınca Zara'nın dili tutulayazdı. Evet, bu, daha yarım saat önce incelediği tablet, masa da Arkeoloji Müzesi'ndeki masaydı. Ama tabletin üzeri bir tarakla kazınmış gibi yazı namına hiçbir şey içermiyordu. Tam aksine kenara yığılmış bir çanak dolusu kerpiç tozu vardı. Nezarethane yolunda başını iki yana sallarken içinden küfürler ediyor ve durmadan soruyordu:

"Kim? Neden? Nasıl? Ne zaman?"

Bir an kanı donacak gibi oldu. Çünkü telefonundaki mesajı silmediğini hatırladı. Ve telefonu şimdi polisin elindeydi.

IV

Dokuz saat sonra
Virginia, Langley, 31 Mayıs, 08.30 (TSİ: 16.30)

CIA karargâhının küçük toplantı salonlarından birinde eğitimlerini tamamlamış yirmi genç kız ve delikanlı, amirlerini bekliyorlardı. Salonda herkesin düşündüğü ve korkuyla fısıldadığı yegâne kelime "Süslü" idi. Çünkü Süslü adı CIA karargâhında dizleri titretir, kalpleri ürkütürdü. Kürsünün yanında şık üniformasıyla bekleyen yüzbaşı önce saatine baktı, bir dakika vardı, mikrofonu yeniden kontrol etti ve gözlerini kapıya dikip nefesini tuttu. Kapı açılır açılmaz da mikrofona eğildi:

"Dikkaaat!.. Bilgi Operasyonları Merkez Direktörü Sayın Susan Stone!"

Kapıdan giren 40 yaşlarındaki, güzel, şık, "Süslü" lakabını hak edecek derecede bakımlı ama sert görünümlü kadın, öfke dolu bir tartışmayı yeni terk etmiş gibi tafralı ve kendinden emin bir şekilde kürsüye ilerledi, birkaç saniyede gözleriyle herkesi sindirdi ve hakim bir edayla konuşmaya başladı.

"Günaydın değerli arkadaşlar! Söyleyeceklerimi çok gizli kaydıyla dinleyiniz ve hiç aklınızdan çıkarmayınız. Sizler ülkemizin Ortadoğu'daki gözü, kulağı, eli, ayağı olacaksınız.

Sizler aileleriniz ve dostlarınız burada rahat uyuyabilsinler diye uykusuz kalmaya razı olarak bu göreve başlıyorsunuz. Sizler terörü Amerika'dan uzak tutmak için yabancı topraklarda kendini ispatlayacak kahramanlarsınız.

Değerli arkadaşlar! Hepinizin bildiği gibi ülkemizin Ortadoğu'da desteklediği ve silahlandırdığı radikal gruplar vardır. Bunların bazıları yavaş yavaş eksen kayması yaşıyorlar. Özellikle İran'ın ve Türkiye'nin –bu arada, kesinlikle Türkiye'yi bir Avrupa ülkesi kabul etmeyeceksiniz– Ortadoğu'daki dengeleri değiştirmedeki ısrarcılıkları bölgede etkili olmaya başladı. Rusların bölgedeki hâkimiyet emellerine izin veremeyiz. Eğer biz o coğrafyalarda yeni soykütükleri oluşturmaz, yeni terör zeminleri yaratamazsak bölgedeki üstünlüğümüzü kaybedeceğimizden endişe duymaya başlayabilirsiniz. Unutmayın, Ortadoğu topraklarında kazık çürümemelidir. Dünya değişiyor ve bu değişim bizim ellerimizle olmak zorunda. Kurulacak yeni dünya düzeninde Müslüman Doğu'ya ve Doğu kültürüne asla yer olmadığını hiç aklınızdan çıkarmayın. Bunun için hepimize düşen görevler var. Ne yazık ki Sümer ve Babil derin uykusundan yavaş yavaş uyanıyor. Bunu biraz da bizim politikalarımız tetikledi. Yine de torunlarının o eski medeniyet birikimine ve kültürel zenginliğe sahip olmalarına müsaade edemeyiz. Yüzyıllardır bizim icadımız olduğunu herkese öğrettiğimiz insan haklarının Babil'de daha mükemmel şekilde kurallara bağlandığını bu saatten sonra dünyaya nasıl söyleyebiliriz? Parayı ilk kez bulanların Lidyalı ataalarımız olduğuna herkesi inandırmışken Kral Krezüs'ten iki bin yıl evvel Babillilerin para kullandıklarını şimdi nasıl itiraf ederiz? Dünya hukuk sisteminin ilk kez Roma'da yapılandırıldığına inanan insanlık, bunun bir aldatmaca olduğunu öğrenir de Roma'dan üç bin yıl evvel Hammurabi'nin Doğu'daki hukuk sistemlerini derleyerek bir hukuk devleti oluşturduğunu akıl etmeye başlarsa yeni dünya düzenini nasıl şekillendirebiliriz? Unutmayın ki Amerika, hâkimiyet fikrini ekonomi-

den, askeri güçten ve siyasi gelişmelerden ziyade insanlığın algısını yöneterek sürdürmeyi tercih eder. Bu algı Batı'nın Doğu'ya üstün olduğuna herkesi inandırmakla başlar. Böyle inandırmalıyız ki Doğu'nun zenginliklerinden yeterince yararlanabilelim ama Doğu'nun yeniden dirilişine fırsat vermeyelim. Doğu'da terör olmalı ki biz huzura, Doğu'da sefalet olmalı ki biz zenginliğe erişelim. Doğu'da tarih ve sanat eserleri ya tahrip edilmeli yahut kaçırılmalıdır ki dünyada Doğu medeniyetlerine, ondan önce de Sümer ve Babil'e ait bizim güdümümüzde olmayan hiçbir iz kalmasın. Ta ki gelecek Ortadoğulu nesiller kendilerini yetersiz ve azgelişmiş hissedip Batı medeniyetine boyun eğsinler. Bunu bilimle, teknolojiyle, iletişim ve refah düzeyiyle gösterdiğimiz yetmez, bundan böyle kültür ve medeniyet baskısı da oluşturmalıyız. Yeni stratejimiz Ortadoğu'daki medeniyetleri gözlerden gizlemektir. Bölgede sürmekte olan terör, şiddet ve kargaşa bunun için uygun zemini sağlamaktadır. Unutmayın Ortadoğu'da kan aktıkça bizim coğrafyamızda insanlar kanlanıp canlanır. Ortadoğu'yu daima terörist göstermek, İslamiyet'i bir terör dini olarak tanıtmak birincil görevinizdir. Soğuk savaş döneminde Doğu Bloğu üzerinden yürüttüğümüz her algıyı şimdi Ortadoğu ve İslamiyet üzerinden yürütmek zorundayız. İşte sırf bu yüzden, altıyla ve üstüyle dünyanın en zengin toprakları sayılan Mezopotamya'yı kendi başına bırakamayız. Bilhassa Suriye ve Irak elde bulundurulmalı, İran ve Türkiye'nin her adımı takip edilmelidir. İran ile Türkiye arasında tercihimizi belli bir denge içinde yürütmeye çalışırız, bunun için Arap ülkelerindeki gelişmeler ve Rusya'nın dış politikası yakından takip edilmektedir.

Değerli arkadaşlar! Güvenli bir dünya için Ortadoğu'da size ihtiyaç duyduğumuzdan şüpheniz olmasın. İki yıldır sürdürdüğünüz eğitim programı size yeterince bilgi ve tecrübe kazandırmıştır umarım. Kiminizin Arapça yahut Türkçe, kiminizin Farsça veya Urduca, kiminizin de Kürtçe ve Rusça

öğrendiğinizi biliyorum. Her konuda olduğu gibi bu konuda da size olan güvenimiz tamdır. Unutmayın, Birleşik Devletler her daim arkanızda olacaktır. Her ne yaparsanız ülkeniz için ve insanlık için yapmış olacaksınız.

Ve bir şey daha... Bana "Süslü" lakabının neden verildiğini merak edenler için söyleyeyim, ben her başarının insan ruhuna bir güzellik, bir süs olarak yansıdığını düşünürüm. Bu yüzden sizin de süslerinizle anılmaktan gurur duyacağımı biliniz. Dünyanın huzuru için bu güzelliklere ve süslere ihtiyacımız olacak çünkü. Yeni güzellik ve yeni tezyinat operasyonları için aramıza hoş geldiniz!"

Salonda herkes aynı anda ayağa kalkıp esas duruş göstererek tek ağızdan "Sağ ol!" dedikten sonra adımlar kapıya yöneldiği sırada Süslü'nün emir tonundaki sesi yeniden duyuldu:

"Türkçe bilenler kalsın!"

Biri kız üç kişi geri döndüler. Herkes çıkınca Susan Stone onları çevresine oturtup gülümsedi:

"Sizler, arkadaşlar; sizlerin işi diğerlerinden daha zor olacaktır, bilesiniz. Çünkü Türkler kesinlikle zor bir millettir. Büyük tarih birikimi ve kritik bir coğrafyada bulunmanın rüzgârıyla zaman zaman refleksleri şaşar ve elbette bizi de şaşırtırlar. Bizim için iyi olan, hissi olmaları, esip savursalar, arada sırada efelenseler de icraata gelince vicdanlı davranmalarıdır. Onları alt edebileceğiniz kara delik de işte tam burasıdır; vicdan..."

"?"

"Ve siz beyler ikinizden biri bu akşamki uçağa yetişip İstanbul'a gidecek. Hanginiz?"

Her iki ajan da gönüllü olunca Süslü açıklama gereği duydu:

"Ortadoğu'da birileri dünya kültür mirasını yönetip yönlendirebilecek bir bilginin peşindeler. Onlardan evvel sizin ele geçirmeniz gereken bu bilgi bizim de geleceğimize yön verecektir. İstanbul'daki ajanlarımızın birçoğunu bölgedeki

etnik grupların eylemleri çerçevesinde ülkenin güneydoğusuna yönlendirdiğimiz için sahada yeterince oyuncumuz bulunmuyor. Bilgi beş saat önce bir müzeden alındı ve hâlen Türk polisinin elinde! Şimdi yeniden soruyorum, hanginiz gitmek ister?"

Her iki ajan yine öne atıldılar. Bu sefer Süslü daha uzun boylu ve yapılı olanı işaret ederek diğer ikisinin çıkmalarını söyledi. Salonda yalnız kalınca gülümsemesini arttırıp sesini bir perde daha düşürerek samimiyetle sordu:

"Adın ne delikanlı?"

"Kevin, efendim, Kevin Woo..."

"Evet, Kevin Woodmaker. Dosyanı okumuştum. Yetimhanede yaşadıklarını, annenin seni reddedişini, bu işi neden istediğini... Her neyse, şimdi yalnızca sen ve ben varız artık ve yalnızca sen ve ben olacağız. Öncelikle bunu anladın mı?"

"Siz ve ben efendim, yalnızca siz ve ben!"

"Öğrendiğin her bilgiyi yalnızca benimle paylaşacaksın, elde ettiğin her şeyi yalnızca bana gönderecek veya getireceksin! Ben senin ilahınım, unutma!"

"Emredersiniz, efendim!"

"Operasyonumuzun adı 'Yüce Baba'. Teşkilat bu operasyona çok önem veriyor, bilesin. Yani 'Yüce Baba' senin istikbalin. Şimdi şu resme iyi bak! Adı Zara. Beş saat evvel İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde Sümerce bir tableti okuduktan sonra tahrip ettiği gerekçesiyle İstanbul polisi tarafından nezarette tutuluyor. Kopyaladığı yazıyı istiyorum senden! Kızın önemi yok, alçak Yahudi'nin biri. İster kaçır, ister bırak, ister öldür, ister seviş, fark etmez yani; bana yazı lazım. Ha, bir de, Türk polisinin yazıdan henüz haberi olmayabilir! Eğer var ise işin biraz daha zor olacaktır. Son kertede bir ihtiyacın olduğunda şu kartvizitin sahibiyle irtibat kur. Türkiye'nin İçişleri Bakanlığı'nda."

"Yazı dünya kültür mirasıyla ilgili demiştiniz değil mi efendim?"

"O sözün gelişiydi. Yazının ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Çözümlemesini yaptıktan sonra derhal bana şifreli mesajla bildireceksin. Şimdi özel telefon numaramı kaydet: 00 757 81.... Ve derhal yola çıkman gerekiyor. Saat farkından dolayı zaten yeterince gecikmiş sayılırız. Git ve başar! İşte sana kendi talihini yaratmak için bir fırsat. Unutma, istikbalini sana 'Yüce Baba' verecek. Ve elde ettiğin hiçbir şeyi hiç kimseyle paylaşmayacaksın; ben hariç."

Kevin okyanus üzerinde ince bir vınlama ile yol alan THY'nin İstanbul uçağında uzun uzun düşünme fırsatı buldu. Zihninde sorular soruları kovalıyordu. Görev? Hemen miydi? İşler böyle mi yapılıyor, emirler böyle mi alınıyordu? Ajanlık bu muydu? Nereye gidiyordu? Bu mesleği isterken düşündüğü neydi? Babasının ölümünden sonra her gün zihnini kurcalayan istihbarat hayali böyle mi başlayacaktı? İlk operasyonunda tek başına olacağını aklına bile getirmemişti. Şimdi ne yapacaktı; ne yapmalıydı? Bir ajan ne yapardı ki? İstanbul'da sayısız bilinmezler kendini bekliyordu. Susan Stone adını daha evvel çok duymuş, onun ekibine katılmak için nice sınavlardan başarıyla geçmiş ve hakkında efsane gibi anlatılan operasyonlar dinlemişti ama böyle kendisini meydana atıvermesinin altında yatan sebep neydi? Meslekte başarılı olmasını mı, yoksa çuvallamasını mı istiyordu? Onca zaman zihninde büyüttüğü Süslü efsanesi bu muydu yani? Daima isteyen, emir veren bir kadın. Tamam zekiydi, ama kendisine verdiği şu görev; zekice miydi? Az gülümseyip çok somurtan bir amir otoritesiyle iş yürüttüğüne göre zekâdan ziyade hakimiyeti önemsiyor olmalıydı. Hırslı, atik ve kolay karar veren bir otorite...Tahlil ve strateji kabiliyeti de yüksek olmalıydı. Ele geçirilecek belgede nelerin yazılı olduğunu muhtemelen biliyordu; yoksa başkalarının yanındayken neden önce dünya kültür mirası gibi bir yalan söylemiş olsundu? CIA'in bütün görevleri zaten gizli iken tekrar tekrar gizliliğe vurgu yapması ve kendisinden başkasıyla paylaşmama tembihleri

neydi öyle? Belli ki kendisini deniyordu. "Yüce Baba" operasyonuna takılan hedefteki kızın başına gelecekleri hiç umursamıyor, ölümünü bile dert edinmiyordu. Buna görev bilinci mi, acımasızlık mı demeliydi? Ajanlık mesleğinde insan hayatı bu kadar mı ucuzdu? Ve aklını kurcalayan bir soru daha; görev verirken ötekileştirici bir söylem sergileyip Yahudiler hakkında olumsuz konuşmasının altında ırkçı düşünceler mi, yoksa din ayrımı mı yatıyordu? Onun Vatikan'a karşı son derece hürmetkâr olduğu söyleniyordu; acaba bu görevin dini konularla bir ilgisi var mıydı? Bütün sorularının, kopyalanan tablet çözümlendiğinde cevap bulacağını ummaktan başka çaresi olmadığını anladı. Sonra da "Sümerce?" diye sordu kendi kendine. Peki ama böyle bir konuya neden Ortadoğu ve Irak Analiz Direktörlüğü değil de Bilgi Operasyonları Merkez Direktörlüğü bakıyordu? Yüzünü buruşturdu. Zihni karmakarışıktı. Yine de gözlerini yumarken tekrarladı:

"Yalnızca sen ve ben Bayan Süslü, yalnızca sen ve ben..."

V

On bir saat sonra
Tokyo, Fuchu, 1 Haziran, 09.30 (TSİ: 03.30)

Masaaki mezuniyet töreni iptal edilmiş bir üniversitenin kapısında yüzlerce öğrencinin birikip pankartlar açmasını fazla garip bulmadı. Çünkü Japonya'daki bütün televizyonlarda Keiko'nun ölümü haber olmuş, kızın masum görüntüsü üzerine cinaslı bir anlam içerecek şekilde "bilimsel hayatın katledildiği" yazısı bindirilerek kamuoyuna tekrar tekrar izlettirilmiş, öğrencilerin çoğunluğu "Üniversitede can güvenliği isteriz!" pankartları açarak, bazıları da Keiko'nun cinayete kurban gittiği için huzur bulamayacak olan ruhuna acıyarak sloganlar atmaya başlamıştı. Yükselen sesin kameralara yansıması bütün Japonya'da olay oluverdi. Bazı kanalların sıradan bir cinayet yerine bilimsel dünyada bir vahşet vurgusu yapmaları üniversite rektörünü Keiko'nun gencecik ruhunun huzur bulması için taahhütlere zorladı, bu taahhütler de Şintoizm'e gönül veren halk kitlelerini harekete geçirip twitter ve sosyal medya ortamında iki koldan yürüyen bir milli kampanyaya dönüşüverdi. Kimisi yaşanan elim hadiseyi akademik hayata yapılmış çirkin bir saldırı kabul ettiklerini dillendirip bütün üniversitelerin or-

ganize olması ve bilimselliğe karşı vandallığın protestosunu; kimisi de genç bir insanın ruhunun hayalete dönüşmeyi haketmediğine vurgu yaparak halkın inancına saldırının artık engellenmesini istiyor ve emniyet teşkilatı ile hükümetten katilin veya katillerin behemehal bulunup adalete teslimini talep ediyordu.

Masaaki üniversite bahçesinde açılan pankartların arasından geçerken katilin bulunmasına dair ısrarcı kamuoyu taleplerinin bir gecede Japon gururuna dokunmaya başladığını düşündü. Keiko cinayetinde ihmali bulunan her kurum ve kişinin protesto edilmek üzere pankartlara adlarının yazılması da bunun göstergesiydi. Bahçede toplanan yüzlerce öğrencinin konuya bilimsel bir soğukkanlılıkla değil, Şintoizm'in iman esasları çerçevesinden bakarak yaklaştıkları anlaşılıyordu. Gösteri maksatlı kullanılan giysiler, hayalet maskları ve atılan sloganlar okulda bir hayalet ruhun istenmediğinin deliliydi. Masaaki neredeyse bütün Japonların *reikon*'a, yani ölümden sonra atalarının arasına giden ama çocukları ve torunları arasında da yaşamaya devam eden ruha inandığını düşündü. Bu durumda eğer kişi katledilmişse ruhunu huzur içinde teslim edememiş sayılır, bu da onu bir hayalete dönüştürür ve ölümüne sebep olanlar, engellemeyenler yahut tepkisiz kalanlardan öcünü almak üzere yaşadığı yere geri gelirdi. Bu inanış biçimi bahçedeki öğrencilerin okullarında bir kadın hayalet istemedikleri, bunun için mutlaka katilin bulunması ve Keiko'nun ruhunun aklanmasına dair sloganları haklı gösteriyordu. Masaaki daha yirmi dört saat bile geçmeden üniversiteler ve kamuoyunun hükümete baskıyı arttırmalarını bir iman sorunu olarak görmek gerektiğini anladı. Aynı baskı amirinin "Keiko'nun ruhunu huzura kavuşturmak ve ölüler diyarına temizlenmiş olarak gitmesini sağlamak sana düşüyor genç dostum!" cümlesiyle de kendisini esir almıştı. Her zaman olduğu gibi güneş çarığı, çarık ayağı sıkmıştı. Yine de başka bütün soruşturmaları bırakıp yal-

nızca Keiko cinayetiyle ilgilenmenin iyi yanlarını düşündü. Daha özgür, onurlu, getirisi yüksek bir görev. Şimdilik ağır sorumluluğu ve bedeli düşünmüyordu bile. Yegâne düşüncesi hata yapma lüksünün olmadığıydı.

Bahçedeki bazı gençlerin kendisini üniformalı görünce aşırılığa kaçıp "intikam" sözcüğünü dillendirmelerine, sataşmaların dozunu arttırmalarına aldırmamakla işe başladı ve aralarından kararlı bir şekilde yürüdü. Dizlerinin titrediğini ise ancak binaya girdiği vakit anlayabildi. O sırada koridordaki televizyon ekranı hükümet yetkililerinin, cinayete gösterilen kamuoyu tepkisinin daha fazla büyümesini engellemek amacıyla vaat üstüne vaatte bulunduklarını son dakika haberi olarak tekrar tekrar gösteriyordu. Bürokratik makamlar meğer her şeyi ne kadar basit zannediyordu:

"Halkımız müsterih olsun, hükümetimiz ne pahasına olursa olsun katil veya katilleri bulacak, Keiko-san'ın kanını yerde bırakmayacaktır!"

Masaaki cinayet mahallinin kapısındaki mührü kırıp içeri girdi. Sakin olmalıydı. Çevresine göz gezdirdi. Keiko'nun odası dün bıraktığı gibi duruyordu. Pencereye ilerleyip tören alanına baktı. Ağaçların dallarına bağlanmış mezuniyet kepleri bir yanda; gösteri yapan öğrenci grupları diğer yandaydı. Tam bir tezat. Yine de Keiko'nun ruhu adına çok sevindi. Öğrencilerin, sevdikleri bir asistanın hatırasına mezuniyet keplerini ağaç dallarına bağlayıp ona saygılarını göstermelerini takdir etmişti. "Keiko için ben de öğrencilerin bu takdirine yaraşır bir iş çıkartmalıyım!" diyerek kendine telkinde bulunduğu sırada kapıda sesler duydu. Tokyo'daki dört ayrı üniversitenin rektörü içeri giriyorlardı; kendisinden bir açıklama duymak için. Galiba onlar da sıradan bir cinayetin birdenbire farklı boyuta taşınmasından rahatsız olmuş, öğrenciler ve kamuoyu tarafından olaya değişik yorumlarla farklı anlamlar yüklenmesinin tedirginliğiyle ne

yapacaklarını şaşırmışlardı. Yoksa cübbelerini giyip birer yargıç gibi karşısına neden dikilsinlerdi ki? Şimdi ikna edici birkaç cümle söyleyerek hepsini başından savması gerekiyordu. Boğazını temizler gibi yutkunup elini kapının kulpuna koydu ve alttan alan bir üslupla kelime kelime anlattı. Her kelimede santim santim kapıya ilerlemeyi de ihmal etmeyerek:

"Çok saygıdeğer hocalarım! Neler hissettiğinizi anlıyorum. Sizi temin ederim meslektaşınızın katilini bulacağız. Gerek Ulusal Güvenlik Bakanlığı'mız, gerek Danışmanlar Meclisi üyelerimizin talebi doğrultusunda bu cinayeti aydınlatmayı şerefli bir vazife bileceğimden emin olabilirsiniz. Şimdi eğer izin verirseniz araştırmalarıma devam edeyim."

Hocaların arkasından kapıyı kapattığında önce Nemrut Dağı'nın resmini ve Keiko'nun telefonunu delil torbasından çıkarıp masaya koydu. Sonra eski model masa bilgisayarının düğmesine bastı. Niyeti resim ve telefon mesajlarıyla alakalı bir kayıt aramaktı. Amiri, dün hantallığı yüzünden delil torbasına atamadıkları bilgisayarın dosyalarını incelemek için onu cinayet mahalline yeniden yönlendirmişti çünkü. Saat başı hükümetten bir yetkilinin arayıp cinayet hakkında bilgi istediği bir ortamda belki yeni ipuçları bulunabilir umudundaydılar. Herkesi rahatlatacak küçük bir bilgi bile işlerini görürdü. Sabah gelen otopsi raporunu yeniden okudu:

"Maktulün içtiği bir sıvıyla bayılma derecesinde kendini kaybettiği, ağzının ve ellerinin bağlanarak rastgele sekiz yerinden bıçaklandığı, ölümü beklendikten sonra eli ve ağzındaki bağların çözüldüğü, kadavra üzerinde herhangi bir parmak izine rastlanmadığı, cinsel şiddete maruz kalmadığı..."

Aynı sayfayı defalarca okumaktan sıkılmıştı. Raporu masaya bırakırken mırıldandı:

"Acemi misin doktor? İnsan hiçbir ipucu da bulamaz mı?"

Raporda her teferruat vardı ama polisin işine yarayacak tek bir bilgi yoktu. Dahası, olay çelişkilerle doluydu. Hem acemice bıçaklanmış, hem parmak izi bulunamamıştı mesela. Boğuşma olmamış ama maktulün eli ve ağzı bağlanmıştı. Cinayet özel bir kamayla işlenmiş ama katil onu alıp götürmek, saklamak, imha etmek veya denize atmak yerine kızcağızın göğsünde bırakmıştı. Cinayet masası uzmanları kabzadaki işaretin İbrani alfabesinden iç içe istiflenmiş üç harf olduğunu söylüyorlardı: "ZEM". Özel bir kelime, bir kavram veya bir ismin baş harfleri gibi. Olmayabilir de. Masaaki, İbranice harfleri düşününce Kitron dedikleri araştırmacıyı yeniden hatırladı. "Acaba aralarında bir bağıntı var mı?" Varsa bunu nasıl kurmalıydı?

Eski bilgisayar, büyük kasasından gürültülü sesler çıkararak birkaç dakikada açılabildi. Masaaki cüssesine göre bu derece basit ve kapasitesiz bir makineyle karşılaşacağını hiç tahmin etmemişti. Ekranı gözden geçirdi. Zaten dosyalar çok kalabalık değildi. İşletim klasörleri haricinde "Bilimsel", "Sümeroloji", "Ertuğrul'un Babayanı", "Toplantı", "Ders", "Resimler" başlıklı altı klasör ve birkaç word dosyası... Keiko'nun şahsi klasörü olarak adlandırdığı "Ertuğrul'un Babayanı" ve resim klasörlerinden başlayarak hepsini tek tek açıp kontrol etti. İçeriklerine baktı. Ders notlarını inceledi. Hepsi kısa kısa... Bir tek "Toplantı" klasöründeki dosyalar kabarık, hatta aşırı yüklüydü. "Bunca toplantıdan yaşamaya zaman bulamamışsındır be ablacığım!" diye Keiko adına hayıflandı. "Üstelik Ertuğrul'un Babayanı da seni hiç korumamış!" "Bilimsel" ve "Sümeroloji" yazan klasörlerde pek az dosya olduğu dikkatini çekti. İki yıldır sevgilisine bile zaman ayıramayan işkolik bir Sümerologun bütün bilimsel çalışması bu olamazdı. Üstelik herkes onun Sümeroloji alanındaki başarılarından söz edip dururken. Masaaki birisinin bilgisayardaki bu tür verileri boşalttığından şüphelendi. "Cinayetten önce belki! Belki de sonra! Hatta dün gece!" Bu son seçeneğe önce ihtimal verme-

di. Çünkü dün burayı terk ederken kapıyı mühürlemişlerdi. "Peki ya pencere?" Yerinden kalkıp kontrol etmesi gerekiyordu. Ve hayret! Pencere kanadı kapalı durumdaydı ama kilidi bozuktu. Parmağıyla ittirip aşağıya baktı. Zemin kat sahanlığından uzatılacak bir merdiven pekâlâ buraya yetişebilirdi. İyi ama kim böyle bir şeye cesaret ederdi ki? Kim mühürlü bir odaya girecek kadar bu kızın düşmanı olabilirdi? Öğrencisi, arkadaşı, meslektaşı?

Sevgilisi Christopher tamamen akademik hayatın dışında biriydi. Dekan veya diğer hocalar Sümerolog bile değillerdi. Meslektaşı Kitron ise burada yoktu? O esnada aynı soru takıldı aklına; akşam kendine sorduğu soru:

"Ya buradaysa?"

Gece televizyon haberlerini izlerken Kitron'u araştırmayı düşünmüş ve adamın ilk adını öğrenmekle işe başlamıştı: İzak. Sonra Tokyo'daki hayatı hakkında üniversitenin web sitesinden bilgi edinmiş, başlangıçta belli bir kimlik özelliğine sahip olmayan sıradan bir Yahudi olduğuna hükmetmiş, ama araştırdıkça işin eğlencesine önem veren, sürekli muhalif ve doğuştan redde hazır aykırı bir kişilikle karşılaşmıştı. Acımasız ve sebatsız olduğu da söylenebilirdi. Böyle bir adamın dini bir bayram için ülkesine gitmesi şaşılacak gibi duruyordu. Eğer gittiyse ne zaman, nereden, nasıl gittiğini öğrenmek gerekirdi. Tokyo'dan İsrail'e direkt uçuş yoktu. Aktarmalı uçuşların tamamını listeleyip ilgili havayollarını aramış ve hiçbir havayolunun iki gün evvelki uçuş listesinde adının bulunmadığını öğrenmişti. Bu sefer uçuş bilgilerini son üç günün tamamı olarak resmen istetmiş ve saat 10.00'a kadar bildirilmesi talimatını vermişti. Saatine baktı. "Cevabı öğrenmeye az kaldı." Akşam bir başka şey daha yapıp Keiko'nun telefonunu da incelemişti. En son gelen mesaja yeniden bakıp Sümeroloji grubuna bir cevap yazmıştı: "Yüce Baba'ya benden de günaydın!" Eğer birisi twitterda sahte bir hesaptan böyle bir mesaj paylaşıyorsa

Keiko'nun Sümeroloji grubundan birine de anlam ifade edebilirdi.

"Bay Kitron!" dedi Masaaki, odadaki ikinci çalışma masasına ilerlerken, "bakalım senin nelerin var?"

Hayret; bütün çekmeceler kilitliydi. Elbette bir ataş alıp çekmeceyi açması zor olmadı. "Ne?" Hiçbir çekmecede bırakınız bir dosya ya da bir kâğıdı, bir toplu iğne dahi yoktu. Bay Kitron taşınmıştı sanki. "Pesah için gitmemiş miydin beyim?" Bunu galiba biraz yüksek sesle mırıldanmıştı ki birden Pesah'ı düşündü. Sonra telefonundan internete bağlanıp "Yahudi Bayramları" başlığını arattı. Evet, işte Pesah, hamursuz bayramı, Nisan ortasındaydı. Tekrar aradı ve hayret, Yahudilerin Mayıs sonuna rastlayan hiçbir bayramları yoktu. Dün amirini yanılttığını fark etti. Bahara rastladığını biliyordu da, meğer Mayıs ile Nisan'ı karıştırmıştı. "Bay Kitron, eğer sen Mayıs sonunda Pesah kutlamaya gidersen ben de senin bilgisayarına girmek için arama iznine gerek duymam!"

Masaaki aklına gelebilecek bütün şifreleri denediği hâlde Kitron'un bilgisayarını açamadı. Google ve Bing'de yaptığı aramalar da netice vermedi. Keiko'nun bilgisayarında hiç şifre yokken mesai arkadaşı ve meslektaşının bunca güvenlik önlemi niyeydi? Bunları düşünürken telefonu çaldı. Arayan yardımcısıydı, havayolu şirketlerinden gelen neticeyi bildiriyordu:

"Son üç günde Japonya'da Kitron isimli dört kişi uçağa binmiş efendim. Üç gün evvel biri New York'a, gitmiş, Kitron Summerset. İki Fransız vatandaşı Bay ve Bayan Kitron, 70 yaş indiriminden yararlanan ucuz biletlerle Malezya'dan Tokyo'ya gelmişler. Ve şimdi sıkı durun, Akademik kimlikli Bay Kitron, dün JAL'ın 13.10 uçuşuyla Narita'dan Moskova'ya uçmuş. Yaşı ve ilk adı sizin aradığınıza uyuyor."

"İzak mı?"

"Evet! Ve sizin için seyahatin arkasını da araştırdım. Adamınız Moskova'dan gitmek üzere iki bilet birden almış. Biri İstanbul, diğeri Kudüs'e!"

"Kuş uçuyor desene!"

Masaaki cinayet mahallinden çıktığında zihninde üç soru vardı? Gece ofise girilmiş miydi? Keiko'nun bilgisayarını kim, ne zaman boşaltmıştı? Bay Kitron katil olabilir miydi?

İlk ikisi için ofise parmak izi uzmanlarını ve yeminli bilgisayar hackerlarından birini göndermek yeterli olacaktı ama üçüncüsünü çok dikkatli araştırmak gerekiyordu. Geçen yıl bir adi hırsızlık vakasında bile İsrail ile ortak çalışma yürütmenin imkânsız olduğunu çok iyi anlamıştı. Adamlar kendi vatandaşlarının kılına dokundurtmuyorlar, bütün delil ve iddiaları tersinden okuyarak insanı çıldırtıyorlardı. Ve şimdi bunu çözmek yine kendisine kalacaktı. "Tamam öyleyse!" dedi ve ne pahasına olursa olsun muammayı çözmeye karar verdi. Ulusal Güvenlik Bakanlığı yetkilileri veya Danışma Meclisi üyeleri için değil, gepegenç bir Japon bilim insanının *reikon*'u huzur bulsun, kanı yerde kalmasın diye yapacaktı bunu. "Japonya'nın şerefi adına!"

Ofise döndüğünde arabasını geri geri park ederken Keiko'nun telefonuna bir mesaj geldi. Elini heyecanla telefona attığı sırada eski Toyota'sı duvara toslamıştı bile. Dişlerinin arasından bir küfür savurup mesajı okudu:

"Sevgili Keiko! Yüce Baba'ya selam olsun. Odur bize temiz kalbi, doğruluğu, sabrı, merhameti ve dilini tutmayı öneren..."

Mesaj Selim adında birinden geliyordu ve İngilizce yazılmıştı. Simge yerinde de ay-yıldızlı bir bayrak resmi vardı. Türk bayrağını tanırdı, Türk-Japon dostluğu ve seyahatleri sayesinde öğrenmişti bunu.

"Türk bayrağı... Türkçe bir isim... Türkiye'de bir dağın resmi... İstanbul'a alınmış bir uçuş bileti... Hımm!"

Ofise girdiğinde araştıracağı son bir kişinin kaldığını fark etti: Christopher.

Bilgisayar başında geçen bir saatin sonunda amirinin önüne internetten indirilmiş bir fotoğraf koyup durumu rapor etti:

"Efendim! Keiko-san cinayetinde, şu fotoğrafta gördüğünüz iki kişiden birinin parmağı olduğuna inanabilirsiniz!"

Amir eline aldığı fotoğrafa bakınca şaşırmıştı:

"Christopher?"

"Evet efendim!"

"Yanındaki kim peki? Bu derece samimi?"

"Bay Kitron elbette! İzak Kitron!"

"Hımm... Çok ilginç! Ya şu arkadaki devasa heykeller?"

"Nemrut Dağı'nda Efendim! Kommagene Kralı'nın anıt terasında!"

"Neler oluyor Masaaki?"

"Onu henüz bilmiyorum efendim ama her ne oluyorsa Türkiye'de oluyor!"

"Hazırlan o hâlde, gidiyorsun!"

"Ama efendim, önce Bay Christopher..."

"Sen üniversiteye gidince ben de onu arattım. Bil bakalım ne oldu?"

"İstanbul'a uçtu."

"Nasıl bildin?"

"Bay Kitron'un da şu saatlerde Moskova'dan İstanbul'a uçuyor olabileceğini düşünerek efendim."

VI

"İsa'dan sonra Roma'yı yaklaşık kırk yıl uğraştıran Yahudiler 66 yılında Masada Kalesi'ni ele geçirdiler. Yetmiş yılında Kudüs'ün düşmesi üzerine de üç yıl ısrarla kalede direndiler. Roma on bin askerle onları kuşatıp dışarıyla irtibatlarını kesmekten başka çare bulamadı. Bu, kendilerine 'zelot' adını veren direnişçi Yahudiler için açlığa, susuzluğa ve sonunda da ölüme mahkum olmak demekti. Kalenin savunması her geçen gün zayıflıyor, umutlar tükeniyordu. Ve bir gün Yahudilerin lideri Elazar ben Yair, herkesi kale meydanına toplayıp kendilerini öldürmeleri gerektiğini söyleyiverdi. Oysa Yahudilik, intiharı kesinlikle yasaklıyordu. Yair nutkunda '...Bırakın karılarımız bizden önce ölsünler; bırakın çocuklarımız ölsün, köleliğin acısını tatmadan.... Karılarımızı ve çocuklarımızı ellerimizle öldürdükten sonra da karşılıklı olarak birbirimizi öldürelim' demişti. Bütün eşyaları yok etmeyi ama yiyecekleri bırakmayı teklif etti: 'Yiyecekler bizim ihtiyaçlar yüzünden ölmediğimizin kanıtı olacaktır. Böylece, bizim asıl kararımız anlaşılacak; ölmeyi köleliğe tercih ettiğimiz bilinecektir.' Elazer'in dediği yapıldı. Önce kurayla erkeklerden on kişi, onların içinden de biri seçildi. On kişi doksan beşer kişiyi kılıçtan geçirdiler, son kişi de diğer dokuzunu öldürüp intihar etti. Rivayete göre bu olay kaleden beş çocukla kaçan bir kadından öğrenildi."

(Yahudi sözlü geleneğindeki *Masada Efsanesi*'nden)

Bir saat sonra
Kudüs, Moriah, 1 Haziran, 05.30 (TSİ: 04.30)

Az sonra güneş Zeytindağı'ndan yükselecek, Kubbetü's-Sahra ve Süleyman Mabedi'nin kubbelerinde ışıklar kırmaya başlayacaktı. Vakit gelmişti. Mutlu bir günün şükür duasıyla, sorumluluklarını aldığı gençlerin ruhlarında ateşler yakma vaktiydi. Elazer ben Mikael, Zelotların Efendisi, hiç dışına çıkmadığı Beyt Alfa Sinagogu'nda her beş yılda bir bu heyecanı yaşardı. Şimdi herkese yamacında bulunduğu şu Moriah Dağı'nın kutsallığını ve o kutsallık uğrunda ölmeyi öğretme vaktiydi. Ona göre hayat da, kulluk da burada başlayacak ve bitecekti çünkü. Kıyametten sonra ruhlar burada toplanıp mahşer olacaktı. Süleyman Mabedi bir zamanlar burada kurulmuş ve adına Tapınak Dağı denmişti. O hâlde eski tapınağı yeniden inşa etmek gerekirdi. Bunun için Müslümanların Mescid-i Aksa dedikleri caminin bir an evvel ortadan kaldırılması gerekiyordu. Burada İbranilerden başkasına yer yoktu. Ne Hz. İsa'nın hatıraları adına Hıristiyanlar, ne de Hz. Muhammed'in Mirac'ı anısına Müslümanlar burayı kutsal saymamalıydılar. Tapınak Dağı'nın bütün kutsallığını İbrahim'in İshak'ı burada kurban etmesine ve Süleyman Mabedi'ne bağlamak gerekirdi. Bu amaç aynı zamanda Siyonizm'in de amacı olmalıydı. İşte şimdi Zelotla-

ra bunları öğretme vaktiydi. Hepsi örgütün geleceğini burada görmeli, buradan dünyaya yayılmalıydılar. Bunun için ya Hz. Musa'nın Sina Çölü'ndeki çabasını, yahut Mesih İsa'nın, sırtında çarmıh, alnında demir dikenler taşıyarak cennete giden yolda son yürüyüşünü örnek almalıydılar. Yardımcısının haftada bir onları peşine takıp Zeytindağı'ndan başlayarak Yeniden Diriliş Kilisesi'nde son bulacak şekilde Via Dolorosa'nın dokuz durağında vaaz vererek vecd içinde ağlaması ve ağlatması boşuna olmamalıydı. Yoksa hemen şuracıkta son akşam yemeğini yiyen İsa onları kutsamaz, Musa da cennette kucağını açmazdı.

Elazer ben Mikael, mahşerin merkezi sayıp ileride cennetin burada kurulacağını söylediği Beyt Alfa Sinagogu'nda İbrani soyunun seçkin millet efsanelerini harmanlayarak kanun dışı yollarla Zelot'un kutsal çocuklarını eğitiyor, terbiye ediyor, hizmete koşturuyor ve karşılığında cennet vaat ediyordu. Ona göre yetiştirdiği Zelotlar pek yakında dünyayı değiştirecek, vaat edilmiş topraklarda, şu Kudüs ile Harran arasındaki bereketli hilalde, Yahve'ye seçilmiş bir millet sunacaklardı.

Elazer, salona ilerlerken içindeki sevinci hissetti. Bu ayin, her zamankinden farklı olmalıydı. Seherin bereketini devşirmek, kutsal çocuklarına o heybetle hitap etmek gerekirdi. Hepsi mutlaka tığ örgüsü kipalarını başlarına geçirip Hz. Süleyman'dan kalan Megâribe, Burak Duvarı veya nam-ı diğer Ağlama Duvarı'nda bir saat boyunca gözyaşı dökmüş, sonra İbrahim'in İshak'ı kurban ederken başını koyduğu mahzendeki taşı öpüp kızaran nemli gözlerine su değdirmeden salona gelmiş, her zamanki ikişerli sıra tertibiyle kendisini bekliyor olmalıydılar. Üzeri altın sırma sembollerle dolu eflatun pelerininin eteklerini savurarak salonun kapısını açtığında hepsi birden ayağa kalktı. Şimdi kımıltısız bekleme vaziyetinde bir nutku dinlemeye hazırdılar. İşte kutsal çocukları buradaydı; siyah cübbelere bürünmüş üç genç kız ve yedi delikanlı... Tam da hayal ettiği şekilde, her şey için

hazır... Zelot demek her şeyden evvel disiplin demekti. O disiplinin arasından ağır ağır geçip salonun ortasına yürüdü. Her adımında gençlerden ikisi ayağa kalkarak ellerini önlerinde birleştirip iki yana açılarak koridor oluşturuyorlardı. Elazer, elindeki yad ve başındaki kadife taç ile âdeta kutsal bir kralın etkisini yaratmak ister gibi yavaş yavaş kürsüye ilerledi. Gençler kürsünün önünde dirseklerinden kenetlenip bir yarım ay oluşturdular. Hepsi cübbelerinin kapüşonlarını başlarına geçirmiş, başları bir Mevlevi semazeni misali eğik, gözleri ayak parmaklarında, kasları gerilmiş vaziyette Yüce Efendi'yi hürmet ve huşu ile dinlemeye hazır bekleşiyorlardı. Elazer, çocukluklarından itibaren onları buna hazırlamış, kutsal davaları adına sonunda cennete dönüşecek bir mekânda örgütlendiklerini kendilerine her fırsatta telkin edip durmuştu. Bugün onlara müjdeli haberler vereceği için daha mutluydu. Buhurdanı harlandırdı. Çocuklarına gururla baktı. Çiçek bozuğu sivilcelerle dolu çopur yanaklarını şişirerek öksürdü ve sesine kattığı trajik ton ile açılış nutkunu irat etmeye başladı. Her vurgulu cümlesinden sonra gençler baygın tütsülerin rehavetiyle haykırıp sonra birden susuyorlardı:

"Zelot'un kutsanmış çocukları, aslanlarım! Hatırlayın, iki bin bu kadar yıl önce, gezgin bir Yahudi vaiz ve şifacı, Tanrı'nın Krallığı'nı kurmak için Celile topraklarında Roma'ya karşı ölümcül bir mücadele vermişti. Hatırlayın, kutsal Yahuda toprağından çıkmış bir aslan gibiydi. Roma canileri ve hainler onu yakaladılar. İşkence gördü, devlet suçlusu olarak çarmıha gerildi. Bugün Kudüs'te ve Celile'de Süleyman ruhuyla onun kutsal krallığını yeniden kurmak adına varlığımızı fedaya hazırız!"

"Hazırııızz!"

Hazır olduğunu haykıran gençlerin hiçbiri o esnada hain diye sözü edilen kişilerin kendi atalarından çıktığını, Hz. İsa'yı Romalı askerlere ihbar edenlerin yine Yahudilerden

olduğunu elbette düşünmüyorlardı. Zaten Elazer buna fırsat tanımazdı. Sesini yükseltti:

"Şimdi o ulu ataları analım!"

Bu cümleyi duyunca gençlerin hepsi kenetli ellerini dua eder gibi göğüs hizasında açtılar. Anacak oldukları atalarının isimlerini söylemeye hazırdılar:

"Ulu atalaaaar!.."

"Clopas'ın oğlu Zelot Şimon'a ve Celile'de Şabat Ha-gadol'u başlatan seçilmişlere selam üstüne selam olsun...

"Selam olsuuuun!"

"Ve Musa'nın çocuklarını İsa'dan ayırıp Kutsal Herod tapınağını harabeye döndüren Romalılara lanet üstüne lanet olsun... "

"Lanet olsuuuun!"

"Zelot Şimon'un yolunda Beth Horon Muharebesi'nin şanlı kahramanlarıyla birlikte atamız Monahem ben Yehuda'ya selam üstüne selam..."

"Yehuda'ya selam olsuuuun!"

"Soydaşlarımızı zalimce kılıçtan geçirerek Hamursuz Bayramı'nı kana bulayan ve kutsal Menora'yı gasp eden zalimler zalimi Titus Flavius'a lanet üstüne lanet..."

"Titus'a lanet olsuuuun!"

"Alçak Roma'nın güya şeref saydığı kartal sancağını ele geçirirken can veren atamız Ananus ben Ananus'a selam üstüne selam..."

"Ananus'a selam olsun! Selam olsuuuuun..."

"Ve yüzyıllar sonra Yahudilere millet bilincini yeniden kazandıran ulu rehberimiz, kükreyişi kutsal Judah aslanlarını andıran Theodor Herzl'e selam..."

"Selam olsun! Selam olsun! Selam olsuuuuuun!"

"Ve sizler, aslanlarım!.. Bütün hayatı o kahramanların ruhaniyetlerinden alınmış ilhamlarla yaşayan sizler... Mesih'in gerçek varisleri olarak Yahudi Tapınağı'nda Mesih ve Musa adına can veren kahramanların tecessüm etmiş fedaileri, siz-

ler... Siyonizm davasının büyük kahramanı Herzl'in rehberliğinde Abdülhamidlerle mücadeleyi dava edinmiş sizler... Müjdeler olsun ki bugün güneş, davamız adına mutlu bir çağın üstüne doğacak..."

"Haleluya... Haleluuuuyaaaaaa..."

"Çünkü bugün sayımız, sarp kayaların zirvesindeki Masada'da kutsal bildikleri dava için intihar eden ulu önderlerimizin sayısına ulaştı! Her biri Zelot Şimon'un yüce davası için can vermeyi özgürlüğe tercih etmiş tam 960 kahraman. Masada kahramanları... Kadınıyla, erkeğiyle, yaşlısı ve çocuğuyla..."

"Selam olsun... Selam olsuuuuun..."

"Ve sizler... Aslanlarım... On fedai... Her biriniz onlardan 96 kişinin gücünü ve mesuliyetini taşıyan gerçek Şimonlar; Herzllar, Yehudalar... Zelot olmanın sırrına eren seçilmiş kahramanlar!.. Bugün sizler kemale erdiniz, derece atladınız, can almaya yetkilendirildiniz..."

"Haleluya... Haleluuuuyaaaa..."

"Bir farkla ki asla kendi soydaşlarınızın kanını dökmeyecek, asla birbirinizi öldürmeyeceksiniz! Sizler, Yahudi direnişçisi İsa ve Zelot Şimon'un yolunda birer cengâver değil, bizzat İsa olacaksınız. Sizler Firavun karşısında Musa olacaksınız... Başkalarının özendiğine siz ulaşabilecek, başkalarının istediğini siz yapabileceksiniz. Zelotların, Masada'nın, Siyon'un ve Herzl'in ruhu adına... Zelot olmak ve Zelot ölmek adına!"

"Haleluya... Haleluuuuyaaaa..."

"Bir gayeye ancak kalpten isteyenler ulaşır. Sizler bir gaye için varsınız!"

"Haleluya... Haleluuuuyaaaa..."

On beş dakika kadar sonra kenetlenen gençlerin hepsi ter içinde kalmıştı. Haham Elazer cübbesinin yenini hepsinin hâlâ dua vaziyetindeki açık ellerinin üzerinden geçirdi. Onlar da kenetlendikleri kollardan sıyrılıp esas duruşta beklediler. Bu-

hurdanlar genizlerini yakıyordu. Hahamın işaretiyle her biri oldukları yerde dizleri üzerine çöktüler. Salonda derin bir sessizlik oldu. Birkaçı yutkundu. O sırada Haham Elazer kral tahtlarını andıran kürsüsüne oturdu ve asasını üç kez yere vurarak "Siyon... Masada... Zelot!" diye zihinlerde çakılı kelimeleri tekrarladı. Bütün gençler aynı kelimeleri koro hâlinde tekrarlayarak başlarını önlerine eğdiler. Şimdi Siyon'u benliklere bir gergef gibi işleme, ruhları Masada'ya teslim etme ve gerçek bir Zelot olma zamanıydı. Masada, Hz. İsa'nın açtığı yolda Yahudi direnişinin zalim Roma'ya meydan okuyan mücadelesinin ve var olma destanının adı; Siyon ise İsa'dan sonra Roma'ya karşı yıllarca direnen Zelotları temsil eden bir kimlikti. Bunun için okul çağına gelen her İsrailli çocuğa Ölü Deniz'in Batı sahilindeki Masada ziyaret ettiriliyor, her İsrailli asker, eğitimini tamamladıktan sonra yemin törenini Masada'da yapıp oradaki direnişin anısıyla silah kuşanıyordu.

Haham Elazer, Yahudi tarihinde birkaç kez yeniden uyandırılan Masada ruhunu anarak önünde bekleşen gençleri Siyonizm'in Klu Klux Klan'ı yapmak istiyordu. Elbette onlara "özgürlük savaşçısı" diyordu ve tarihteki bütün Zelotların sonunda özgürlük savaşçıları yerine radikal birer şiddet ve terör grubuna dönüşüverdiklerini anlatmıyor, bilakis zelot geleneğinin en büyük başarısı saydığı on dördüncü yüzyılda Bizans'a karşı ayaklanan Selanik Zelotları'nı her fırsatta örnek gösteriyordu. Yoksul ve zayıf Selanik halkının Zelotlar elindeki katlanılmaz sefaletine hiç değinmeden elbette.

Moriah Dağı'nın kutsal yamacında Yüce Efendi'yi dinleyen gençler kendilerini Masada ruhuyla donatılmış birer zelot olarak hissetmeye başladıklarında Elazer'in sözleri her birerinin kalbinde coşkun savaş naraları olarak yankılandı. Bundan böyle terör dahil her türlü eylemi dinsel bir ideal olarak benimseyip kutsal davanın sürmesi adına kullanmaktan çekinmeyeceklerdi. Selanik'ten itibaren zelot ruhunu diri tutmak adına her çağda radikal bir haham yaşadığını ve bu

seferki adresin Beyt Alfa Sinagogu olduğunu ise elbette bilmiyorlardı. Her beş senede bir aynı nutukların tekrar edildiğini de...

Haham Elazer asasını yukarı kaldırdığında, salondaki herkesin ruhunu tamamen ele geçirdiğinden emindi artık. Şimdi onlara bir soru soracak ve beklediği cevabı rahatlıkla alacaktı. Duruşlarından, yüzlerindeki gergin çizgilerden buna hazır olduklarını anlayabiliyordu. Hepsini o kadar iyi tanıyordu ki... Her birini daha bebekken alıp buraya getirmiş, kimisine on, kimisine yirmi yıl emek vererek yetiştirmişti. Bazılarına kim olduklarını asla söylemeden... Bilakis kim olduklarını öğrenmek için verdiği görevleri başarıyla yapmaları gerektiğini söyleye söyleye... Bir mabede adanan her çocuk gibi onlar da bir tek ideal taşıyorlardı: İsa'nın havarisi Yurtsever Şimon'un –nam-ı diğer Zelot Şimon– yolunda dine hizmet... Asla boyun eğmeyerek, asla yetinmeyerek, gerekli mücadeleyi daima vererek Kutsal Siyon'un amacına ulaşmak... Her zelot biliyordu ki, şart ve zaman değişse de ulaşılmak için bir amaç mutlaka vardır ve Hz. Musa'dan itibaren bu hep böyle sürmüştür. Bir zelot, amacın gerçekleşmesi için her yolu mubah saymadan zelot olamazdı çünkü. Çok eski çağlarda, Zelot Şimon'un halefi sayılan Monahem ben Yehuda'nın Sicari'leri böyle yapmış ve amacı daima hatırlatsın diye üzerine kutsal yeminler ettikleri birer kama taşımışlardı. El yapımı dövme kamalar. Sonraki zamanlarda bu kamaların üzerinde Zelot'un yaşayan efendisine ait bir mühür kazınmaya ve her çağın yeni mührüyle birlikte demirci ustalarınca yeni kamalar dövülmeye başlanmıştı. Elazer ben Mikael yanı başında duran kâsede parmaklarını ıslattı, Tora'ya el bastıktan sonra şofarı zafer işareti yapar gibi bir kez havaya kaldırdı, sonra da etrog kutusunu açıp içinden şimdiki kamayı çıkardı. Beyt Alfa kubbesi altında kınından sıyrılan bu kamanın kabzasında mühür olarak üç harf kazınmıştı: "ZEM". Yani, "Zelot Elazer ben Mikael". Haham isminin baş harflerini taşıyan altın amblemi

pencereden giren gün ışığına tutarak gençlerin suratlarında parıldamasını sağladı. Loş salonda hepsinin gözleri parlayarak açıldı. Elazer yutkunarak genzini temizledi. Artık soruyu soracak ve Hz. İsa'dan bu yana Yahudi inançlarını savunan Zelotlar Örgütü on fedai kazanacaktı. Büyük işler başaracak on fedai. Gençler kenetlenmiş ruhlarıyla buna çoktan hazırdılar:

"Aslanlarım!"

Hepsi ellerini koyunlarına attılar. Aynı mührü taşıyan yeni kamalar yenlerden çıkıp göğüs kafeslerine uzandı. Kalp hizasında yara izi bırakacak derinlikte birer çizik için. Çok zor durumlarda birbirine kardeş olduklarını bilmek adına, hepsinin bağrında aynı yara. Bir şifre, bir işaret... Ve haham elini cübbesinin altından kalbi üzerine bastırarak sert bir üslupla haykırdı:

"Evlatlarım!... Gaye için ölmeye ve öldürmeye!.."

"And olsun... And olsun..."

"Ölmeye ve öldürmeye!"

"And olsun... And olsun..."

"Ölmeye ve öldürmeye!"

"And olsun... And olsun..."

"Hanginiz?"

Salonda aynı anda "Ben!.. Zelot'un Efendisi," sesi yankılandı ve devam etti; "Ben, Şimon!"

Ürpertici bir andı. Hepsi heyecanla terliyor, titriyor, sevinçle zafer arasında kendilerini kaybedecek gibi oluyorlardı. Üç defa tekrarlanan bu soru ve cevabın ardından herkes başını yerden kaldırdı, cübbelerinin kapüşonlarını omuzlarına doğru açtılar. Kamalar bedenlerini çizdi ve göğüslerden ağır ağır kanlar sızmaya başladı. Kızlar dahil hiçbirinin gıkı çıkmıyordu. Sızlanan, söylenen yoktu. Bilakis gülümseyen çehrelerinde hepsinin ince sızılar çektikleri ama bunu mutluluk saydıkları okunabiliyordu. Neden sonra kanların üzerlerine el ayası ebatında yara bantları yapıştırılırken kamalar

bellerdeki kınlara sokuldu. Artık haham Elazer'in sözlerine kulak vermek üzere oturmaları gerekiyordu. Biliyorlardı ki fedai olmaya söz verdikten sonra görevler konuşulur, yapılan ve yapılacak işler müzakere edilirdi. İşin en heyecanlı yanı... Elbette Elazer'in direktifleri doğrultusunda:

"Aslanlarım! Bir zelot, geleneğine daima bağlıdır. İsa Mesih'ten tevarüs ettirdiği emirleri her daim uygular ve uygulanması için savaş verir. Bir zelot, kazanmak için son model silahlar edinir, en gelişmiş savaş taktiklerini uygular. Ve elbette kazanır. İşler kötüye gittiğinde kendini geleneğe kapatır ve her şeyi titizlikle uygular. Buna bal tuzağı veya işkence dâhildir. İki bin yıl Zelotlar böyle yaşadı ve iki bin yıl daha yaşatmak için şimdi bir aradayız. Siyon'un kutsal ülküsü adına... Herzl adına... Unutmayın, kanınız kamanıza bulaştı. Kutsal davanız mübarek olsun!"

"Haleluya... Haleluuuuyaaaa..."

Seher ayini ve yemin töreni bitmiş, herkes birbirini kutluyordu. Salonu bir uğultu kapladı. O sırada içeriye sinagogun kayyumu girdi. Yere basmaya korkarcasına gelip hahamın kulağına bir şeyler fısıldadı. O da yüzü aydınlanarak eliyle "Gelsin!" işareti yaptı. Bir dakika sonra içeriye giren delikanlıya karşı eliyle gel işareti yaparak neşeyle "Aaaahh! Zelot Kitron!" diye bağırdı ve salondaki herkesin kendisine baktığını hissedince sözlerini sürdürme ihtiyacı duydu:

"Kitron'u tanıyın aslanlarım; davamızın müstakbel lideri İzak Kitron!"

Kitron, "Adonay!" cevabıyla başını yere eğerken yemin törenini tamamlamış çaylakların tamamı ona gıptayla bakıyorlardı. O bakışlar Yüce Efendi'yle birlikte özel bölmeye geçesiye kadar ikisini takip etti. Haham Elazer meraktaydı:

"Anlat!"

"Tokyo Üniversitesi'ndeki görevimi dün itibariyle başarıyla tamamladım, efendimiz. Yüce Baba'nın vahiylerine açılacak kapının anahtarını ele geçirdik sayılır."

"Kolay olmuştur umarım!"

"Biraz kan bulaştı Yüce Efendi'm!"

"Buna üzülme aslanım! Tarih boyunca Zelotların, Sicarilerin damarlarından boşalıp giden kanlarına say. Yenlerinizdeki kamalarınız kan içindir, unutmayın. İnsan hayırlı bir netice elde edecekse gayrimeşru yollarda yürümekten korkmamalı. Netice hayır olacaksa şerri işlemek yalnızca bir vasıtadır. Romalı lejyonerlere karşı direniş örgütünü kuran büyük atalarımız böyle düşündükleri ve şerri meşru saydıkları için bilahare Haşhaşiler, Tapınakçılar, Masonlar, İlluminatiler, şunlar, bunlar hep aynı usulle davranmışlardır. Bir dine hizmet gayretli ve hevesli fedailer ister, cihat ruhu ister. Zelot da zaten bu demek değil midir? Sen yeter ki delil bırakmamış ol!"

Kitron, başını yere eğdi. Sayısız delil bırakmıştı. Ne var ki bunu anlatırsa başarısızlığına verilir, Yüce Efendi katında itibarı zedelenirdi. Nasıl olsa bir daha Japonya'ya dönecek değildi. Cevabı biraz değiştirerek vermeyi uygun buldu. Bir gün yalan söylediği ortaya çıkmasın diye.

"Maalesef efendim, Keiko sonuca tahminimden erken ulaştı. Üstelik benim bir Sümerolog olmadığımı anlamak üzereydi. Elimi çabuk tutarsam hem yakalanmadan bilgilere ulaşır, hem de Chris'in benden evvel çözümlemeye ulaşmasına mani olurdum."

"Keşke bıraktığın delilleri onun üzerinden harcasaydın da sen buraya geldiğinde onu katil diye yakalasalardı! Böylece CIA tablet yerine bir Mossad ajanının derdine düşerdi. Belki Chris'in kime hizmet ettiği de belli olurdu."

Kitron, Yüce Efendi'nin zekâsına bir kez daha hayran olmuştu. "Keşke!" dedi içinden, sonra ilave etti, "Arkadaş samimiyetiyle aşağılanmaktan ve beceriksizliğimi yüzüme vurup durmasından ebediyen kurtulurdum." O sırada içinden geçenleri haham Yüce Efendi'nin de okumasından korktu. Yüzünü buruşturdu: "Ah Chris!.. Sen ölümü hak ediyorsun ama..."

"Şimdi sen ne bulduğumuzu anlat, Kitron, aslanım!"

Kitron, "Adonay!" diye mırıldanarak Yüce Efendi'nin önünde saygıyla eğilip çantasından çıkardığı bilgisayarının uyku düğmesine tıkladı. Ekranda "Keiko'nun Günlüğü" başlıklı bir dosya açıldı. İçinde Sümer harfleriyle yazılmış üç satır ve ikinci satırın sonlarına doğru da yazıda bir boşluk vardı. Boşluk kısmı parantez içinde sıra noktalarla gösterilmişti. Metni okudu:

"lu-ze-de-ne, lu-ni-ze-ne, lu-inim-du-ga-ne, lu-a-kuš-ša-ne, lu-ša-la-su-de-ne, (...) ki-šar-ra u urugal-la, nig-me-gar-še ad-da-mah-he us ga-na a-da-al lah-ha-an-ze-en-na-ne"

Sonra da tane tane tercümesini tekrarladı:

"(Ey) temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, sabredenler ve dilini koruyanlar, hoşgörü ve merhamet sahipleri, (...) iki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı takip ediniz."

Kelimeler dilinden dökülürken Kitron birden kendi gerçek yüzüyle karşılaştığını fark edip suratını buruşturdu. Okuduğu metin Hz. İbrahim'in ağzından belki de Allah'ın kullarına bir mesajı idi ve şu anda yaptıklarıyla Allah'a karşı geliyordu. Sümer tabletindeki metin *"Temiz kalpli ve dosdoğru olanlar"* diyordu ama kendisi hem temiz kalpli değildi, hem yalan söylüyordu. *"Sabreden ve hoşgören"* diyordu ama o sabredememiş ve hoşgörüyü bir yana atıvermişti. *"Dilini tutmak ve merhamet"* ise hiç ona göre değildi ve acımasız olmakla övünüyordu. Muhtemelen metnin boşluk oluşan kısmında da onda olmayan hasletler yazılıydı. "Amaaan! Musa'nın kitabında yazılanları bile yapmadıktan sonra..." diye başını salladı ve vicdanının kalbine hesap sormasına müsaade etmedi. Moral bozucu bir şeydi ama işte gerçek buydu. Elinden ne gelirdi. Böyle olmayı kendisi istememişti. Yüce Efendi ona zelot kimliğiyle var olabilme mücadelesini böyle öğretmişti.

Uydurduğu mazeretlerden sonra kalbini teskin babında başını salladı ve "Bari zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı takipten geri kalmayayım!" diye utançla ve biraz da muzipçe gülümsedi. Sonra da anlatmaya devam etti:

"Yüce Efendi'miz! Araştırmalarımız bu cümledeki erdemlerden her birinin bir şifre olduğunu gösterdi. Tabii şu satırdaki iki kelimelik boşluk hariç. Bir yerlerde bu şifreyle açılacak bir kilit veya kapı olması gerekiyor. Ve elbette arkasında da Yüce Baba'nın bize iki dünyada zenginliği getirecek hazinesi."

"O bir yerlerin neresi olduğunu tahmin edebiliyorum ve oradaki hazinenin ne kadar değerli olduğunu sana anlatsam dudağın uçuklar Kitron, aslanım! Dünyayı ve ahireti kollarımızın arasına sığdıracak bir hazineden söz ediyorum. Mutlaka bizim olması gereken bir hazine. Vatikan'a bırakamayacağımız, hele Müslümanlara hiç koklatılmaması gereken bir hazine." Kitron'un merak dolu bakışlarına cevap olmak üzere de gülümseyerek devam etti: "Hazineyi merak ettiğini biliyorum Kitron. Altın veya mücevher gelmesin aklına; dünyanın bütün altın ve mücevherlerine hükmedecek, ahiretin bütün servetini ayaklarımıza serecek bir sihirli değnek gelsin. Bir İlahi vahiy, bir mesaj. Öğrenen herkesi kurtaracak bir mesaj. Lakin ona giden yollar hep ölümle döşeli. Mesajın kendisi kurtuluş ise de çevresi tehlikeyle kuşatılmış. Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi. Sen ve ben Kitron... Christopher ve Zara bile değil, yalnızca sen ve ben!"

Haham Elazer başını pencereye çevirdi. Taş duvarlara yansıyan kızıllıktan güneşin bir mızrak boyu yükseldiğini anladı. Yerinden kalkıp vaaz kürsüsüne geçme zamanıydı. Kitron'a yaklaştı. Önünde, dizlerinin üstüne çökmüş, saygılı bir şekilde bekliyordu. Bu manzaraya dışarıdan bakan birisi tahtını önemsemeyen bir kral ile kralı önemseyen bir fedai görürdü. Kral elini fedaisinin başına koyduğunda fedai anlattı:

"Yalnızca siz ve ben Yüce Efendim, hazineyi elde ettiğimde yalnızca siz ve ben olacağız..."

"Peki nasıl?"

"Her nasıl olması gerekirse Yüce Efendim! Biliyorsunuz tabletin Sümerce orijinali Philadelphia Üniversite Kütüphanesi'nde. Araştırmacıya açılmıyor. Tokyo'da üzerinde çalıştığımız mikrofilmi 1960'lardan kalma. Muhtemelen şimdi tablet daha da hasarlı vaziyettedir."

"İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde aynı tabletin Sümerce veya Akatça bir benzeri daha var Kitron. Ve kardeşin Zara onu kopyalayıp bize getirecektir!"

"Umalım ki öyle olsun Yüce Efendim. Ve yine umalım ki bizim çalışmamızda eksik olan iki kelime Zara'nın kopyaladığı tablette yer alıyor olsun. Aksi takdirde Bağdat Müzesi tabletlerinin peşine düşmek zorunda kalacağız."

"Körfez Harbi'nden sonra Bağdat'ta bir şey mi kaldı sanıyorsun Kitron, aslanım? O günlerde müzeyi yağmalayıp depolarını boşaltan irade, onları henüz bir teşhirin koleksiyonlarına ilave etmedi. Marifetinin ortaya çıkmasını hangi hırsız ister ki! Yağmalanan ülke yağmalandığını unutsun yahut dava açamasın diye en az yirmi beş yıl zamanaşımını beklemeleri gerekiyor!"

"Tabii Bağdatlıların o yirmi beş yılda dava açacak bir ülkeleri kalırsa."

"Sevgili Kitron, aslanım, Mezopotamya Müslümanlara bırakılamayacak kadar önemlidir. Bağdat, Şam, Halep gibi şehirlerdeki İslam hafızasının silinmesi, hatta oralardaki İslam büyüklerinin mezarlarının bile toprağa karıştırılıp kaybedilmesi için uğraşan insanlar ve milletler yeterince vardır. Biz onlar gibi olamayız. Hem ülke işgal etmek pahalı bir yoldur. Ama eğer aklın ve planın var ise yalnızca eseri ve hırsızı değil, işe yarayacak herkesi satın alabilirsin. Kimisine bal tuzağı, kimisine ses kaydı, kimisine para göstererek... Kutsal

Siyon adına... Ve bizim bekleyecek yirmi beş yılımız yok, hatta yirmi beş günümüz bile..."

Salona sesler dolmaya başladığında Kitron Kudüs Müzesi'ni düşünüyordu. İsrail Devleti'nin kuruluşu daha dün gibiydi ama müze görkemli bir koleksiyona sahipti. İçinden "Satın alımlara çok para harcanmış olmalı!" diye geçirdiği sırada Haham Elazer kulağına bir şeyler fısıldayıp seher vaazı için toplanan cemaatin yanına doğru ilerledi. Kitron esas duruşa geçip cevabı çoktan vermişti:

"Baş üstüne Yüce Efendi. İlk uçakla İstanbul'a gider, gereğini yaparım."

VII

"Ebu Zer anlatıyor: Bir gün Resulullah'a (sav) 'Ey Allah'ın elçisi, Allah kaç kitap indirmiştir?' diye sordum. Allah Resulü şu cevabı verdi: 'Allah 104 kitap indirmiştir. Allah, Adem'e 10, Şit'e 50, İdris'e 30 ve İbrahim'e de 10 sahife indirmiştir. Ayrıca Zebur, Tevrat, İncil ve Kur'an'ı indirmiştir.' Ona 'İbrahim'in sahifeleri nedir ya Resulallah?' diye sordum. O, 'Hepsi misallerdir' buyurdu ve sonra İbrahim'in sahifelerinden misal okudu:

(...)

'Aklına mağlup olmayan akıllı kişi saatlerini üçe ayırmalıdır. Bir saatinde Rabbine münacat etmeli, bir saatinde nefsini hesaba çekip yaptıklarını düşünmeli ve bir saatinde de rızkı için çalışmalıdır.

Akıllı kişi ancak üç şey için yola çıkmalıdır: Ahiret azığı, dünya azığı ve haram olmayan zevkler. Yine akıllı kişiye gerekir ki zamanını gözetsin, dilini korusun ve işini sağlam tutsun. Çünkü sözünü amelinden sayan kimse az söyler; ta ki faydası ve anlamı olsun...'"

(İbn Hibbân, *el-Musnedü's-Sahîh*, 11-276)

Beş buçuk saat sonra
İstanbul, Bağlarbaşı, 1 Haziran, 10.00

Randevusuna dört dakika erken geldiği için özür diledi; tanışmak için can attığı birisini fazla beklemeyi göze alamadığını ilave ederek. Selim, fakültedeki odasında randevu verdiği elli yaşlarındaki bu kibar ve şık papazın adını daha evvel de duymuştu; Harriet Noah Efendi. Kimisi onun üç semavi dinin müşterek yönlerini araştırıp dünyada bir barış ortamı için çalıştığını, kimisi Vatikan tezlerini Müslümanlara kabul ettirme gayretiyle faaliyetler yürüttüğünü söylüyordu. Adı Nuh olduğu için kendisini insanlığı kurtaracak gemi olarak gördüğünü söyleyenler bile vardı. İnternet siteleri ise hahamlarla pek anlaşamadığını yazıyordu. Hatta bir tanesi, konferanslarında Hz. İsa'nın bir Yahudi din adamı olduğunu, Romalılara karşı mücadelede hep Yahudilerin haklarını savunduğunu, buna karşın bazı Yahudi havarileri tarafından tanrının oğlu sayılarak hedef gösterildiğini ve çarmıha giden yolun da yine Yahudiler tarafından ispiyonlanarak açıldığını ısrarla tekrarlayışını allayıp pullayarak anlatıyordu. Haberin başlığı da kışkırtıcı biçimde *"Harriet Noah: Hz. İsa'ya ve Hıristiyanlığa en büyük zararı Yahudiler verdi"* şeklindeydi. Selim yüzüne bakar bakmaz misafirinin çok zeki olduğuna hükmetti. Ve zekâsını örten saf

bir gülümsemesi olduğunu fark etti. Böyle adamların tartışırken karşısındakinin iddialarını kurnazca çürütebilecek yetenekte ve kendine ait bir hatayı kabul etmeyecek kadar inatçı olabileceklerini düşündü. İçinden bir Besmele çekip her zamanki gülümsemesiyle misafirini karşıladı:

"Buyurunuz efendim, şeref verdiniz!"

"O şeref bize aittir Selim Bey. Sizin gibi donanımlı bir ilahiyat hocasıyla –size hocam dememe müsaade ederseniz tabii– tanışmak insana değer katar."

"Teşekkür ederim efendim, hoca olmaktan ben de bahtiyarım; sorumluluklarını yerine getirebildiğim sürece..."

"Sorumluluklar? Hoca olmanın öğretmekten başka sorumluluğu mu var?"

"Evet, Bay Noah; bir hocada bilgiyi öğretmesinden evvel bilmesi, üretmesi, hazmetmesi gibi şartlar aranır. Hoca evvela âlim olmalı, sonra ilmiyle amel etmeli, sonra öğretmelidir. Öğrettiği şeyi hakikatiyle bilmeyen, ruhuyla yaşamayan, ondan başka bilgiler üretemeyen kişiye hoca denemez. Hocalık âlimlikle birlikte yürümezse öğrenimi ve öğretimi bir külfete dönüşür. Bu yüzden Allah cahillere 'Niçin öğrenmediniz?' sorusunu yöneltmeden evvel âlimlere 'Niçin öğretmediniz?' diye soracak."

"Böyle düşünüyor olmanıza çok sevindim. Çünkü 'Niçin öğrenmediniz?' sorusuna doğru cevap bulabilmek için en doğru yere geldiğimden eminim. Bu bağlamda sizden doktora konunuz olan Hz. İbrahim'i öğrenmek isterim; üç dinin ortak atası."

"Elbette efendim, lakin önce size ne ikram edelim; sıcak, soğuk?"

"Lütfederseniz bir çayınızı içeyim, efendim!"

Selim bir zile bastı. İçeri giren terbiyeli hademeden kendilerine iki çay getirmesini rica etti. Sonra misafirine döndü:

"Nereden başlayalım efendim?"

"Hiç fark etmez, İbrahim'in Müslümanlığından, Yahudiliğinden yahut Hıristiyanlığından başlayabiliriz!"

"Hz. İbrahim'in İslamı'nı anlatmakta bir beis görmem, Bay Noah, lakin onun Yahudi yahut Hıristiyan olduğu tezinin yüzyılımızın başındaki müsteşriklerce İslam karşıtlığı adına uydurulduğunu biliyor olmalısınız. 'İbrahim'in Yahudiliği' yahut 'İbrahim'in Hıristiyanlığı' gibi iki kavramın bilimsel literatüre yerleştirilmesinin kilise yahut havra için fazla önemli olduğunu da düşünmüyorum ben. Ne Eski Ahit'in, İşaya yahut Tarihler Bölümü'nde 'Allah'ın dostu' olarak tanımlanması onu Yahudi yapar, ne de Yeni Ahit'te İsrail'i İbrahim'in zürriyeti diye çağırmak onu Hıristiyanlaştırır. O hâlde ona üç dinin atası demek yerine üç peygamberin atası demek daha doğru olur. Çünkü üç dinin atası olması için 'dosdoğru olma' kavramıyla eşit tutabileceğimiz Hanif akidesinin Yahudilik, Hıristiyanlık ve İslamiyet'in içinde hiç değişmeden ve bozulmadan devam edip geliyor olması gerekirdi."

"Devam etmiyor mu, sizce? İsa Mesih'in mesajıyla İbrahim'in doğruluk üzerine inşa olunan Hanif akidesi aynı değil mi?"

"Bir an düşünün Bay Noah, aynı aidiyet cümlesini Yahudiler Hz. Musa, Müslümanlar da Hz. Muhammed için kurduğu takdirde bütün dinlerin birbiriyle aynı olması gerekmez miydi?

"Aynı değil miyiz zaten Selim Hocam, Allah huzurunda üç semavi din?"

"Eğer Yahudiler Hz. Musa'ya, Hıristiyanlar da Hz. İsa'ya gönderilen vahyi değiştirmemiş olsalardı elbette üç semavi dinden söz ediyor olurduk. Unutmayın ki Müslümanlar, Hz. Muhammed'e İslam mesajının gönderilme sebeplerinden birinin de önceki semavi dinlerin tahribata uğratılması olduğuna inanır. Hani Yahudiler Ahit'i tahrif edince Hz. İsa'ya 'Yeni' bir ahit gönderildi ya!"

"Bunu siz söylüyorsunuz, elbette. Diyelim Ahit tahrif edildiği için Yeni Ahit geldi. Hatta sizin İslamiyet de Son Ahit olsun. Soru şu, her üçünün de özde aynı esaslara dayandığını inkâr edebilir miyiz?"

"Efendim, dinin çıkış noktasının insanlığa bir mesaj olduğundan bahsediyorsanız elbette inkâr etmeyiz. Hatta temel değerler açısından bakıldığında bütün dinleri devamlı geliştirilen bir bilgisayar yazılımına bile benzetebiliriz. 'İnsanlığın İlahi kullanım kılavuzu' gibi bir şey"

"?"

"Şöyle izaha çalışayım. Hz. Adem zamanındaki insanlığın bilinç, bilgi ve gelişim seviyesine on sayfalık bir yazılım yeterli geliyordu ki Allah o kadarlık bir vahiy gönderdi. Sonra insanlar çoğaldı, insanlık gelişti, bilgi arttı, bilinç ve kültür daha kapsamlı hâle geldi, Allah Musa peygambere göndereceği vahiy yazılımının kapasitesini arttırdı. Tevrat, önceki vahiylere göre daha kapsamlı, geniş ve yeni bir program gibiydi. Bu böyle devam etti ve Hz. İsa zamanında insanlık ihtiyaç ve bilgileri ölçüsünde daha yeni versiyon bir programa sahip oldu; eski Ahit yenilenip Yeni Ahit oldu. Böylece her yeni gelen program bir öncekinin insaniyet ve kulluk adı verilen hard diskindeki işletim sistemine sahipti ama kapasite ihtiyaca oranla artıyordu. Bu bakımdan en son versiyon olan İslamiyet, insanlık için mükemmelleştirilmiş bir program olarak geldi. Onun içinde diğerlerinin temel prensiplerinin, mesela Yahudilerdeki on emrin yahut sizdeki gülümseme ve çalışkanlık kurallarının tekrarlanması kadar tabii ne olabilir?"

"Müslümanların bugünkü perişan ve pejmürde hâlleri bu söylediklerinizle çelişiyor sanki Selim Hoca'm."

"Haklısınız, çelişiyor; Müslümanların görüntüsü çok vahim. Bunun da bana göre iki sebebi var: Birincisi, Müslümanların bu programı kullanmadaki yetersizlikleri; ki bu, kullanıcının hatalı olduğunu gösterir, programın değil; ikincisi

de diğer iki programın kullanıcılarının işbirliği hâlinde yeni programı kötü gösterme gayretleri."

"Bu suçlama sanki bana bir komplo teorisi gibi geliyor Selim Hoca'm, onlar da aynı Allah'a inanırken neden böyle yapsınlar ki?

"Çünkü bu program yayılırsa virüs bulaşan kendi programlarını çöpe atmak zorunda kalacaklar da ondan. Nitekim dünyadaki dinler arasında yükselişte olan yalnızca İslamiyet; elbette bunun önüne geçilmelidir; terörist gösterilerek, gelişmemişlikle suçlanarak, hayat hakkı tanınmayarak, devamlı şiddetle anılmasına zemin hazırlanarak vs. vs."

Papaz Noah, şöhretini duyup geldiği Selim Hoca'nın yabana atılacak birisi olmadığını yavaş yavaş keşfediyordu. Havadaki elektriği olumlu enerjiye dönüştürmek üzere konuyu Hz. İbrahim üzerinde yoğunlaştırmayı düşündü:

"Bütün bu dinlerin evrensel esasları hep kalp temizliğini, doğruluğu, cömertliği, dilini tutmayı, sabrı ve merhameti önerdiğine göre bahsettiğiniz programın Hz. İbrahim'e gönderilen önceki versiyonu da aynı erdemleri emretmiş olamaz mıdır?"

"Elbette olabilir, hatta olmalı!"

"O hâlde İbrahim inancının bizleri Yahudilerle ve sizlerle buluşturmasında ne beis vardır?"

"Hiçbir beis yoktur; bilakis, evrensel ahlak esaslarında buluşmakta fayda bile vardır."

"Ne gibi esaslardan söz ediyorsunuz?"

"Dosdoğru olmaktan... Hz. İbrahim'in Haniflik esasından."

"?"

"Bay Noah, Kur'an, tam on iki ayette açıkça Hz. İbrahim'in dosdoğru bir kul oluşundan söz eder. Biliyorsunuz o, putlardan tanrılar edinildiği, kralların tanrı diye hüküm sürdükleri bir dönemde yaşamıştı. Sümer kralları, Akat kralları, Asur kralları, Babil kralları hep tanrılık iddiasıyla

yaşayıp öldüler. Doğrusu Mezopotamya gibi sıcak bir coğrafyada gündüz güneşte yanarken ılık gecelerinde açık gök kubbenin yıldızlarına yahut ayına bakarak göklerin ihtişamından etkilenmeyecek pek az kişi mevcuttur. Krallardan pek çoğunun güneş yerine ayı kendisine sembol edinip ay tanrısı Sin'in gücüne sahip olmak istemesi sizce anlamlı değil midir? Sin-Adud, Sin-İddinam, Sin-Eribam gibi... O zamanlar Mezopotamya toplumlarında göğe ve yıldızlara tapınmak bir gelenek olmuştu anlaşılan. Ay tanrısı Sin, uzun sakallı ve elbisesinin üzerinde hilal şeklinde ay bulunan bir insan suretinde canlandırılıyordu. Halk bu tanrıların kabartma resim ve heykelciklerini yapıyor ve evlerinde, mabetlerinde saklıyorlar, isimlerinde bunları kullanmayı geleneksel bir inanç tarzı olarak algılıyorlardı. Sin-Anur, II. Nabukadnazar'ın veziri; Sin-Tarah, Amel-Marduk'un müneccimi, Sin-Ammar, Kommagene'nin ihtişamlı kralı Antiochos'un mimarı, vb... Bu inanış ve gelenekler Mezopotamya'da çağlar boyunca, ta M.S. 600'lere kadar varlığını sürdürmüştü. Bugün ziggurat olarak bildiğimiz gözlem evleri, söz konusu inancın bir nevi mabetleriydi; Tanrı'ya yakın olmak için sekizer kat yükselttikleri mabetleri... Hz. İbrahim işte o zigguratların ve tanrı kralların arasına doğdu. İncil ona 'Allah Dostu', Müslümanlar da aynı anlamda 'Halilullah' derken bütün o putlardan, putlaştırmalardan vareste yaşamış bir peygamberden söz eder. Yine çok iyi bileceğiniz gibi o, yıldızları, ayı ve güneşi daha çocukken tefekkür etmiş ve sonunda kudret sahibi yüce bir yaratıcının olduğunu daha çocukken bulmuştu."

"Tevrat da aynen bunu söylüyor Selim Hoca'm ve onun putlar yerine Rabb'a inandığını anlatıyor. Yani ki Ahd-i Atik yazarlarının çeşitli vesilelerle onu örnek bir şahsiyet olarak göstermeleri boşuna değildir. Çıkış'ın dört yerinde, Ester ve Mezmur'un da birer bölümünde Yahve için *'İbrahim'in Allah'ı'* diye yazmışlardır."

"Çok yaşayın Bay Noah. Ahd-i Atik'in *'İbrahim'in Allah'ı'* ifadesi gösterir ki, Hz. İbrahim tek Allah'a inanıyordu, Teslis'e değil. Bu durumda sohbetimizin başındaki Hıristiyan olan İbrahim'den söz edemeyiz. Nitekim putlara tapınmamak ve her hükmün sahibinin Allah olduğunu bilmek de onun Hıristiyanlığına manidir. Bunun gerisinden ben size Allah'a iman, Meleklere iman, Kitaplara iman diyerek İslam imanının altı şartını sıralayabilirim."

"Allah'a inanıyordu, tamam; meleklere imanı var mıydı?"

"Evet melekler... Lut'un kavmine giden melekler ona misafir olduğuna ve Allah bir melek vasıtasıyla İbrahim'e koç gönderdiğine göre Hz. İbrahim meleklere inanıyordu. Hatta Kur'an'ın Meryem suresinde putperest babasına *'Babacığım, şeytana kulluk etme, çünkü şeytan Rahman'a isyan etmişti'* dediğine göre inanç sistemi içinde şeytan da vardı."

"Kitap?"

"Evet, kitap!.. Hz. İbrahim'e ayetler indirilmişti. Bunların tabletlere yazılı olarak saklandığı sanılıyor. Sümer kazılarında çıkarılan pek çok tablette onun dininden işaretler görmek mümkündür. Akatların 'Abum Rabum' dedikleri 'Yüce Baba' Hz. İbrahim'dir."

"Öyle mi!.. Çok ilginç! Peki şu Yüce Baba'nın iman ettiği diğer şeyler nelerdi?"

"Doktora tezimin konusuydu bunlar benim, efendim. Peygamberlik, ahiret, cennet ve cehennem, hesap ve ceza... O çağda fevkalade geniş ve ibretli başlıklar... Hepsini tek tek anlatmaya kalksam..."

"İbadetlerini nasıl yapıyordu, bari onu söyleyin!"

"İşte kesin olarak tespit edemediğim bir başlık. Kâbe'yi haccettiğine göre Hac diye bir ibadeti vardı. Oruç ve zekatı da mevcuttu. Kurban konusunda her ne kadar siz İshak, biz İsmail diyorsak da sonuçta kurban kestiği kesin. Keza Kur'an'da yine Meryem suresinde, o ve oğlu İsmail'in rüku ve secde ettikleri söylenir ki biz buradan bir namaz ibadetine

de kapı aralayabiliriz. Elbette namaz için de abdest lazımdır. Kaynaklarda Hz. İbrahim'in insan bedeninde on temizlik eylemini uyguladığı yazılmıştır. Ağza su vermek, burna su vermek, bıyıkları kısaltmak, saçları taramak, dişleri temizlemek, koltuk altını temizlemek, kasığı temizlemek, tırnak kesmek, taharetlenmek ve sünnet olmak. Bunların pek çoğu sizde veya Yahudilerde de var, malum."

"İşte İbrahim'de buluşmamız için bir sebep daha?"

"Siz hâlâ orada mı kaldınız benim değerli konuğum, lütfen, sizinle biz her gün buluşalım... Buluşalım ve Hz. İbrahim sohbeti yapalım, neden olmasın?"

"İşte ben de bunu istiyorum Selim Hoca'm, dinlerin birbirini anlaması..."

"Hz. İbrahim'in şu sayacağım sünnetlerinde buluştuğumuzda biz sizi anlıyor olacağız Bay Noah."

"Nedir onlar?"

"Asurluların ve Babillilerin toplumsal kurallara dönüştürdükleri sünnetler. Mesela; temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin ve haddi aşmamak."

"Siz İbrahim'in sünnetleri diye kilisenin erdemler listesini saydınız."

"O hâlde söyler misiniz bana Bay Noah, son iki erdem hakkında, şu pak zihin ve haddi aşmamak hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Aklı güzel işlerde kullanmayı ve Tanrı'nın yasaklarını çiğnememeyi elbette!"

"İşte sizinle ayrıldığımız nokta burası Bay Noah. Biz pak zihin deyince berrak anlayış ve kavrayışı esas alıyoruz. Bu yüzden İslamiyet zihni bulandıran şeyleri haram saymıştır. İçki gibi, uyuşturucu gibi... Oysa size göre şarap Hz. İsa'nın kutsal kanı. Peki ama Hz. İbrahim'in akidesinde içkinin yasaklı olması size bir anlam ifade etmiyor mu? Bir düşünün, kilise pak zihin kuralını sırf içkiyi serbest bırakmak için tah-

rif etmiş olamaz mı? Keza haddi aşma kuralıyla Allah'a oğullar isnat edip Teslis'i Baba-Oğul-Ruhulkuds olarak yorumlamak İbrahim'i de tahrif değil midir? Keza İbrahim bütün ömrünü putlarla mücadele içinde geçirmişken sizin kiliseleri donatan pitoreskleri, ikonaları, heykelleri acaba nereye koyacağız?"

"Dostum, siz şu anda sanatı, estetiği inkâr ettiğinizin farkında mısınız? Unutmayın ki dinin sanatla ifadesi ancak medeniyetlerin başarabildiği bir zirvedir."

"Kesinlikle sizinle aynı fikirdeyim Bay Noah, her din kendi sanat ve estetiğini üretebildiği sürece insanların kalbinde daha derin tesirler icra eder. İslamiyet sanatın Rahmani olduğunu kabul eder ve kesinlikle inkâr etmez. Dinin radikal yorumcularının dışında resim yasağı bile koca bir yalandan ibarettir. Onun yanında tasavvuf, kelam, astronomi, güzel sanatlar..."

"İşte Hıristiyan dünyanın üstünlüğü; yani hikmet ve felsefe!... Josephus, Philon, Nicolas de Damas gibi bazı kilise yazarları, İbrahim'in, Şam'ın dördüncü kralı olduğunu, astronomi, metafizik ve matematikte derin bilgisinin bulunduğunu, yeryüzünde ilk harfleri ve İbrâni dilini, Isidore de Seville gibiler ise Süryanî ve Keldanî harf karakterlerini onun icat ettiğini söylüyorlar. *Testament of Abraham* gibi yasaklı kitaplar daha da ileri gidip 88 ve 89. mezmurların ona ait olduğunu dillendiriyorlar, belki bilirsiniz."

"*Testament of Abraham*'ı okudum. Mezmurların ona ait olduğu hususuna değil ama astronomi ve metafizik bilgilerindeki yüksek seviyesine itirazım olamaz. Çünkü modern Sümeroloji çalışmaları onun yaşadığı dönemin tam bir astronomi ve hikmetler çağı olduğunu gösteriyor. Nitekim temiz kalplilik, doğruluk, sabır gibi gönül terbiyesine ilişkin erdemlere hikmetli bir toplumda daha ziyade ihtiyaç duyulur. Hz. İbrahim'in bütün çabası işte o hikmetli toplumu oluşturmaktı."

"O hâlde biz bugün söz konusu erdemleri insanların kalbine yerleştirerek o hikmetli toplumu yaratabiliriz!"

"Kesinlikle! Bütün kalbimle katılıyorum!"

"Ben daha da ileri gidip kiliseme İbrahim'in Hıristiyan dindarlığının modeli olduğunu söylüyorum. Kitâb-ı Mukaddes dışındaki Yahudi dini literatürüne, Talmud ve Ahd-i Atik tefsirlerine bakıp Hz. İbrahim'in şifahi Tora'ya uygun davrandığı, Mûsâ şeriatının hükümlerini uyguladığı, bunları oğlu İshak ile torunu Yakup'a da vasiyet ettiği ve sabah ibadetini ilk defa onun tesis ettiği fikrini taşıyan bütün Yahudi meslektaşlarıma karşı İncil'de İbrahim'in söyledikleri doğrultusunda pek çok cümle bulunabileceğini ifade ediyorum. Sizin de dediğiniz gibi İbrahim, insaniyetin evrensel erdemlerine ait amelleri tamı tamına Allah'ın istediği şekilde yerine getiren Yüce Baba idi. İşte tam da bu yüzden, değerli Selim Hoca'm, İbrahim Hıristiyanlık, Musevilik yahut İslamiyet arasında bir ayrıştırma vesilesi değil, bilakis bazı noktalarda ortak düşünce platformudur. Yahudi dostlarımla bu konuda mutabıkız. Şimdi sizden de bu birliğe katılmanızı istememin sebebi Ortadoğu'da yıllardır savaşmakta olan insanların barış ve esenlikte buluşması adınadır."

"Bu bahis benim uzmanlık alanım değil efendim ama yine de söylediğinize Ortadoğu'da bir barış için evet diyebilirim. Hz. İbrahim'in din esasları üç semavi dinin müminlerini buluşturup dünya barışına katkı sağlayacaksa buna asla itirazım olmaz; gel gelelim Ortadoğu'da savaşı kışkırtan üst akıl, buluşmayı değil ayrışmayı öneren haramiler, eşkıyalar, zalimler kulübüne dönmüşken Hz. İbrahim bizi nasıl buluşturacak?"

"Ah Selim Bey, şu dünyada yol kesenler olmayınca, şeytanlar ve zalimler bulunmayınca gerçek iyiler yahut yoksulları doyuranlar nasıl anlaşılır, Rabb'a kulluk edenler nereden bilinir?"

"İyileri tanımak için mutlaka kötülere ihtiyaç olduğu fikrine itibarım yoktur benim. Birilerinin semirmesi için birileri-

nin de aç kalması gerekmiyor çünkü. Yaşadığımız şu dünyaya bakınız, Rabbimiz, hangi eserini sevginin kucağında büyütmemiş? Neden okşamak ve kucaklamakla gidilecek yere, tekme ve tokatla erişmeyi tercih edenlere değer verelim ki? Gülümsemek dururken kaş çatmayı, sevmek ve barışmak varken küsmek ve kavga etmeyi huy edinenler zalimlikten gayrı neyin peşinde olabilirler? Bu erdemler için buluşacaksak ben de sizinle beraberim; lakin Ortadoğu'da savaş çıkaranlara Hz. İbrahim'in doğruluk üzerine bina edilmiş Hanif akidesini bütün çıplaklığıyla anlatmadığınız sürece aramızdaki bu meseleyi çözmüş olamayacağız. Çünkü Hz. İbrahim'in inandığı en basit düsturlar bile sizin kutsal metinlerinizde maalesef yer almıyor. Hz. İbrahim'in önerdiği Müslüman merhametiyle Hıristiyan veya Yahudi merhametini kıyaslamak mümkün değildir mesela. Vicdanlarımız aynı değerleri merkeze almıyor artık. Haniflik, dosdoğru olmak demek. Buradaki doğruluktan bizim anladığımız ile sizin anladığınız kıyas kabul etmiyor nedense. Bizdeki hoşgörü sizde olsaydı Filistin'de yahut Bosna'da, Müslüman coğrafyası ve Ortadoğu ülkelerinde her gün cinayetler işlenmezdi. 'Öldürmeyiniz!' emrini 'Öldürtmeyiniz!' biçiminde de okuyacak bir Hıristiyan veya Yahudi dünyasını nerede bulacağız? Ve nihayet Hz. İbrahim'in önerdiği şu az evvel tartıştığımız içki yasağı. Buyurun, bu şartlarda Hz. İbrahim'le Hıristiyanlık veya Yahudiliği bağdaştırın."

Papaz Noah, Selim'in sesindeki celali hissetmişti. Bunu Selim de fark etmiş olmalı ki yüzü kızardı ve elini misafirinin eline koyarak "Bağışlayın beni!" diye fısıldadı, "sesimi yükselttim, haddimi aştım!" Bay Noah o andan itibaren Hz. İbrahim'le alakalı olarak Selim'e sormayı düşündüğü pek çok konuyu erteledi. Karşısındaki genç akademisyenin inancını koruyan gerçek bir alim olduğuna, öğrenmenin ve öğretmenin hakikatine erdiğine inandı. Sözleri doğru, fikirleri tutarlıydı. Her daim tebessümü yüzünde, hüznü kalbinde olmasına rağmen inancı söz konusu olunca gayrete gelip celalleniyordu.

Artık fazla konuşmamak gerektiğini düşündü. Hz. İbrahim'in çocukluğu, ateşe atılışı, göçleri, Kâbe'nin inşası vs. için hazırladığı bazı soruları erteledi. Şimdilik muhatabı özür dileme noktasındayken sohbeti sona erdirmek, işi tatlıya bağlamak olurdu. Kapıdan çıkarken tekrar gelebilecek itibarda ve kendinden emin olarak yürümeyi istiyordu:

"Aziz kardeşim! Bazılarını kasten sorduğum suallerimin hepsine tatminkâr cevaplar aldım. Sizin gibi meseleleri geniş perspektiften ve yetkinlikle tahlil eden bir meslektaşımla karşılaşmaktan çok mutluyum. Kendinizle ne kadar övünseniz azdır."

"Övünmek kişioğlunun neyine ki Bay Noah. Başlangıcı bir damla meni, sonu da balçık olan bir bedenin övünmesi ne beyhude şey. Kendi rızkını dahi yaratamadığı gibi, kendini helakten de kurtaramıyor."

Harriet Noah durdu. Sebatla Selim'in yüzüne baktı. Sonra çok samimi bir eda ile söylendi:

"Şimdi size son bir soru soracağım, mahrem bir soru... Samimiyetle cevap vermenizi umarak..."

"Ben her sorunuza samimiyetimle cevap verdim, efendim!"

"Peki, o hâlde bunu bir sır olarak sorayım!"

"Hay hay, buyurun lütfen, sırrınızı korurum!"

"Hz. İbrahim'in şeriatı bütün dünyada yeniden yaşanmaya başlasa, sizce bu ne anlama gelir?"

"I-hımm!.. Birileri buna asla müsaade etmez. Müslümanlığı terörist ilan eden bir anlayış herkesin İslam'a özgü hoşgörü ve barış içinde yaşamasına göz yumar mı sanıyorsunuz? Ayrıca Yahudiler buna razı olur mu?"

VIII

Beş saat sonra
Roma, Vatikan, 1 Haziran, 13.00 (TSİ: 15.00)

St. Peter's Bazilikası'nın büyük salonundaki konferansı düzenleyenler daha başlangıçtan itibaren kardinaller heyetinin tepkisini çekmişti. Bazı dini çevreler kutsal bilgileri tartışmaya açmanın kiliseye vereceği zararı dillendiriyorlar ve konferansın yapılmaması için itiraz üstüne itiraz getiriyorlardı. Katolik dünya bu vesileyle köklerine dönmüş, eski kimliklerin çatışmasıyla çalkalanmıştı. Konferansta seküler fikirler öne süreceğini dillendiren Opus Dei taraftarları ile Domenikenler, Cizvit ve Fransiskenler arasında tartışmalar başlamış, konferansın yapılacağı salon önünde her iki taraftan karşılıklı protestolar artmıştı. Bir gün evvel de Malta şövalyeleri hareketliliğe dahil olmuş ve Opus Dei'yi desteklediklerini açıklamışlardı. Bu konferans vesilesiyle ilk defa kutsal akide konuları Vatikan mensubu olmayanlar arasında üstelik de Vatikan çatısı altında tartışılacaktı. Kardinallere göre kim bilir hangi imansızlar ne tür küfür cümleleriyle bu kutsal mekânı kirleteceklerdi?

Salon, hıncahınç izleyici kitlesiyle doldurulmuştu. Tamamı yalnızca 930 nüfuslu Vatikan devletinin yönettiği iki yüz-

den fazla günlük ve haftalık yayın organı, yine kendisine ait 154 radyo ve 49 televizyon kanalı bu konferansı haber olarak duyurunca salonda kamera ve mikrofondan dinleyicilere yer kalmaması şaşılacak bir şey değildi. Localarında cübbeleriyle oturan din adamları, her biri 1500 Euro kilise bağışı bayılarak bir sandalye bulabilmiş koyu renk takım elbiseli beyler, erguvan renkli tayyörleriyle şık bayanlar ve elbette yığınla gizli servis elemanı. Ve Süslü Susan Stone, Avrupalı bir hanım bakanla birlikte en ön sırada protokol locasındaydı.

Belinden beyaz ipek dantellerin sarktığı turuncu cübbesi ve sim topuzlu zünnarıyla kürsüye gelen Kardinal Donald Furlan, önce salondakileri gözden geçirdi, sonra sol eliyle bağrında pırlantaları ışımakta olan haçını kavradı, salonu tılsımlar gibi istavroz çıkarıp kalın okuma gözlüklerini taktı. Vaazını irticalen gerçekleştirmeyi planlamıştı ama dikkat çekeceği konuları ve başlıkları takip edebilmek adına notlarını çıkardı. Yardımcılarından birisi o sırada kürsüye kitaplar koymakla meşguldü. Bunca kalabalığı salona çeken fikirlerin yazılı olduğu apokrif metinlerle, gizli söylenceler ve din karşıtı seküler tezleri anlatan yarı kutsal kitaplar kürsünün sağ yanına, Kitab-ı Mukaddes sol yanına. Furlan, kitaplara dokundu ve az sonra dile getireceği çelişkili hükümlerin yazılı olduğu sayfalardaki işaretleri kontrol etti; ardından acımasız tartışmaları başlattığında hemen açıp okuyabilmesi gerekiyordu çünkü.

Kardinal, sadece kırk dakika kaldığı kürsüde, planladığı her şeyi söyledi. Üstelik konusuna ziyadesiyle hâkimdi ve tane tane, ateşli sayılabilecek derecede ikna edici bir konuşma yapmıştı. Önce söz konusu gizli metinlerin Hıristiyanlar ve Yahudiler tarafından Kitab-ı Mukaddes'e dâhil edilmemekle birlikte sözlü gelenekte sıkça anılmasının önüne geçilemediğini bir başarısızlık olarak vurguladı. Katolik anlayış tarafından daha 1546 Trento Konsili'nde kutsal metin kabul edilen bu kitaplara tarih boyunca yapılan haksızlığın Hıris-

tiyan dünyada bilgelik sözleri, dua ve ezgi eksikliğine yol açtığını anlatarak söz konusu söylencelerin zenginliğine dikkat çekti; tartışılmasını sağlamak için elbette:

"İnanan hangi kişi *Yeremya'nın Mektubu* yahut *Azarya'nın Duası*'na hayır diyebilir? *Bel ve Ejderha*'dan yahut *Üç Genç Adam'ın Ezgisi*'nden etkilenmeyen içimizde kim vardır? Hepimizin gizli bir zevk ve heyecan duyarak okuduğumuz *Ester, Suzanna* veya *Ezra*'nın öyküleri yahut *Bilgelik, Tobit* ve *Makabeler* bize içimizden gelen ilahi seslerin şuh ve cilveli fısıltıları değil midir? Şimdi bazı arkadaşlarımız bu metinleri sırf Grekçe diye orijinal olmamakla itham edip kutsal metinlerden sayılmasına muhalefet ediyorlar. Güya onlara göre kutsal sayılmak için mutlaka İbranice ve Aramice asıllarının bulunması gerekirmiş; saçma! Sayın katılımcılar; bir an düşünün, eğer biz aynı şartı Kronik İnciller için de istersek durum ne olur? Matta, Markos ve Luka, İncillerini İbraniceden başka bir dille, Yunanca yazdılar diye onları da apokrif mi kabul edeceğiz? Bu yapılan, Yahudi kaynaklarına atıfta bulundu diye şu elimde gördüğünüz *Testament d'Abraham* yahut *Apocalypse d'Abraham*'ı reddetmek kadar anlamsız ne olabilir? Yahudiler Talmud'u apokrif diye red mi ediyorlar? Evet, kutsal kitabımızın orijinal dilinde olması bütün tartışmaları bitirir, din ve İsa hakkındaki bütün hakikati ortaya çıkarırdı. Temennim odur ki bir gün Hz. İsa'nın ağzından çıktığı biçimiyle kayda geçirilmiş orijinal bir vahiy örneği gizlendiği yerden çıkarılıp elimize ulaşsın. Ancak o zaman kilisemiz adına dünyadaki pek çok sorun çözülür, Tanrı'nın bize ulaşan sahih vahiyleriyle doğru yolumuzu buluruz. Ah, keşke, İsa'nın, Davut'un, Musa'nın veya İbrahim'in mesajlarından birinin orijinaline sahip olsaydık; hayatı nasıl değiştirirdik! Hiç olmazsa dinlerin büyük atası İbrahim'in kitabı elimizde olsaydı? Kim bilir, belki o zaman, Yahudi kardeşlerimizin Ahd-i Atik eksenli iddialarını çürütebilir, Müslümanların tahrif edilmeden günümüze ulaşma-

sıyla övündükleri Kur'an'a karşı mücadeleyi daha ucuza getirebilirdik."

Furlan'ın konuşması iki çeşit alkışla sona erdi; yoğun takdir alkışları ve ritmik protesto alkışları. Soru ve cevapların ise neredeyse tamamı bir uğultu eşliğinde gerçekleşti. En sonda da itirazlarını kürsüye yürüyerek sürdürmek isteyen bazı muhalif mezheplere karşı devrimci kardinalleri çevresinde halka oluşturan genç papazlar salona hakimiyet sağlayıp onu arka koridordan odasına çıkardılar. Ortalık kısmen sakinleşip protestocu katılımcılar polis eşliğinde Vatikan dışına çıkarıldığında ise Kardinal Furlan'ın odasına iki hanım konuk geldi; Bayan Süslü ile beraberindeki Avrupalı bakan. Süslü kardinalin önünde diz çöküp istavroz çıkardıktan sonra kendisine işaret ettiği yere oturdu. Bakan ise ayakta bir selam verip komplimanda bulundu:

"Çok başarılı bir konferanstı Kardinal Hazretleri, sizi tebrik ederim!"

Furlan, fevkalade mutlu bir tebessümden sonra gevrek bir ses tonuyla karşılık verdi. Cümlelerinde imalar vardı:

"Kilisenin bu meseleleri biraz tartışması gerekir artık, değil mi Sayın Bakan! Yoksa bağnazlık içinde boğulacak."

"Aldırmayın Kardinal, cahiller gülün güzelliğini görmez, gider dikenine takılırlar. Biz hakikati görenler, kilisenin cahilce tartışmalarla oyalanmasından nasıl yararlanacağımıza bakalım. Varsın Papalık öte dünyayı kurtaradursun; bu dünyayı bize bıraktığı sürece hiçbir sorun yoktur."

Furlan kadının bu samimi tavrından cesaret alarak sanki bir pazar vaazının sonunda kilise korosuna teşekkür eder gibi yumuşak bir girişle sordu:

"Soğuk savaş döneminden bu yana insanlığı kurtaracağız diye cemiyetimizin neler yaptığını, eski antikomünist fikirler yerine dinleri ve özellikle Müslümanlığı kara listeye oturtmak için nelere katlandığımızı içimizdekiler bile anlamıyorlar ya Sayın Bakan, işte dert bu! Neyse ki sizler varsınız da

gösterdiğimiz çabalar boşa gitmiyor. Şimdi sizi dinliyoruz; bütün dikkatimizle."

Bakan Hanım kendinden emin bir bakışla her ikisini de süzdü. Cambazın ipe çıkıp gösteri yapma zamanıydı. Sesinin tonunu bir perde düşürdü ve tane tane anlattı:

"Geçen haftaki toplantının Sayın Kardinal, fevkalade bereketli geçtiği müjdesini verebilirim size. Bildiğiniz gibi bu yılki buluşma Avusturya'nın Tirol bölgesindeydi. Çeşitli ülkelerden karar merciinde olan delegeler, başbakan, bakan, iş adamı, gazeteci ve entelektüeller hep oradaydı. Altmış üye. Görevlerimizi ve dünya güvenliği için ne yapmamız gerektiğini görüştük. Uzun ve tartışmalı oturumlar gerçekleşti. Her zaman olduğu gibi toplantı herkesin, bilgilerini kırk yıl boyunca kardeşlerden başka kimseyle paylaşmayacaklarına dair yemin etmeleriyle sonlandı. Yani şimdi size söyleyeceklerim için aynı yeminin geçerli olduğunu biliniz."

"Elbette Sayın Bakan, lakin yemin etmeden evvel öğrenmek istediğim bir şey var. Kamuya yansıdığı kadarıyla toplantıyı bazı ülkelerden gazeteciler de izledi, onlara da yemin ettirildi mi?"

"*The New York Times* ve *Washington Post*'un yöneticilerine bile..."

"Ortadoğu ülkelerinden katılan patronlar ve gazeteciler?"

"Hepsine! Gizli görüşmelerimizin yazılması yahut halka duyurulması hâlinde başlarına neler geleceği de anlatılarak üstelik. Yoksa kurmak istediğimiz dünya hükümetini nasıl yönetebiliriz?"

"O hâlde ben de gönül huzuruyla yemin ederim ki burada konuştuklarımızı kırk yıl kimseyle paylaşmayacağım!"

Süslü, altmışına merdiven dayamış bir adamın kırk yıl geçerli yemin etmesini komik bulmakla birlikte gülemedi, konuyu değiştirdi:

"Peki ya insanlığın karşı karşıya olduğu sorunlar ve dünya güvenliği, Sayın Bakan?"

"Her yıl olduğu gibi ana gündemimiz bu idi, hanımefendi. Dünyanın herhangi bir yerindeki herhangi bir sorun, kişi yahut devlet ölçeğinde, herhangi birimizin varlığını tehdit eder duruma geldiğinde en etkili cevabı uygulamaya koymak üzere net ve kesin bir karar alındı. Elbette çeşitli ülkelerin ekonomik ve siyasi yapılanmaları tartışılıp muhtemel çatışma ve savaş hâllerinde savunma sanayiine yapacakları yatırımlar, bunların grubumuza getirileri tüm detaylarıyla değerlendirildi. Siber saldırı yahut küresel güvenlik sistemleri, dijital dünyanın bir tehdit ve karşı tehdit olarak kullanılması, teknoloji ve bilgi çağının yönetimsel gücü, yapay zekâ ve siber dalga, kültür ve sanat yoluyla desteklenecek algı yönetimleri, her şey, ama her şey etraflıca incelendi, fikirler üretildi. Ve sonuçta, içiniz rahat olsun, dünya güvenliği için yapılan eski planlar gözden geçirilip yenilendi."

Bakan Hanım "dünya güvenliği" diye tekrarladıkça Süslü, yeryüzünün gelmiş geçmiş bu en büyük kelime oyunuyla insanlığın aldatılmaya devam edeceğini düşünmekten kendini alamıyor; yine de onu ciddiyetle dinliyordu. O sırada Furlan suratını buruşturarak sordu:

"Dünya güvenliği için Doğu-Batı karşıtlığı ve medeniyetler çatışmasıyla ilgili planlar da gözden geçirilmiştir umarız?"

"Elbette kardinal, küresel tehlikelere karşı elbette bunu da müzakere ettik. Olimpos eteklerinde kimlik kazandırılan ve Euro sayesinde bir arada tutulan Avrupa'nın Doğu tehdidini sürdürmesine dair planlar... Hepsi güncellendi. Elbette Doğu'nun bütün zenginliklerinin ele geçirilmesi, tarih, sanat ve kültür eserlerine el konulması, el konulamayanların yok edilmesi gibi uygulamalar yine devam ettirilecektir. Yeni stratejimiz Doğu'nun medeniyet üstünlüğünü gösterecek her fikir, olay, eser ve anlayışın derhal yok edilmesi tezine dayanmaktadır. Batı'nın Yunan mitolojisi üzerinden sağladığı medeniyet üstünlüğünü Sümer'e yahut Bağdat'a, İstanbul'a yahut Tahran'a kaptıramayız. Kaptırırsak dünyayı yönetme

erkimiz zaafa uğrar, mağlup oluruz. Sloganımız 'Doğu asla uyanmamalı, Doğu asla başarmamalı, Doğu asla kendine gelmemeli! Bunun için Doğu devamlı savaşmalı; mümkünse birbiriyle!' şeklinde özetlenebilir. Siz Doğu'dan kastımı şimdilik İslam olarak da anlayabilirsiniz. Rusya ve İsrail ise bu çatışmanın Truva atlarıdır. Geleceğin dünyasında, belki Avrupa Birliği dağıldığında nüfus dengeleri, ekonomik dengeler, siyasi ve askeri dengeler hep zıtlık üzerine bina olunacaktır. Zıt kültürler, zıt medeniyetler, zıt inanış ve zıt felsefe. Bu görüş toplantıya katılan bütün Avrupalı üyelerin ortak fikridir ve Doğulu delegelerimizden bu konuda teşvik ve yardım sözü alınmıştır. Ortadoğu bölgesinde halen gizli destek verdiğimiz savaşların devamına, o savaşlar için yapılan yatırımların arttırılmasına, etnik yapılar üzerinden yeni millet ve kimlikler oluşturulmasına, lider konuma yükselmekte olan bölge ülkelerinde terör ve tedhiş eylemlerinin tırmandırılmasına, Arap ülkeleri arasında kardeşlik bağlarını zedeleyici kutuplaşmalar oluşturulmasına karar verildi. Buna muhalefet eden bazı Avrupa ülkelerini de saflarımıza çekmek üzere zaman zaman terör olaylarıyla korkutmak gerektiği tavsiye edildi. Ve ülkelerindeki gerekli lobi yahut manipülatif faaliyetler için hazır bekleyen her milletten 5000 üyemiz, üyelikteki derece ve konumlarına göre şu anda bu bilgilere kademe kademe sahip oluyorlar."

"Harika!"

"Mükemmel!"

"Ve bütün bunlar olurken biz ne yapacağız; biz üçümüz?"

"?!"

"İstersen önce sen anlat Bayan Süslü!"

Süslü elektronik sigarasını çıkarıp Bakan'dan izin istedi, o da izin verir gibi baş parmağıyla zafer işareti yaptı. Kardinal kilise çatısı altında sigara kokusuna artık itiraz edemezdi. Bilakis Bakan ona da "Daha serbest olun!" şeklinde anlaşılabilecek hareketlerde bulunup neşeyle fıkırdadı:

"Buluşmamızı eğlenceli hâle getirelim artık. Şöyle heyecanlı şeyler anlat bize!"

Furlan bu sefer kilisenin çiğnenen kuralları adına koltuğunda sıkıntıyla kımıldanırken Susan Stone jest ve mimikleriyle "Elbette!" der gibi bakana doğru biraz daha eğilip gülümsedi:

"Sayın Bakan ve değerli Kardinal Hazretleri; biliyorsunuz materyalizm ömrünü tamamlamak üzere. İnsanları ve parayı kontrol yahut yönetmenin etkin bir yolu olarak dini unsurlar ön plana çıkıyor. Yapılan araştırmalara göre insanların inanma ihtiyacı her geçen gün artıyor. Buna mukabil gençler değerlerimizi, geleneğimizi ve hayatlarımızı daha fazla sorgulamaya ve daha ziyade özgürlük istemeye başladılar. Buna inanma özgürlüğü dâhil. Ateizm artık etkinliğini kaybediyor. Bu durumda insanları deizme yönlendirmek en iyisi. 'Tanrı var, evreni ve beni yarattı ama artık bana karışmasın!' fikrini yayarsak insanlığın kaderini Tanrı yerine yönetmeye devam edebiliriz. Peygamberler çağını artık kapatmalıyız; aksi takdirde gelecek kuşaklar bizimle aynı insanlar olmayacak ve bizim ideallerimiz kısa sürede eriyecek."

"Haklısın Bayan Süslü, lakin Kardinal buna karşı çıkıyor."

"Ben değil Sayın Bakan, Papalık. Bana kalsa size bir peygamber icat ederdim, olur biterdi."

"?"

"Yanlış ifade ettim, eski bir peygamberi kendi fikirlerimizle donatıp insanlığa yeniden sunmayı kastediyorum!"

Odadakiler bekledikleri cümleyi duymuş gibi rahatladılar. Bakan Hanım sevincini, kilise çatısına yakışmayacak şuhlukta bir tavırla ayağa kalkıp bir papazın vaaz taklidini yaparak gösterdi:

"Evlatlarım, gelin... İşte tam burada; tanrı tarafından yollanan *İbrahim'in Risalesi*... *Testament* yahut *Apocalypse*'nin aslı. Abum Rabum'a ait ilahi mesaj! Hiçbir dinin inkâr edemeyeceği kurtuluş belgesi... İnsanlığın sorunlarına her yıl

çözüm aramak yerine bir defada herkesi tek millet yapacak kutsal bir metin! Gelin, tanrının çocukları! İbrahim'e gelin!"

Bakan, son cümleyi söylerken salondaki altın heykelciklerden birini elinde havaya kaldırmış sallıyor ve paranın gücünü nazara veriyordu. Furlan, Roma katedralinin çatısı altında bu kadarına da müsaade göstermenin ezikliğiyle ayağa kalktı:

"Lütfen Sayın Bakan, kilisenin kutsallığı adına sizden azami ciddiyet talep etmekteyim."

"Yapmayın Kardinal! Siz az evvelki konferansta yüzlerce seyirci önünde oynuyordunuz, bense yalnızca iki izleyiciye oynuyorum, çok görmeyin lütfen!"

"Yoksa az evvelki konferans? Tabii ya; kiliseyi İbrahim'e hazırlamak için..."

"Süslü'me de bakın hele! Bu kadar zeki olmasaydın CIA'e seni nasıl yerleştirebilirdik güzelim? Üstelik sadece kiliseyi değil İsrail lobisini de İbrahim'e hazırlamamız gerekiyordu. Yarınki gazeteleri nasıl olsa göreceklerdir. Yani senin anlayacağın kardinal bugün bir taşla iki kuş vurdu."

Furlan, Bakan Hanım'ın pervasız tavırlarına iyiden iyiye öfkelendi. Neredeyse sarhoş olduğunu düşünecekti. Bir şey yapmalı, bu tiyatroya son vermeliydi. Öfkesini zalime değil mazluma yöneltti ve bakanın duyarlı olduğu bir konuyu Süslü'ye sordu:

"Müslümanlar Bayan Süslü, ya Müslümanlar? Onları dinden nasıl uzaklaştıracaksınız?"

"İslamiyet'i terörizmle daha ziyade örtüştürerek, Kardinal. Genç nesilleri şimdiden dini terk etmeye başladılar bile. Ayrıca onları birbirinin kanını dökmekle meşgul ederek de oyunumuzdan uzak tutmaya devam edeceğiz."

"Bence oyundan uzak tutmak yerine oyuna çekseniz daha başarılı olmaz mı?"

"Nasıl?"

"İbrahim'e ait akideyi pazarlayarak. Bildiğim kadarıyla Müslümanlar Haniflik'ten bahsediyorlar ama ona ait bir

mirastan şimdilik haberleri yok. Dahası, İbrahim'e 'Suhuf' indirildiğine inanıyor ve bunun Kur'an ile çelişmediğini de düşünüyorlar."

"Hımm!.. Bu durumda yeni dünyanın yeni dini Haniflik olacak, öyle mi?"

"Neden olmasın? Her üç din de buna itiraz etmez. Düşünsenize dünyanın yeni dini bizim kontrolümüzde!"

"Bu bize ne kazandıracak peki?"

"Kısa vadede sana CIA başkanlığını, bana da Papalığı kazandıracak. Uzun vadedeyse insanlığı yönetmeyi."

"Peki, İbrahim'in söyledikleri ya ötekileri haklı çıkarırsa, Yahudileri yahut Müslümanları?"

"İşte bunun için İstanbul'da ortaya çıkan tableti derhal elde etmelisin Süslü Hanım! İşimize yarayacaksa kullanmak, başkasının işine yarayacaksa yok etmek üzere. Görev taksimine göre ele geçirilmesi sana; çözümlenmesini sağlamak da Bay Furlan, sana düşüyor"

Süslü görevi kabul ettiğini teyide çalıştı:

"İstanbul'a gönderdiğim ajan onu bana getirecek."

"Umarım tecrübeli bir ajandır?"

"Hayır, ama hem iyi yetişmiş, hem de elverişli bir ajan. İlk görevi olmasına rağmen başaracaktır, inanıyorum. Kevin, Kevin Woodmaker..."

"Yanlış duymadım, değil mi, bir çaylaktan bahsediyorsun!"

"Hayır, Sayın Bakan, bir atmacadan bahsediyorum. Ayrıca görev tamamlandığında kaybolursa arayıp soranı olmayacak bir atmaca. İbrahim'in mirasını CIA öğrensin istemeyiz, değil mi?"

IX

"İnanna'nın sevgilisi sensin; sensin ulu olan,
İnanna kutsal kucağı için seni seçmiş, seni seviyor
Aşağı ülkelerden yukarı ülkelere kadar
'Büyük Kral' sensin, ben sana biat ettim
Doğuştan dengin değilim, büyük kardeşim sensin
Sonsuza dek benden yücesin"

Sümer Kral Destanları, Selim F. Adalı, Ali T. Görgü,
İstanbul, 2016, s. 39

Bir buçuk saat sonra
İstanbul, Vatan, 1 Haziran, 16.30

Fakülteden evine dönmeden camiye uğramayı düşündü. Öğrenciyken aynı zamanda imamlık yaptığı cami. O zamanlar bütün vaktini avludaki küçük tarihi müştemilatta geçirirdi. Bir çınar ağacının gölgelediği eski eser hüviyetinde dört duvar; yalnızca tek oda ve hepi topu 24 metrekare. Lale Devri'nin başmimarı Mehmet Ağa burayı neden yapmıştı, dört duvar ne tür bir ihtiyaca cevap vermişti, başka bir yapının parçası mıydı, bilen yoktu. Tek odalık bir yapı hangi işe yarardı ki; içine kapanıp kitap okumaktan başka.

Selim bu camiye imam vazifesiyle tayin olduğunda çöplük ve mezbelelik hâlindeki metruk müştemilatı temizletmiş, restore ettirmiş ve içine insan nefesi koymuştu. Bilahare iki taraflı raflardan oluşan bir kitaplık yaptırarak odayı enlemesine ikiye bölmüş, kitaplığın bir kanadını da arka kısma açılan gizli bir kapı olarak tasarlatmıştı. Ziyaretçisi geldiği vakit ön kısımda görüşür, değilse arkadaki sakin ortamda saatler boyu çalışırdı. Niyeti, namaz vakitleri dışında cemaatle arasındaki bağı koparmak değil, zamanını boşa harcamamaktı. Nitekim cemaat kendisini çok sevmiş, Fakülte'de asistan olunca bu müştemilattan ayrılmamasını rica etmişler, o da camiye her ay maddi yardımda bulunma karşılığında

odayı ofise dönüştürmüştü. Artık "Saklı mekânım!" diyordu oraya; girişi bahçedeki çınar ağacının geniş gövdesi tarafından kapatıldığı için... Yabancı gözlerin dikkatini çekmeyen, aranmazsa görünmeyen önemsiz bir mekân. Eskilik, görünümünü o derece kuşatmıştı ki tutamaç kısmı eğrilmiş antika anahtarı bile Lale Devri'nden kalma sanılırdı. Hatta belki de öyleydi. Çünkü cebine sığmadığı için çınar ağacının kovuğunda saklıyordu.

Selim ikindiye yakın cami avlusuna girdiğinde cemaatten birkaç kişiyle selamlaşıp hâl hatır sordu, gönüllerini aldı. Namazdan sonra saklı mekânına ilerlerken zihninde altı saatlik bir okuma hayali kurmuştu. Ofisinin fazla saklı olmadığını görerek şaşırma vaktinin geldiğini bilemezdi elbette. Kapıda sivil bir polis memuru, kimliğini gösterip kendisini nazikçe merkeze davet ediyordu. Şaşırdı. "Polisle ne işim olur ki?"

İstanbul trafiğinde yol almaları iki saat kadar sürdü, tabii aklından bin bir ihtimal gelip geçerek. Vatan'daki İstanbul Emniyet Müdürlüğü Karargâhı'na girdiğinde yol arkadaşının kişiliğini ancak çözebilmişti; dilsiz ve sağır. Israrlarına rağmen Emniyet'e çağrılışına dair neden, niçin, ne sebeple gibi soruların hepsini cevapsız bırakmıştı çünkü.

Vatan'a yaklaştıkça, Türkiye'de belli bir kuşağın kalbine sinmiş olan üniforma korkusu onu daha fazla tedirgin etti. Polis, asker, zabıta... Herkesi hizaya getiren şu üniforma. İnsanların bu kıyafete bakarken devletin şefkatli yüzünü göremedikleri belliydi. İhtimal ki üniformayı taşıyanlar onu giydikleri anda kendilerinde bir güç vehmederek daha haşin ve sert davranmakla yükümlü olduklarını bile zannediyorlardı. Bir ülkede anneler yaramazlık yapan çocuklarını "Seni polise/jandarmaya veririm bak!" diye korkutuyorsa burada ters giden bir şeylerin olduğu su götürmezdi. Tıpkı şimdiki gibi.

Bütün yol boyunca aklında tek cürüm vardı. İftira... Bir yanlışlıktan başka bir şey olamazdı, hayır. Birkaç sorgu sual,

sonra geri dönecekti. Peki ama kendisine nasıl ulaşmışlardı? Yine cevapsız kalacağını düşünerek sordu:

"Mekânımı tarif ettiklerim bile bulmakta zorlanırken sen beni camide bulacağını nasıl bildin arkadaş?"

Hayret, memur bu sefer sorusuna cevap veriyordu, üstelik gülümseyerek:

"Amirim tarif etti hocam."

Endişelenecek bir şey olmadığını o vakit anladı. "Hocam!" diye hitap ediyordu. Burada onun hoca olduğunu bilen tek kişi vardı; ve zaten o da kapıda kendisini karşılamaya çıkmıştı:

"Değerli hocam, inanın mecbur kalmasam sizi mevcutlu getirtmezdim!"

Selim, "Ben sana gösteririm!" der gibi komisere baktı ve bu sessiz sinema celbinin hesabını dışarıda ödetmeyi kafasına koydu. Burada memurlarının yanında bir amirin otoritesini sarsacak söz yahut davranışlar yakışık almazdı. Kabullenmiş göründü:

"Estağfirullah memur bey, görev sayarız!"

Selim, ofisi incelemek üzere gözlerini ondan kaçırdı. Hayret! Emniyet karargâhında böylesine zevkli aksesuarlarla gayet şık döşenmiş bir oda olabileceğini hayal bile etmezdi. Özellikle bir duvarı boylu boyunca kaplayan dekoratif ayna pek göz alıcıydı. Mekânı daha geniş ve derinlikli gösteriyordu. Böyle bir ortamda çocukluk arkadaşı bir komiserle müzakere edecekleri konunun kendisini ilgilendiren bir cürüm olmayacağı aşikârdı. Rahat bir nefes aldı. Komiser, odadakilere çıkmalarını işaret ettikten sonra şakayla karışık resmiyeti sürdürdü:

"Emniyet istihbaratı adına bizzat ofisinize gelmek yerine istihbarat ve güvenlik gerekçeleriyle sizi buraya davet ettiğimiz için bizi bağışlayınız beyefendi!"

Herkesin çıktığından emin olunca Selim patladı:

"Kes şunu artık! Buraya gelirken nasıl korktum biliyor musun sen? İşlemediğim bilumum suçları itiraf etmeye hazırım neredeyse. İntikamım kötü olacak, bilesin!"

"Tamam, cancağızım, tamam, kızma lütfen... Başka türlü de buraya geleceğin yoktu senin. Bir hayırlı olsuna bile gelmedin, zahir."

Sitem dolu samimi bakışları, yine sitem dolu sözler takip etti:

"Apar topar seni ziyarete geleceğimi bilsem bir hediye alırdım, hani yani hayırlı olsun babından..."

"Yok, bunu saymıyoruz. Çünkü seninle gerçekten işimiz var. Üstelik çok acil ve gizli."

Komiser Alperen ile Selim Hoca... Aynı sokakta birlikte büyümüş ve henüz on bir yaşındayken Ömer Seyfettin'in hikâyelerini birlikte okuyup avuçlarını kanatarak kan kardeşi olmuş iki arkadaş, dost, sırdaş ve kaderdaştı. Beraber kan yalaştıkları günden sonra Alperen ona hep "cancağızım" diye hitap etmişti; tıpkı Ömer Seyfettin gibi. Selim İlahiyat'ı Alperen de Polis Akademisi'ni seçerken birbirlerini kendi tercihlerine çekebilmek için ne derece ısrarcı olduklarını hep hatırlıyorlardı. Sonunda ikisinin de inadı yollarını ayırmış ama kardeşlikleri hep sıcak kalmıştı. Alperen, Selim'in bilgisine ve yorumlarına hep güvenir, ne zaman bir konuda açmaza düşse onun fikrini almayı tercih ederdi. Keza Selim de fırsat buldukça onunla vakit geçirmeyi hâlâ çok isterdi. Ne yazık ki iş hayatı buna fırsat vermiyordu. Selim, dostunun komiserliğe terfiini bile henüz kutlayamamıştı. Arada sırada cami bahçesindeki saklı hücrede buluşmaları ve okuma saatleri bile gitgide azalıyordu. Oysa kütüphanenin arkasına geçebilen tek misafir Alperen'di ve Selim onun her gelişinde okuduğu kitaplardan bir motto yazıp bilgeliğini teşvik etmek için rafın göze çarpan bir yerine yapıştırırdı. Daha dün, *"Kitap okumayan bir kimsenin, hiç okuma bilmeyen cahile karşı bir üstünlüğü yoktur!"* cümlesini hazırlamıştı; bugün kendisinin ona gideceğini bilmeden.

İki dost kısık sesle konuşabilecek mesafede karşılıklı oturduklarında Alperen sözü açtı:

"Bilgilerine ihtiyacımız var cancağızım. Üzerinde çalıştığımız konunun dinler tarihiyle, Sümerlerle, antik Anadolu medeniyetleriyle ve ezoterik inançlarla bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. Bunların her biri için ayrı uzman aramak yerine seninle görüşmek benim fikrimdi. Eğer devletle işbirliğini kabul edersen tabii!"

Alperen şakayı da ihmal etmedi:

"Hani yani sen buna işi ucuza kapatmak da diyebilirsin!"

Selim, eliyle ona aldırmadığını gösterecek bir işaret yaptı. Söylediği konu ciddi bir devlet işine benziyordu ve böyle bir durumda onunla didişecek değildi:

"Eyvallah kardeş!"

Alperen bu "eyvallah"ın, işbirliği teklifini kabul ettiğine mi, yoksa şakasında vurguladığı ucuza kapatılmaya mı cevap olduğuna karar veremedi. Masanın üzerindeki dosyayı açtı ve içinden çekip aldığı kare bir pelür kâğıdı önüne koydu. Selim bilgisayar ekranı ebadındaki kâğıda baktı. Sümerce harfleri görünce üzerine eğildi. Bu sırada Alperen, "Önce şunu oku bana!" ikazıyla elindeki telefonu açıp önüne uzattı. Selim öylesine okudu:

"Günaydın! İbrahim uyandı!"

Alperen bir anlam veremedi. Beklediği bir cevap değildi sanki. Emin olmak istedi:

"İbrahim mi dedin cancağızım?"

"Evet, kardeş; *'lu šulmu ana danniš, abum rabum izziz'* Bu tam da *'Günaydın! İbrahim uyandı'* demek. İbrahim adında bir Sümerolog arkadaşına uyandığını Akat dilinde bildiriyor sanki."

"Peki şu rakamlar; *U 6...82?*"

"Hımm! Bunu bilmiyorum."

"Sana Arkeoloji Müzesi Sümer tablet koleksiyonundan bir numara desem!"

Bu sefer şaşıran Selim oldu. Bedenini sıcak bir titreme yalayıp geçti. Çok uzaktan, çağlar ötesinden bir haber almış gibi hissetti kendini. Eğer düşündüğü gibiyse şu anda gözleri dehşetli bir ilana bakıyordu. Alperen ise henüz işin özünü kavrayamamış gibiydi; yüzünde donuk bir ifade vardı:

"Kim bu İbrahim?

"Hz. İbrahim, elbette! Peygamberlerin atası... 4000 yıla yakın bir zaman önce Babil ülkesinde yaşamıştı. Zannederim bu kopyalanan yazıda..."

"Bu kopyalanan yazıda ne var, cancağızım? Çünkü peşinde olduğumuz asıl şey bu bizim"

Alperen cümlesini tamamladığı sırada elindeki Sümerce bir sözlüğü Selim'in önüne sanki kutsal bir kitap titizliğiyle koydu. Kitaba değil, hocaya saygıdan yaptığını ima ederek üstelik. Selim gördüğü şeyin doğru olup olmadığına bir an için tereddüt etti. Eğer buradaki İbrahim adı Halilullah'ı anlatıyorsa, bu meselenin sabah kendisini ziyaret eden papazla bir ilişkisi olabilirdi. Alperen o sırada oval masanın diğer ucunda olmasaydı, arkadaşının "Bir günde iki defa Hz. İbrahim! I-ıh! Normal değil!" diye mırıldanıp durduğunu duyabilecekti. Kapıdan giren hademe iki çay, yanında da simit ve kaşar tabağı getirmişti. Alperen tabakları kendi eliyle servis etti:

"Bizim her ikindide çay simit saatimiz vardır Hocam, buyurunuz!"

"Önce ceketimi çıkarabilir miyim, kardeş! İşimiz uzun süreceğe benziyor."

"Estağfurullah, hocam!"

"Hocam deyip durmayı da kes artık, bırakır giderim, bilesin..."

"Tamam, cancağızım tamam... Haydi başlayalım!"

Her ikisi de tabaktaki simitlerden birer parça aldılar. Selim, kopyalanan sayfadaki çivi yazısı harfleri kâh kâğıtlara yazdı, kâh mırıldandı; bazen yan yana, bazen alt alta getirdi.

Nadiren sözlüğe bakıp yazdıklarını değiştirdi ve çeyrek saat sonra bir kanun metni gibi ciddiyetle okudu:

"Abum rabum rede attinu awīlū libbi elli, awīlū kittim, awīlū muqawwûtum, awīlū salīmim, awīlū mānahtim, awīlū tayyartim, awīlū ša la šākirūtum, awīlū musukkū, adi kašādim ana išdih kiššatim u erşetim."

Alperen'in soru dolu bakışlarıyla karşılaştığında da kelime kelime tercüme etti:

"Tamam, tamam; şöyle diyor: *'Takip ediniz Yüce baba'yı...'* –Bu Yüce Baba Hz. İbrahim oluyor elbette– *'...ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ve dilini koruyanlar, ey hoşgörü ve merhamet sahipleri, içki içmeyen ve haddi aşmayanlar, iki dünyada zenginliğe erişinceye kadar."*

"Tekrar sorayım; bahsedilen kişinin Hz. İbrahim olduğundan emin miyiz cancağızım!"

"Hiç şüphen olmasın. Kelimenin etimolojisi bile bunu sana söyleyebilir. Hem Kur'an-ı Kerim'de hem de Kutsal Kitap'ta geçen İbrahim için Sümerler "Abum Rabum" diyorlardı. Zaten *İbrahim, İbrahem, Abram, Abraham, İbrahem* gibi okuyuşların tamamında heceler neredeyse aynıdır. Bu konuda sana başka şeyler de anlatabilirim. Mesela çeşitli araştırmacılar ismin etimolojisi üzerinde kafa yormuş, izahlar getirmişlerdir. Tevrat'ın Tekvin bölümündeki *'Artık adın Abram çağrılmayacak lakin adın Abraham olacak. Çünkü seni birçok milletlerin babası ettim ve soyunu ziyadesiyle bereketli kılacağım!'* cümlesindeki *Abram*, 'eb' ve 'rahim' kelimelerine işaretle *'abi-rahim'* yani *'merhametli baba'* anlamında *Ebraham* veya *Abraham* diye telaffuz edilmiştir. Bazı araştırmacılar bunu *'milletlerin babası'* diye tercüme de ediyorlar. Babil'in yazılı metinlerinde *'abi'* kelimesiyle başlayan *Abi-Ramu, Abi-Sare, Abi-Lugal* gibi isimler sık geçer. Hepsi şehzadelerin, komutanların, yüksek devlet görevlilerinin isimleri... Sümerce *Abi-Ram* da bunlardan biridir. Aynı kelime Sümerlerin ardılı sayılan Babil

ve Akat'da *'Abum-Rabum'*a dönüşür. Sonuçta *Abum-Rabum, Abrabam, Abraham, Abram, Abi-Ram* veya *Abram, Avram...* Hepsi Yüce Baba demek, yani İbrahim. Tıpkı eşi Sare'nin Tevrat'ta *Saray* şeklinde anılıp sonra *Sarai, Sarah, Sara, Zara* şekline evrilmesi gibi. Her neyse etimolojiyle kafanı şişirmeyeyim; bana göre senin şu kâğıttaki Akatça metin Hz. İbrahim'den bahsediyor kardeş. Çünkü temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin, yani içki içmemek ve haddi aşmamak onun dosdoğru insanı anlatan Hanif akidesinin vazgeçilmez ilkeleri, iman esasları idi."

Alperen bir solukta bunları anlatıveren Selim'e bakıp mırıldandı:

"Tamam, inandım. Şimdi de şuna açıklık getir, bu metin Akatça mı?"

"Neden ki?"

"Biz hep Sümerce bir yazı diye peşine düştük de!"

"Bunu kopyalayan söylemedi mi?"

"Galiba asıl o bizi yanılttı."

"Zannetmiyorum. Çünkü Sümerologlar Sümerce dedikleri vakit, Sümerlerin ardılları olan Asur, Babil ve Akat dillerini de kastetmiş olurlar."

"Allah aşkına cancağızım, bunca şeyi nerden biliyorsun?"

Selim hazırladığı mottoyu okuyarak cevap vermeyi içinden geçirdi. İntikamını da almış olurdu, lakin dostuna kıyamadı, vazgeçti:

"Hz. İbrahim üzerine doktora tezi hazırladığım için beni buraya çağırmadın mı kardeş? Ayrıca bilim adamlarının bilmesi gerektiği kadarını hafızalarında taşıması da bir vazifedir."

"!"

"Şimdi sen söyle bakalım, tabii eğer bilmemde sakınca yoksa! Bu yazıyı kim kopyalamış ve sizin elinize nasıl geçti?"

"Evet, şimdi onu seninle tanıştırayım!"

Alperen ayağa kalktı, makam masasının arka kısmında Selim'in göremediği yerde bir düğmeye bastı. Odanın duvarını

kaplayan ayna küçük bir cızırtı eşliğinde iki metre kadar yana açıldı ve içerideki tek sandalyeye sabitlenip ağzı bantlanmış genç bir kız göründü. Alperen yanına kadar varıp ağzındaki bandı hızla çektiğinde kız avaz avaz bağırmaya başladı:

"Beni ne hakla burada tutuyorsunuz? Ben İsrail vat..." Alperen bandı yeniden ağzına yapıştırıp sükûnetle sordu:

"Bağırmak yok, seninle konuşmak istiyoruz. Konuştuklarımızı duydun. İster şimdi bildiklerini bizimle paylaşır tartışırsın, istersen ayna tekrar kapansın! Şimdi uslu duracaksan başını sallayıp göster. Taşkınlık yapacak, bağıracak, çığlık atacaksan... Anlaştık mı?"

Kız başını olumlu manada salladığında Alperen bandı çıkardı:

"Tanıştırayım hocam! İsrailli Sümerolog Zara! Zara Levian! Tabii pasaportunda böyle yazdığı için adı böyle diyorum... Kendisini şu pelür kopya suç belgesiyle Sultanahmet Turizm Polisi'nden teslim aldık. Kopyalama bittikten sonra Arkeoloji Müzesi'ndeki tableti tarakla kazıyarak toz hâline getirmiş!"

"Asla! Asla öyle bir şey yapmadım!"

"Bakma sen ona cancağızım, kendisi inkâr etse de durum bu. Dün öğlen 11.55'te Müze'den çıkıyor. 12.10'da polise ihbar geliyor. Turizm Polisi bu hanımefendiyi 12.30'da Sultanahmet'te aheste beste yürürken ele geçiriyor. Olay 13.10'da bize intikal ediyor. 14.50'de odasını arıyoruz. Yola çıkmaya hazır bir valiz ve Kudüs'e bir uçak bileti. 15.45'te buraya geliyoruz ve tek duyduğumuz cümle: *'Beni ne hakla burada tutuyorsunuz. Ben İsrail vatandaşıyım!'* İyi, ben de Türk vatandaşıyım, ne var bunda? Sen suç işleyeceksin, ben polisliğimi yapmayacağım, yok öyle şey, değil mi hocam?"

Selim o esnada Alperen'in söylediklerinden ziyade kızın çaresizliğiyle ilgileniyordu. Masum bir yüzü vardı. Öyle tarih ve kültüre zarar verecek biri gibi de görünmüyordu. Esmer güzelliği ve arkadan topuz yaptığı koyu kara saçlarıyla Ana-

dolu'nun her yanında rastlanabilecek bir aile kızını andırıyordu.

Zara başını kaldırıp Selim'e baktığı ilk anda duraksadı ve "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu. Alperen sözünü kesti:

"Konuştuklarımızı dinlediğine göre söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Var elbette; Selim Bey çok şey biliyor."

Alperen Selim'e baktı. "Selim Bey mi?" Hayret, odada Selim adı hiç telaffuz edilmemişti. Oysa kız adını biliyordu. Bir yerlerde tanışmış olduklarını düşündü. Belki bir bilimsel toplantıda; belki bir dost meclisinde... Zara ikisini de meraktan kurtardı:

"Hayır, sizinle tanışmadık. Lakin siz konuşurken içimden 'Olsa olsa İlahiyatçı Selim Hoca bu olabilir!' dedim. Çünkü anlattıklarınızın bazılarını makalelerinizde okumuştum. Kopyaladığım şu metinde çözemediğim birkaç kelime vardı ve bunlar için ben de size bir mail yazıp müracaat etmeyi düşünüyordum. 'Sümeroloji' isimli twitter grubunun ve facebook hesabınızın en sıkı takipçilerindenim, bu arada."

"Bu kadar yeter hanımefendi; şimdi konumuza dönelim. Bu kopyayı kimin için ve ne maksatla çıkardınız? Tableti neden tahrip ettiniz?"

"Asla, asla öyle bir şey yapmadım! Ben tari..."

Kapıdan içeriye giren iki kişiyle onları içeri sokmak istemeyen polisin tartışması odanın içine doluverdi. Bütün başlar o tarafa çevrilince Alperen içeri giren kadına acı bir gülümseme eşliğinde bağırdı:

"Yine mi siz Vuslat Hanım! Bu sefer niçin geldiniz?"

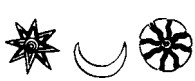
"Zara Levian'ı teslim almaya elbette. Şu andan itibaren konu MİT'in uhdesinde olup dava CIA ile işbirliği içinde görülecektir. Ve size CIA'den Kevin Woodmaker'ı takdim edeyim."

Adam odadakilere başıyla selam verirken Vuslat Hanım sanki Alperen'e "Rövanşı aldım!" der gibi bakmış, eliyle de

Zara'ya bir tabanca işareti yapıp tetiği çekmişti. Alperen onun uğraştığı konu hakkında bilgisinin olmadığını, acemilik ettiğini düşündü. Kızı almaya gelmişti ama masada duran pelür kâğıdı istememişti. Alperen de el çabukluğuyla kâğıdı ikiye katlayıp yazılarını görünmez kılıvermişti. Selim Alperen'in bu hanıma karşı her zaman rövanşı alacağına inanmış gibi davranıyor, olup bitenlere sanki hiç şaşırmıyordu. Tepelerde işler böyle yürüyordu anlaşılan. Şahit olduğu manzara Emniyet İstihbaratı ile MİT arasında bir çatışma mı, yoksa Vuslat ile Alperen arasında bir rekabet mi, karar veremedi.

"Ve siz, Selim Hocam, sizi de devralıyoruz! Bizimle geleceksiniz!"

Selim bulunduğu odada gördüğü onca itibar ve nazik muameleden sonra daha dünkü çocuk görünüşlü ve küstah bir genç hanımın kendisine emredişine bakarak bir an "Geleceğimi zannetmiyorum!" demek istedi ama neler olacağını merak ediyordu. Sadece Babil, Sümeroloji ve Hz. İbrahim değildi merakını kışkırtan şey; artık MİT ve CIA işin içindeydi. Ve daha ilginci suçlanan Yahudi bir kız idi. Yani Mossad'ın da kapıdan girmesi an meselesiydi.

X

"İbrahim'in doğduğu gece babası Tareh, arkadaşlarına evinde bir ziyafet veriyordu. Arkadaşları arasında Nemrut'un kâhin ve danışmanları vardı. Misafirler gecenin geç vaktinde evden dağılırken gökte bir yıldızın dört bir taraftaki diğer yıldızları yuttuğunu gördüler. Sabah olduğunda durumu Nemrut'a haber vererek dünyaya hükmedecek ve krallığını elinden alacak bir çocuğun dünyaya geldiğini söylediler. Bu çocuğun babasını bulup büyük para karşılığında çocuğu ondan satın almasını ve öldürmesini tavsiye ettiler. O sırada İbrahim'in babası onlara, 'Sizin tavsiyeniz bana bir adamın bir katıra 'Eğer bana kafanı kesmek için izin verirsen sana arpa dolu bir ahır bağışlayacağım' demesi üzerine katırın, 'Kafamı kestikten sonra arpa dolusu ahır neye yarar?' deyip adamın teklifini reddetmesini hatırlattı. Şimdi ben de size söylüyorum. 'Eğer çocuğu kesecekseniz onun babasına vereceğiniz paraya kim varis olacak?' diye sordu. Bunun üzerine Nemrut'un danışmanları o gece doğan çocuğun Tareh'in oğlu olduğundan şüphelendiler ve ona dün geceki ziyafetin doğan bir bebekle ilgili olup olmadığını sordular. O da 'Evet, öyleydi, ancak bebek kısa süre sonra öldü!' diye cevap verip hemen oradan ayrıldı, evine gitti ve oğlunu alıp bir mağaraya götürerek orada sakladı."

Kaufman Kopler, Abraham J. E. V. I, Londan 1901, p. 86, Şaban Kuzgun, Hz. İbrahim ve Haniflik, İstanbul 1985, s. 50-51

Yarım saat sonra
İstanbul, Eminönü, 1 Haziran, 17.00

Selim, diğerleriyle birlikte Vatan Emniyet'in bahçesinde siyah VIP minibüse binerken az kalsın yanlarından geçen genç bir Japon ile çarpışacaktı. Göz göze gelip birbirlerine yol verdiler. O sırada Japon'un dönüp dönüp Zara'ya baktığını fark etti. Eli kelepçeli genç bir kızın iki kişi tarafından koluna girilip götürülüyor oluşunu garipsemiş olmalıydı, öyle düşündü.

Şoför, kapıyı kapatır kapatmaz GPRS cihazına Beşiktaş-Serencebey rotasını girdi. Ekranda beliren istikamet Unkapanı-Taksim yerine Eminönü-Karaköy-Fındıklı güzergâhını veriyordu. "Şişhane'de yoğunluk var efendim!" diyerek Vuslat Hanım'a baktı. O başını sallayarak "Tamam, Eminönü-Fındıklı!" diye onayladı.

Yolda Kevin ile Vuslat havadan sudan konuşuyor, Selim ile Zara da nedense karşılıklı gözlerini birbirinden kaçırmaya çalışıyorlardı. Oysa Sümerlere ve tarihe ilişkin konuşacak ne kadar ortak alanları vardı.

Zara üzgün görünmüyordu. Pişmanlık duyan insanların tavırlarından da çok uzaktı. Selim "Ya çok iyi rol yapıyor, ya da dünyayı fazla umursamıyor" diye geçirdi içinden. Minibüs Unkapanı Köprüsü girişinden Eminönü istikametine saptı.

Yüz metre gittiler, gitmediler, birden trafik tıkanıverdi. Vuslat şoföre polis çakarlarını yakıp yan yola girmesini söyledi. I-ıh!.. Yan yolda hınca hınç araçla doluydu. Selim her iki ajanın da ellerini silahlarına yakın tutmaya başladıklarını fark edebiliyordu. İkisinin de gözleri dışarıdaydı. Selim çarpık yapılaşmadan nasibini almış Tahtakale dükkânları arasında çinileriyle ünlü Rüstem Paşa Camii'ne baktı. Barakaların arasında kalmış bir yapı yerine çöplüğe düşmüş bir pırlanta gördü.

Birkaç dakika içinde trafik tamamen durdu. Zara yerinde kıpırdandı, üzerinde bir tedirginlik var gibi. Vuslat sürücüye kapıların kilitlerini yeniden kontrol etmesini söyledi. Başını kaldırıp ön tarafa baktı. Elli metre kadar ileride iki araç sürücüsü tartışıyordu. Kaza yapmadıkları halde yolda tartışan iki sürücü, üstelik ikisi de genç ve zinde. Bunun normal dışı olabileceğini düşündü ve silahını belinden alıp emniyetini açtı. Tam o anda minibüsün içi yoğun egzost kokusuyla dolmaya başladı; hızla. Şoför inip kontrol etmek istediyse de Vuslat izin vermedi:

"Camları aralayıp nefes almaya devam edin. Bayan Zara! Galiba birileri bizim buradan geçeceğimizi biliyorlar. Olabilir mi?"

"Olabilir!"

Selim, Zara'nın o hâlde bile kendisini yakalayanlara karşı pervasız davranabildiğine şaşırmış, Kevin buna ne diyecek kabilinden bakıyordu. Kevin namluya mermiyi vermiş bekliyordu. Sanki yapmak istediği bir şey var da yapamıyor gibiydi. Vuslat'ın başına bir kurşun sıkıp Zara'yı kaçırabilirdi pekâlâ. Sonra ayaküstü kuruverdiği komplo teorisi için yüzünü buruşturup mırıldandı. "Kendine gel Selim Bey, fazla casus filmi de seyretmezsin a!" Ve birden üzerlerine kurşun yağmaya başladı. Herkes eğilip hedef küçültüyordu. Neden sonra onlara bakarak Selim de eğildi. Minibüsün camları birer birer dökülüyordu. Kevin, Vuslat'ı suçlar gibi bas bas bağırdı:

"Allah kahretsin neden bir zırhlı araçla gelmedik sanki!"

"Boşver zırhlı aracı, kızı koru!"

Dışarıda çığlık sesleri, kaçışan insanlar, araçların şiddetle açılıp çarpan kapıları... Koca caddede sanki kıyamet yaşanıyordu. Panik her yerdeydi. Mermiler uzaktan geliyor, kurşun vınlamaları kulakları sıyırıyordu. Bunu her kim veya kimler yapıyorsa belli ki çevre binalardan birinin üzerine konuşlanmışlardı. İşbirlikçilerinin de araçların arasında olduklarını kesindi. 100 metre ileride trafiğin akışını durduran araç kazası ve tartışma tesadüfi olamazdı. Selim o sırada kimsenin kendisini umursamayacağını düşündü. Büzüldüğü yerden başını kaldırmadan bir yandan Şahadet getiriyor, diğer yandan olanları izliyordu. Vuslat minibüsün yer döşemesine uzanmış kapıyı kolluyordu. Açan ilk kişiyi yere indirmek için. Ama beklediği saldırı şoför kapısından geldi. Üstelik sürücünün başına bir kurşun sıkılarak... Ve içerisi biber gazıyla dolmaya başladı. Selim gazın çıktığı silindir kapsülü ayaklarının ucunda görebiliyordu. Alıp dışarı atmak için eğildiğinde yerde uzanan Vuslat'ın anahtarlarını düşürdüğünü fark etti. Elinin biriyle kapsülü dışarı atarken diğeriyle anahtarları kavradı. O sırada Kevin Vuslat'a "Bizi koru!" diyerek Zara'yı kapıya ittirmekle meşguldü. Kendisi onun siperinde minibüsten inip yandaki aracın önüne ilerledi. Şimdi hepsinin gözlerinde yaşlar vardı; görmeyi bile engelleyen yaşlar... Selim gözünü aralayıp Vuslat'a baktı. Kapı kenarında sırtını dışarı vermiş kendisine çıkmasını işaret ediyordu. Sürüne sürüne kapıya geldi. Vuslat ayağıyla onu dışarı yuvarlarken "Kaç buradan, durma, bir dakikalığına ben seni koruyorum!" diyebildi. Selim ne yapacağını bilemedi. İki araç ötedeki boş taksiye kadar koşup arka kapısını açarak kendini içine attı. Şoför direksiyonun altında büzülmüş öylece bekliyordu. Dışarıda silah sesleri şiddetlendi. Bir ara Zara'nın "Kitroooon! Sen misiiiin?" diye bağırdığını duydu. Bunun bir isim olduğu aşikârdı. Meseleyi çözmeye başladı. Birileri Zara'yı kaçırmak

istiyordu. Kitron bir Yahudi adına benziyordu. O hâlde dışarıda Mossad ile içeride MİT ve CIA karşı karşıya sayılırdı. Birden kendilerine ateş edenlerden ikisini minibüsün arkasında gördü. Bu operasyonu hangi örgüt servis ediyorsa en az beş kişiyle üzerlerine yükleniyordu. Nihayet çevreden polis sirenleri duyulmaya başlandı. İleride bir ses megafonla öndeki araçlara uzaklaşmaları için talimat veriyordu. "Bölgedeki trafik memuru olmalı!"

Vuslat, Zara'yı gözden kaçırmaması gerektiğini biliyordu. Baktı, Kevin onu olay mahallinden uzaklaştırıyordu. Yaşadıklarının Kevin tarafından hazırlanmış bir tuzak ve kaçırma operasyonu olabileceğini düşündü. Peşlerinden koşarsa yetişebilirdi. Ancak binalarda konuşlanmış namlunun ateşinden buna fırsat bulamayacaktı. Ön tarafta trafik açılmaya, araçlar birer ikişer olay yerinden hızla uzaklaşmaya başladılar. Hayır, kızın gidişine müsaade edemezdi. Vedat Bayrak onu kurumda barındırmazdı. Üstelik Alperen'e de madara olurdu. Gözlerini ovuşturdu ve çömeldiği yerden silahını Kevin'a doğrulttu. Selim gizlendiği taksinin içinden olup biteni izliyordu. "Hayır, yapma!"

Vuslat'ın tetiğe bastığı an Kevin tabanca tutan eliyle omzunu kavradı. Zara bunu fırsat bilmiş olmalı ki tekrar "Kitrooon!" diye bağırdı. Yine cevap gelmemişti. Ama minibüsün arkasında bir yerlerde biri veya birilerinin siperlendiği belliydi. Zara, yaralanan Kevin'dan kurtulup gerisin geriye koştu. Vuslat o sırada şarjörünü değiştirmekle meşguldü. Selim trafiğin açıldığını görünce taksi şoförüne baktı. Adam hâlâ direksiyonun altına büzülmüş saklanıyordu. Adamı dürtüp kontağı açmasını söyledi. Önlerinde yalnızca iki araba vardı. Hareket etmeleri an meselesiydi. Şoför motoru çalıştırdı. Zara birine doğru koşuyordu. Belki de "Kitron" dediği kişi oydu. Vuslat'a baktı. Kurşunlardan korunmak için mevki alırken hâlâ bir eli gözlerindeydi. "Durumu zor!" Bakışlarını tekrar Zara'ya çevirdi. Onun gülümseyerek koştuğunu görünce tuzağı kuranların

başarmak üzere olduklarını anladı. Türk emniyeti ve MİT aynı anda çuvallamış olacaklardı. Zara hızla koşuyordu ve birkaç nefes sonra yanlarından geçecekti. Kararını verdi. Kızın kaçmasına müsaade etmeyecekti, edemezdi. Ve tam kendi hizasına geldiğinde, bindiği taksinin kapısını hızla açarak onun çarpmasını, çarpıp düşmesini sağladı. Sersemleyen bedenini bir çuval gibi içeriye çekip şoföre "Sür! Durma, sür! Karaköy'e!" diye bağırdı. Şoför yaşlıca bir adamdı. Neye uğradığını şaşırdı. Aracına izinsiz binmesi yetmiyor gibi bir de eli kelepçeli ve yarı baygın bir kızı yanına almış, kendisine emrediyordu. Öfkeli müşteri... Başının belada olduğunu düşündü ve Karaköy istikametine sapmak yerine Sirkeci istikametine devam edip Yeni Cami'nin önünde durdu:

"İnin arabamdan!"

Selim Zara'ya baktı. Kendine gelir gibiydi. Şoförle tartışmanın hiçbir yararı yoktu. Elinde bir tabanca olsaydı da onu buna zorlamazdı zaten.

"Uyanın hanımefendi, gidiyoruz!"

Zara bayılıp ayılmanın sersemliğiyle neye uğradığını şaşırmış, olayın nerede kopup nerede başladığını kestirmeye çalışıyordu. Zihni koşuşturmaca içinde bir boşluğa saplanmıştı sanki. Emre itaatle ilerlemeye başladı; sendeleye, sendeleye... Selim, Mısır Çarşısı'na girip kalabalıkta izlerini kaybettirmenin iyi olacağını düşünüyordu. Güney kapısından çıkıp bir taksiye binebilirlerdi. Birden Zara'nın ellerindeki kelepçeyi fark etti. Çarşıdaki satıcılardan birinin tezgâhına bir kağıt para atıp askıdaki yazlık fularların en büyüğünü çekti. Sonra da Zara'nın elinden tutup fuları üzerine örttü. Şimdi bakanlar el ele tutuşmuş iki sevgilinin hızlandırılmış turistik bir gezi yaptığını sanacaklardı.

Selim sokağa erişince durup Zara'nın yüzüne dikkatle baktı. Kendisiyle gelmekte fazla gönülsüz gibi görünmüyordu. Belki o da olay yerinden uzaklaşmanın iyi olduğunu düşünüyordu. Yoksa Selim gibi bir üniversite hocasından kur-

tulma konusunda onu sekiz dereye götürür dokuz kere susuz getirirdi. Hatta kendisinin Marmaray'a binme teklifini bile reddetmedi. Kaçmanın en güzel yollarından biri kalabalığa karışmaktı madem, neden olmasındı? Üstelik yanındaki adama soracağı onca şey varken!

Marmaray'da Zara hiç tepkili davranmamış, bilakis kelepçeli elleriyle Selim'e tutunarak samimiyet göstermişti. O sırada Selim acemice bir gözdağı vermeyi denedi:

"Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum."

Zara dudak kıvırarak gülümsedi:

"Neyin peşindeymişim?"

Selim birden kendini çok mahcup hissetti. Bu kızın kaçmasına izin vermediğini yahut onu kaçırdığını düşünmekle ne büyük aptallık ettiğinin farkına vardı. Bir üniversite hocasıydı ve kurşunların vızıldadığı bir ortamda işin ustalarına tere satmaya kalkmıştı. Zara içinden kendisine gülüyor olmalıydı. Marmaray'ın hınca hınç kalabalığında bu kız kaçmak isterse ona nasıl mani olabilirdi ki? Hâlâ kelepçelerini tuttuğunu fark edince birden elini çekiverdi. Zara yüzüne önce anlamsız baktı. Sonra ona verdiği alaylı cevaptan alındığını hissetti. Selim, göründüğü gibi nazik birisi olabilir miydi? Galiba öyleydi. Yüzündeki mahcubiyet onu gösteriyordu. Gülümsedi:

"Tamam, kusura bakma!"

Marmaray'dan inesiye kadar hiç konuşmadılar. Üsküdar İstasyonu'nda yürüyen merdivenlerin başına geldiklerinde Zara şakayla karışık sordu:

"Elimi tutmayacak mısın? Kaçarım belki?"

Bu sefer Selim efelendi:

"Kaç da görelim!"

Üsküdar Meydanı kalabalık sayılırdı. İnsanların pek çoğu deniz seyrine gelmiş gibi avare dolanıyorlardı. Güneş, Topkapı Sarayı'nın üzerinde hararetini yitirmiş öylece süzülüyordu. Akşam alacası çöktü, çökecekti. Selim ilk gördüğü polise durumu anlatıp kızı teslim etmeyi düşündü ama bunun

emniyetli olmayacağını biliyordu. Onu Alperen'e vermeliydi. İyi ama nasıl? Telefonla arayamazdı, böyle bir ortamda telefonundan çıkacak bir sinyal çok tehlikeli olabilir, Alperen'den evvel başka bir ekip yanlarında bitiverirdi. "Bu kız takip edildiğine göre!" Sonra aklına bir fikir geldi ve kendini kutlar gibi gülümsedi; bir Yahudi'yi cami meşrutasında saklamak!.. "İşte bu iyi olur!" Ama akşam namazına kadar sahilde gezinerek oyalanmaları gerekecekti. O arada bir yerlerde çay içmek de mümkündü. Kızkulesi'ne bakan çay bahçelerinden biri? "Pekâlâ!"

Bahçenin arka köşesindeki masaya oturduklarında konuşmaya Zara başladı. Doğrudan konuya girmek yerine etrafında dolanmayı tercih ederek elbette:

"Şu İbrahim diyorum, sence nerede doğmuştur?"

"Neden? Aradığını gidip orada mı bulacaksın?"

"Belki de, neden olmasın? Ur'a yahut Urfa'ya birlikte bir seyahat düşünmez misin?"

Selim bir an şaşaladı. Neler oluyordu? Herkese şiddet gösteren, hırçınlaşan bir kız kendisiyle tıpış tıpış gelmiş sohbet ediyordu. Kaçmak için hiçbir teşebbüste de bulunmamıştı üstelik. Eğer bu kız eğitimli bir Mossad ajanı ise elbette kendisini bir hamlede yere yatırabilir veya etkisiz bırakıp kaçabilirdi. Ona istediğini vermeyi düşündü:

"Ur'a gitmelisin. Şöyle Fırat üzerinde, Basra Körfezi'ne yakın bir liman kasabası olan Kusa'ya. Bereketli Hilal'in kalbine. Vaktiyle bolluk ve ihtişam içinde yaşayan, dar sokaklarının kerpiçten atölyelerinde deri işçiliği, metal süslemecilik ve altın dökümcülüğünün fevkalade önemli bir sanata dönüştüğü 250 bin nüfuslu başkente. Şimdi yerinde yeller esiyor."

"Yeri bilinmiyor mu?"

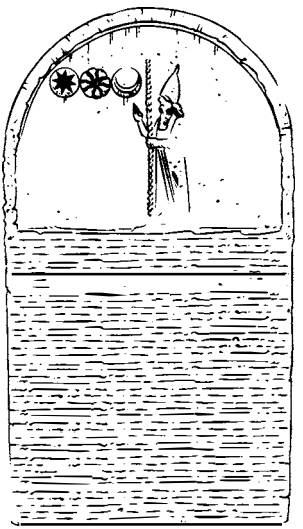
"Elbette biliniyor ama şimdi orada küçücük bir köy kalmış artık. Bir zamanlar tanrı kral Ur-Nammu, nam-ı diğer Nur-Adud'un zengin kenti..."

"Nur-Adud, yani Nemrut?"

"Bir kısım araştırmacılar öyle söylüyor; Hz. İbrahim'in yaşadığı varsayılan iki binli yılların üst eşiğinde Babil'in tanrı kralı o. O kadar ki adının 'nam' hecesi Sümer dilinde sekiz köşeli bir yıldız olarak yazılıyor ve şans göstergesi olan bu yıldız onu Babil'in tanrısı yapıyor. Ama sen bunları zaten biliyorsundur."

"Hayır, bilmiyordum, sen anlat lütfen!"

"Bazı stellerde yıldız, ay ve güneş tasvirlerini görmüşsündür; üçü bir arada. İşte o steller Ur-Nammu'yu tanrılaştırıyor. Sümerologlar bu fikirden yola çıkarak yıldız, ay ve güneşin bir arada bulunduğu tasvirlerin Nemrut dönemini temsil ettiğini söylüyorlar."

Babil dönemine ait stell (Urfa Müzesi)

"Peki ama, neden bu adamlar kendilerini tanrı ilan ediyorlar?"

Selim, romantik bir Üsküdar akşamında, bir çay bahçesinde, yanında güzelce bir genç kız ile güneşin ufukta bıraktığı romantik kızıllığı seyretmek varken Sümer tanrılarından bahsetmenin garipliğine omuz silkerek soruya cevap verdi:

"Düşün ki bugün Mezopotamya, İran, Irak, Anadolu, Afganistan, Filistin ve Mısır adıyla andığımız coğrafyanın bütün zenginlikleri ayağına akıyor. Düşün ki Fırat ve Dicle'de işleyen tekneler, denize açılan gemiler, deve kervanları, kağnılar, eşek katarları hep senin şehrine uğruyor. Sulama kanalları sebze ve meyvenin her çeşidini, toprak da hurma ve meyvenin bütün lezzetlerini halkına sunuyor. Ve hayatın tek amacı var, servet yığmak ve eğlenmek. Servet çoğaldıkça hırs artar, vicdan alıp başını gider. Hırs yaygınlaşıp vicdan azalınca

toplumda tefecilik ve faiz çoğalır. İnsanlar birbirine şüpheyle yaklaşmaya, güvenmemeye başlar. Böyle bir toplumu yönetecek kişinin rütbesini bir kimlik gibi kullanması ve halkın hem güvenini, hem korkusunu üzerinde taşıması gerekir. Bu da ancak tanrılıkla mümkündür."

"Et ve kemikten ibaretsiniz ve yine et ve kemikten olanlara karşı tanrılık iddia ediyorsunuz, garip değil mi?"

"Babil'de tanrı olmak hiyerarşik bir yapının en üstünde olmakla izah edilebilir. Tapınakların hepsi en tepede sembolik bir tanrı düşünür ve onun gücünü kullanan bir krala itaat eder. Bir aile reisi gibi... Diğer görevlerin hepsi bu reise yakınlık ve intisap ile ölçülür. Tapınağın yöneticisi veya bekçisi, kumandanı veya falcısı, sanatkâr veya işçisi hep bu sistem içerisinde tanrıya yakınlık iddiasında hiyerarşik dizilim gösterirler. Mesela Hz. İbrahim'in babası Azer veya Tareh, tapınakta bir put ustası heykeltıraş olarak Nemrut'un katında üçüncü dereceden yetki sahibi önemli biriydi."

"Tanrı-kralla iyi geçinmek zorundaydı da diyebilir miyiz?"

"Hele de Nur-Adud gibi kibirli ve öfkeli biriyle!.. Tarihler onu kibrinden dolayı dost görünen düşmanlar edinmekte pek maharetli gösteriyorlar."

"Sarayınızda haininiz var ise devletiniz çabuk yıkılır elbette. Ur-nammu yıkılınca Ur'un da yıkılışı, Babil'in sonu oluyor desene?"

"Eh! Siz Allah'ın elçisini ateşe attırırsanız, kendinizi tanrı ilan eder, her sözünüz tanrı buyruğu olsun isterseniz, Elamlılar gelir ülkenizi işgal eder, tanrılık iddiasında da olsanız saltanatınıza son verir."

"Bir köpeği başka bir köpek ısırır."

"Aynen öyle. Bütün bunlar İbrahim'in Ur'u terk etmesinden sonra gerçekleştiğine göre burada bir İlahi cezadan da söz ediyor olabiliriz. Ne de olsa adam dünyada ilk kez sözlü olarak yasa hazırlatan kişi."

"Hammurabi mi bu?"

"Hayır, hayır, Hammurabi Nemrut'tan sonra gelmiş bir başka tanrı-kraldır. Sümer'in sözlü yasalarından yararlanarak yeni kanunlar tertip ettirmiş, kendinden evvelki yasa maddelerini toplayıp tabletlere yazdırtmıştır; sanılanın aksine, o bir kanun adamı değildir."

"Belki biraz da İbrahim'in getirdiği şeriat hukukundan yararlanmıştır öyleyse."

"Kanun tabletlerindeki evrensel değerleri inceleyen bazı araştırmacılar böyle iddia ediyorlar!"

"Siz öyle düşünmüyor musunuz?"

"Bunun için Hz. İbrahim'e gönderilen İlahi mesajı bilmek gerektiğini düşünüyorum. İlahi mesaj ile Hammurabi kanunlarında örtüşen maddeler varsa bu sorunun cevabı olumlu verilebilir, yoksa boş iddia olur. Bununla beraber Ur-Nammu'nun büyüyen ülkesinin bir medeniyet yarattığı ve kabile söylenceleriyle idare olunamayacağı ortadadır. Muhtemelen yazılı kurallar ortaya koymanın kaçınılmaz olduğu bir çağdı o. Nemrut'un, tanrılığını ispat için buna ihtiyacı da vardı. Ağzından çıkan her şeyin kanun olmasını hangi kral istemez? Hele bir de kral adına hükmeden mahkemeler kurmuşsanız."

"Ziggurattaki mahkemeleri mi söylüyorsunuz?"

"Evet, Zara Hanımefendi, işte o mahkemeler. Şimdi bu mahkemeleri bildiğinize göre size bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii, neden olmasın!"

"Bir zamanın tanrı-kralı Doğu topraklarında sekiz katlı zigguratlarda mahkemeler kurdururken Batılı dostlarımız bundan dört bin yıl sonra hâlâ dünyada ilk kanunları kendilerinin yaptığını söyleyip 'Roma Hukuku'ndan bahsediyorlar. Ne dersiniz?"

"Hımm!.. Hiç düşünmedim ama haklısınız. Galiba Doğu'nun hakkı yeniyor."

"Dahasını söyleyeyim; Ur-Nammu'nun davalarını gören o zigguratı Ay tanrısı Sin'e tapınılsın diye yaptırdığını ve gözlemevi olarak da kullandığını biliyor muydunuz?'

"I-ıh!"

"Bu durumda Batılı dostlarımızın ilk uzay araştırmalarını yine kendilerinin yaptıklarını söylemelerini nasıl karşılıyorsunuz?"

"İlk usturlabı Müslümanların yaptığını inkar etmiyorlar, haklarını yemeyelim."

Zara, Selim'in yüzündeki samimiyeti yakalamışken fırsatı kaçırmak istemedi:

"Sümerler hakkında ben de size bazı bilgiler anlatabilirim Selim Bey! Tabii dinlemek isterseniz?"

"Estağfurullah, memnun olurum."

"O hâlde sorun, bilmediğiniz ne öğrenmek isterdiniz?"

"Sümerler dönemindeki okuma yazma oranını çözemedim, mesela... Eğer biliyorsanız..."

"Dört bin yıl sonra bugün bile sayısız insanı uğraştıracak, gizli servislere iş çıkartacak, uğruna araçlar taranıp cinayetler işlenecek, hatta kadın kaçırılıp bir çay bahçesinde kelepçeli tutulacak kadar önemli tabletleri varken, üstelik de tablet sayıları yüzbinlerle ölçülüyorken Sümer'de okuma yazma oranının düşük olduğunu söyleyemeyiz herhâlde."

"Bilakis, ben kâtipliğin itibarlı bir meslek olduğunu düşünürüm hep. Sayılarının da çok fazla olmadığını zannederim."

"Yine öyle düşünmeye devam etmelisiniz Selim Bey, çünkü bunca tableti yazan bunca yazmanın hepsi seçkin amelulardan..."

"Nelerden, nelerden?"

"Amelulardan dedim, hani din adamları, devlet memurları ve orduyu oluşturan katman. İbrahim'in babası gibiler. Bunlar kaymak tabaka. Sonra Nuşkenular geliyor; tüccar, zenaatkâr ve çiftçilerin oluşturduğu halk yani. Ve nihayet Ardular..."

"Değersiz köleler!.."

"Bütün değerli şeyleri yapan ama isimleri olmayan değersiz köleler, evet! Geride bıraktıklarına hükmetmek adına birbirimizle kavga ettiğimiz köleler. Babil Kulesi'nin basa-

maklarında, asma bahçelerinin sütunlarında, müzelerin göz kamaştıran koleksiyonlarında, kâtiplerin kalemlerini batırdıkları tabletlerde parmak izleri ve alın terleri olan köleler!"

"Emeğe düşkün köle ruhlu biri konuşuyor. Üstelik kölenin müzedeki tabletini emeğe saygı adına tahrip eden biri!"

"Benim tahrip etmediğimi işte buradan anlamalısın!"

"Kim o hâlde?"

"Bunu öğrenmeyi senden çok istiyorum Selim Bey, buna inanabilirsin!"

Selim "Nasıl?" diye sormadı, garsona hesabı getirmesini işaret etti. Cami bahçesindeki odasında saklamayı düşündüğü şu kızın aklından nelerin geçtiğini bilmek istiyor muydu gerçekten? Belki bilmese daha iyiydi. Yanından kaçıp gitmediğine göre şimdilik kendisine muhtaç olmalıydı; ister saklanmak, ister bilgisinden yararlanmak için. "Ateşle oynuyorsun Selim, sav kızı başından! Yoksa kendini sana pahalıya satabilir!" Selim'in aklından geçenler gözüne takılıp kalbine indiğinde her öğrencisine "Namus, güzelliğin sadakasıdır" diye verdiği öğüdü hatırladı. Belki de o güzelliğin etkisiyle, parayı öderken masada duran telefonunun açılıp numarasının okunduğunu hiç fark etmedi. Daha da ilerisi, Zara'nın, bahçeyi terk ettikleri sırada kelepçeden tutması için kollarını uzatmasıydı. Selim içinden geçenin tersini yaptı, hiç oralı olmadı. Artık kaçmayacağından emindi. İşte tam o anda yanında yürüyen kıza acıyası geldi. Sonra da Allah'ın kullarına karşı hüsnüzan sahibi olarak yaklaşmanın insanı birçok yorgunluktan kurtaracağını, ruhunu dinlendireceğini düşündü.

Yol boyunca fazla konuşmadılar. Selim, yirmili yaşlarında masum yüzlü bir genç kızı hangi şartların böylesine tehlikeli işlerin içine sürüklediğini merak ediyordu. Kimler için çalışıyordu? Yahudi olması mutlaka Mossad için çalıştığını göstermezdi. Belki de bir mecburiyetin pençesindeydi. Üniversitede başarılı bir akademisyen olacak derecede zeki, eğitimli, bilgili ve yabancı birkaç lisana sahip birisi için trajik

bir durumdu. "Her neyse canım," dedi içinden "bu gece cami müştemilatında kalsın. Yarın Alperen'e teslim ederim."

Cami bahçesine vardıklarında Selim yaşlı çınar ağacının gövdesindeki bir oyuğa gizlediği anahtarı aldı ve "Burası benim saklı çalışma odamdır!" diyerek kapıyı açtı. Misafirine yer gösterir gibi bir işaret yapıp ceketini çıkardığı sırada cebinde metal bir ses duydu. "A-ha, Vuslat Hanım'ın anahtarları!" diye hatırladı sonra ve çıkarıp masaya koymak istedi. Evet, Zara'nın bileklerindeki kelepçenin anahtarı da oradaydı. Hiç tereddüt etmedi, varıp kızın elini çözdü. Zara minnet ifadesi gibi sordu:

"Beni Emniyet'te Alperen'e mi teslim edeceksin?"

"Kime teslim edeyim sence?

"Hiç kimseye!"

"?"

XI

"Yüzyıllar önce Pers Kralı Ahaşveroş'un sarayında bir şölen vardı. Kralın emrine rağmen Kraliçe Vaşti o şölene katılmadı. Pers Kralı Ahaşveroş öfkelendi ve Kraliçeyi boşadı. Hemen yeni bir Kraliçe adayı aradılar. Çok sayıda aday arasından Ester'i seçtiler. Yeni Kraliçe Ester Yahudiydi ama bunu gizliyor, sırf Yahudilerin geleceği için Ahaşveroş'un yatağına giriyordu. Kuzeni Mordehay, bir gün baş vezirin huzuruna çağrıldı. İçeri girdi. Baş vezir Haman'ın önünde saygıyla eğilmedi. Baş vezir öfkelendi. Bu büyük saygısızlıktı. Kraliçenin kuzeni de olsa fark etmezdi. Önünde saygıyla eğilmek zorundaydı. Araştırdı. Aldığı istihbarata göre adam gizli bir Yahudiydi. Baş vezir Haman tüm Yahudileri katlederek intikam alma kararı aldı. İlk iş olarak Kral Ahaşveroş'u doldurdu. 'Sınırlarımız içinde sizin yasalarınıza uymayan bir halk var' diye Yahudileri ihbar etti. Kraldan soykırım fermanı aldı. İşte bu olayı öğrenen gizli Yahudi Kraliçe Ester tekrar devreye girdi. Baş vezirin kendi ailesine entrika kurduğunu iddia etti. Kralı doldurdu. Ve baş vezir Haman ile oğulları, Kraliçenin kuzenini asmak için yaptırdığı elli arşın yüksekliğindeki darağacında asıldılar. Kraliçenin kuzeni Mordehay da baş vezirlik makamına oturdu."

(*Kitab-ı Makaddes*, Ester, 1-10'dan)

Aynı saatte
İstanbul, Eminönü, 1 Haziran, 17.15

Alperen, Vuslat'ın Zara'yı götürmesinden hemen sonra tabletin kâğıt kopyasını kasaya kilitledi. Bundan sonra neler olabileceğini düşünmek için de Zara'nın sorgu sırasındaki ses kayıtlarını dinlemeye başladı. Kapısı çalındığında zihni İsrail ile Amerika arasında gidip geliyordu. Olaya Japonya'nın da karışacağını söyleseler asla inanmazdı.

"Benim adım Arai, Masaaki Arai!" dedi Türkçe olarak, sonra İngilizce devam etti:

"Size Japonya Ulusal Polis Örgütü (NPA) Keisatsu-chō'nun özel talimatını sunmaktan şeref duyarım. Ben bir Keibu-ho'yum. Yani yardımcı polis müfettişi. NPA genel komiserinin ülkenizin Tokyo Büyükelçiliği vasıtasıyla İçişleri Bakanlığı'nıza ulaştırdığı mesaj doğrultusunda sizinle işbirliği yapmamız öngörüldü."

Alperen misafirinin kendisine uzattığı, İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü'nce onaylanan belgelerin suretlerine baktı. Müfettişe her konuda yardım etmesi gerektiği yazılıydı. Suratını buruşturdu. İçinden "Bunca işin arasında bir de Japon mu avutacağız yani!" diye geçiriyordu:

"Buyurun Bay Arai, size yardımcı olacağım konu nedir?

Masaaki cebinden iki fotoğraf çıkarıp üsttekini Alperen'e gösterdi. Nemrut Dağı'nın genel görünümü:

"Bu fotoğrafı çeken kişiyi arıyorum!"

"?"

"Hayır, fotoğrafçı değil! Şu ikisinden biri!"

Alperen ikinci resimde, Nemrut Dağı'ndaki aslan horoskopu önünde samimi poz vermiş iki surete baktı. Tanımıyordu.

"Kim bunlar?"

"Biri İngiliz, diğeri İsrail vatandaşı. İkisinden biri Tokyo Üniversitesi'ndeki bir hanım asistanın katil zanlısı. Ve ben onu bulmak için buradayım."

"Onları neden İstanbul'da arıyorsunuz?"

"Çünkü buraya geldiklerini biliyorum. İşte şu yazıların ne olduğunu çözmek için."

Masaaki resimdeki kanjileri gösteriyordu. Sonra birden mahcup oldu:

"Özür dilerim, Bay Komiser, kanjide şöyle yazıyor; *u-bi-doga / ad-da-mah-he / igi in-lib*"

Alperenin gözleri fal taşı gibi açıldı. Doğru duyup duymadığını kontrol etmek için tekrar okumasını söyledi. Sonra tekrar. Ve mırıldandı:

"Günaydın! Yüce Baba uyandı."

Bu sefer aynı şaşkınlık Masaaki'nin gözlerinden okunuyordu. Doğru adreste olduğunu anladı. İkisi birden gülümsediler. Masaaki ancak o zaman kendisine başka bir harf dizilimi gösterdi:

"Bunu da okur musun lütfen?"

"Zem veya Mez!"

"Harf, harf?"

"Z-E-M veya M-E-Z"

Nedir peki?"

"Bilemiyorum... Sence nedir?"

"Bir bulabilsem!"

Alperen devamını getirmedi. Üzerinde çalıştıkları olayın uluslararası boyutunda yardımlaşabileceklerini ve bunun iyi taraflarını kendisine bildirmek üzereydi ki emniyetin genel telsizinden bir olay anonsu duydu. Kulak kabartıp tekrar dinledi. Saatine baktı. Hayır olamazdı. Avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Vuslaaaat!."

Anons Eminönü Tahtakale mevkiinde silahlı çatışma çıktığını, siyah bir minibüsün keskin nişancılarca tarandığını, yaralananlar olduğunu ve yakındaki ekiplerin acilen o bölgeye yönelmesini istiyordu.

Derhal telefona sarıldı. Üçüncü çalışta beklediği cevap geldi:

"İyiyim canım, ama Zara'yı elden kaçırdık! Benim hatam! Kevin'ı yaraladım."

Alperen birazcık rahatladı. Çekmeceden tabancasını alırken Masaaki'ye döndü:

"Gidelim arkadaş! Nasip, bazen kendisine gelmeyene de gider. Senin adamları nerede bulacağımızı biliyorum. Yürü haydi."

Yolda Masaaki Tokyo'da olup bitenleri, Alperen de Arkeoloji Müzesi'ndeki tablet tahribatı ile Zara'nın sorgusunu anlattılar birbirlerine. Zara'nın telefonundaki şifreli mesaj üzerinden karşılıklı olayın ayrıntılarını aktardılar. Bindikleri araç trafiğe takılınca sirenleri açtılar. O sırada Masaaki maksadını açıkladı:

"Buraya katilin cezasını çekmesi için geldim Alperen-san, Japonya'nın bilimsel onurunu aklamam için İstanbul'daki bütün Yahudileri ve İngilizleri tek tek sorgulamam gerekse de bunu yapmaya kararlıyım. Size Bay Kitron'un Yahudi olduğunu söylemedim, değil mi? İzak Kitron!"

"Buna şaşırdım diyemeyeceğim Bay Masaaki, çünkü bizim küçük kızımız da Yahudi. Zara. Mossad'ın onu İstanbul'da kurulacak bal tuzakları için tuttuğunu düşünüyoruz."

"Bal tuzağı nedir?"

"Bilirsiniz işte, pek çok istihbarat örgütünün kirli işlerinde kullandıkları kadınlar. Son yıllarda Mossad ve Savama Türkiye'de bu tür kadınları kullanarak pek çok kaset, bilgi, görüntü ve ses arşivi oluşturdu."

"Şantaj amaçlı elbette?"

"Elbette! Her şey Schvat isimli bir hahamın bal tuzağını Ahd-i Atik'ten temellendirip dine aykırı olmadığına dair fetva vermesiyle başlamış. Öğrendiğime göre Schvat, Jan Steen'in 1668'de yaptığı Ester ve Ahaşveroş isimli yağlıboya tablosunu –meğer bu tablo sanat çevrelerinde çok ünlüymüş– cemaatine uzun uzun seyrettirip milattan evvelki beş binli yıllarda Yahudi Kraliçe Ester'in halkını kurtarmak adına Pers Kralı Ahaşveroş'la yatışını bir kahramanlık destanı gibi uzun uzun anlatınca çıkardığı fetvalar da Yahudi cemaati arasında kabul görmeye başlamış. Dahası, yine kutsal kitaptan Hever'in karısı Yael'in, düşman kumandanı Sisera'yı yormak için onunla cilveleşerek sabahlayıp sonrasında kafasını kesmesini de fetvalarını pekiştirmek için dile düşürmüş. Fetvalar Mossad'ın ilgi alanına girince de örgütün elit suikast timi Kidon çeşitli ülkelerde bal tuzağı için genç kızları kullanmaya başlamış."

"Bayan Azra böyle biri mi sizce?"

"Azra değil, Zara. Böyle olup olmadığını şimdilik yalnızca araştırıyoruz. Lakin deliller hep aleyhine. Gençliği ve esmer güzelliği de buna müsait gibi duruyor. Ne var ki Mossad'ın böyle bir ajanı yok."

"Zelot mu peki?"

"Zelot da ne?"

"Alperen-san bunu nasıl bilmezsiniz? Zelotlar radikal Yahudilerin tedhiş örgütüdür. Hatta Mossad'ın bile başının belasıdır."

"Deme Bay Masaaki! Hemen bu konuda bir araştırma yapmalıyım!"

"Alperen-san önümüzdeki günlerde sırtımızı birbirimize dayayacağımıza göre şu resmiyet cümlelerini aradan kaldırmalı mıyız, ne dersiniz?"

"Buna ben de sevinirim Masaaki-san... I-hımm... Masaaki!"

Alperen göz kırptı. Masaaki gülerek karşılık verdi. Unkapanı istikametinden Atatürk Köprüsü'ne girmeden Eminönü'ne döndüklerinde Masaaki aracın dikiz aynasından Piyer Loti sırtlarından Haliç'e yansıyan kızıl güneşe bakarak birden Nemrut Dağı'ndaki gün batımını hatırladı:

"Nemrut'a ne zaman gidebilirim?"

"Neden Nemrut?"

"Nemrut olduğu için elbette. Nemrut'suz İbrahim mi olur. Sence bu şifrelerin peşinde olanlar Nemrut'tan ayrı kalabilirler mi?"

"Yine anlamadım, neden Nemrut? Neden Urfa veya Babil'deki Ur değil de Nemrut?"

"Biraz İbrahim'in kutsal metinleri, biraz da Nemrut'un hazinesi için!"

"Dostum, sen bu araştırmayı ya internet sitelerinden yaptın veya Indiana Jones filmlerini çok seyrettin? Nemrut'un hazinesi yalnızca bir söylence. Birileri uydurup internete atıveriyor."

"Hayır, hayır, Sin-Ammar öyle değil!"

"Masaaki, sen Selim Hoca'yı geçtin birader, nedir bu Sin-Ammar?"

"Ne değil, kim demeliydin. Yalnız önce sen şu Selim Hoca-san'dan bahset, kim bu adam?"

Masaaki Selim adını Keiko'nun telefonunda okuduğu bir mesajdan hatırlıyordu. *"Sevgili Keiko! Yüce Baba'ya selam olsun"* diye başlayan bir mesaj yazmıştı. Eğer aynı kişi ise onunla tanışmak işlerini kolaylaştırabilirdi. Alperen'e sorarsa onun aradığı kişi olup olmadığını anlamış olacaktı. Ne var ki Alperen ona başka hatıralardan bahsetti:

"Hoca, sadece hoca, hoca-san değil. Hoca dediğime de bakma, o benim çocukluk arkadaşım. Beraber sünnet olduk! Tabii sen sünnetin de ne olduğunu bilmezsin."

Masaaki iki parmağıyla makas işareti yaparak söylendi:

"Sünneti biliyorum elbette! Selim diyorduk..."

"Hayır, Sin-Ammar diyorduk. Kim bu herif?"

"Apokrif din kitaplarında anlatılan hikâyelerden birinin kahramanı. Rivayete göre İbrahim peygamberden sonra onun müminleri gökten indirilen vahiyleri yüzyıllar boyunca ezberleyerek saklamışlar. Musa zamanında Musa'yı görmeden tek tanrıya inanarak yaşamışlar. Yüzyıllar içinde pek çok büyük adam yetiştirmişler. Hatta Lagaş hükümdarı Ur-Nanşe ona ait ayetleri tabletlere yazdırıp gömdürtmüş. Ondan dört yüz sene sonra gelen Prens Gudea tabletleri çıkarmak istediğinde hepsinin unufak olduğunu görmüş. Bunu Allah tarafından gelen bir işaret sayıp o günden sonra ayetleri ezberleyerek korumayı adet edinmişler. Böylece nesiller boyunca hafızadan hafızaya aktaracaklarmış. Ve her nesilde gizli gizli en az on hafız yaşamaya başlamış; İbrahim'in vahyini zihinlerinde saklayan on hafız... Derken yıllar akmış ve İsa'dan bir nesil evvelki Kommagene hükümdarı Antiochos kendine güzel bir anıtmezar yaptırmak istediğinde yolları bir mimar ile kesişmiş. Sin-Ammar. Meğer Sin-Ammar İbrahim'e inanan hafızlardan biriymiş. Ve Antiochos İbrahim dinine uyan biri olmasına aldırmadan anıtmezarını bu mimara yaptırmış. Saray gibi bir anıtmezar, bir abide. Derler ki Sin-Ammar kendisine halef olacak bir hafız yetiştirmek yerine İbrahim'in vahiylerini tabletlere yazıp Antiochos için yaptığı abidenin hazine odasındaki zemin taşlarının altına gömmüş. Ne kadar ironik değil mi? Adam İbrahim'in emanetini en büyük düşmanının adıyla saklıyor; Nemrut! Kim Nemrut Dağı'nda İbrahim'i arar ki! Sin-Ammar çok zeki biri olmalı. Çünkü anahtar olarak bir disk oluşturmuş ve rivayete göre bir tabletin içine saklamış. Diskin yerini gösteren şifreleri ise Hz. İbrahim'in

sünnetine uygun olarak onun hayatı boyunca seyahat ettiği yerlerden birer sembolle işaretlemiş. Meğer kendisi vaktiyle İbrahim'in sünnetine uyup ayak izlerini takip ederek her yere gitmiş, oralardaki inananlara vaazlar vermiş, bu arada da şifreleri bir bir yerleştirmiş. Apokrif kitaplara göre Sin-Ammar'ın şifresi, İbrahim'in iman esaslarından oluşuyormuş."

"Yeter Masaaki-san, yeter birader! Ne Yahudi, ne Hıristiyan, ne Müslüman'sın ama bunca şey biliyorsun. Gerisini Selim-san'a anlatırsın; şimdi iniyoruz."

Alperen şoförüne kilitlenen trafiği gösterip beklemesini ve açılır açılmaz da yanına gelmesini tembihleyip koştu. Masaaki de peşinden. Nefes nefese ve merakla. Tabii her şey olup bitmişti. Alperen siyah minibüsü delik deşik görünce eşinin buradan sağ çıkmasına şükürler etti. Öndeki trafik düzene girmiş iki şeritten akıyordu. Peki ama o neredeydi? Cadde kenarındaki polis ekipleri ve ambulansın yanında olmalıydı. Evet. Görünce sarıldı. Sonra da Masaaki'ye tanıştırdı:

"Eşim, Vuslat!"

Alperen ile Masaaki yaşananları öğrenince Vuslat'ın büyük bir tehlike atlattığını söyleyerek onu teselli ettiler. Vuslat'sa zihnindeki sayısız soruyla cebelleşiyor ve cevapları yaraladığı Kevin'ın değil kaçan Zara'nın verebileceğini düşünüyordu. Zara'yı bulmak için de Alperen'e ihtiyacı vardı. Ne de olsa kız Selim Hoca'yla gitmişti ve Selim Hoca, Alperen gelesiye kadar onu güvenli bir yerde tutacaktı. Telefonu çaldı. Arayan MİT'in İstihbarat Araştırmaları Merkezi (İSAMER) Şefi Vedat Bayrak'tı. Yarım ağızla bir geçmiş olsun temennisinden sonra suçluyu elinden kaçırdığı için ateşler püskürdü. Telefon kapanmadan evvel Vuslat'ın duyduğu son cümle, "Sakın onu bulmadan karşıma çıkayım deme!" oldu. Vuslat, Alperen'e daha fazla muhtaç olduğunu bir kez daha anlayıp boynunu büktü.

Selim'in Zara'yı kaçırdığı –belki de Zara Selim ile kaçmış veya Selim'i kaçırmıştı– bilgisi Alperen'in zihnine hemen Üs-

küdar'daki "gizli mekân"ı getirdi. Başka neresi olabilirdi ki? Saatine baktı. İstanbul trafiğinin en yoğun olduğu dilimdeydiler. Aracının sireni ve çakarları açık olsa dahi Üsküdar'a ulaşmaları bir saati bulurdu. Şoförünü aradı. Evet, gelebilmişti. Yanına çağırıp "Marmaray!" dedi önce, Sirkeci İstasyonu'nda inerken de en kısa sürede Üsküdar'a gelmesi talimatını verdi.

Masaaki Japon firmalarının yaptığı Marmaray'a binerken Türkiye'de yaşanan hızlı gelişme ve büyümeden etkilendiğini anlatıyor, hayret dolu nazarlarla başını oraya buraya çeviriyordu. Bunu hem konuyu değiştirmek, hem Vuslat'ın üzerindeki kasvetli havayı dağıtmak, hem de topluma açık yerlerde iş konuşmama kuralını uygulamak için yaptığı belliydi. Bu sayede, Boğaz'ın altından geçtikleri dört dakikalık süre içinde kendilerini izleyen bir çift ayağı da gözden kaçırmadı. Yine de yanılmış olabileceğini farz edip zaten bir sürü sıkıntısı olan karı kocayı yeni bir meseleyle tedirgin etmek istemedi. Emin olasıya kadar beklemek en iyisiydi.

Camiye vardıklarında hava çoktan kararmıştı. Yine de avluda insanlar vardı. Alperen onlar dağılasıya kadar oyalanmayı düşünüp abdestini tazelemek üzere kollarını sıvadı. Görev yaptığı sürede hep abdestli olmaya dikkat ediyordu. Ucunda ölüm olan bir işi yaparken abdestli olmak galiba bir tür huzur ve güven hissi veriyor, abdest bir tür manevi hayat sigortasına dönüşüyordu. O kurnaların başındayken Vuslat da Masaaki'yi, camiyi gezdiren bir turist rehberi gibi avluda oyaladı. Masaaki'nin gözleriyse Marmaray'da kendilerini takip ettiğinden şüphelendiği kişiyi arıyordu. Etrafta görmeyince rahatladı. Kendisine bakan başka iki gözden habersiz...

Meşrutaya girdiklerinde Masaaki ile Vuslat odada Selim'den başkasını görememenin huzursuzluğunu Alperen ise Selim'in Zara'yı başka bir yere sakladığına dair emniyeti hissetti. Ev sahibi, misafirlerine odanın yegane yaygısı olan

halıda yer gösterirken gizli mekânını bir Japon'un bile artık öğrenmiş olmasına hayretini gizlemedi:

"Ooo!.. Hoş geldiniz, buyurun lütfen, çekinmeyin. Kızımız Japonları da kızdırmış anlaşılan. Yakında dünya krizi çıkarırsa şaşırmayacağım."

Vuslat sabredemedi:

"Nerede o şıllık?"

Selim misafirini sakinleştirmek için alttan aldı:

"Yengeciğim, sa..."

"Bana yenge menge deme Selim Hocam. Görevimizi ciddiyetle yapalım lütfen, nerde o?"

Selim bir an "Kız kaçtı!" deyip hepsini başından savmayı ve sonra Alperen'i tek başına çağırmayı düşündü. Biraz da Japon'dan tedirgin olmuştu. Kaş göz işaretiyle Alperen'e "Bu adam da nereden çıktı?" demeye çalıştı.

"Elbette ya, tanıştırmadım değil mi? Bu Bay Masaaki. Tarih bilgisinin senden çok olduğuna iddiaya girerim cancağızım!"

"Memnun oldum Bay Masaaki! Anladığım kadarıyla siz de Zara'nın peşindesiniz!"

"Hayır, ben Kitron veya Christopher'ın peşindeyim, yani katilin! Bu arada, siz Sümerolog musunuz?"

İlahiyatçıyım ama Sümer kültürüyle yakından ilgiliyim. Ayrıca Sümerceyi çözebilirim!"

Alperen araya girip Türkçe söyledi:

"Elemanın bahsettiği şu katil veya katiller de Zara'nın peşinde olmalı cancağızım. Üstelik bu çekik göz 'Yüce Baba'nın uyandığından haberdar. Elinde bilgiler var. Ona göre!"

Masaaki yanında Türkçe konuşulmasından hoşlanmamıştı ama yapacak bir şey yoktu. Zaten o sırada zihninden Selim'i değerlendiriyordu. Sümerlere yakınlığına bakarak Keiko'ya mesaj yazan kişiyi bulduğunu düşündü. Emin olması için zaman gerekiyordu. Kaderin ona bu zamanı bir dakika ile sınırlayıvereceğini elbette bilemezdi. O bir dakika içinde Alperen

cebindeki not defterinin ilgili sayfasını Selim'e göstermesini rica etmiş o da "Tokyo Üniversitesi'nin bütün bilgisayarlarını ve silinmiş bütün dosyalarının çöplerini karıştırarak ulaştığım bir cümledir şimdi göreceğiniz. Zannederim Kitron veya Christopher'ın Keiko'yu öldürme sebebi bu cümleydi. Ne var ki metnin arasında birkaç kelimelik boşluk var. İşte bakın, şurada..." diyerek sayfayı açmıştı. Alperen İngilizce metni garip bir maziperestlik duygusuyla okuyup tercüme etti:

"Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ve dilini koruyanlar, ey hoşgörü ve merhamet sahipleri, ey (...) iki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı takip ediniz!"

"Aslı hangi dilde bu cümlenin?"

"Sümerce elbette! Arka sayfada görebilirsin!"

Selim Sümerce metnin tercümesini kendisindeki Akatça metin ile karşılaştırırken zihninde bin bir soru işareti oluşuyordu. Bu soruların en ilginci de böyle bir konunun Japonları ne münasebetle ilgilendirdiğiydi. Tekrar metne baktı. Evet, Akatça cümlelerde eksiklik yoktu. Sümerce yazıdaki boşluk iki erdemi içeriyordu: *"İçki içmeyenler ve haddi aşmayanlar"* *"awīlū ša la šākirūtum, awīlū musukkū...* Evet, cancağızım, birileri bu iki tanımlamayı Sümerce metinden kazıyıp Hz. İbrahim'in düsturlarından ikisini dinin dışına itivermiş."

Masaaki konuştuğu kişinin, Keiko'nun telefonuna mesaj çeken Selim olduğundan emindi artık. Doğru adrese gelmişti. Selim'i dinlemeye devam etti:

"Bunu yapanlar içki içmeyi ve Müslümanların haddi aşmak olarak gördükleri bazı günahları mubah görüyor olmalılar."

"Hıristiyanlar veya Museviler!"

"Kral Antiochos'un Kommagene'sini düşünürsek henüz Hıristiyanlık ortada yok!"

"O hâlde Yahudiler!"

"Belki! Belki de Yahudiler adına başka birileri, kim bilir?"

Selim bunlar konuşulurken elindeki yazılara yeniden baktı. Yerlerinden kazınan Sümerce kelimeleri zihninden geçirdi. *"lunu-si-ne, lunu-u-zug-ge-ne"* Evet, bu iki kural yerinde yoktu. Demek bu metinler yalnızca bu çağın derdi değildi. Eski insanlar da bu tabletler üzerinde uğraşmış, belki şimdiki gibi kavgalar etmiş, cinayetler işlemişlerdi. Salt doğruluğu ve dürüst insan olmayı merkeze koyan Hanif akidesinin esaslarıyla oluşturulmuş bir cümleden iki emri çıkarmak o akideyi de değiştirmek sayılırdı. Elbette o akideye dayanan diğer inanış biçimleri ve dinleri de. Peki ama kim neden böyle bir şeyi yapsındı? Babil'den bu yana Hz. İbrahim'in akidesi dünyanın hiçbir yerinde alternatif bir din olarak görülmemiş, bilakis semavi dinlerce desteklenen bir anlayışa dönüşmüştü.

"Peki ama ya semavi dinlerden birisi onu kendisine uydurmaya çalıştıysa?"

"İşte bu çok vahim sonuçlar doğurur ve dinleri tahrif eder."

"Yalnızca dinleri değil, kitapları da!"

Alperen "Tevrat ve İncil!" diye sayıklarken bu fikri ortaya atan Vuslat'a bakıyor ve onun da böyle düşünüp düşünmediğini yüzünden anlamaya çalışıyordu. Selim konuyu değiştirdi:

"Bu yazının aslı Tokyo Üniversitesi'nde mi?"

"Hayır, Selim-san... Aslı Philedelphia Üniversitesi Kütüphane koleksiyonundaki bir tablette. Lakin TUFS'un, yani Tokyo Ecnebi Araştırmaları Üniversitesi'nin Asya ve Afrika Dil ve Kültürlerini Araştırma Enstitüsü'ndeki araştırmacılarımızdan biri, Keiko, tabletin mikrofilmi üzerinde araştırma yapıyordu. Yahudi meslektaşı Kitron'la birlikte. Ve öldürüldü. Ben bu cümlenin cinayetle alakası olabileceğini düşünüyorum."

"Neden böyle bir fikre sahip oldunuz ki?"

"Başarılı, iyilik yanlısı, hayat dolu bir asistanın ölümü hakkında başka bir sebep bulamadığımız için diyelim. Tabii size Sümeroloji içerikli şüpheli telefon mesajlarını, kızın ofis arkadaşı iken İstanbul'a kaçmış bir araştırmacıyı veya İstan-

bul'da benzer bir tablet yüzünden çıkan çatışmayı saymayacağım."

Masaaki şüpheli telefon mesajlarını vurguyla söylerken Selim'in jest ve mimiklerini dikkatle izlemekten de geri kalmamıştı. Mamafih Selim'in o sırada kılı bile kıpırdamadı. Ya Keiko isimli bir Japon'a öyle bir mesaj çektiğini unutmuş olmasından ya da zihnini kaplayan tahrif edilmiş kitapların uçuk satırları yüzünden konuya kayıtsız kalmıştı. Kendisini izleyen iki çift gözün uzun bekleyişinden sonra bir rüyadan uyanır gibi mırıldandı:

"Bu meseleyi çözebilmek için Hz. İbrahim'in hayatını baştan sona araştırmanız gerekecek."

"Araştırmanız değil Selim Hocam, araştırmamız demeliydin. Çünkü gırtlağına kadar sen de bu işin içindesin artık."

O sırada Masaaki Selim'e itiraz babında sordu:

"Ayrıca cümlenin sonundaki şu tavsiyeyi de dikkate almak gerekecek; *İki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı takip ediniz!"*

"Ben de tam bunu söylemeye çalışıyorum. Hz. İbrahim'i takip edeceğiz."

"Hah, ha... Dört bin yıl evvel yaşamış birini ölerek mi takip edece..."

Cümleyi yabancı bir ses böldü:

"Hayır, ölerek değil, onun hicret ettiği yerlere giderek..."

Alperen ile Vuslat sesin geldiği yöne başlarıyla birlikte silahlarını da çevirdiler:

"Kıpırdama!"

Zara, öylece duruyordu. Üstelik elleri de kelepçesizdi. Vuslat anahtarını yokladı. Cebinde yoktu. O sırada Selim iki eliyle herkese sakin olmasını işaret edip birkaç yavaş adımdan sonra Zara'nın yanına vardı:

"Harran'a, Mısır'a, Filistin'e öyle mi?"

"Onun müminlerinden biri olsanız, sünnetine uyup Allah'ın dinini yaymak için gittiği yerlere gitmez misiniz? Bu-

distlerin Buda'ya ait yerleri ziyareti, şu yanınızdaki Japon'un Şinto'ya ait yerleri dolaşması, Hıristiyanların Kudüs ziyaretiyle Tanrı'nın krallığını başlatmaları, Betlehem ve Golgotha'yı huşu içinde ziyaretleri onları kurtuluşa erdirmiyor mu? İnsanlar böyle yerlerde kutsal saydıkları bir İlah'tan inayet dilemezler mi?"

"Sizin her bayramda Kudüs'te ağlama duvarına gitmeniz yahut Celile'de, Zidon'da, Taberiye'de, Musul veya Kerkük'te bulunan yerleri ziyaret etmeniz gibi, öyle mi?"

"Mişna'da daha pek çok yer uzun uzun anlatılır, Selim Bey, bilgilerinizi tazeleyin! Bu, siz Müslümanlar'ın hac için Mekke'ye vardığınızda Medine'ye de gidişiniz gibidir."

"Biz Mi'rac anısına Kudüs'ü de ziyaret ediyoruz ama!"

Vuslat, kimseye belli etmeden silahını Zara'nın başına dayamıştı bile. Alperen de ona destek olur gibi öteki şakağını peyledi. O sırada Selim ortamı sakinleştirmeye çalışıyordu:

"Şimdi din yarıştırmayı bırakın! Diyelim Hz. İbrahim'in müminlerinden biri onun ayak bastığı yerleri ziyaret etti. Peki bunun konumuzla ilgisi ne?"

"Onu şimdilik ben de bilmiyorum Selim Bey; lakin öğrenmek istediğim için şu anda şakağıma iki silah dayanmış vaziyette."

"Silahım tableti unufak ettiğin için seni hedef ediniyor küçük hanım, bir şeyi öğrenmek istediğin için değil, bunu hiç unutma!"

"Tamam, kesin şunu, siz de silahlarınızı indirin."

"Ellerini kelepçelemeden olmaz!"

Vuslat'ın bu cümlesine Zara, belinden çıkardığı kelepçeyi havaya kaldırıp meydan okurcasına şıngırdatarak cevap verdi. Sonra da kelepçenin bir kanadını kendi bileğine takıp diğer elini gülümseyerek Selim'e uzattı. Selim dişlerini gıcırdatarak "Seni içeriye kilitlemiştim, nasıl çıktın?" diye fısıldadı, onun umursamaz gülümsemesine sinir olarak da birkaç saat evvel açtığı kelepçeyi hırsla kilitledi. Zara'nın neden böy-

le davrandığını düşünüyordu. Ya özgüvenini sergiliyor veya acziyetini örtmeye çalışıyordu. Kurşun yağmurundan kaçarken çok profesyonelce hareket etmiş, sonra da hiçbir kaçış emaresinde bulunmamış, hatta yanında kalmaya gönüllü gibi davranmıştı. "Muhtemelen tabletle ilgili sorularına cevap aradığı için bu kadar uysal! Belki de birilerinden gizlenmek için Emniyet'i seçiyor! Bu kız tam bir muamma!" diye geçirdi içinden.

"Pekâlâ; soruya dönelim, Hz. İbrahim'in bir mümini bize *'Takip ediniz, zenginliğe ulaşıncaya kadar...'* dediğine göre...

"Bu kişinin bir mimar olduğunu varsayalım..."

"Neden böyle düşünüyorsunuz Bay Masaaki?"

"Bu cümleyi ele geçirmek için cinayet işleyen katil adaylarımız Kitron ile Christopher, bir mimar tarafından Nemrut Dağı'na gömülen hazinelerle ilgileniyorlar diye..."

Selim hayretle Masaaki'nin yüzüne baktı. Önce mimar Sin-Ammar'ı geçirdi aklından. Mesajın Akatça versiyonunu hatırladı. Orada da *"Takip ediniz yüce babayı, dünyada ve öte dünyada zenginliğe erişinceye kadar."* deniliyordu. Japon haklı olabilirdi. Sonra sabah kendisine gelen papaz Noah'la konuştukları geçti zihninden. Yahudilerin Hz. İsa'ya bile zarar verdiklerini anlatmıştı. Zara'ya baktı. Birkaç saat evvelki çatışmada adını duyduğu Kitron'u düşündü. Birer Yahudiydiler. "Bu şifre her ne ise Yahudilerce önemi büyük olmalı" diye aklından geçirdi. Kutsal kitapta adı geçen Babil hikâyelerini yeniden okuması gerektiğine karar verdi.

"Eğer o kişi bir mimar ise ve bize zenginliği vadediyorsa Hz. İbrahim'in ayak izlerine anahtarın şifrelerini koymuş olabilir."

"Neyin yahut nerenin anahtarı?"

"Şimdi çakıl yığınına dönmüş Nemrut Dağı'ndaki hazine odasına açılan kapının anahtarı elbette!"

Masaaki hariç gözler Selim'e çevrildi. Hepsinin yüzünde "Hangi hazine?" sorusunun merakı vardı.

"Kral Antiochos'un hazinesi! Mimar Sin-Ammar tarafından şifrelenip gömülen hazine!"

Masaaki, "Bana az evvel masal bunlar diyordun, bak bir hazine varmış!" dercesine alaylı bir tebessümle Alperen'e baktı. Alperen lafı gevelemek istedi:

"Zengin mi bari cancağızım?"

"Elbette kardeş-san, Hıristiyanların ve Yahudilerin, Romalıların ve Perslerin, Doğuluların ve Batılıların ortak yaşadığı zengin bir antik ülkenin hazinesi!"

Selim, o esnada Alperen'e Sin-Ammar'ın tabletlerinden bahsetmek istemedi. Aynı anda Zara aklından "A-ha, bir sürü milletten adamların kıran kırana çatışıp durması sizce eski bir kralın hazinesine ulaşmak için midir, sizi ahmaklar!" demeyi geçiriyordu. Onun yerine başka bir fikir ortaya attı:

"Bence, şimdilik hazineye değil şifreye yeniden dönmelisiniz; Hz. İbrahim'in hicret ettiği yerlere yani. Buralarda ne olduğuna dair bir fikriniz var mı mesela?"

"Bunu anlamak için önce güzergâha bakmamız gerekir? Hz. İbrahim, doğduğu Urfa veya Ur'dan Harran'a gidiyor. Oradan Halep ve Şam yoluyla Filistin'e geçiyor. Sonraki durak Mısır. Mısır dönüşü Mamre, el-Halil meşeliğinde yerleşiyor. Zara Hanım'ın ve Yahudilerin Hebron dedikleri yere yani. Buradayken Mekke'ye gidip dönüyor."

"Peki ama neden durmadan göç ediyor?"

"Doğru soru Vuslat Hanım, Ur gibi zengin bir kentte, Sara gibi güzel bir kadınla evlenmiş otuz yedisinde bir adam babası Azer'i, kardeşi Nahor ve eşi Milka'yı, hatta diğer kardeşi Haran'ın oğlu Lut'u da yanına alıp neden göç eder?"

Zara'nın Tevrat bilgisiyle istediği cevap Masaaki'den geldi:

"Nemrut'un şerrinden çekindiği için elbette! Onu ateşe attırmıştı, değil mi Zara-san?"

"Hayır, hayır, ateşe atılma Urfa'da olmuştu!"

Bu sefer de Zara Alperen'e itiraz etti:

"Onu siz Türkler öyle söylüyorsunuz. Tevrat bunu *'Kaldelilerin Ur kenti'* diye açıkça belirtiyor."

"Tevrat Ur kentini açıkça söylüyor ama Kaldelileri muğlak bırakıyor. Bu da Ur kelimesinin Tevrat'a sonradan eklendiğini gösteriyor. M.Ö. 587'de yeniden yazım sırasında olmalı. Çünkü M.Ö. III. yüzyılda Yunancaya çevrilen metinde bu kent adı geçmiyor. Dahası, İbranice metinde Ur-Kasdim, yani Kutsal Kent olarak anılıyor. Tel-Hariri tabletlerine göre arkeologlar Ur-Kasdim'in Harran civarında olması gerektiğini söylüyorlar. Bu da şimdi Urfa diye bilinen şehir: Ur-ha veya Ur-fa."

"Selim Bey, söylediklerinizi bir an doğru farz edelim, o vakit insanın aklına şu soru gelmez mi? Bir kişi Nemrud'un şerrinden kaçacak ise neden Ur-fa'dan yalnızca kırk kilometre ötedeki Harran'a kaçsın? Bu kadar kısa mesafede Nemrud'un şerrinden nasıl korunabilir? Daha uzak diyarlara, onun hâkimiyetinin olmadığı başka bir ülkeye gitmesi gerekmez mi? Kendisinin ve eşinin güvenliğini ancak böyle sağlamış olmaz mı? Bunun için Tevrat'a güvenip 'Kaldelilerin Ur kenti'ni Dicle ile Fırat'ın birleştiği yörenin zengin Ur kenti olarak almalıyız."

"Kaldeliler, dediğin gibi Sümer kenti Ur bölgesinde yaşamışlardı lakin Hz. İbrahim'in yaşadığı dönemden çok sonra ortaya çıktılar. Kaldeliler ile İbrahim arasında neredeyse bin yıllık zaman farkı var ve Tevrat, *'Şimdi Kaldelilerin yurdunda bulunan Ur kentinde'* demiyor, *'Kaldeliler'in Ur kentinde'* diyor. Bu durumda Asur imparatorluğunun yıkılışından sonra Babil kentinin yöneticileri olarak ortaya çıkan Kaldeliler ile Hz. İbrahim'in alakası olduğunu düşünmüyorum! Diğer bir deyişle Hz. İbrahim'i ateşe attıran Nemrut ile Yahudilerin Nemrut olarak iddia ettikleri Nabukadnazar asla çağdaş olamazlar. Kaldı ki Nabukadnazar, İbrahim'i değil ateşe attırmak, onun samimi bir mümini olurdu."

"Yeter, tartışmayı kesin. İbrahim ister Ur'dan, ister Urfa'dan göç etmiş olsun, şimdilik bizi ilgilendirmiyor. Biz neden göç ettiğine bakacağız!"

Vuslat doğru çıkarımda bulunmanın güveniyle hepsini tek tek izledi. Cevabın Zara'dan yine Tevrat kaynaklı geleceğini düşünürken Masaaki atıldı:

"Tebliğ için elbette. O bir peygamberdi ve Allah'tan aldığı mesajı kendisine kulak tutacak insanlara ulaştırması gerekiyordu. Ur'da yahut Urfa'da sözünü dinleyen insanlar bulamayınca Harran'a gitmesi normal!"

"Masaaki sen hafız mısın?"

"Neden, ne oldu Selim-san?"

"Söylediğin şey Kur'an'ın Saffat suresinde bir ayeti andırıyor da ondan."

Selim hemen kitaplığın en üstünde duran Kur'an-ı Kerim'e uzandı. Saffat suresini açtı ve okudu:

"İbrahim, Rabbimin gitmemi emrettiği yere doğru gidiyorum; O, elbette bana doğru yolu gösterecektir, dedi."

"Bu demektir ki İbrahim ateşten kurtulduktan sonra Harran'a, Allah'ın emriyle göç etti."

"Ve orada tam on beş yıl kaldı. Bereketli ve refah içinde geçen on beş yıl."

"İyi de bu bize neyi söylüyor?"

"Arayacağımız şifrenin ilk adımının Harran'la ilgisi olduğunu!"

"Nasıl bir şifre?"

"Bilemiyorum... Harran'da bir yer, bir olay, bir kişi... Bilemiyorum..."

"Belki İlahi bir emir!"

"Belki o emrin bir mimari sembolü, tasarımı... Ne de olsa adamımız bir mimar..."

"Pekâlâ beyler! Anlaşılan bu iş uzayacağa benziyor. Biz kadın kadına buradan gidelim, siz kafa yormaya devam edin!"

"Asla olmaz Ajan Vuslat! Suçluyu tekrar sana emanet edemem. Onu Emniyet İstihbaratı olarak ben götürüyorum. Artık teslim almaya bir orduyla gelirsin!"

"Şu andan itibaren onun bütün sorumluluğu bana aittir Alperen Amirim. Lütfen işime karışmayınız. Siz yalnızca aracınız gelmiş mi onu kontrol ediniz yeter!"

Masaaki iki saat evvel birbirlerini uğrunda ölecek kadar sevdiklerine şahit olduğu karı koca arasında yaşanan çekişme ve didişmeyi hayretle izledi. Selim gördüğü şeye alışık gibiydi. Zara hangisiyle gitse de umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Selim onun yanına sokulup kulağına fısıldadı:

"Ben tabletleri senin tahrip etmediğine inanıyorum. Şimdi gideceksin... İnşallah bu beladan kurtulursun!"

Zara önce gülümser gibi oldu. Bir an ne diyeceğini şaşırdı. Kekeledi:

"Si-siz beni ta-nımıyorsunuz Selim Bey!"

Karı kocanın kolları arasında kapıdan çıkarken döndü, Selim'le göz göze geldi. Bir veda bakışı... Sanki bir daha görüşmeyecek gibi.

XII

"Medeniyetler beşiği olarak nitelenen ve dünyanın en eski medeniyetlerine ev sahipliği yapan Irak'ta tarihi eser yağması sürüyor. On binden fazla arkeolojik alanın bulunduğu ülkede birçok kazı bölgesi artık yağmacıların denetiminde.

Örgütlü bir şekilde yağmalanan eserler yurtdışına çıkarılarak Amerikan ve Avrupa tarihi eser piyasasına sürülebiliyor.

Yağmacıların kazı alanlarından çaldığı eserler arasında tarihi 3 bin yıl eskiye dayanan çivi yazılı tabletler, çanak çömlekler, vazolar ve heykeller var.

Arkeologlar, Sümer ve Babil medeniyetlerinin tarihi kentlerinin hemen koruma altına alınması gerektiğine dikkat çekiyor. Iraklı yetkililer, Amerikan ordusunun bu alanları koruma altına almamasından şikayetçi.

Bağdat'ta Saddam Hüseyin rejiminin devrilmesinin hemen ardından Irak Ulusal Müzesi de yağmacıların hedefi olmuştu. Müzedeki binlerce eser yağmacılar tarafından çalınmıştı."

(27 Mayıs 2003 Salı: CNN-Türk, NTV-MSNBC vb. televizyon haberleri)

İki saat on beş dakika sonra
Philedelphia, Penn Museum, 1 Haziran,
11.30 (TSİ: 19.30)

Süslü, Virginia'ya geçmeden evvel Pennsylvania'ya uğramayı tercih etti. Langley'deki çaylakların güzel direktörlerini şimdilik Roma'da bilmeleri işleri kolaylaştırırdı. Bunun için JFK'de pasaport kontrol memuruna CIA kimliğini gösterip ülkeye giriş bilgisini kayda aldırmamıştı. Yaptığı gizli görevin bu kadar lüksü olsundu.

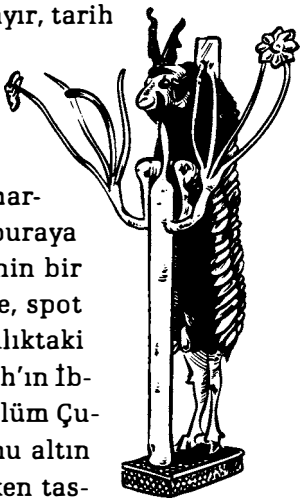
Pennsylvania Üniversitesi'nin dünyaca ünlü koleksiyonlar içeren Arkeoloji ve Antropoloji Müzesi'ne ilk defa geliyordu. Uçakta uyumak yerine internetteki dijital müzede bir gezinti yapmayı tercih etmiş, Sümer tabletlerini ve koleksiyonlarını incelemiş bu arada müzenin müdürüyle aynı üniversiteden mezun olduklarını öğrenmişti. Sitedeki resim ve yorumlara bakarak adamın soğuk nevale olduğu kanaatine varmıştı. Odasına girer girmez yanıldığını anladı:

"CIA benim peşimdeyse peşinen söyleyeyim, ben masumum!"

"Ben de masumiyetinizi ölçmeye geldim zaten, ben Susan Stone!"

"Sekreterim geleceğinizi haber vermişti Bayan Stone, yoksa size Susan mı demeliyim! Belki de Süslü?"

Süslü karşısındaki başarılı, karizmatik ve işine düşkün adamın kendisi hakkında araştırma yapmış olmasından garip bir haz duydu. Çoktandır kimse ona kendini önemli hissettirmemişti. Yine de adamın cazibesine kapılmaması gerektiğini düşündü. Başını çevirdi. Aman Allah'ım, oda muhteşemdi. Görkemli bir yapının parçası olması değildi bu ihtişamın sebebi, hayır, tarih ve arkeolojinin dekor ve aksesuar olarak nasıl kullanılması gerektiğinin ispatıydı. Replikalar, orijinal tablolar, heykelcikler ve dizi dizi plaketler... Müdüre ait başarıların harmanlandığı bir onur serisi. Ve işte buraya gelmesini gerektiren en önemli objenin bir karışlık minyatür bir kopyası köşede, spot ışıklarının altında parlıyordu: "Çalılıktaki Koç." Hani kurban edilmek üzere Allah'ın İbrahim'e gönderdiği. Ur'daki "Büyük Ölüm Çukuru"nda bulunmuştu. Sanatçının onu altın bir meşe ağacına uzanıp yaprak yerken tasvir etmesi sanat dünyasında fevkalâde anlamlı bulunmuştu. Yukarıya doğru uzanan boynuzları, som altından ayakları ve çenesi, melül bakan gözleri ve melek kanatlarıyla örtülmüş tüyleri ne kadar da ihtişamlı duruyordu. Bildiği kadarıyla bu koç tasvirinden üç adet vardı. Burada, British Museum'da ve Bağdat Müzesi'nde. Ne var ki Körfez Harbi esnasında Bağdat Müzesi'ndeki kaybolmuştu. Kim bilir ne zaman, hangi ülkenin müze koleksiyonları arasında teşhire açılacaktı?

Çalılıktaki Koç
(Penn Museum, Philedelphia)

Süslü, odaya göz gezdirirken zeki ve yakışıklı müdürün aynı zamanda zevk sahibi olduğunu da düşündü. Böyle bir odada, böyle bir adamdan elde edilecek bilgiler çok değerli olacaktı besbelli. Bir kompliman ile konuyu açması iyi olacaktı:

"Beyefendi! Burası gerçekten ofisiniz mi?"

Adam anında şakayı karşıladı:

"Hayır, bir müze ve ben de müzelik bir aksesuarım!"

"Estağfurullah, siz..."

"Alınmayın canım şaka yapıyorum. Önce size ne ikram edeyim. Bitki çayı, sıcak çikolata, viski, başka bir şey?"

Kettle fokurdamaya başladığında ziyaretçi ile hane sahibi birbirlerini çözmüş, sohbeti şakalarla demlendiriyorlardı:

"Yolda müzenizin sitesine girdim. Büyüleyici. Dijital koleksiyonlarınız arasında biraz dolaştım. Sahi kuzum, bunca zengin eseri nasıl elde edebildiniz?"

"Meslektaşlarımın Osmanlı coğrafyasını yağmalaması sayesinde elbette!" Uzun bir kahkahanın ardından da devam etti: "Adamlar imparatorluklarının çöküşüyle mücadele etmekten arkeolojiye, tarihe, sanat eserine bakacak zaman bulamamışlardı zahir."

"Aman yine bulamasınlar! Bulamasınlar ki geride kalanları da getirelim!"

"Sizin çocuklar bunun için Ortadoğu'yu hiç boşlamıyorlardır umarım!"

"Emin olabilirsiniz Müdür Bey, Mezopotamya asla boş bırakılamaz. Herkes elini çekse benim ellerim yine orada durur. Çünkü o coğrafya ne Türklere, ne mollalara, ne de Araplara bırakılamayacak kadar önemlidir."

"Petrol ve İsrail için mi?"

"Belki! Ama benim için daha önemlisi, on bin yıllık tarihi için. Doğu ile Batı'nın süregelen mücadelesi için. Olimpos'un Hira'ya üstün gelmesi için..."

"Ve müzelerimizin dolması için!"

"Tarihi eser kaçakçılığını da, ticaretini de men eden bir sürü kanun varken bir müzeci olarak bunu söylemeyin bana lütfen! Hah-ha ha..."

Süslü kendisinin de inanmadığı bu cümleyi şuh bir kahkaha eşliğinde telaffuz ettiğinde elini müdürün eli üzerine

koyup adamın, göstermelik yasalara karşı alaycı tavrını belli edecek şekilde parmağıyla zafer işareti yapışından cesaret almıştı, devam etti:

"Kütüphanelerimizi unutmamalıyız ayrıca! Birilerine hâkimiyet sağlamanın en kestirme yolu onları kendi medeniyetlerinden koparıp kimliksizleştirmektir. Kitaplarını, tarihlerini, sanatlarını, gelenek ve geçmişlerini ellerinden alırsanız size muhtaç hâle gelirler. Anladığım kadarıyla sizin halefleriniz geçen yüzyılın başında bunu gayet iyi başarmışlar, şimdi de..."

"Yüzyılın başında değil Bayan Stone, daha geride, 19. yüzyılın ortasında başlıyor her şey. Fransız arkeolog Botta, Musul'a konsolos atandırılıp Dur Şarrukîn'de, yani bugünkü Horsabat'ta Sargon'un sarayını bulunca da kopuyor kıyamet. Arkasından İngilizler, sonra İtalyanlar... Oryantalizm ve şarkiyat, bütün dünyada popüler bir eğitim alanı oluveriyor. Sonra güneyden kuzeye Uruk senin Nippur benim, Babil senin Ninova benim paylaşıp paylaşıp çıkarıyorlar. Ne varsa taşıyarak. Okumaya, araştırmaya vakit bile yok; sonra okuruz, sonra bakarız diyerek kurdukları yeni yeni müzelerin, kütüphanelerin ambarlarını doldurdukça dolduruyorlar. Bu arada bazı eserler de –çoğu yurt dışına çıkarılırken yakalananlar elbette– İstanbul'da kalıyor. Biraz da Bağdat Müzesi'nde..." Müdür Bağdat adını andığı sırada Süslü'nün aklından Körfez Savaşı sırasında tarihi eser devşirmesi için bölgeye gönderdiği ajanların isimleri geçiyordu. On kadarını çok net hatırlıyordu. Başarılı işler çıkarıp Süslü lakabını pekiştirmişlerdi. Müdür devam etti:

"Sümer yağmasında maalesef araziye en son girenlerden biriydik biz; 1888'de."

Süslü, internette üniversitenin kuruluş yılı için 1887 tarihini okuduğunu hatırladı.

"Üniversitenin sıvaları kurumadan, öyle mi?"

"Sıvaya para bulamazken, hatta binalarının yarısı daha yokken! Ama devlet öyle istiyordu. Bilim insanı olarak, elçi veya konsolos olarak, mühendis veya seyyah olarak oralarda olmalıydık; Osmanlı coğrafyasında. Devlet haksız da sayılmazdı yani!"

Süslü kupasındaki son yuduma dudaklarını değdirmek üzereyken şuh bir kahkaha daha koyuverdi:

"Yağmalamanın zevki şehvete dönüşmüş, desenize."

O sırada telefonu, bir mesaj geldiği sinyalini verdi. Müdür'den başıyla izin isteyip okudu:

"Chris İstanbul'da. Kargoyu araştıracak. Kevin'ı Harput'a gönder."

Öfkesini gülümseyerek örtmeye çalıştı. Şu Furlan, Papa özentisi muhteris adam, kendisine küstahça emrediyordu. Oysa aralarındaki anlaşma belliydi. O Papa, kendisi de Grup Kardeşlik'in asli delegesi olasıya kadar işbirliği... El sıkıştıkları gün birinin diğerine emretmesinden bahsedilmemişti. Aldığı şu mesaj, daha dün, Roma'daki görüşmede her şeyi karara bağlamış olmalarına rağmen muhteris Furlan'ın kendisini bir taşeron gibi kullanma baskısından başka ne olabilirdi? Buna müsaade edecek miydi? Suratını buruşturdu. Grup Kardeşlik'in asli delegeleri arasına katılması belki de CIA başkanlığına giden kapıyı aralamayacaktı; kim bilir? Değer miydi? İhtiyacı var mıydı? Özgürlüğünün kısıtlanmasına... Uff.. Bunları ileride düşünmeliydi. Şimdilik baskıyı görmezden gelerek yoluna devam etse iyi olurdu. Moralini düzeltmek için okuduğu mesajı, iç açıcı bir haber gibi yorumlamayı yeğledi. Christopher İstanbul'a geldiğine göre Tokyo'daki çalışma sonlanmıştı. O hâlde bilgiler kimdeydi? Kitron denen zelotta mı, yoksa Christopher'da mı? Eğer bilgileri Kitron'a kaptırdıysa Kitron'un poposu için hazırladığı paslı Menaro'yı Christopher'ın kaburga kemiklerine geçirmesi gerekecekti. "Belki de bunu Kudüs'e kadar gidip Titus

Flavius Zafer Takı'nın altında yapmalıyım!" diyordu iç sesi. Birden mesajdaki ayrıntıyı düşündü. Furlan'ın mesajı Christopher'ın kargoyu alacağını değil araştıracağını yazıyordu. Peki ama kargoya ne olmuştu? Kargo'nun adı Zara değil miydi? Türk Emniyeti'nden MİT kanalıyla CIA'e nakledilmeyecek miydi? "Kevin, ah Kevin!.. Bir kıza bile sahip çıkamadın mı yoksa?" Birden elindeki telefonu yere çalmak geçti içinden. Müdür Bey'in önünde böyle bir şeyi yapmamak için kendini zor tuttu. Anlaşılan o ki Zara kaçmış veya kaçırılmıştı. Mesaj bir araştırmadan söz ettiğine göre yeri de bilinmiyor olmalıydı. Furlan Kevin'ı Harput Ağa'ya göndermekten bahsediyordu; eğer bunu yaparsa sonuç belliydi; Harput Ağa asla görevini aksatmaz, kızı bulur ve cehenneme gönderirdi. Saatine baktı. İstanbul'da mesai bitmek üzereydi. Müdür Bey'den izin isteyip odanın uzak köşesinde Türkiye İçişleri Bakanlığı'ndaki bürokrat dostunu aradı. Talimatvari birkaç cümleden sonra telefonu kapatıp müdürün cazibesine yeniden döndü:

"Biraz da iş konuşalım mı artık!"

Adam ciddiyetle cevap verdi:

"Elbette Bayan Stone! Sizin için ne yapabilirim?

"Ur koleksiyonunuzu ve araştırmacıların bu koleksiyonla alakalı son okudukları tablet bilgilerini görmek istiyorum!

"CIA'in bununla neden ilgilendiğini sormalı mıyım?"

"Hayır; kesinlikle hayır! Üstelik bugün benimle sıcak çikolata da içmediniz!"

"Pekâlâ, Bayan Stone! Beni takip edin o hâlde!"

Salonun girişinde Sümer çağı eserleri, en derin köşesinde de tabletlerin deposuna açılan kapı vardı. Süslü tam ortadaki koçun yanına gitti. Alarmları çaldırma pahasına koça dokunmamak için kendisini zor tutuyordu. Muhteşem bir güzellik olmaktan öte, ikbalinin kapısını açacak bir anahtar gibi öylece boynunu yukarılara uzatmış, duruyordu. Tıpkı kendisi gibi.

"İbrahim'e meleklerin getirdiği koç," dedi Müdür Bey, sonra neşeli fısıltısını sürdürerek devam etti "hani İshak'ı kurban edeceği zaman!"

"Sizce de ilginç değil mi; İbrahim putları kırıyordu ama müminleri onun arkasından koçunun putunu yaptılar. Hem de altından."

"Aman Hanımefendi, iyi ki yapmışlar, şu güzelliğe bir bakın!"

"Hımm!"

"Ur'u ilk kazan İngiliz arkeolog Leonard Woolley, bunun bir benzerini bulduğu için 'Sir' unvanıyla anılmıştır, biliyor muydunuz?"

"Bağdat Müzesi'nde gördüğüm kopyadan mı bahsediyorsunuz?"

"Hayır, British Museum'daki kopyadan. Bu dediğim, cruise füzeleriniz henüz Bağdat'a ulaşmadan ve Babil eserleri henüz Batı seyahatine başlamadan önceydi, hanımefendi."

Süslü, bu sefer de Körfez Savaşı'nı naklen yayınlayan kameraları tarihi eserlerden, müze ve kütüphanelerden uzak tutmak için CIA'in ne büyük gayret sarf ettiğini, bunun için teşkilata yeni ajanlar alındığını hatırlayıp gülümsedi. Müdür tekrar "Çalılıktaki Koç"a döndü:

"İlahi bir parça... Olağanüstü, hatta büyüleyici. İbrahim'in Filistin'deki kutsal meşelerinden kopardığı yaprağın zarafetine bakın lütfen... Saatlerce seyretmeye doyulmayacak bir güzellik."

"Ve insan bunun dört bin yıl evvel yapılmış olduğunu düşününce hayrete düşüyor."

"Bence asıl bu ince zevki yaratan insanların bugünkü torunlarına hayret etmek gerekir, Bayan Stone. Sefil, sığ, ilkel ve sanatsız!"

"Aman böyle devam etsinler Müdür Bey! Yeniden bir Endülüs fikriyle korkulu rüya görmeyelim artık."

"Müzemiz bunun için her türlü bağışı kabul etmektedir; ele geçirilecek her türlü eser bağışını yani!"

"Bağış istiyorsanız önce koleksiyonunuzun eksiğini fazlasını bilmem lazım Müdür Bey. Mesela şu ilahi koç ve İbrahim'den bahseden kaç tabletiniz var?"

"Doğrudan İbrahim'e ait bir tablet henüz hiçbir yerde bulunmadı; lakin emin olunuz onun ayak izlerini taşıyan çamurdan hazırlanmış tabletlerin en ziyadesi bizim koleksiyonumuzdadır. Çünkü müzemiz İbrahim'in hayat sürdüğü zamanların ve mekânların hazinelerini saklamaktadır."

"O hâlde İbrahim'e ait yeni bir bilgi bulunduğunda bundan ilk önce benim haberimin olacağı sonucunu çıkartabilir miyim?"

Müdür birden duraksadı, alnını kırıştırarak Süslü'ye baktı ve onun ikna edici bir hareketi üzerine "Elbette," dedi, "devletimiz her şeyi bilmelidir!"

"Teşekkür ederim, şimdi de çözümlenebilen tabletlerde neler yazdığına bakmak istiyorum; tabii eğer müsaade ederseniz?!"

"Yine elbette," dedi küçük bir duraksamadan sonra müdür ve depoya açılan kapının yanındaki bilgisayarın düğmesine basarken tekrarladı cümlesini, "devletimiz her şeyi bilmelidir!" Bu sefer sesi ironikti. Süslü'ye sırtını dönerek birkaç şifre girdikten sonra açılan sayfayı gösterdiğinde ise sitemi artık sesine yansıyordu:

"Bütün çözümlemeler arka arkaya açılacaktır Bayan Stone! Umarım devletimiz bilimsel araştırmalarımız için de bize bir şeyler bırakır! Ha, bir de hanımefendi, çıkarken bilgisayarı kapattığınızdan emin olunuz."

Müdürün kendi kendine bir şeyler sayıklayarak salonun kapısına kadar ilerlemesini izleyen Süslü, içinden "Yakışıklısın ama safsın beyim, işime yarayanı sana bırakacağımı mı sanıyorsun!" diye geçiriyordu ve müdürün kapıyı kapatır kapatmaz, "Her şeyi kontrol edeceğini sanıyor kaltak. Avucunu yalarsın!" dediğini asla duymadı.

Süslü bilgisayarın başına oturduğunda Kevin Woodmaker'a Zara'nın nerede olduğunu soran şifreli bir mesaj yazarak işe başladı. Birkaç dakika içinde aldığı cevap işlerin yine kendi kontrolünde yürüdüğünü gösterecek türdendi. Kevin'ın dediğine göre kız kaçmıştı ama takibi altında ilerliyordu. Kevin'a kızmadı, bilakis moral verici birkaç cümle yazıp Christopher ile buluşmasını, Zara'yı yeniden ele geçirdikleri anda da İstanbul Arkeoloji Müzesi depo memuru olan Harput Ağa ile irtibatlanmalarını söyledi. Bu arada bilgisayarın ekranında Sümerce metinler akmaya başlamıştı. Hepsi tek tek okunacak gibi değildi. Üstelik Harput Ağa'nın telefonuna talimatlar yazması da gerekiyordu. Bilgileri kopyalama ve önemli birkaçını yok etme operasyonu yaklaşık iki saat sürdü. Bilgisayarı kapatıp salonu terk ederken günün tek olumlu haberini Christopher'dan alabildi. Şifreli mesaj şöyle çözümleniyordu:

"Yüce Baba'nın koynunda uyuyorum!"

Tokyo'daki bilgiler emniyetteydi demek. Ona cevap olarak Kevin'a söylediği cümleyi yazdı:

"Bulduğun her şeyi yalnızca benimle paylaş Chris! Unutma yalnızca sen ve ben!"

XIII

İki saat yirmi dakika sonra
İstanbul, Serencebey, 1 Haziran, 21.50

Masaaki ile Selim'i, Sümerler ve Hz. İbrahim'in seyahatlerini müzakere etmek üzere başbaşa bırakıp yola çıktıklarında Zara'yı kimin nereye götüreceği hususunda hâlâ tartışıyorlardı. Zara şoförün arkasında oturuyordu ve karı kocanın önlü arkalı kavgalarından keyif alıyor gibiydi. Vuslat, amiri Vedat Bayrak'a yeniden mahcup olmamak için çırpınıyor; Alperen ise tabletin kopyasını ele geçirmenin avantajıyla vakayı çözmede MİT'ten daha başarılı olacağını savunup ısrarcı davranıyordu. İkisinin de inatla ve ısrarla bağrışıp durmaları seyir hâlindeki aracın içini tam bir curcunaya çevirmişti. Zara, Alperen'in tablet kopyasından karısına hiç söz etmediğini görünce "Benim için de ideal olanı bu!" diye düşündü. Paylaşırsa belli şartlarda ve müracaat hâlinde MİT'in onu uluslararası istihbarat örgütlerine servis etmesi mümkündü. CIA, MI6, DCRI, BND, Mossad veya Savama... Yahut, peşinde olduğu şeyi ele geçirmek için mücadele edebilecek bütün gizli servisler. Ve elbette onların taşeronu yeraltı örgütleri... Grup Kardeşlik gibi. Belli ki Alperen kendisini yine aynaların arkasına, yani Emniyet İstihbaratı'na

götürmekle elde edeceği bilgileri dış servislerden koruyacağını düşünüyordu. "Tabii benden bir bilgi elde edebilirse!" diye güldü içinden, "Acemi seni!"

Türklerin durmadan tartışmalarını oldum olası anlayamamıştı. Alperen ile Vuslat tipik bir aileydi. Hem birbirlerini çok seviyorlar, hem de konuşurken kavga eder gibi davranıyorlardı. Adem'den bu yana bir insanın sesini yükselterek karşısındakine fikrini kabul ettirdiği bir tek an bile yaşanmamış olmalıydı. Karı kocadan her birinin diğerini başarılı görmek için çırpınması ve desteklemesi gerekirken meslektaş olmak bu ikisini fazla rekabetçi yapmıştı anlaşılan. Bir ara bundan istifade etmeyi, ikisini birbirine düşürerek kaçmayı aklından geçirdi. Sonra hemen vazgeçti. Alperen'in yanında kalarak Masaaki ve Selim'in bilgisinden yararlanmak en doğrusuydu. Değil mi ki Zelot Elazer Mikael'e, nam-ı diğer Yüce Efendi'ye vereceği bilgilerin çokluğu kendi kimliğine dair elde edeceği bilgilerin de çokluğu anlamına geliyordu...

15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nün girişinde trafik yavaşlamıştı. Zara şoförün arkasında oturuyordu ve gözleri dışarıdaki bir aracın diğerinin önüne geçmek için tehlikeli bir manevra yaptığını, sonra da kendi hizalarına gelince hızını azalttığını fark etti. Evet, köprü ışıklarında çok iyi seçebiliyordu, Kitron'du bu. Gündüz seslenmiş ama cevap alamamıştı. Şimdi yakınındaydı. Elinde olmadan kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. Onu görmenin dengesini bozacağını hiç akıl etmemişti. İki yıl süren hasret bitmişti demek. Kitron'u görmek, içinde bulunduğu bütün tehlikelerin derdini unutturacak bir sevinç sayılırdı. Geri dönmüştü ve işte ona gülümsüyordu. "Demek artık eskisi gibi olmayacak, beni kendisinden mahrum bırakmayacak."

Kitron parmaklarını cama yapıştırmış mors alfabesiyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. İlk cümle ona dünyaları bağışlayacak türdendi: "Seni çok özledim!" Çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Gerçi çığlık atsa da Vuslat ile Alperen'in

kendisine önem vereceklerinden yine şüphe edebilirdi, çünkü tartışmaların desibeli en yüksek tona yükselmişti. Göz ucuyla dışarıya baktı. Kitron tanınmamak için başını tarihi yarımadadan yana çevirmişti ama parmakları cam üzerinde mors noktalamalarıyla meşguldü. Çocukken kendisine mors yazışmasını öğrettiği zamanların sesi kulağında çınladı: "Başını çevir yaz, başını çevir oku!" Ama hasreti başını çevirmesine müsaade etmiyordu; yazarken hem baktı, hem okudu:

"Köprüden çıkan ilk sapakta seni teslim alacağız, hazır ol!"

Zara bu sefer başını önüne çevirip hissettirmeden kelepçeli parmaklarını omzu hizasında cama dokundurdu. Telaşı parmaklarına kadar yayılmış olmalıydı. Camdaki dokunuşları ağır ağır yazdı:

"Hoş geldin... Ben de seni çok özledim... Ekibini çek ve dediğini sakın yapma!.. Yüce Baba'nın şifrelerini öğrenmek üzereyim!"

Bu sefer şaşırma sırası Kitron'daydı.

"Emir aldım, Kudüs'e döneceğiz!"
"İyi ama şifreyi henüz ele geçiremedim."
"İşte bu kötü! Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

Zara sürmekte olan tartışmanın seyrine bakarak cevapladı:

"Zannederim MİT karargâhına. Sen Sam Amca'nın veletlerini benden uzak tutmaya bak!"
"Anlaşıldı. Takibinde olacağım, unutma!"
"Evime git!"
"Tamam!"
"Hayatımın ışığı!"

Kitron'un aracı geride kalıp şerit değiştirdiğinde Zara derin bir nefes aldı. Çok mutluydu. Geri dönmüştü... Yegâne

varlığı. Onun yakınında olmak!... "Dualarımı kabul eden Allah'ım, ne büyüksün!.."

Köprü çıkışında Vuslat'ın inadı Alperen'i mağlup etmişti. Kadının fendi... Direksiyonu Beşiktaş istikametine kırıp Serencebey'deki MİT karargâhına vardıklarında İSAMER direktörü Vedat Bayrak hâlâ ofisindeydi. Önce Vuslat'a, sonra Alperen'e geçmiş olsun dileklerini ilettikten sonra Zara'yı göstererek mırıldandı:

"Tebrik ederim Vuslat, benim zeki kızım, demek tablet faremiz buymuş!"

"Zara, efendim, adı Zara!"

"Pek de masum görünüyor!"

"Aldanmayın efendim, zehirli bir zelot!"

Vedat Bayrak Vuslat'a sitemle baktı. Ona tanıştığı insanlar hakkında erken karar vermemesini, olumlu düşünmesini söyler, sık sık "Kalbini kin ve düşmanlıktan arındır, kalbi düşmanlıkla meşgul olan kişi, faydalı işler yapamaz. Çünkü kalp, iyilikle doludur ve iyiliğe zıt meşguliyeti barındıracak kadar geniş değildir" diye telkinlerde bulunurdu. Vuslat bu bakıştan sonra Zara hakkındaki fikrini değiştirmeyecekti elbette ama amirine karşı yine başını eğdi. Vedat Bayrak kocasının yanında onu utandırmamak için mahcubiyetini görmezden geldi. Konuyu değiştirmek iyi olacaktı:

"Kızımız bir zelot demek? Ben onların Hz. İsa zamanında, ta Roma döneminde kaldıklarını zannediyordum."

"Ben de öyle zannediyordum efendim ama araştırınca derin uykulardan tekrar uyandıklarını öğrendim. Kudüs'te Yahudi hâkimiyetinin son efendisi Büyük Hirodes'ten sonra Davud'un Krallığını kurmanın rüyalarını gören ve kendileri için kutsal saydıkları toprakları herkesten temizlemeye çalışan aşırı dinciler bunlar. İşlerini şiddet ve terör yoluyla görmeyi tercih ediyorlar. Matta İncili'nden aldıkları İsa'nın bir cümlesini motto edinmişler; *'Yeryüzüne barış getirmeye*

geldiğimi sanmayın. Ben barış değil, kılıç getirdim.' Bab 10, ayet 34 efendim."

"İsa'nın sözü, öyle mi? Aşırı dinci bir Yahudi örgüt neden Hz. Musa'dan değil de Hz. İsa'dan ilham ile hedef oluşturur ki?"

"Belki de Hz. İsa Yahudi soyundan geldiği içindir, bilemiyorum."

"Zannetmiyorum; çünkü Hz. İsa, Tanrı tarafından seçilmiş olduğunu iddia eden ve buna inanan Yahudilere itiraz edip baş kaldırmıştı. İncil'de ona atfedilen sözler ve mucizeler de insanların eşitliğine vurgu yapar."

"Efendim Zelotlara göre Hz. İsa Tanrı tarafından seçilmiş biridir. Onun sözlerinden birini bayraklaştırarak kendilerini de seçilmiş hissediyor ve öyle inanıyorlar. Dahası, kadim Yahudi ülküsüne inanıp Filistin topraklarını Tanrı'nın yalnızca kendilerine verdiğini, dolayısıyla orada başka dinlerden veya ırklardan kimseyi barındırmamak gerektiğini, bunun için her türlü yola başvurmanın mubah olduğunu iddia ediyorlar."

"Bu dediğini, sevgili kızım, Siyonistler yapıyor zannederdim; biraz da İsrail Devleti."

"Ne fark eder efendim, bazıları diplomatik kanallardan açıkça, bazıları da kurt kanunlarıyla gizlice."

"Şu anda biz, devletin güdümünde bir Siyonist yapılanmadan veya devlet destekli bir yeraltı örgütünden bahsetmiyoruz, değil mi?"

"Hayır, hayır; Zelotların devletle alakaları yok efendim. Hatta bunlar Mossad'ın da, İsrail Devleti'nin de baş belası sayılır. Haham Elazer Mikael'in, antik Kudüs Tapınağı'nın ve yeryüzünün merkezi saydığı Sanhedrin'e hükmettiğini ve üç bin yıl önce tahta geçip on iki kabileyi bir araya getirerek İsrail'i oluşturan Davud peygamberin varisi olduğunu söylüyorlar. Yüce Efendi dedikleri bu Zelot Elazer Mikael, Davud gibi dünyadaki bütün Yahudileri burada bir krallıkta bir-

leştireceğini, böylece seçilmiş ırkın, vaat edilmiş topraklarda yeniden yaşayacağını söylüyor. Bunun için arzın göbeği saydıkları Sanhedrin'de Süleyman Mabedi'nin inşası ve Harran'a kadar uzanan Bereketli Hilal'in ele geçirilmesini hedef koyuyor. Zelotların bütün faaliyetleri işte bunun için."

"Desene ki senin şu Mikael Elazer çağdaş Davud rolüne soyundu. Eğer durum bu ise Ortadoğu'da olup bitenleri, mezhep ve kardeş kavgalarını yeniden değerlendirmekte yarar var."

"Üstün ırk ve vaat edilmiş topraklar meselesi efendim!... Sultan Abdülhamid Han bütün bu olacakları görmüş besbelli de Herzl'ı huzurundan def edip yıllarca bir daha kabul etmemiş."

"Vahim olan şu ki kızım, eğer şu tablet fareleri, dediğin gibi kendilerini Roma'ya direnen Zelotlardan saymaya başladılarsa dünya yeni bir evreye giriyor demektir. Çünkü bunların ataları da aynı amaç uğruna kanlı eylemlere girişmiş, yüzyıllarca Sicarilerin, nam-ı diğer *Hançer Adamlar*'ın mirasını devam ettirmişlerdi."

"*Hançer Adam*? Çok ilginç efendim; Zelotlar da Luka İncilinden bir cümleye dayanarak *Kılıç Adam* oluyorlar."

"Neymiş o cümle?"

"Kılıcı olmayan abasını satıp bir kılıç alsın!"

"Modern zamanlarda kılıçlı adamlar ha?"

"Hayır efendim, bunlar kama taşıyorlar. Kılıç olarak da şiddet, terör, şantaj, kumpas, suikast..."

"Bir de İslam'a 'şiddet dini' yakıştırması yapmazlar mı!"

"Hem adamı dövüp, hem de 'yetişin, kurtarın beni!' diye bağırmak işte!"

"İnsanın kendi şiddetini gizleyebilmek için barışı önce düşman edinip sonra onu şiddetle tanımlaması... Bereket versin Yahudilerin hepsi böyle değil."

"Efendim küçük bir azınlık da olsalar sesleri çok yüksek çıkıyor."

"Bunu keder etme kızım. Dünyanın pek çok yerinde pek çok Yahudi de içlerindeki bu radikallerden şikayetçi. Üç bin yıldır Kudüs'ü ruhani bir merkez kabul etmek ve tekrar bir Kral Davud gelsin diye çığlıklar atmak onları da rahatsız ediyor."

"Yeni bir Kral Davud değilse bile, Davud'un yeni krallığı için gizli gizli çalışan bir yeraltı örgütü ne de olsa beni korkutuyor. Bunlar, Davut Krallığı'nın binlerce yıl önce hükmettiği bütün Filistin topraklarını yabancılardan arındırmanın peşindeler efendim. Güya Yahve onları seçince vaat ettiği topraklarda yabancıların varlığına da razı olmamış ve karşılarına çıkan her erkeği, kadını ve çocuğu katledebileceklerini, her sığırı ve keçiyi kesebileceklerini, çiftlikleri, mezraları, ekinleri velhasıl canlı olan her şeyi yakabileceklerini, böylece bu toprakların yalnızca Tanrı'ya ibadet eden seçilmiş Yahudilere ait olacağını söylemiş. Bunu Tevrat söylüyor efendim."

"Kıskanç bir tanrıları varmış desene. Oysa bu söylediklerin kibirden ve gururdan öte hiçbir şey değil!"

"Dayanakları Tevrat, efendim, 'Yasanın Tekrarı' bölümünden ilk iki emir. Şöyle diyor: *Ancak tanrınız Rabb'ın miras olarak size vereceği bu halkların kentlerinde soluk alan hiçbir canlıyı yaşatmayacaksınız. Tanrınız Rabb'ın size buyurduğu gibi onları, Hititleri, Amorluları, Kenanlıları, Perizlileri, Hivlileri, Yevusluları tümüyle yok edeceksiniz!* Ve şimdi Zelotlar, bütün buralar yok edildiğinde buraya yerleşmeyi düşünüyorlar."

"Bu dediğini başarırlarsa binlerce yıl sonra aynı halk, aynı toprakları yeniden kanla yıkayacak demektir."

"İsrail yönetiminin el altından Şeria bölgesindeki Filistinlilerin sularını sık sık kirletip zeytinliklerini harap ettiği günler yaşıyoruz efendim. Devlet olma iddiasıyla işgal ettiği topraklarda yöneticiler böyle yaparsa, Zelotlar ne yapmasın?"

"Rahatla Vuslat, kızım, rahatla... At içinden şu Siyonist korkuları. Mahkeme kadıya mülk değildir; bu devletin de tıpkı Abdülhamid Han gibi bir hesabı vardır elbette. Sen

şimdi söyle bana, bütün bu tedirginliğinde şu kelepçelinin rolü ne?"

"Onun rolü, yeni Haşmonayim Hanedanlığı'nın Yüce Efendisi'ne kölelikten ibaret. Muhtemelen bal tuzakları için kendini satan bir köle. Sümerce biliyor diye Arkeoloji Müzesi'nde bir göreve verilmiş."

"Görev?"

"Henüz bilemiyoruz. Lakin sorguda faremiz ciyaklamaya başlayacaktır. Fareciği çözdüğümüzde büyük bir olayla karşılaşacağımızı hissediyorum, o kadar."

"Büyük bir olay! Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü bu Zelot uluslararası bir krize dönüşmek üzere!"

"Mossad'ın maşalarından biri olmasın?"

"Belki de! Ama Mossad'ın da ele geçirmeyi isteyeceği biri olduğuna bahse girerim!"

"?"

"Çünkü peşinde olduğu veya bildiği şey, Hz. İbrahim'le ilgili ve dünyanın iki ucunu birleştiriyor, Amerika'yı ve Japonya'yı."

"Japonların Hz. İbrahim'le alakaları ne?"

"Onu Alperen Bey cevaplandırsın isterseniz, Japon dostundan öğrendiklerini anlatsın."

O ana kadar kenarda bir sandalyede oturup hiç ağzını açmayan Alperen usulca ayağa kalktı. Vedat Bayrak'a bakıp munis bir tonda izin istedi:

"Efendim, bu konular İSAMER'in ilgi alanına girer, benim fikir beyanında bulunmam ne haddime. Eğer görüşmeniz bittiyse Vuslat Hanım'ı eve götüreyim artık, malum, yarın mesai var!"

Vedat Bayrak, Polis Koleji'nde öğrencisi olan Alperen'in nasıl bir karakter taşıdığını çok iyi biliyordu. Aralarının açık olduğu sınıf arkadaşlarından biri hakkında kendisinden bilgi istendiğinde tek kelime söylememiş, tuz ekmek hakkı deyip çocuğun eksiğini kapamıştı. Şimdi de eşi istiyor diye

Emniyet İstihbaratı'na ait bir bilgiyi, yazılı bir emir almadan MİT'e vermeyeceğini pekâlâ biliyordu. Vaktiyle Vuslat'ın nikah şahidi olarak masaya oturduğunda, karşısındaki iki gencin birbirine pek münasip düştüklerini içinden geçirip sevinmesi biraz da bu görev bilincinden kaynaklanmıştı. Gerçekten de Alperen evlat diye gurur duyulabilecek bir delikanlıydı. Dürüsttü, ahlaklıydı, vazife tutkunuydu ve sır saklamada üstüne yoktu. Bu yüzden, Vuslat'ın söylediği şeyi ondan istemeye cesaret edemedi. Masasındaki düğmeye bastı. Gelen görevliye Zara'yı götürmesini işaret ederken Alperen'e döndü:

"Haklısın genç arkadaşım, geç oldu, haydi evinize gidin artık, gerisini yarın hallederiz."

Vuslat Zara'nın yanına gidip anahtarıyla kelepçesini açtı. Kelepçeyi belindeki kemere takarken göz göze geldiler. O sırada görevli de Zara'nın ellerini yeniden kelepçelemekteydi. Üstelik bu sefer arkadan. Zara Vuslat'a alaycı bir gülümsemeyle baktı. Sanki gözlerindeki ateş onu aşağılıyor, hiçbir işe yaramadığını haykırıyordu. Vuslat geri döneceği vakit Zara fısıldadı:

"Bal tuzağı öyle mi? Kocanı koru!"

Vuslat öfkeyle geri döndü. Tam tokadı yapıştıracaktı ki görevli bileğinden yakaladı. Gözleri ateş püskürüyordu. O andaki çaresizliğini kelimelere yükledi:

"Seninle yarın görüşeceğiz orospu!"

"Belki de görüşmeyiz şıllık karı?"

Alperen Vuslat'ı sakinleştirmek için koluna girmiş kapıdan çıkarken "Eğrinin gölgesi de eğri olur, Vuslat'ım; alçakça söylenen bir söze karşılık vereyim dediğinde o sözün sahibinde daha nice düşük sözler olduğunu düşünmeli ve susmalısın!" diye fısıldadı. O sırada Vedat Bayrak görevliye emir veriyordu:

"Hanımefendiyi bu gece konferansçı odalarından birinde misafir edin. Sabah sorgulama için hazır olsun!"

"Baş üstüne efendim!"

Vedat Bayrak MİT'in iftihar ettiği yöneticilerinden biriydi. Düşmanını dahi gücendirmeyecek kadar nazik, görevini canı pahasına yapma azminde bir vatanseverdi. Kendini kurumuna adamaktan dolayı bekâr kalmıştı ve şimdi karargâhı yuva biliyordu. Herkes onun geç saatlere kadar çalıştığını ve ofisinin arka bölmesindeki odada biraz kestirip sabah ezanlarında kravatını takarak yeniden masasına oturduğunu bilirdi. Herkes dağılınca yine çalışmaya koyuldu. Yarım saat geçti geçmedi; telefonu çaldı. Arayan MİT müsteşar yardımcısıydı. "Yüce Baba" isimli bir CIA operasyonundan bahisle Amerikan Büyükelçisi'nin bir talebine cevap vermek üzere Zara isimli tutsağın bir saat içinde karargâha gelecek olan CIA yetkililerine teslimini rica ediyordu. Vedat Bayrak masasındaki düğmeye yeniden bastı. Telefonun ahizesini eliyle kapatarak gelen aynı görevliye kızı derhal odaya getirmesi emrini verdi. Bu arada müsteşar yardımcısı konunun çok hassas olduğunu anlatmaya devam ediyordu. Onu oyalamak istedi ama adam ısrarcı çıkmıştı. Dışişleri Bakanı ve Sayın Başbakan ile görüştüğünü, Amerika Birleşik Devletleri'yle iyi ilişkilerin sürmesinin istendiğini ve siyasi bir krize sebebiyet vermemek üzere CIA ile iki yıl evvel imzalanan işbirliği anlaşması gereği bu işlemin bir takas uygulaması olarak icra edileceğini, Zara'ya karşılık doğu sınırdaşlarımızdan olan bir ülkede konuşlanmış PKK elebaşlarından bir teröristin teslim alınacağını anlattı. Vedat Bayrak suçluların iadesi veya mübadelesi şartlarını biliyordu. Zara'nın bir Yahudi olduğu hâlde Amerika'ya teslimini garipsemişti. Mutlaka zaman kazanmalıydı:

"Madem siz öyle buyurdunuz, kızı teslim ederim Sayın Müsteşarım. Lakin şimdi geç oldu, CIA yetkilileri yarın sabah gelseler!"

"Olmaz Vedat Bey, takas işlemi eşzamanlı yapılacak!"

"Ama efendim...

"Aması yok Vedat Bey; ne diyorsam!"

"Anlaşıldı efendim!"

Vedat Bey derhal kapıdaki nöbetçiyi uyardı. CIA'den gelecek kişileri elinden geldiği kadar orada oyalamasını tembihledi. Eşzamanlı yapılacak bir eylemde bir tarafın gecikmesi diğerini de bekletirdi. Sabit telefonun kablosunu fişten çıkardı. Kapıya gelenler kendisine ulaşamasınlar istiyordu. Bilgisayarını yeniden açtı ve kızın CIA tarafından arananlar listesinde olup olmadığına, uluslararası teröristler arasında adının bulunup bulunmadığına baktı. Tertemizdi. Şimdi onu kısa sürede nasıl sorgulayabileceğini düşünüyordu.

Kısacık araştırması büyük gerçeği görmesini sağlayıverdi: "Uf!..." Nasıl bir kızdı bu böyle! Demir değil, çelik leblebi... Üç çeyrekte iki kere terleyip bir kere kuruduğunun bile farkında değildi. Sonuçta iki şeyi çok iyi biliyordu artık: Zara, göründüğü gibi kolay bir lokma değildi; buna mukabil bir saattir kapıda kıvranan iki CIA ajanı, Kevin ile Christopher, kolay iki lokma idi. Odaya girdiklerinde de yanılmadığını gördü zaten. Tele takasın gerçekleşmesi esnasında söylenen rutin cümleler ve karşılıklı nezaket ifadeleri kadar Kevin'ın omzundaki sargıdan dolayı geçmiş olsun dileklerini ilettiği temennilerle de her ikisini etkilemiş, dikkatlerini yeterince dağıtmıştı. Tam bu esnada Christopher'ın trençkotunun yaka altına bir takip ve dinleme çipi iliştirivermesi çok da zor olmadı; Zara'dan edinemediği bilgileri onlardan edinmek için. Christopher o sırada Zara'nın gözlerini maskeleyip ağzını bağlıyordu. Ve işini bitirince Zara'ya bir çimdik atıp sağ elinin dört parmağını yine bir golf topunu avcunda yuvarlar gibi hareket ettirmeye başlamıştı. Vedat Bayrak bunun bir işaret olduğunu düşündü.

Kuş, kafes değiştirdiğinde dışarıda gecenin en ıssız karanlığı çoktan başlamıştı.

XIV

Bir saat yirmi dakika sonra
İstanbul, Sultanahmet, 1 Haziran, 23.10
Kudüs, Moriah, 2 Haziran, 00.10

Kitron, uzun uğraşlardan sonra adresini bulduğu pansiyona vardığında burada ne bulacağını düşündü. Zara "Evime git!" demişti. Tabletin kopyası mı, bir not mu, kendisine ulaştırılması gereken bir bilgi mi? Kendisini onun yerine koydu. Bütün zelot fedailerine öncelikle bu öğretilir, hepsinin tek bünye oldukları zihinlerine kazınır ve aynı biçimde refleksler gösterme eğitimi aldırılırdı. Evin her yerini aradı. Ve neden sonra Zara'nın kullandığı silah aklına geldi. Ahşap bir evde silahın saklanabileceği en emniyetli yerin döşeme tahtalarından birinin altı olduğunu biliyordu. Öyle öğretilmişti. Ve çivi izlerine bakarak silahı bulması uzun sürmedi. Evet, tabancanın yanında kendisi için bir not vardı:

"Yüce Baba son görev Kitron, özgür kalacağız!"

Kitron'un yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Zara'nın özgürlükten bahsederken örgütten ayrılmayı kastetmediğini, bilakis kim olduğunu öğrenmekten bahsettiğini biliyordu. Zelot fedailerinin hepsi bu özgürlüğün peşindeydi ve ona adım adım erişeceklerini bilirlerdi. Kendisi bunun büyük bir aldat-

maca olduğunu, hiçbir fedaiye gerçeklerin anlatılmadığını öğrenmiş, buna rağmen örgütte kalmayı tercih edip kimliğini araştırmaktan vazgeçmişti. Dışarıda kim olduğunu araştıran yoksul ve zavallı bir adam olarak yaşamak yerine içeride kimliğini bilmeden lüks bir hayat sürmek daha cazip gelmişti. Bu yüzden Zara'nın da hiçbir zaman özgür kalamayacağını, öğreneceği her şeyin bir önceki yalanı destekleyen başka bir yalan olacağını biliyordu. Notu okuyunca "Özgür kalman öyle kolay değil be kızım!" diye mırıldandı ve geçmişi düşündü. Zara'yı ilk gördüğü günü hatırladı. Henüz bir bebekti. Yüce Efendi kendisini çağırtmış ve elini şefkatle başının üzerine koyup "Bu bebek senin kardeşindir, Kitron, sevgili evladım. O da senin gibi seçkin bir zelot olarak yetişecek. Adı Zara. Onun her şeyiyle ilgileneceksin, değil mi?" diye sormuştu. Zara dediği bebek henüz bir buçuk, kendisi dokuz yaşındaydı. Durmadan ağlayan bir kız çocuğunu avutmanın, doyurmanın, öğretmenin ve sonraki yıllar boyunca sorularına yalanlar uydurmanın ne derece zor geçtiğini düşündü. Üstelik bunlar bilindik tecrübelerdi. Kendisi de büyürken kimseye anlatamadığı nice dertleri olmuştu. Zara'ya o dertleri yaşatmamak için çırpındığı tam yedi yıl... Onun konuşmaya başladığını görerek, yürüdüğünü izleyerek, ilk oyuncağına sevinişiyle sevinerek, başka bir yerde gecelemek zorunda kalınca üzülerek, tek başına iş başardığını kutlayarak, velhasıl sayısız anılarla dolan yedi yıl. Ve yedi yılın sonunda onu kendisinden aldıkları günün yüreğinden hiç çıkmayan acısı; dünyada tek başına kaldığını hissettiği günlerin iç dünyasında yaptığı tahribat. Kardeşi, ailesi, vatanı bildiği tek kişinin elinden alınıp başka bir yere gönderilmesi ve ikinci yedi yılda ondan hiç haber alamayışı... Ve artık öldüğünü düşündüğü bir günde çıkıp gelişi. On altı yaşına girmiş olarak... Bebeklerle oynayan çocuk Zara yerine zelot ideallerinden başka hiçbir şey düşünmeyen, birlikte geçen yedi yılı neredeyse hatırlamayan ve kendisini sahiplenmiş olduğunu unutan, Siyonizm adına dünyayla

hesaplaşmayı kafasına koymuş genç kız Zara. Yedi yılda ne olmuştu ki önceki yedi yılın sıcaklığını, hatıralarını, izlerini kalbinden söküp atmış, iki kere yedi yılın suçunu neredeyse ondan bilecek derecede yabancı ve uzak durmuş, gülümsemesi bile uzun haftalar almıştı. Artık onu yeniden kendisine bağlaması, alıştırması, sevgisini kazanması için yedi yıl daha mı uğraşması gerekiyordu yani? Üstelik o artık bir genç kız idi; bebek değil. Günlerce merak etmişti; acaba yedi yıl evvel kendisini isteyerek terk ettiğini mi düşünüyordu? Hayır, gerçek böyle değildi. Onu götürmelerine razı olduğunu mu sanıyordu? Hayır, asla razı olmamış, ardından tam iki yıl ağlamıştı. Geri geldiğinde beraber büyüdükleri canciğer kardeşlik gitmiş yerine soğuk bir zelot kardeşliği ikame edilmişti. Bir buçuk yaşında ailesinden koparılan bir bebeğin, dokuz yaşında aile bildiği tek kişiden tekrar uzak düşmesi elbette onu da olumsuz etkilemişti ama öyle de olsa geri döndüğü zaman sıcak bir kucaklaşma gerekmez miydi? Yoksa birileri kulağına olumsuz şeyler mi doldurmuştu? Belki de kendisiyle irtibatını yok etmeye zorlanıyordu. Kitron, kimliğini araştırmaya işte tam o günlerde son vermişti. Kimliğine ulaşmak yerine Zara'ya ulaşmaktı artık hedefi. Birlikte ağladıkları gecelerin, birbirleriyle paylaştıkları sırların izinden gitmek... Nice geceler onun uyuması için kendisi uyumamış, nice öğünler onun doyması için kendisi aç kalmıştı. Bütün bunları hatırlamıyor olamazdı. Mamafih uzunca bir süre hatırlamasını bekledi, hatta çaba gösterdi. Ve maalesef iki yıl boyunca bunu başaramadı. Aralarında ortak operasyon ve başarıya dayalı kuru bir Zelot Kardeşliği'nden başka bağlarının kalmadığına hükmettiği gün her şeyi boş vermiş; bunun hesabını sormayı aklına koymuştu. Zara'yı kardeş gibi görmemeye başladığı o gün.

Artık bir kardeş olmayan Zara'ya ulaşma arzusunun gitgide bir tutkuya dönüşmesinde kendini suçlu bulmuyordu. Onu o derece çok seviyor ve özlüyordu çünkü. Hem yakınında,

hem ulaşılmaz biri olmasıysa çok kışkırtıcıydı. Paris'te bir akşam, yakınlaşma arzusunu bir kez daha açığa vurduğunda Zara'nın kendisine yine fırsat tanımayıp göğsündeki kardeşlik çiziğini göstermesi bardağı taşıran son damla olmuştu. Ve Tokyo'da geçen iki yıl...

İki yıl... Rollerin değiştiği, Kitron'un Zara'dan nefret derecesinde uzak kalırken Zara'nın suçu kendinde arayıp Kitron'a yakınlaşması gerektiğini düşündüğü iki yıl... Zelot Kardeşliği ve ardında çocukluk hatıraları... İyi günde ve kötü günde, tuz ekmek hakkı. Kitron'un Tokyo'ya kendisinden kaçmak için gittiğini anlayınca bu yakınlaşma arzusu daha da artmıştı. Artık her gün içinde büyüyen bir hasret vardı; kendisini devamlı kışkırtan bir hasret... Ve bir gün geldi, Kitron yeniden onun kalbini doldurdu. Dünyadaki yegâne dostu, arkadaşı, kardeşi, akrabası, annesi, babası, her şeyi olarak. Sonraki günler, haftalar ve aylar Kitron'dan uzak kalmanın dayanılmaz ıstırabıyla doldu. Sonuçta İstanbul onların karşılıklı duyarlık ve çekinceyle hareket ettikleri zamanlara şahit olacaktı. Her ikisi de buluttan nem kapacak bir süreçte olduklarının farkındaydılar. Birbirlerine karşı her sözden, her hareketten bir anlam çıkarmaları çok kolaydı. Tekrar yekdiğerine aile veya vatan olmak için benliklerini yenmek, kibirden vaz geçmek ve iki taraflı teslimiyet gerekiyordu. Gel gelelim hırçınlık, duyarlılık ve hassasiyetler buna maniydi. Kitron, tabancayı kavradığında bunun böyle devam edip gitmesinden korktu. Hasretle geçen iki yılı düşündü ve "15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nde onun yüzüne doya doya baksaydım keşke!" diye mırıldandı. Sonra da derhal sözünden döndü. "Yok, yok, hemen yumuşamamalısın!" Duyguları med-cezir hâlindeydi. Kalbi, "Eskiden Zara adı Kitron adıyla birlikte anılırdı, ne güzeldi" diye mutlu olurken dili ani bir kararın öfkesiyle bağırıyordu: "Şimdi yalnızca Kitron var! Zara'nın canı cehenneme!"

Tabancanın kabzasında onun avuçlarını hisseder gibi oldu. Zara'nın yüzü geldi gözünün önüne, bir küfür savurup

kendine kızdı. Zara söz konusu olunca hiçbir kararı birkaç dakikadan ziyade uygulamaya koyamamanın zaafıydı bu. "Acizlik!" Ve geçmişi, kimliği, ailesi hakkında bildiği hiçbir şeyi ona söylememek üzere ettiği yeminin zalimce olmadığına yeniden inandı. Bir zamanlar "Onunla bir aile olmak en büyük mutluluğum olacak" diye kurduğu hayali, "Önce aile olup sonra aile duygusunu elimden almak neymiş görsün!" şeklinde kine dönüştüren his dünyasını dengede tutmalıydı. Bunu ancak intikam hissini takip ederek yapabileceğine inandı ve elindeki silahı beline takarken bütün öfkesiyle homurdandı: "Seni fahişe; göğsümden ittirip 'Ama biz kardeşiz!' deyivermek her şeyi çözmeye yetmeyecek. Yapılması gerekeni elbette yaparım!"

Avucundaki notu yırtıp bilgisayarındaki özel Skype kurulumunu açtı. Takip edilemeyen ve görüşmelerin altmış saniye sonra kendiliğinden silindiği bir programı kendi elleriyle kurmuştu. Saatine baktı. On dakika sonra Yüce Efendi bilgisayarını açacaktı. Zelot'un bütün mensupları onun gece yarısından itibaren bir saat boyunca İsrail dışındaki çocuklarıyla görüştüğünü bilirdi. Durumunu rapor edecek olanlar, yardım isteyenler, bilgi verenler hep o saati beklerdi. İstanbul'da zaman Kudüs'e göre bir saat gerideydi ve Avrupa ülkelerindeyken Yüce Efendi'yle görüşmek fazla uykusuz kalmayı gerektirmiyordu.

Kitron anlatacaklarını zihninden tekrar geçirdi. Onun soracaklarını yahut merak edeceklerini bir bir düşündü. Yolculuğunun nasıl geçtiği, pasaport kontrolde sıkıntı çıkıp çıkmadığı, Zara'yı bulup bulmadığı, bulduysa Keiko'ya ait bilgilerle Arkeoloji Müzesi'ndeki tablet bilgilerini birleştirip birleştirmedikleri, birleştirdilerse hangi sonuca ulaştıkları, kaldığı yerin neresi olduğu gibi soruların cevaplarını sırasıyla hazırladı. Lakin Yüce Efendi Elazer ona bütün bunları sormak yerine dengesini bozacak bir cümle söyledi:

"Ah Kitron... Kitron, aslanım! Seninle nasıl çalışacağız! Zara, Grup Kardeşlik'in elinde!"

Kitron'un eli ayağına dolandı; ne yapacağını şaşırdı? Yüce Efendi ne demişti böyle? Olabilir miydi? Zara'yı daha birkaç saat evvel Türk Emniyet İstihbaratı'nın bir komiseri eşliğinde MİT binasına girerken görmemiş miydi? MİT onu Grup Kardeşlik'e teslim eder miydi? Uff!.. Demek araya CIA girmişti. "Yüce Baba Operasyonu" hakkında duyduklarının dezenformasyon için olmadığına inandı. Eğer Sam Amca Zara'yı teslim aldıysa Amerika bu mücadelenin neresindeydi? Yankeeler sahaya indilerse bunu resmi mi, gayriresmi mi yapmaktaydılar? Derhal Christopher ile görüşüp bu meseleyi sorması gerekecekti? Elini telefona attığı sırada durup afalladı: Yüce Efendi bu bilgiye nasıl ulaşmıştı? Kendisi ve Zara'dan başka İstanbul'da bir zelot olmadığına göre. Demek ki vardı! Eğer öyle ise bu kendi güvenilirliğinin de sorgulanması anlamına gelirdi. Yüce Efendi Zara'yı takip etmek için kendisine vazife verdiği gibi bir başka Zelot'u da kendisini kontrol etmek için görevlendirmiş olabilir miydi? "Mesela Chris?" CIA adına değil de Yüce Efendi için mi çalışıyordu? Zihni ihtimaller arasında hızla gidip geliyordu. Haham Elazer'in ekrana yansıyan bakışlarında bir donukluk vardı. Hayra yorulamayacak bir donukluk. Kekeledi:

"Hayır Yüce Efendi, MİT'in gözetiminde olduğunu..."

"Öyle mi zannediyorsun Kitron? Ah benim saf evladım!"

"Bugün kendisiyle görüştüm efendim. Kudüs'e dönmekten söz ettiğimde Türklerin Yüce Baba'nın şifresini çözmek üzere olduğunu ve bunu öğrenmek için MİT'e gitmesi gerektiğini, kendisiyle şimdilik irtibat kurmamamın yararlı olacağını söyledi. Biliyorsunuz, istediği zaman kaçıp gelir!"

"Harput Ağa'nın elindeyken mi?"

"Nasıl?!.. Bundan emin misiniz efendim?"

"Kitron, aslanım, sen hiç benim emin olmadığım bir şeyi söylediğimi duydun mu?"

"Ne yapmamı istiyorsunuz efendim?"

"Elbette onu sen düşüneceksin. Lakin ben sana başka havadisler de vereyim; ona göre davran. Kudüs'e gelmeni geciktirmen gerekebilir. Çünkü Yüce Kudüs Tapınağı'nın Sanhedrin heyetindeki yüce hahamlar Yüce Baba'nın doğduğu Ur kentinin Güney Mezopotamya'daki Ur olmadığına dair görüş birliğine vardılar. Araştırmalar böyle göstermiş. Dediklerine göre Yüce Baba Sümerlerin Ay Tanrısı Sin veya İanna'nın hükmündeki Ur kentinde yaşasaymış, Yunancaya tercümesi yapılan kadim Tevrat'ta Sümer ülkesinden ve Sümerlilerden bahsediliyor olurmuş. Tevrat'ta Sümerlere dair bir tek kelime edilmediğine göre Ay Tanrısı Sin'e adanmış olan başka bir Ur kentinden söz edilmeliymiş. Eğer mimar Sin-Ammar da böyle düşündüyse biz hazinemizi başka yerde aramalıyız."

"Nerde, efendim!"

"Urfa'da mesela... İbranice metindeki Ur-Kasdim'de."

"İyi ama efendim, Ur-Kasdim'in Urfa mı, yoksa Basra Körfezi'ndeki Kusa köyü mü olduğu henüz ispatlanamadı."

"Doğru, Kitron! Üniversitedeki tarihçiler öyle diyor. Ama aynı adamlar İbrahim'in yaşadığı yıllardan beş yüz sene kadar evvel Sami kahraman Sargon'un, Sümer kralı Urzababa'yı devirip kral olduğunu ve kızını Ur'daki Ay Tanrısı mabedine başrahibe yaptığını da söylüyorlar. Meğer Sargon, daha sonra sınırlarını Urfa, Diyarbakır ve Nemrut'a kadar genişletmiş. Ülkenin güneyi Sümer, Kuzeyi Akat diye çağrılmaya o vakit başlamış. Sargon, kuzeyde kendisini daha güçlü hissedebilmek için buraya da bir Ur şehri yapmış veya şehirlerden birini Ur olarak adlandırmış. O bölgelerde yaşayan Ugarit metinlerinde Harran bölgesinde Ur-a diye bir şehirden bahsediliyormuş. Kudüs İbrani Üniversitesi'ndeki bilim adamlarımız bu Ur-a'nın Ur-ha veya Urfa olmasını mümkün görüyorlar. Yunanların verdikleri Edessa ve Antiokhea isimlerini dışarıda tutarsak Antik Çağ'dan bu yana şehrin adı olan Urha, Ur-hai, er-Ruha, Roha, Kallurhoe, Orroe, Khurrai

gibi kelimeler hep Ur'a işaret ediyor. Göbeklitepe kazıları da gösteriyor ki bu bölgede eskiden beri bir inanç merkezi yer almaktaymış. Velhasıl İbrahim'in burada yetişmesi bana pek normalin dışında da gelmiyor."

"O hâlde İbrahim ateşe de burada atılmıştır efendim."

"Neden olmasın? Bulacağın şifreler bu görüşü doğrularsa işlerimiz biraz daha kolaylaşır, biliyorsun."

"Ne gibi bir kolaylık efendim?"

"Dünyanın Ortadoğu politikalarında değişiklikler olması gibi. Körfez Savaşı sırasında Bağdat Müzesi'nden götürülen tablet koleksiyonlarının hangi ülkede saklandığını bulmak gibi. Türkiye ile komşu ülkelerinden birini savaşa tutuşturup bölgeyi kontrol etmek ve bu sefer Şam ile Halep müzelerindeki eserlere başkalarından önce sahip olmak gibi. Bunu yapmak için de Amerikan Başkanı veya İngiltere Kraliçesi'nin, Fransa Başbakanı yahut Almanya Şansölyesi'nin, Rus Çarı veya Arap şeyhlerinin politikalarını değiştirecek lobi çalışmalarını yönetmek gibi... Daha sayayım mı?"

"Siyon ülküsü uğruna vaat edilmiş topraklarda yine terör, şiddet ve kan... Öyle mi efendim?"

"Bilakis Kitron, vaat edilmiş ülkemizin emniyeti ve Siyon ülküsü için Ortadoğu'da terör, şiddet ve kan... Kaç bin yıl dünyanın en güçlü devletlerine ev sahipliği yapmak yeterince mutluluktur Kitron, Ortadoğu bundan böyle biraz üzülse ne çıkar? Hem onların yeniden eski güçlerine kavuşmalarına müsaade edemeyiz değil mi? Üstelik de bölge ülkelerinin tamamı Müslümanlardan oluşurken."

"O hâlde yolun başını önce biz tutmalıyız Yüce Efendim!"

"Neden böyle dedin?"

"Harran yahut Harranu kelimesi çivi yazılı metinlerde yol anlamına geliyor da ondan efendim. Harran eski çağların bir kavşak noktası, Fırat ile Dicle'nin arasında Medler, Sabiiler, Kargamış ile Ninova..."

"Müslümanlara göre de Tufan'dan sonra yeryüzünde ilk kurulan şehir! Şimdi yerinde yeller esiyor. Esmeye devam etsin ve zinhâr yeniden uyanmasın!"

"Yüce Baba uyansın!"

"Bunun için önce Zara'yı uyandırmalısın. Kitron, aslan evladım! Güle güle!"

XV

Yirmi beş dakika sonra
İstanbul, Cihangir, 2 Haziran, 23.35

Yeni yatmıştı. Telefonu çaldı. Gecenin yarısında bilinmeyen bir numara. Çok rahatsız edici. Densizin biri yanlış tuşlamış olmalı. Telefonu kulağına yaklaştırıp homurtulu bir sesle "Alooo!" dedi. Yanlış numara ise küfretmekti niyeti. O da ne? Emir kipinde konuşan tanıdık bir ses. Evet, Süslü bu. Hemen yatağından doğruldu. Eşi uyanmasın diye yan odaya geçti ve kısa bir görüşme yaptı: "Tamam efendim, anlaşıldı efendim, hallederim efendim..." Görüşmesi bitince önce birkaç dakika sükûnetle durumu değerlendirdi: "Hımm... Evet... Ordan... Değilse.... Diğerini de... Tamam..." Giyinmeye başladığında yaptığı planın ilk adımı için Kevin'ı aradı:

"Pekâlâ Kevin, Cihangir'deki kliniğe gidin. Sizi İngilizce bilen cüce bir hekim karşılayacaktır. Ben şimdi arar, hastamız için özel odayı hazırlamasını söylerim. Sen hastanın başında ol. Arkadaşını da sav."

Kevin, Harput Ağa'nın talimatını alıp telefonu kapattığında Levent'teki CIA'e ait konağın –elbette buranın CIA'e ait olduğu gizleniyordu– bahçe kapısındaydılar. Kapıcıya kimlik

gösterip içeri girmek üzere araçtan indiklerinde Christopher "Sabah görüşürüz, tamam mı?" diyerek ayrılmak istediğini bildirdi. Kevin onu başından savmak için bahaneler uydurmak zorunda kalmamanın sevinciyle "Pekâlâ!" dedi. Mutlaka aklından başka hesaplar geçiyordu. Sağ elinin parmakları golf topunu yuvarlamaya başladığına göre... Onun sokak başında gözden kayboluşunu bekledi ve köşeyi döner dönmez kapıcıya kimlik göstermek yerine şoföre talimat verdi:

"Kır direksiyonu, doğru Cihangir'e! Acele et!"

Yol boyunca "Acaba Harput Ağa'ya itaatle iyi mi yaptım?" sorusunu kendisine birkaç kez sordu. Belki de emri doğrulatmalı, Süslü'yü aramalıydı. Ama adam çok kesin konuşmuştu. Bayan Stone'dan talimat almasa böyle davranamazdı. Belki de Bayan Stone hâlâ kendisini sınıyordu, ne de olsa bu ilk göreviydi. Sonunda yapması gereken şey neyse onu yapmaya karar verdi. Aldığı emirleri sorgulamak, görüşlerini paylaşmak veya emri reddetmek bu mesleğin ruhunda yoktu. Daha ilk derste kendisine bu fikir dikte edilmiş ve "Sorgulama yanlısıysanız şimdi bu kapıdan çıkıp gidin ve asla bir daha ajan olma hayali kurmayın!" denilmişti. Hatta kıdemli ajanlardan biri daha da ileri gidip casusluğun bir ihanet mesleği olduğunu, bu yolda vicdandan kaynaklanan sorulara bile yer olmadığını dillendirmiş, genç adayların tepkisini bile çekmişti. "İnşallah o adamı haklı çıkaracak görevler yapmam!"

Zara arka koltukta ellerini uyuşturan plastik bağdan kurtulmanın çarelerini arıyor, hiç olmazsa gözlerindeki bandajı açmaya çalışıyordu. Telefon talimatlarından ve aracın savruntulu manevralarından bir şeylerin kötüye gitmekte olduğu hissine kapıldı. Christopher'ın sesini duymaz olmuştu; araçtan inmiş miydi? Yol uzuyordu. Demek CIA köşküne götürülmüyordu. "İyi ama nereye?"

Zara, sorularından Nişantaşı'ndaki kliniğin üçüncü bodrum katında, beyaz duvarlarından yansıyan parlak ışıkların uzun zamandır bağlı bulunan gözlerini kamaştırdığında kur-

tulabildi. Buz gibi bir odaydı burası; titreten, kanları donduracak cinsten. Güçlü kollar kendisini bir sedyeye sımsıkı bağladıklarında bir felakete doğru sürüklendiğini düşündü. Bedenini kıpırdatamıyordu artık. Kevin ağzının bandajını açtığında önce derin bir nefes aldı ve sonra avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. Faydası olmayacağını bile bile. Başını yavaş yavaş çevirip etrafına bakındı. Paravanla ayrılmış tomografi ve MR cihazları yanında bazı tıbbi aletler ve rafta ilaçlar gördü. Kendisini neyin beklediğini kestirmeye çalıştı. Hemen sağ yanında bio-feedback aleti duruyordu. Sorgulama sırasında aşırı saldırganlaşan bir ajanı sakinleştirmek üzere onu bir defa kullanmıştı. Yüzü, psikokinezi ile adından söz ettiren İsrailli şovmen Uri Geller'in gençliğini andıran bir doktor, tezgâhın üzerine iki kutu sodium pentothal, bir kutu ketamin koymuş, şırınga hazırlıyordu. Bu iğnenin tesirinde kalanların sorulara yalan cevap veremeyeceklerini düşünüyor olmalıydı. Gülümsedi: "Çok geri teknoloji!" Adamın çalıştığı tezgâha yeniden baktığında sırtındaki kamburunu fark etti. Üstelik cüceydi de. Az evvel onu tezgâhta oturuyor zannettiği için kendine güldü. Adamın elinde çeşitli psikomotor ilaçlar ve antidepresanlar yer değiştirip duruyordu. Elektronik sibernetik veya briantech uzmanı birisiyle karşı karşıya olmalıydı? Bununla kolay baş edebilirdi. Cüce doktora baktı, burun spreyi depoluyordu. Evet, içine mutlaka oksitosin hormonu içeren bir madde koymuştu. Karşısındaki insana güvenmeyi sağlayan ve kendisinin emniyette olduğunu hissettiren oksitosin, beynin iki bölgesini etkileyip anıları önce paylaşma isteği uyandırıyor, sonra unutmayı sağlıyordu. Ve işte MI6'nın sık kullandığı soğuk savaş teknolojisinden kalma LSD tüpleri. Yine gülümsedi. Kendini az sonra halüsinasyonlar ve renkli düşüncelerin etkisinde önüne geçilmez kahkahalar atarken hayal etti. "Gelsin bakalım!" Bu cüce doktor 21. yüzyıl teknolojisinde zihin okumanın daha da kolaylaşmış metotlarını bilmiyor olmalıydı. Üstelik bunun karşı önlemleri

de hayli gelişmiş durumdaydı. Şimdi bu zavallıya daha geçen yıl Ortadoğu'da bir KGB ajanıyla birlikte sekiz üst düzey askerin beyin yıkama işlemini başarıyla gerçekleştirdiğini, üç adet tepe yöneticinin de bilinçaltlarını dış etkilere karşı korumaya aldığını söylese inanmazdı elbette. "Birisi bu adama kliniğinde mevcut bütün yöntemlerin artık eskidiğini söylemeli" diye düşündü. Geri adamlar, şimdi zihnini tarayacaklar, bazı psikotronik yöntemlerle Arkeoloji Müzesi'ndeki tablette okuduklarını öğrenmeye çalışacaklar, belki tablet haricinde konuyla alakalı bilgileri yoklayacaklardı. Ve işte önlemleri hazırdı. Kendine telkine başladı: "Diskten kesinlikle söz etmemem gerekiyor!"

Diski unutmak zorundaydı. Kopyadaki her şeyi anlatmak üzere dili çözülse bile disk kelimesi asla telaffuz edilmeyecekti. İyi ki arka yüzündeki şekilleri görmemiş, üzerinde yazılanların hepsini okuyamamıştı. İnsan bildiği bir şeyi –bir ihtimal– söyleyebilirdi ama bilinmeyen bir şey ebediyen saklanmış sayılırdı. İçi rahattı. Beyin okuma yöntemlerine ilişkin en yeni teknolojiyi Kudüs JRS, Bi'r-Şeba BEV ve Masada MTZ havalimanlarına bir güvenlik sistem olarak kurması yalnızca üç haftasını almıştı. Şüpheli davranan insanlar artık özel kameralar, ısı ölçerler ve çipli biniş kartlarıyla takip sistemine dâhil oluveriyordu. Yetkililerin havaalanında şüpheli gördükleri kişiye "Terörist misin?" yahut "Patlayıcıya dönüşebilecek madde taşıyor musun?" gibi bir soru yöneltmesi yeterliydi. Makine o sırada şüphelinin vücut ısısını ölçüyor ve beyin dalgalarındaki ani değişmelerde yakayı ele vermesini sağlıyordu. Buradaki hareket noktası bir teröristin ölmekten çok görevini başaramamaktan korkmasıydı. Ve şimdi aynı korkuyu kendisinin de hissetmeye başladığını bilinçaltı devamlı inkâr ediyordu.

Odadaki sükûneti tanıdık bir ses bozdu:

"Tekrar karşılaşmamız çok çabuk oldu küçük hanım!"

Zara dilini yutayazdı. Yutkundu. Konuşan Harput Ağa'ydı ve yanında da araştırmacı Melissa duruyordu. Onları dün Arkeoloji Müzesi'nde bırakmıştı. Peki ama şimdi burada ne işleri vardı ki? Yoksa MİT bu ikisini tabletle ilgili olarak şahit mi göstermişti. Ama hayır, şu anda CIA ajanlarının elindeydi. Yoksa değil miydi? Bu ikisinin konuyla alakası özel bir iş ilişkisi olabilir miydi? "İmkânsız! Biri hademe, diğeri doktora öğrencisi!" Ancak şahit olduğu cümleler bunun aksini düşünmesi için yeterli oldu:

"Her şey hazır mı doktor?"

"Evet efendimiz, emrettiğiniz gibi!"

Zara doğru duyduğundan emin olmak istedi. Bir doktor, müze hademesine "Efendimiz!" diye hitap ediyorsa burada bir devletin gizli servisinden değil, o servisi kendisine sığınak yapmış tehlikeli bir örgütlenmeden söz edilebilirdi. Peki ama Chris neredeydi? Onu CIA'e yerleştirmek için Yüce Efendi neler çekmişti. Onun yerine akademik araştırmalar için müzede bulunan Fransız vatandaşı Melissa'ya baktı. Harput Ağa'ya hizmette kusur etmediğini görünce örgüt fikrinden tamamen emin oldu. Müzeye ilk geldiği gün Melissa ile tanışmış, o da kendisine Harput Ağa'dan söz ederek yardımlarını görebileceğini söylemiş, hatta laf arasında onun Türk yöneticilere karşı güvenirliğini ispatlamak üzere birkaç nesil İstanbullu bir Ermeni ailesinden olduğunu anlatmıştı. Evet, şimdi hatırlıyordu, "Dediklerine göre tıp eğitimi almış ama hiç doktorluk yapmamış!" notunu da eklemişti. Hatta bu bilgiyi Christopher'a sorduğunda "Yok öyle bir şey; uydurmuşlar!" diye geçiştirmişti, alçak herif. İçinden Christopher'a lanetler yağdırdı. Neden şimdi yanında değildi? Kitron'un olanlardan haberi yoktu ama Christopher kendisini buradan çıkarmak yerine ne haltlar karıştırıyordu? "Öldüreceğim seni alçak herif!"

Sedyedeki bekleyiş uzadıkça "Diskten kesinlikle söz etmemem gerekiyor!" telkinini tekrar edip durdu. Yine de kendisine soracağı sorular vardı. Söz gelimi, Harput Ağa denen şu

azmanın tıp eğitimi aldığı hâlde bir müzede depo memurluğu yapmasının sebebini neden sorgulamamıştı? "Büyük hata!" Adamın nesiller boyu bir şehrin yerlisi oluşuna gıpta edeceğine, "Bir doktor neden hademe görevi yapar?" diye sorması gerekmez miydi? Galiba kendi kayıp geçmişine göre bir şehirde nesiller boyu yaşamanın aile fertleri için ne büyük bir bahtiyarlık sayılabileceğinin cazibesine kapılmış, o sarhoşlukla öteki ayrıntıyı atlayıvermişti. Peki ama kimdi bu adam? Yahut kim olabilirdi? Melissa'ya emirler verebildiğine göre Fransız istihbaratından mıydı? Öte yandan, doktor ona "Efendimiz!" demişti. Bu hitap sanki mistik bir örgütün jargonuna uyuyordu, bir gizli servisin değil. Bu durumda CIA ajanı da olamazdı. O hâlde kendisini MİT'in elinden CIA adına kim teslim almıştı? Ah, keşke Kitron'un kaçış teklifini kabul etseydi veya şimdi ona bir haber ulaştırabilseydi. "Lanet olsun sana Chris, nerelerdesin?" Başucunda ilaçlar hazırlayıp kablolarla uğraşan bu adamlarla başa çıkması zor olacaktı anlaşılan. Elleri ve ayakları sedyeye sabitlenmiş durumdaydı ve bundan kurtuluşu da olmadığını biliyordu. Yine de içinden bu adamlara bilgi vermemeyi, işkencecisine zihnen işkence etmeyi aklına koydu. "Diskten kesinlikle söz etmemem gerekiyor!" Göğsüne elektrot kablolarını bağlamak için gömleğinin düğmelerini açmaya başlayan cüce doktora laf attı:

"Mutlu bir gece geçirmek istiyorsan düğmelerimle birlikte ellerimi de çözmelisin doktor!"

Adam, sağ kaşındaki seğirmeler ve çenesindeki bariz tik dışında bir tek kelime etmedi, yüzünde hiçbir jest de belirmedi. Sanki konuşmasına izin verilmeyen bir mahkûm gibi öylece, kendi âleminde işini yaptı. Cümlesinin karşılığı ise Harput Ağa'dan geldi:

"Mutluluğun zevki paylaşılarak çıkar küçüğüm, lakin üzüntü tek başına yaşanır. Seninle zevkleri paylaşmayı üzüntü çektirmeye tercih ederim elbette. İleride cesaretinin methini mi yapmak istersin, korkuya direncinin ağıtını mı yak-

mak; karar senin! Unutma hayatın uzunluğu genişliğinden daha değerlidir."

"Bence tam tersi Harput Ağa, tam tersi... İnsan cesaret sayesinde korkuya hükmedebilir, korkuya direnebilir ve hayatın genişliğini uzunluğundan değerli görmeyi başarabilir."

"Sen daha evvelki ikazımı unutmuşsun belli ki küçüğüm. Tekrar hatırlatayım ve hiç unutma; nefesler, ecele doğru atılan adımlardır."

Cüce doktor bu konuşmalara hiç kulak asmıyor, işini yapıyordu. Kaşındaki seğirme ve çenesinde tiklerle. Ne Zara'nın çıplak göğüsleri, ne duyduğu trajik sözler onu etkilemişti. Hatta zaman zaman utanma hissiyle gözlerini Zara'dan kaçırdığı bile oldu. Adamın dış görünüşü, çocukluğunda paranormal bir etkiye maruz kalmış gibiydi. Tikleri sonradan belirmiş olmalıydı. Benzi, psişik fenomenler ve psikokinezi arasında boğulmuş da kendisiyle telepati yoluyla iletişim kurmuş gibi ruhsuz ve solgundu. Almanların Cermen Tarikatı mensupları, *Moral Reammement* denilen Yeniden Donanım Derneği üyesi veya okültist Thule Örgütü hizmetkârlarını andırıyordu. Bir an için onu postmodern romanların Orta Çağ dekorlarından birinin içinde hayal etti. Bin kişilik sütunlu bir salonda, kızıl cübbeleriyle gezinen, koşuşturan veya kollarını kavuşturmuş bekleyen yaşlı kardinallerin arasında.

Ve işte ilk şırınganın iğnesi damarına girmişti. Mırıldanmaya başladı:

"Uyan ey Siyon, uyan; kudretini kuşan
Ey Yeruşalim, kutsal kent, güzel elbiselerini giy
Çünkü sünnetsizlerle murdarlar
Kapılarından asla içeri girmeyecek artık
Üzerindeki tozu silk
Kalk ey Yeruşalim, tahtına otur
Boynundaki zinciri çöz
Ey Siyon, tutsak kız..."

"Değil Yeşeya'dan pasajlar mırıldanmak, Tevrat'ı hatmetsen de dilin çözülecek sevgili küçüğüm. Başına gelecekleri düşünürsek kendini de bizi de yormayacak kadar akıllı davransan iyi edersin. İstediğim çok basit bir sorunun cevabı: Tablette Yüce Baba'yla ilgili ne yazıyordu?"

"Diskten kesinlikle söz etmemem gerekiyor."

"Onu tahrip etmeden evvel okumayı neden denemedin?"

"Tahrip mi? Ah, sevgili küçüğüm, ben yüksek tarih bilinci olan biriyim; mesleğimden ayrılma pahasına kırk yıldır bekçiliğini yaptığım kutsal bir emaneti tahrip edebileceğimi nasıl düşünürsün? Ama şimdi sana yaşatacağım acılar bile, tableti toz toprak olmuş görünce hissettiğim acıya göre bir hiç kalır."

"O hâlde tableti kim tahrip etti?"

Zara bu soruyu sorduğu anda Harput Ağa'nın elindeki neşter bir samuray kılıcı keskinliğiyle Melissa'nın boynunu yırtıp geçti. O dev cüsseli ve yaşlı adamdan böyle çevik bir hamle beklemek imkânsızdı. Zara titredi. Melissa'nın bedeni doktorun önlüğüne kanlar fışkırtarak yavaş yavaş dizlerinin üzerine çöktü, bir emri uygulayan itaatkâr çocuklar misali. Eliyle boğazını tutmayı bile düşünmediği belliydi. Sanki yaşayacağı o sahne normalmiş veya olacaklara hazırlıklıymış gibi. Bir an küçük bir hırıltı çıkardı. Kan oluk oluk bağrına yayılıyordu. Buz gibi odada sıcak kanın buharları yükseldi. Harput Ağa'ya dehşetle bakan gözleri yavaşça kapandı ve dizlerinin üzerinde birkaç saniye bekleyen cesedi sırt üstü devrildi.

"Birisine bir görev veriyorsun, sevgili küçüğüm, hatalı yapıyor. Sence böylelerinin yaşamaya hakkı var mıdır?"

Zara, dehşet içindeydi, Harput Ağa'nın ruhundaki canavar dışarı çıkmıştı. Neşteri vurduğu yere bakarak onun iyi bir cerrah olduğuna yemin edebilir veya anatomi bilgisinin yüksekliğine dair bahislere tutuşabilirdi. İyi ama Melissa hangi hatası yüzünden ölmeyi hak etmişti? Tableti tahrip mi,

yoksa kendisinin kopyayla birlikte müzeden çıkıp gitmesine göz yumması mı? Eğer tableti Melissa tahrip etmişse, müze çıkışında da peşinden gelmesi gerekirdi, kopyayı ele geçireceğinden emin olarak. Belki de gelmişti ama turizm polisinin işe karışması planlarını bozmuştu. Eğer tahminleri doğruysa kız emredileni yapmak yerine gelip Harput Ağa'ya "İşte kopya, başka hiç kimse ele geçiremez, çünkü aslını yok ettim!" gibi bir işgüzarlık gösterme fırsatı bulamadığı için böylesine korkunç bir ölümü hak etmiş olmalıydı. Gizli servislerde ilk öğretilen şey, hiç kimsenin, ama hiç kimsenin kendisine emredilenin haricinde bir şeyi yapmaya yetkili olmadığıydı ve Melissa bunu unutmanın bedelini ödemişti. Oysa kendisi müzeden çıktıktan sonra tahrip etmek yerine tableti yeniden kopyalayabilir, Harput Ağa'nın himayesinde bunu pekâlâ kolayca da başarırdı. Milletlerin peşinde koştuğu çok değerli bir belgeyi sırf kendi kafasına göre davranıp kopyalamadan tahrip etmek, evet, işte bu, ölüme davetiye çıkarmak olmalıydı. Harput Ağa'nın sözünü ettiği yüksek tarih bilinci bunu gerektirirdi. Hele de binlerce yıldır birilerinin gelip okumasını beklediği bir müzede onun kırk yıldır bekçiliğini yapmışsa.

Cüce doktor önlüğüne sıçrayan kanları temizlemeye çalışırken tikleri daha da artmıştı. Kefen ve ceset torbası getirdi. Kevin'a baktı. Omzundaki sargıya rağmen tek koluyla kendisine yardımcı olmasını rica etti. Birlikte Melissa'nın cansız bedenini önce soyup sonra beyaz bir çarşafa sardılar. Cüce bu işleri iyi biliyordu. Usulüne uygun biçimde torbaya yerleştirip fermuarını çekti. Sonra da sürükleye sürükleye kapının kenarına götürüp bıraktı. Bekledi. Son bir kez Harput Ağa'ya bakıp çıktı.

Harput Ağa ve Kevin sedyedeki kurbana şırınga ettikleri sodium pentothal ve ketaminin etkisini göstermesini beklerken Zara'nın gözleri yeniden Christopher'ı aradı, bir köşeden çıkıp geleceğini umut ederek. Ağzını bantlarken kendisini koruyacağına, merak etmemesi gerektiğine dair çimdik atmıştı

madem, şimdi gelip kurtarması gerekiyordu. Tekrar, tekrar çevresine ve kapıya bakındı. I-ıh!.. "Acaba başına bir şey mi geldi? Kevin onu öldürdü mü?" Evet, evet... Düşündüğü gibi olabilirdi. Yoksa kendisini böyle terk etmezdi. Gizli bir zelotun ilk vazifesi her şartta kardeşini kontrol etmek ve görevin başarılmasını sağlayıcı kolaylaştırmaları yapmaktı. Yüce Efendi onu Tokyo'dan İstanbul'a gönderirken Kitron'un yapması gerekeni yapacağını düşünmüş olmalıydı. Kitron asla kardeşini yüzüstü bırakmazdı. "Ah Chris! Sağsan ve seni elime geçirirsem!.." Sonra birden zihninde elektriklenmeler gelip gitti. Üşümenin getirdiği bir titreme mi, damarına enjekte edilen ilacın etkisi miydi, yoksa düşündüğü gerçeğin şoku mu, anlayamadı. Christopher'ın bir zelot olduğunu Kitron henüz bilmiyordu. Yüce Efendi her ikisini de Tokyo'da aynı göreve gönderirken sanki birini diğerine kontrol ettirmek istediği için böyle davranmıştı. "Yoksa Chris," dedi içinden ve zihninden kovmaya çalıştığı fikri düşündü, "içine sızdığı örgütün üyesi mi oldu? Belki de başından beri hiç zelot olmamıştı?" Bu cümleden sonra zihnini yokladı. Onun para aşkını, zenginlik hırsını, kadın düşkünlüğünü, Keiko isimli Japon kızının sevgilisini oynarken kaç kadınla düşüp kalktığının ta İstanbullarda dedikodu konusu olduğunu vs. düşündü ve başını umutsuzca iki yana sallayıp mırıldandı: "Chris, seni CIA çomarı, top çeviren o parmaklarını tek tek ezmezsem..."

Harput Ağa ameliyat ekipmanının bulunduğu bir sehpayı yanına çekerek sedyeye bitişik sandalyeye oturdu. Zara'nın göğsündeki elektrotların doğru sabitlendiğini kontrol edip sedyenin altındaki bir düğmeye bastı. Tavandan Zara'nın üzerine doğru bir kablo sarkmaya başladı. Ucunda bir torba vardı. Kevin torbayı açarken Zara görmemek için başını çevirdi. Pentatholün etkisiyle olsa gerek kendini çok durağan hissetti. "Diskten kesinlikle söz etmemem gerekiyor!" Harput Ağa gözü hizasında sarkan iğneler, balık oltaları ve kablolara baktı. Birkaçını diğerlerinden ayırdı. Zara'ya "Bak küçüğüm,

bak," dedi. "Bunların her biri az sonra bedenine saplanıp elektrik dalgaları yaymaya başlayacak." Zara tekrar başını çevirdi. Gözünü yummuş mırıldanıyor, Kutsal Kitap'tan neşidelerin birine diğerini ekliyordu. Harput Ağa eliyle onun başını düzeltip sabitledi ve yanağını okşarken babacan bir ses tonuyla anlattı:

"Başlıyoruz, sevgili küçüğüm, sana bütün babalık şefkatimi göstereceğim. Biliyorsun şefkat bir lisandır ki sağır da duyabilir, kör de görebilir. Ve yine biliyorsun, şefkatsizlik öyle bir anlatımdır ki duyanları sağır, görenleri kör eder. Şefkatsizlikle canını yakmaya şu minik yüreğim dayanmayacak... Ne dersin, tableti konuşalım mı; İbrahim'in şifresini?"

Zara "İbrahim'in şifresi" ifadesinden sonra daha da korktu. Bu adam İstanbul'da olup biten gelişmeleri biliyor ve kontrol ediyor olmalıydı. Tablet, Asur metinleri vs. iyi de o doğrudan konuya giriyor, "İbrahim'in şifresi" diyordu. İçinden karar verdi; şimdilik itaat edermiş gibi davranacak ve zihnini olup bitene tamamen kapatacaktı. Hayır, bu adama teslim olmayacaktı. "Sakın acında kaybolma," dedi kendine, "ve bil ki Zara, çekeceğin bu acı bir gün dermanın olacak, kalbin bir gün seni hakikate götürecek ve ruhun o gün gerçek sevgiliyle tanışacak. Ne olursa olsun diski anmak yok! Sen başarırsın!"

Hipnoza maruz kalmamak için gözlerini yumdu. Kulağına hızla çalışan bir motor sesi gelmeye başladı. Bir dişçi koltuğunda gibi. Beyninin içine dolan sesin alçalıp yükselişi daha bir dakika geçmeden gök gürültüsünü andırırcasına yükseliverdi. Tıbbi bir delici veya aşındırıcı çarkın bir matkabı döndürdüğünü anladı. Harput Ağa da bunu doğruladı:

"Gök gürültüsü iyidir, küçüğüm, gök gürültüsü korkutur, fakat asıl işi yapan yıldırımdır. Bedenine girecek yıldırımdan evvel sana son bir şans vereyim; şimdi yapmayacağın bir şeye mi, yoksa yaptığın bir şeye mi ileride pişman olmak istersin? Düşün!"

Zara cevap vermedi. Yalnızca dişini sıkıp kendini dış dünyaya kapatmayı denedi ve içinden İbranice Tevrat'ı mırıldanmayı sürdürdü. Nehemya'dan, Tekvin'den ve Yeşu'dan okuyor, zihnini o sedyeden kurtarmaya çalışıyordu; tıpkı mırıldandığı cümlelerin içinde, Hz. Musa'nın yakınında, Kızıldeniz kıyısındaymış gibi:

"Ey Rab! Sen o İlah'sın ki Abram'ı seçtin ve onu Keldanilerin Ur şehrinden çıkardın ve onun adını Abraham koydun."

Kevin yukarıdan sarkan iki iğneyi göz kapaklarına batırıp çektirerek görmesini sağladığında, gözleri bir boşluğa bakmaya başladı. İbrahim'in alevleri arasından sonsuzluğa açılan bir dehliz gibi. Artık mırıldandığı kelimelerin oradan ötelere gittiğini hissediyor, sedyedeki hiçbir şeyi duymuyordu:

"İsrail'in İlah'ı Rab'bı böyle diyor: İbrahim'in babası Nahor'un babası Terah atalarıyla eski zamanda ırmağın öte tarafında otururlardı ve başka ilahlara kulluk ederlerdi. Ve atanız Abraham'ı ırmağın öte tarafından aldım ve onu bütün Kenan diyarında yürüttüm ve zürriyetini çoğalttım ve kendisine İshak'ı verdim."

Harput Ağa damarındaki turnikeye bir şırınga daha batırdı. Zara'nın zihni bir kere daha dalgalandı. Üşümesi durmuş gibiydi. İç telkinlerine devam etti:

"Sakın teslim olma! Disk yok!"

"Sevgili küçüğüm, şefkatimi ve sabrımı zorlamayacaksın umarım! Haydi. İbrahim diyorduk!"

Zara İbranice devam etti:

"Ve Rab Abram'a dedi: Memleketinden, akrabanın yanından ve babanın evinden sana göstereceğim memlekete git. Seni büyük millet edeceğim. Seni mübarek kılacağım, senin adını büyük edeceğim ve bereketli ol. Ve seni mübarek kılanları mübarek kılacağım ve sana lanet

edenlere lanet edeceğim ve yeryüzünün bütün kabileleri sende mübarek olacaktır. (...) Ve artık adın Abram çağrılmayacak, fakat adın Abraham olacak, çünkü seni birçok milletin babası ettim."

"Zaaraaaa!.."

Bu isim onlarca kez haykırılıp kliniğin duvarlarını yaladı, şiddetli tokat sesleri onlarca kez odayı doldurdu. Zara'nın yüzü morarasıya, kaşı yarılasıya kadar. Bayılıp ayılarak geçen birkaç saat içinde, bedeninde balık oltalarının girmediği el ayası kadar bölge ve kanamayan bir yara kalmamıştı. O kadar ki, elektrik şoklarının derisinde oluşturduğu büzüşmeler ve benekleri görenler bir dövmeciden yeni çıktığını söyleyebilirlerdi.

Harput Ağa çok sistemli çalışıyordu. İşin başında psikomotor ilaçlar ve elektronik sibernetik yöntemlerle onu çözmeyi denedi. Bu yolla konuşturduğu insanları hatırladı. En fazla dayanan yarım saat direnmişti. Yarım saati aşanlara oksitosin koklatır ve dilleri çözülürdü. Zara'nın hiçbirine benzemediğini görmek onu yeterinden fazla öfkelendirdi. Herkesi bülbüle çeviren LSD bile bu kıza etki etmemişti. Önce bütün bu teknolojilere karşı bedeninde onu koruyan bir kimyasal olduğundan şüphelendi. Kanını inceledi, bir şey bulamadı. Telepatik yöntemleri ve zihin kontrolünü bir kenara bırakıp işkence ve acıya yönelmesi işte o vakit başladı. Sonraki bir saatte bayılmalar başladı ve her defasında hâlsiz bedeni olta iğneleriyle yeniden uyarılıp kendine gelmesi sağlandı. Üç kez de ıslatılarak işlem tekrarı yapıldı. Zara cevap vermedikçe Harput Ağa'nın işkence yöntemi sınır tanımayan bir vahşete dönüştü ve Kevin iki kez öğürmeye koştu. Aldığı eğitimler içinde şiddetin dozu hiç bu kadar arttırılmamıştı. Bir kadında acı eşiğinin ne derece yüksek olabileceğini ve çözülemeyeceğini ilk defa görüyordu. Bu kız işkenceden korunmaya dair özel bir şeye sahip olmalıydı, kendi bilmediği

ve hiç öğrenmediği bir şey. O şey her ne ise Harput Ağa'yı öfkelendirdikçe öfkelendirdi ve Zara hiç çığlık atmadan işkencenin her çeşidine direndi. Bir müddet sonra bedeninde tuzlanmadık yara, çekilmedik sinir ucu, incitilmedik kemik kalmadı ve Harput Ağa'nın elinde en son gördüğü şey bir kilise buhurdanı oldu. İçinde odayı ıtırlandıracak buhurlar yerine erimiş kurşun ve katran bulunduğunu ise hiç bilmedi. Adam kurşunu yaralar üzerine pagan bir ayin mehabetiyle damla damla akıtırken dermansız bedeninin çırpınmayı bırakıp küçük titremelere geçtiğinin ise artık önemi yoktu. Yalnızca Kevin, ölüm eşiğindeki baygın bir bedenin erimiş kurşunlar derisine yapışmasın diye şok hızıyla titreyişini ve kurşunların topak topak dökülüşünü hayretle ve acısını kendi bedeninde duyarak izledi. Harput Ağa'nın vahşeti kadar kurşunların yuvarlanarak aktığı yerlerde oluşan mor çizgiler de içini bulandırıp başını döndürüyordu. Bir ara omzunda bir kızıllık fark etti. İşkence esnasında yarası incinmiş ve deşilmiş olmalıydı. Hafif bir sızı duydu. Sonra da sedyedeki bedenin artık yapılanlara tepki vermediğini fark etti. İnanamadı. Onu ölümüne direndiren ve çözülmesini önleyen şey şu mırıldanıp durduğu kutsal metinler olamazdı. Mossad yeni bir yöntem mi icad etmişti? "Öl ama konuşma!" Yoksa şimdi bu kızın, yüzünde donuk bir gülümsemeyle öylece yatması başka nasıl izah edilebilirdi? En nihayetinde sakin ve huzurlu... Monitörün sinyalleri artık zikzaklar çizmiyordu. Harput Ağa'ya baktı. Çıldırmış olmalıydı. Dört saatin sonunda, bütün yorgunluğuna rağmen sedyedeki hareketsiz bedenin hâlâ kendisine cevap vereceğini düşünüyor ve yeni bir şırınga hazırlıyordu. Bu sadistlikti. Kevin sesini yükseltti:

"Size cevap veremez artık, görmüyor musunuz?"

"Verecek... Bildiklerini anlatacak..."

Kevin, Zara'nın hareketsiz bedenindeki elektrotları çıkarırken öfkesini en yüksek perdeden dışa vurdu. Sesi artık bir umutsuzluğu dillendiriyordu:

"Siz bir ölünün konuşamayacağını bile unutmuşsunuz mutlaka. Yaptıklarınızı amirlerime rapor edeceğimi biliniz!"

Harput Ağa bu tehdide alaylı biçimde gülümsedi ve "İstediğini yap!" der gibi kollarını açıp omuzlarını kaldırarak sedyenin başından ayrıldı. Kızı konuşturamamıştı. Umutsuzluğu had safhadaydı. Resüsitasyon yapması da bir şeyi değiştirmeyecekti. Homurdanarak odadan çıktı:

"Buraları temizle. Melissa'yı ve bu Yahudi fahişesini emniyetli bir yere bocalayıp bana rapor et!"

"Her ikisinin de gitmesi gereken en emniyetli yerin birer mezar olduğunu rapor ediyorum."

Kevin klinikte yalnız kalınca önce öfkesini yatıştıracak birkaç dakika geçmesini bekledi. Sonra yapması gerekenleri sıraya koydu. Neyin nerede olduğunu bilmiyordu. Önce bir ceset torbası aradı. Bulamayınca Melissa'nın cesedinin beyaz çarşafla kefenli olduğunu hatırladı. Yani torbasını alabilirdi. Ama yine de Cüce doktorun torbaları nereye koyduğunu kestirmeye çalıştı. I-ıh!.. Bu ortam dengesini bozmuştu. Bu derece şiddet arasında sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu. Sonunda yaralı omzuna rağmen Melissa'yı torbasından çıkardı. Zara'ya baktı. Yırtılan, parçalanan giysileri kan içindeydi. Acıdı. Genç bir kızın öte tarafa böyle sefil gitmemesi gerektiğini düşündü ve önce üzerindeki telleri ve oltaları, sonra da elbiselerini çıkarıp bedenindeki kanları, çürük dolu yaraları temiz bezlerle birer birer sildi, torbanın içine öylece yerleştirdi. Çıplak ama temiz. Gözünden son bir damla yaşın yanağına süzüldüğünü fark edemeden.

İşini bitirince önce durup bir nefes aldı. Sakin düşünmeliydi. Telefonunu açıp Yandex'ten kliniğe yakın bir hastane buldu: Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi. Bekleyecekti. Bir saat kadar kestirse iyi olurdu. Gözü Zara'nın ceset torbasında, öylece uyuyakaldı; gözleri açık olarak.

Sıçrayarak kendine geldiğinde cüce doktor kapıdan giriyordu. Saat yedi olmuştu. Cesetlerden kurtulma zamanı.

"Haydi bakalım doktor, götürüp şunları Okmeydanı Hastanesi morguna atalım. Cüce saatine bakıp itaat etti.

Okmeydanı Hastanesi'nde mesai başladığı dakikalarda nöbet mahallinde hâlâ uyumakta olan morg görevlisi şiddetli bir azarlama sesiyle uyandırıldı:

"Uyuma beğ, uyuma. Nöbetçi doktor seni çağırdı, doğru başhekimliğe, marş marş!"

Görevli, kendisini uyandıran cüce doktora hayattan bezmiş bir mahcubiyetle baktı. Suçunu örtebilmek isteyenlerin telaşıyla hemen yerinden doğrulup başhekimliğin yolunu tuttu. O daha koridoru döner dönmez özel bir ambulans, morgun girişine ilerledi. Hekim önlüğü içindeki Kevin kabinin camekânından sağlam kolunu uzatıp morg kayıtlarını aldı. Bu arada bir hasta bakıcı tekerlekli sedye üzerinde taşıdığı cesedi kapıya yaklaştırıyordu. Kevin elindeki sahte belgeleri diğerlerinin arasına yerleştirirken kontrol etti:

"Kimlik bilgisi? Evet! Ölüm raporu? Evet! Cenaze evrakı? Evet! Dokto..."

Gerisine bakmadı. Sedyenin ardından ıssız ve soğuk mekâna girdiğinde içi ürperdi. Cesetler için duvara gömülü devasa çekmeceler. Ve uzayıp giden yüksek bir duvarda yan yana bekleşen ölüler... Sessiz, ıssız, sakin, telaşsız ve donuk... "Uuufff!.." İnsanın böyle bir yerde bulunması dehşet verici bir andı. Şimdilik bunu aklından uzak tutmalıydı. Üzerinde etiket olmayan çekmeceler henüz boş demekti. Etiketsiz çekmeceleri aradı. Hayret yalnızca bir tane bulabildi. Sürgüsünü çekip sedyeyi yaklaştırdı. Sarılı omzuna rağmen torbalanmış cesedi tek başına sedyeden alıp çekmeceye nakletmeyi düşündü. Niyeti cüceyi Zara'ya yaklaştırmamaktı. Onun cesedine bakmasını ve nasıl işkencelere maruz kaldığını anlamasını istemiyordu. Ne var ki omzundaki yara buna mani oldu ve o sırada tikleriyle uğraşan adama yardım etmesini söyledi.

İkisi birlikte cesedi boylu boyunca uzattılar. Kevin tam sürgülü dolabı kapatacağı sırada cüce ceset torbasının fermuarını açmaya yeltendi:

"Kusura bakmayın Bay Woodmaker, ceset torbası kliniğin demirbaşına kayıtlıdır, almam gerekiyor!.."

Kevin telaşla atıldı:

"Doktor! Ölü bir kadının mahremiyetine de mi saygın yok senin?"

"Ama torba, Bay Woodm..."

"Başlatma torbandan... Yoksa torbanın içine sokar, burada unuturum seni. Uzaklaş şimdi!"

Kevin Zara'yı bir çarşafa sarmadan torbaya koyduğuna hayıflandı. Kız metanetiyle bir kefeni çoktan hak etmişti. Hatta iyi bir cenaze törenini bile.

Kevin bunları düşünürken gerçeğin tuhaf yüzünü de fark etmeye başladı. Dün gece kendisi neler yapmıştı böyle. "Kevin Woodmaker, sen bu musun?" CIA mensubu bir ajan olmak bu demek miydi? Bu arada elleri gayriihtiyari torbanın fermuarını açıyordu. Zara'nın esmer güzeli yüzünde bir masumiyet olduğunu fark etti. Ölüm ona mutluluk getirmiş gibi. Nihayet birileri gelmeden işini bitirip hemen gitmesi gerektiğini hatırladı ve cücenin torbasını eline tutuşturmak için fermuarın bir kanadından sağlam eliyle tutup Zara'nın çürük içindeki bedenini dolaba yuvarlayıverdi. Sonra da bu zavallı kızın çıplak bedeniyle yüzükoyun yatışına son bir kez bakarak kapağı kapattı. O anda ruhu bir yükten kurtulmuş ama başka bir ağırlığı üstüne almış gibi hissetti. Masada duran boş etiketlerden birine uzanıp cüceye seslendi:

"Bana bir kadın adı söyle! Türkçe olsun."

Cüce tiklerine hakim olmaya çalışırken kekeledi:

"Ce- Cemile!"

İsmi etikete yazıp çekmecenin kulpuna astı:

"Güle güle Cemile Hanım! Kusura bakma, nasıl olsa birisi seni fark edip kimsesizler mezarlığına götürür."

Kapıdan çıkarken cüceye ikinci ceset için başka bir hastane morgu bulmaları gerektiğini söyledi. Adam kayıtsızca cevap verdi:

"O işi bana bırakın Bay Woodmaker."

"?"

"Büyükdere sahilinde bir morg biliyorum. Kolay olacak!"

"Pekâlâ! Hata istemiyorum, anlaşıldı mı?"

"Hiç merak etmeyin."

Ambulans hastaneden ayrılırken ajan Kevin daha ilk görevinde, iki günün içinde neler, neler yaptığını sorguluyordu. CIA'de ajanlığı hiç böyle düşünmemişti. Vicdanı kendisine itiraz üstüne itiraz geliştiriyordu. Neden sonra cüce doktora sordu:

"Cemile ne anlama geliyor?"

"Zannederim, 'güzel kadın' demek!"

Vicdanının görüntüsü dudağına hüzünlü bir tebessüm olarak yapıştı.

XVI

"Nemrut gördü ki mabut tuttukları putlar parça parça olmuş, yere düşmüşler. 'Bunu kim etti' diye sordu.' Dediler: 'Tareh'in oğlu İbrahim, daima putlarımızı kötülerdi, o etmiştir.' Onlara şu emri verdi: 'Tez onu muhakkak yakalayıp bana getirin; ben onu elbette öldüreceğim.' İbrahim'i bulup getirdikleri zaman Nemrut şöyle dedi: 'Ya İbrahim, bizim putlarımıza sen mi bu hakareti ettin?' İbrahim şu cevabı verdi: 'Gece gündüz mabut diye taptığınız büyük puttan sual et; o size söylesin, eğer söyleyebilirse!' Nemrut şöyle dedi: 'Ya İbrahim, bilmez misin putlar nutuk edip söyleyemezler.' İbrahim şöyle dedi: 'Ey Nemrut; madem putlar cevap veremezler; sonra ey zalimler, bunları elinizle yapıp yine onlara tapar, yardım istersiniz; ne kadar ahmak bir kavim olmuşsunuz!' Hz. İbrahim böyle söyledikten sonra Nemrut'un dili tutuldu ama hayli adam İbrahim'e gönül döndürdü. Nemrut dahi aciz kalıp şöyle dedi: 'Ya İbrahim, ben tanrılarıma yardım edeceğim; göreyim senin Allah'ın da sana yardım eder mi; benim azabımdan seni kurtarır mı?' İbrahim şöyle dedi: 'Ey Nemrut, bu fikirleri kalbinden çıkar. Yarın ölürsün, kıyamet günü vardır, cehennem ateşinde hâlin nice olur?' Nemrut şöyle dedi: 'Madem cehennemde ateş vardır, ben de tanrı olarak sana ateşle azap edeceğim, göreyim Allah'ın seni kurtarır mı?' Bundan sonra emretti; İbrahim'i hapsettiler; o vakit İbrahim on altı yaşında idi. Daha sonra Nemrut tellallara şöyle çığırttı: 'Vay o adamın hâline ki bir yük odun getirmeye!' Nemrut

bir büyük sahrada yüz fersah yer ayırttı. Cümle insanlar diyar diyar odun getirip o sahraya yığdılar. Halk odun vermeyi o derece hırs yaptı ki çok hasta olanlar, 'Ölürsem malımdan odun alıp götürün!' diye vasiyet ettiler. Muhtaç olan kadınlar bile elleriyle iplik büküp ondan aldıkları parayla odun getirirlerdi. Böylece dört ay odun taşıdılar. Bu odun o kadar yandı ki yedi fersah yerden yanına varılmaz oldu. Uçan kuşlar onun etrafından uçamaz, havada tutuşurlardı. Bir konaklık yerden ateş alevinin horultusu işitilirdi."

(*Delâil-i Hayrât Şerhi* Kara Davut, İstanbul, 2015, s. 855-856)

Aynı saatte
Wirginia, Langley, 1 Haziran, 15.35 (TSİ: 23.35)

Süslü, elektronik sigarasından çektiği derin nefesin dumanını salıverdiğinde düşünmekte olduğu her şeyin dumanla birlikte dağılmaya başladığını hissetti. Sanki düşünceleri kendisinden uzaklaşıp gidiyordu. Emir verir konumda bir işin sahibiyken ciğeri beş para etmez heriflerden emir almaya değer miydi? Hayat, öyle ya da böyle devam ediyordu işte. Roma seyahati öncesinde kocasıyla yaptığı son tartışma ilişkilerinin kopma noktasını kapılarının eşiğine bırakıvermişti. Üniversite sınavlarını kazanan kızının evden taşınma isteğine ne cevap vermeliydi? Götürdüğü psikiyatr, oğlunun uyuşturucuya esir oluşuyla başlayan kötü günlerin daha da şiddetlenerek sürmemesi için yapılması gerekenleri sıralamış ama o buna fırsat bulamamıştı. CIA Bilgi Operasyonları Merkez Direktörü olmak sorumluluk da demekti. Ne yazık ki mesleğe başladığı yılların vatanseverlik heyecanı gitgide kayboluyordu. Başlangıçta "Centilmenler başkasının mektubunu okumaz" diyerek bir şifre kırma operasyonunu bile reddeden Dışişleri Bakanı Henry Stimson gibi düşünmesine rağmen şimdi her türlü pis işi yapıyor, yaptırıyordu. Görünüşte tek sebebi, daha doğrusu mazereti vardı, "ülkenin güvenliği ve dünyanın selameti." "Hıh, koca bir yalan!" dedi

içinden. Kendisine itiraf edemediği hakikat, sebebin yüzlerce hırs ve doyumsuzluğun pençesinde kıvranmak olduğunu işaret ediyordu. Yapılan sayısız gizli operasyonlar, gerilla savaşları, sabotajlar, propagandaların işe yaramadığı zamanlarda devreye giren kasaplar, fuhuş şantajları, satın alınan insanlar, yıkılan hükümetlerin enkazı arasında yönetilmeye çalışılan liderler... Çok günah biriktirdiğinin farkındaydı. Adına "Yüce Baba Operasyonu" dediği girişimi bütün bunların üstündeki son hamlesi olacaktı. Herkesten gizli yürütmek zorunda olduğu altın vuruş.

Sigarasından çektiği dördüncü nefeste şimdi yapacaklarını, geçmişte yaptıklarının tabii neticesi olarak düşündü. Olaya böyle bakmak zorundaydı. Çünkü 11 Eylül'den sonra adını "Terörizmle Küresel Mücadele" koydukları, Ortadoğu operasyonları gitgide daha karmaşık hâle geliyordu. Kimisi başarıyla tamamlanmış, kimisi değişip dönüşüp baş belası olmuş projeler... Amerikan Senatosu Ortadoğu'ya hükmetmeyi, neredeyse dünya genelindeki petrol ve ekonomiyi denetlemekle eşdeğer görüyordu. Suud hanedanını ayakta tutma garantisine karşılık Arap petrolünün riyal yerine dolarla fiyatlandırılması bu düşüncenin dayatmasıyla gerçekleşmişti. Bundan sekiz yıl evvel, direktörlüğe atandığı ilk günde amirleri kendisine Ortadoğu'da ilişkileri doğru devam ettirmesi gereken iki özel milletten söz etmişlerdi: İsrail ve Suudi Arabistan. Sonraki yıllarda bu iki devleti dışarıda tutarak Ortadoğu'da Amerika'nın çıkarlarını korumak adına Afganistan'da, Ortadoğu ülkelerinde, Libya'da, Mısır'da, İran ve Türkiye'de sayısız operasyon yönetmişti. Bütün bu ülkelerde durmadan şeytanlar yaratıp sonra da onları şeytanca planlarda kullanmak yahut yok etmek adına sayısız elemanını sahaya sürmüştü. Her defasında maliyetinin on misli kâr elde etmek emeliyle. Şüphesiz birçok operasyon görünüşte Ortadoğu'ya demokrasi ihraç etmek yahut sivil toplumu geliştirmek adına yapılıyordu ama hakikatte Ortadoğu insanının canı cehennemeydi.

Bin tanesi bir Amerikalı etmezdi. Yahut tersinden okuyarak bir Hıristiyan bin Müslüman'a değişilmezdi. Perde arkasındaki plan hangi eylemin kaça mâl olacağı ve getirisinin yüksekliği hesap edilerek yapılıyordu ve bunun için Ortadoğulular ancak piyon olarak kullanılabilirdi. En başarılılarının bile sonunda şah olmasına müsaade edilmeyecek piyonlar. Bu güne kadar hiç zorlanmamıştı; yorulmuş ama zorlanmamıştı. Her ülkede bir sonraki krizin nerede çıkabileceğini iyi hesap ettikten sonra zorlanma şartları kendiliğinden ortadan kalkıyordu. Üstelik Amerika'daki teknoloji ve iletişim ilerlemeleri sürdükçe üçüncü dünya ülkelerini yönetmek daha kolay hâle geliyordu. Söz gelimi sosyal medya diye bir şey vardı artık ve ekipleri bunu çok iyi manipüle etme yeteneğine sahipti. Dahası, 11 Eylül sonrasında Amerikan Kongresi kendilerine dünyanın herhangi bir yerinde, gördükleri lüzum üzerine adam öldürme ve suikast yetkisi de vermişti. Bu durumda en kârlı coğrafyalardan biri Ortadoğu'ydu. Buraya ait öldürülmesi gereken üniformalı ya da üniformasız, silahlı ya da silahsız kişilerin listesi neredeyse bir cilt dolduruyordu. Her kurşun en az ağırlığınca elmasla tartılarak... Dünyanın jandarması olmanın da bir bedeli olacaktı elbette.

Süslü, Ortadoğu'yu doğru tahlil edebilmek için biraz daha gerilere gitmesi gerektiğini hep söylerdi, Osmanlı zamanlarına. Her şey bu devletin çöküşüyle başlamış ve karmaşıklaşıvermişti. 1916 tarihli Sykes-Picot Antlaşması, Osmanlı İmparatorluğu'nun Ortadoğu toprakları üzerinde petrol kuyularının sayıları ölçüsünde Batı kolonileri hâline getirilen bir devletler grubu ortaya çıkarmıştı. Ortadoğu'nun o dönemdeki diktatörü İngiliz General Allenby, 30 Ekim 1918 tarihinde imzalanan Mondros Mütarekesi'ne rağmen 6 gün daha savaşmaya devam ederek yerel halktan yüz binlercesinin canına kıyıp Musul ile Kerkük'ün kuzeyini ele geçirerek büyük bir oyun oynamıştı. Osmanlı paşaları onun mütareke sonrası ele geçirdiği yerleri geri isteseler de iş işten geçmişti. Türkler

o bölgeyi hâlâ Misak-ı Millî sınırları içinde sayıyorlardı ve şimdi Ortadoğu'da istikrarı bozmak için Arapları kışkırtmanın en güzel yollarından biri buydu. Süslü "Bunu mutlaka kullanmak lazım!" diye geçirdi içinden. "Madem bu Türkler çok oluyor!" Bir zamanlar Lawrence'ın yaptığını yeniden icraata koymak ve bölgedeki Arapları, bununla yetinmeyip bazı etnik grupları Türklere karşı kışkırtmak. Bu da olmazsa dünyadan derlenecek teröristleri bölgede güce kavuşturmak. Avrupa'da başıboş dolaşan binlerce göçmen çocuğu, looser vardı ve bunları, zihinlerini yıkayarak Ortadoğu'ya göndermek için MI6 ile çalışabilir, Fransız veya Alman istihbaratıyla işbirliğine gidebilirdi. "Silah ve teknoloji ihracatı açısından kârlı bir operasyon olur, bölgedeki dengeler değişir, İsrail destek bulur, bölge ülkelerine yönelik siyasi yaptırımlar, ambargolar gelir... Ortadoğu toza dumana boğulduğunda, İbrahim'in mesajını kimsenin ruhu duymadan elde edebilirim."

Süslü, planlarının CIA teşkilatını da kârlı çıkaracağına inanıyordu. Patronları, operasyonlardan elde edilecek maddi ve manevi menfaatlerle her zaman yakından ilgilenmişlerdi zaten. Siyasilere sunacakları yeni nimetler elbette herkesin gönlünü yapardı; devletin ödenecek onca borcu varken. "Yazık ki yine kârın kaymağını birkaç aile yiyecek!" diye hayıflandı ve Amerika'yı yöneten birkaç hanedanı düşündü. Nedense yönettiği bütün operasyonlar, sonunda bu ailelerin yükselmesi için bir basamak hâline geliveriyordu. Bu acımasız filmi defalarca izlemiş, yönetmiş, oynamıştı. Ortadoğu'da ölen Müslümanlar haydi neyse de, kanları kumlara karışan Amerikalı askerler bile bunların umurunda değildi. Oysa aynanın bir de ters görüntüsü vardı; halkın homurdanmasına sebep olan manzara. Nüfusun yoksulluk oranı yahut sefil göçmenlerin acınacak hâlleri, artan suç oranı, siyasetin itibar kaybı, uluslararası ilişkilerde başarısızlıklar vs. Bunların hepsi "küresel terör tehdidi"nden de, "büyük polis" olmaktan da önemliydi. Birilerinin dışarıda düzeni sağlamak, hırsızları cezalandır-

mak, isyancıları tepelemek adına oralarda taş üstünde taş bırakmaması, taşeronları vasıtasıyla ortalığı birbirine katıp temizlikler yapması, bunun için kendi gençlerinden bazılarını feda etmesi insanları kızdırıyordu. Halk kendi çocuklarının Amerika için ölmesine razıydı ama başka ülkelerde ve başkaları için değil. Dahası, olup bitenlere bir de hedef ülkeler adına bakıp empati yapanlar vardı, Amerika'nın oralarda ne işi var, orada ölenler de bir ananın evladı, diyenler...

Süslü, perde arkasındaki kişi ve güçlerin Ortadoğu'ya bir sağmal inek gözüyle bakmaktan vazgeçmeyeceklerini biliyordu. Onlara göre evvela olmayan bir düşman icat edip o olmayan düşmana karşı olmayan bir mücadele yürütüyormuş görüntüsü vererek algıları yönetmek her zaman kârlı bir kazanç yoluydu. Barış getiriyoruz diye savaşın her türlüsünü ihraç etmenin kârı ne ticarette, ne borsada vardı. Oysa bu operasyonlara ayrılan paranın ülke içindeki sorunlara harcanması hâlinde daha müreffeh bir Amerikan hayatının sağlanabileceği aşikârdı. Üstelik başka ülkelerin içini de karıştırmadan. Ne var ki Amerika'yı kıskıvrak yakalayan borçlar ödenmek, aç gözlü birkaç ailenin kurduğu çark dönmek zorundaydı, yoksa her şey çökerdi. Yeter ki Ortadoğu'da birbiriyle savaşacak gruplar "Batı nasıl olsa silahı veriyor!" fikriyle hareket etsin.

Süslü, birkaç önemsiz aktöre rol vererek yönetmeyi planladığı filme devam etme kararını gözden geçirme mecburiyeti hissetti. Roma tecrübesi, yönetmen koltuğundan kalkıp figüran olma tehlikesini önüne koymuştu çünkü. Her gün amirlerinin kendisinden istediğini verip dururken bir gün de onların istemediği bazı şeylere kendisinin sahip çıkmasının bu kadar zor olacağını kestirememişti. Amerika'yı yıllardır sömürenlerin arasına Stone soyadını da yazdırsa kim kendisine kızabilirdi ki? Yüce Baba Operasyonu bu yoldaki tek şansıydı. Şimdi ya devam ederek yalnızca CIA başkanlığına değil, nesiller boyu tükenmeyecek bir zenginliğe de erişecek, yahut operasyonlar arasına sıkıştırıp bıraktığı ailesinden ko-

pacaktı. Uzun bir karar aşamasından sonra "Devam!" dedi ve düşüncesini sebatla sürdürdü; "İstanbul Arkeoloji Müzesi'ndeki bir Sümer tabletinde yazanlar Langley'dekilerin çok da umurundaydı sanki!"

Elektronik sigarasından bir nefes daha çekti. Ofiste herkes işini bitirip masalarını toplayarak evine gitmişti. Şimdi onun çalışma zamanı başlıyordu. Bugüne kadar hep yakın tarihiyle ilgilendiği Ortadoğu'nun şimdi uzak tarihini ele geçirecek kapıyı aralama, tablette yazanların değerini ölçme zamanıydı. Colombia Üniversitesi'nin Ortadoğu, Kuzey Asya ve Afrika Araştırmaları Bölümü'nden (MESAAS) Ürdünlü bir profesör ile buluşacaktı. Adam çeyrek yüzyıldır Ortadoğu dinleri ve kültürleri üzerine çalışıyordu. Pagan dönemden bugüne bütün Ortadoğu'nun kütüğünü elinde tuttuğu söyleniyordu. Daha geçen hafta bir makale yayınlayıp "Ortadoğu'da Şia'nın yaptıkları, Mezopotamya pagan dinlerinin İslamiyet'ten öcünü alması anlamını taşır!" fikrini ortaya atmış, bu fikrin tartışmaları Amerika'nın Ortadoğu'da destek verdiği ülkeler sıralamasının değişmesiyle neticelenmişti. Ve elbette bölgeye gönderdiği iki yüz kadar ajanının kışkırttığı mezhep çatışmaları da kısmen çöpe gitmişti. Şimdi bu adamdan gerekli bilgileri alabilirse bölgedeki operasyonları da Yüce Baba tabletlerini bulmak için yönetip yönlendirebilirdi. Görüşmenin seyrine göre Kevin'ın ve Christopher'ın İstanbul'daki faaliyetlerini nasıl yönetmesi gerektiğinin yol haritası ortaya çıkacaktı. Ajanı *"Yüce Baba'nın koynunda uyuyorum."* dediğine göre bu adamdan alacağı bilgiler ışığında uyumaya devam mı etmeli, yoksa birilerini uyandırmalı mı kararını verecekti. Ne Christopher'ı, ne de koynunda uyuyan güzeli başka birinin koynuna bedelsiz atma niyetinde değildi. Lakin aynı güzeli koynuna almak isteyen başka birine de tahammülü olmayacaktı. Şimdi o güzelin yaşadığı ortam, teneffüs ettiği medeniyet, ait olduğu millet ve tarih hakkında bilgi sahibi olma vaktiydi. Oğlunu uyuşturucu batağından

kurtaracak bir klinik, kızına gelecek vaat eden bir üniversite, kocasıyla mutlu yaşayacağı bir yuva, Grup Kardeşlik'te saygın kişiler arasında anılacağı bir statü ve sonrasında gelecek zenginlik, zenginlik, zenginlik... Hepsine açılan kapının anahtarı şimdilik uyuyan o güzelin gizemindeydi. Madem kararını vermişti, bu sefer başarmalıydı.

Sekreterine misafiri bekletmeden içeri almasını, o geldikten sonra evine gitmek üzere izinli olacağını söyledi. Masasındaki evrakı topladı. Aynanın karşısına geçip kendine baktı. Eli en sevdiği parfüme uzandı; şişesi bile bir sanat eseri olan Ralph Lauren Notorius'a. Birkaç parmak hareketinden sonra bedenine sinen kokuyu içine çekti. Kendini Fransız Model Laetitia Casta gibi hissediyordu. Şimdi sıra içki dolabındaydı. Ya yıllanmış şarap, ya dayanılmaz parfüm... "İkisinden biri Ürdünlü'yü sarhoş etmeli!" Burgony'nin Côte D'or bölgesinden getirttiği şişeyi açtı. Kapı tıklatıldığında kendini zenginliğe geçilen eşikten adım atmış gibi hissetti. Şarabı bardağa boşaltırken en şuh tavrıyla seslendi:

"Hoş geldiniz Bay Sıddıkî! Size, 250 yıl evvel soylu bir prens tarafından bizzat üretilmiş bir Romanée Conti ile merhaba demek istiyorum!"

"Teşekkür ederim Bayan Stone" dedi adam, gülümseyerek ve devam etti: "İnancım gereği içki kullanmıyorum!"

Nasıl yani? Dokuz bin dolarlık şişeyi boşa mı açmıştı? Bu herif kim oluyordu ki onun ikram ettiği bir kadehi reddedebiliyordu? Bunca yıldır Amerika'da yaşayan, hatta bir üniversitede profesör bile olan sefil bir Ortadoğulu nasıl oluyor da dokuz bin dolarlık ikramını küstahça reddediyordu? Karşısındaki tıknaz adamın boğazını sıkıvermek geldi içinden. Ortadoğu'da her gün onlarcasının, yüzlercesinin kaderine hükmettiği şu herif sinirlerini bozmuştu. Ama hayır, durmalı, düşünmeli ve sakin olmalıydı. Değilse geçmek üzere olduğu eşikten geri dönerdi. Bu adamın dini gerekçelerle içki kullanmadığını yüzüne karşı söylemesi ya 11 Eylül'den sonra Müs-

lümanlara uygulanan devlet politikasındaki değişmelerin henüz bu adamı sindiremediği yahut bu adamdaki özgüvenin tavan yaptığını gösteriyordu. Yoksa nezaketen olsun içkiyi reddetmemesi gerekmez miydi? Düşündü. Belki de adam gerçekten dindar birisiydi. Eğer öyleyse sakin olması gerekiyordu. Ve kararını değiştirip "Belki de ben abartıyorum!" diyerek kalbini yatıştırmaya çalıştı.

Bunca yıllık meslek hayatında, beklenmedik sayısız olayla karşılaştığı hâlde hiç böyle aşırı tepki vermediğini düşündü. Anlaşılan bu operasyon sinirlerini bozmuştu da farkında değildi. Ortadoğuluların geleneklerini, reflekslerini, hassasiyetlerini bilen biri olarak içki teklifi reddedildi diye karşısındaki insana kin duyması doğru değildi elbette. Hatta normal de değildi. Amerika'nın yıllardır uyguladığı yabancı ve göçmen politikalarının bir Ürdünlü'yü değiştirmek ve dönüştürmekte yetersiz kalması, elbette karşısındaki adamın suçu olamazdı. Üstelik adam üniversitede konusunu en iyi bilen kişi. Dahası kendi ofisinde misafir... "Peki ama neden böyle tepki verdim? Galiba Ortadoğu'yu düşman hanesine yaza yaza masum insanları gerçekten düşman bellemeye başladım ben!" Yüzü kızardı. Karşısındaki adamın da bir eşi, belki uyuşturucu müptelası bir oğlu, üniversiteye gitmeye hazırlanan bir kızı olabileceğini o vakit idrak etti. Empati yapması gerektiğini düşündü. Zihninde düşman ilan ederek düşmanca davranmak masum insanlara karşı haksızlık sayılırdı. "Allah kahretsin, yaptığım iş işte bu benim, alçaklık!" diyerek içinden kendine lanetler okudu. Düşüncelerini okuyormuş gibi yüzüne bakan Sıddıkî'den bir an özür dilemek istedi ama bunu yaparsa her şeyi mahvedeceğinden korktu. Gülümsedi:

"Tercihinize saygı duyuyorum Bay Sıddıkî! Beni bağışlayınız!"

Şarap şişesinin tapasını ve kapağını sıkıca kapatıp yerine koydu. Dolu bardakların üzerine dolabı örttü. Bu arada kaş altından konuğunu incelemeyi de ihmal etmedi. Samimi, iyi

niyetli ve dürüst bir adama benziyordu. Yüzünde masum bir ifadeyle devamlı bir tebessüm vardı. Kendisiyle her şeyin konuşulabileceği intibaını uyandırıyor ve karşısındakine güven telkin ediyordu. Ona çikolata ikram ederek söze başladı:

"Ortadoğu yeniden Tanrı'ya mı dönüyor Bay Sıddıkî; ne dersiniz?"

"Sadece Ortadoğu değil Bayan Stone, bütün dünyanın, hatta Amerika'nın da hiç kaçamayacağı kaderi bu! İnsanoğlu tarih boyunca ne vakit Tanrı'dan kaçtığını zannetmişse hep aldanıp Tanrı'ya yakalanmıştır. Kur'an'da, *'Allah'ı unutan ve bu yüzden Allah'ın da kendilerine kendilerini unutturduğu kimseler gibi olmayın'* denilir. Modern çağın dertleri hep Tanrı'yı unutmaktan kaynaklanmıyor mu sizce?"

"İnsanlığın iç dünyasında güveneceği bir tanrısının olması güzel de Bay Sıddıkî, dışarıda, sokakta, plazalarda, kapitalizmin çarkları arasında dolaşması gerekmiyor, değil mi? Unutulsa ne olur?"

"Varlığın Allah'ı unutması, Bayan Stone, sistemin bozulmasına, varlığın sancılanmasına yol açabilir."

"Sonuçta ne olur, Allah da insanı mı unutur?"

"Bundan daha tehlikelisi olur; Allah insana kendi kendisini unutturur! Bence bugün dünyanın maruz kaldığı asıl dert işte bu, Bayan Stone. Allah'ı kalbimizde taşıdığımızı söylüyorsak, kalbimizi taşıdığımız her yere O'nu da taşımalı değil miyiz? Nihayetinde O bizim kötülüğümüzü istemiyor; hatta 'Kötülük içinde olmayın!' diyor. O hâlde yalnız kalınca hatırladığımız ve itaat ettiğimiz bir tanrıyı, mesai yaparken unutmalı mıyız?"

"Seküler bir dünyada sizin söylediğinizi uygulamak hem zor, hem sakıncalı değil mi?"

"Zor olduğu kesin ama sakıncalı olduğu tamamen modernlik iddiasındaki zihinlerin uydurduğu bir algı yönetimi bence. Samimi Hıristiyanların, Yahudiler yahut bazı Müslümanların sizin gibi düşündüğünü zannetmiyorum. Keza bir

Budist veya Mecusi de böyle düşünmez. Ortadoğu'da yaşayan bütün inanç sistemlerinde tanrı hayatın her kademesinde var olagelmiştir. Hatta kralların kendilerini tanrı ilan etmelerine kadar."

"Ur kentinin tanrı-kralı Nur-Adud gibi mi?"

"Yalnızca Nemrut mu, sayısız tanrı adı... Enlil, Nanşe, Nidaba, Şu-sin, İbbi-sin ve daha yüzlercesi. Hepsinin başında da baş tanrılar Anu ve İanna; diğer adlarıyla Marduk ve İştar."

"Rab veya Allah?"

"Hayır, hayır. Allah tektir. Semavi dinlerle pagan kültürü ve inanç sistemini karıştırmamak gerekir. Ortadoğu'nun eski kavimleri tabiattan güç alır, tabiat ile bütünleşik yaşardı. Orası insanlığın beşiği idi. Bugünkü modern Batı'da insanlar henüz toynakla gezerken orada ayakkabılarla dolaşılan saraylar kuruluyordu. Dolayısıyla bütün gelişmeler orada başladı ve bütün inanç şekilleri orada filizlendi. İnanın bana Bayan Stone, Avrupa diye bir bölgenin, Amerika diye bir kıtanın adı bile bilinmezken Ortadoğu'da insanlar bilim üretmiş, medeniyet üretmiş, tarih yapmışlardı. Bugün dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın, herhangi bir insan, bir sebeple hep oraya mecburdur, geçmişinin orada olduğunu görür. Bunun adı bazen tarih, bazen ırk, bazen din olur, ama mutlaka bir göbek bağı insanları Ortadoğu'daki kadim hafızalarına, insanlığın hafızasına bağlar. Çünkü Allah peygamberlerin ekserini o bölgeye göndermiş, oradaki insanları muhatap almıştır. Hıristiyanlık veya Musevilik bir Batı dini değildir, yani; bilakis birer Doğu dinidir; tıpkı İslamiyet gibi. Şimdilerde Batılı güçlerin Ortadoğu'yla savaşı, kendini önemsiz hisseden birinin önemli olduğunu kabul ettirmek için güç gösterisinde bulunmasına, mücadele ve savaş çıkarmasına benziyor. Tarihte bu davranış biçimini insanoğlu çok gördü. Bilirsiniz, Allah hangi kavme bir peygamber gönderse, o çağın güç sahipleri 'bu neden biz olmadık' diye peygambere

ve Allah'a karşı çıkmışlar, kavimleri kurtuluşa ersin diye çabalayan masum elçileri yığınla eziyetlere, sayısız çilelere uğratmışlardı."

"İsa veya Nuh gibi mi?"

"Onlardan öncekiler ve sonrakiler de. Kendinde güç olduğunu zannedenlerin kibirleri her dönemde insanlığı felakete sürükledi. Elbette Mezopotamya toplumları için de durum aynıydı ve peygamberlere inanmaları kolay olmadı. Mamafih resullere gönderilen dinler gitgide bozulurken geride hurafeler ve efsaneler bırakıyordu. Pagan inançlarla yoğrulmuş bu hurafe ve efsaneler gitgide köklü bir imana dönüşüyor, birkaç asır sonra adı din oluyordu. Eski dinden kırıntılar taşıyan uydurma bir din... Söz gelimi bir Sümer efsanesi 'Hiçbir şey yok iken Nammu varmış' der. İslamiyet merkezli sufi akımların "Hiçbir şey yok iken Allah vardı!" dediklerine benzer şekilde. Sümer'e göre Nammu bir deniz yaratmış. O denizden de diğer her şeyi yaratmış. İlk yarattıkları da gök tanrısı An ile yer tanrıçası Ki imiş. Bu ikisinin birleşmesinden hava tanrısı Enlil yaratılmış. Enlil ay tanrısı Sin'i, o da güneş tanrısı Şamas'ı yaratmış. Enlil'in oğlu savaşçı Ninurtu ise yıldızlara hükmedermiş. Gördüğünüz gibi eski insanların hayatlarını kuşatan tanrıları hep göklerde görüp ulaşamadıkları cisimlerle sınırlı. Buna rağmen yüksek bir medeniyet kurmuşlar. Mesela senatoları var, anlaşmazlıklara çözüm getirdikleri hukuk sistemleri var, ekonomiyi yürüttükleri paraları var. Bütün bunlar siz Batılıların sahiplenme iddiasında bulunduğunuz Roma hukuku, Yunan senatosu ve Lidya'daki paradan binlerce yıl önce Ortadoğu'da var olan insanların medeniyetiydi Bayan Stone. Krallık hizmetlerinde, tapınaklarda, bürokraside ve yönetimin çeşitli kademelerinde sistemler kuran eğitimli insanlardan söz ediyorum. Amerikan başkanlık sistemi gibi bir sistemden... Eğitim zorunlu değilse de zenginlerin çocuklarını okutabildikleri, yazmanlar mahallesi diye bir semtin bile var olduğu bir yönetim sis-

teminden, yani 'devlet'ten bahsediyorum. Körfez Harbi'nden evvel Bağdat Müzesi'nde *'Yazman Dudu'* isimli bir heykel görmüştüm, *'Eğitimden sorumlu tanrı Nidaba'nın oğlu'* diye yazılmıştı ve okul müdürü okulun babası diye anlatılıyordu. Düşünebiliyor musunuz, Yunan tanrılarının Olimpos'a yerleşmelerinden tam dört bin yıl evvel..."

"Peki ne yazıyordu bu yazmanlar?"

"Biliyorsunuz Bayan Stone, Sümer yazısı bilinen en eski yazıdır. Sümerler, kil tabletlere yazı yazar bazen de bunları pişirerek saklarlardı. Arkeolojik kazılar, bazıları 5000 yıllık olan binlerce tablet ortaya çıkardı. Çoğu din, matematik, yasalar, bilim ve başka konulara ilişkin tabletler. Matematikçi Thales'ten evvel Asur bilim adamları açıların bir tam dönüşünü 60 birime bölmüşlerdi bile..."

Süslü, konuğunun gayet nazik davranarak sinir bozucu cümlelerle Doğu'nun Batı'ya üstünlüğünü anlatışına bakarak bundan kendince bir aşağılanma hissetti. Gerçi söyledikleri katıksız hakikatti ve kendi operasyonlarının pek çoğunda bu hakikatlerden hareketle iş görmüştü ama gerçekleri başkasının ağzından duymak yine de onurunu incitiyordu. Politik bir söylem içerisinde karşılık verdi:

"Şimdiki Ortadoğu'ya bakarak bütün bunlara inanmakta zorlanıyorum, Bay Sıddıkî. O medeniyetten geriye bunca ilkellik mi kaldı yani?"

"Samimiyetimle ifade etmek isterim ki bütün bu ilkellikte orayı kendi hâline bırakmayan Batılı egemen güçlerin de etkisi vardır. Milattan önce iki binli yılların Babil'ine nispetle bugün Amerika'nın hangi şehrini gösterebilirsiniz ki medeniyet, sanat, insan hakları, hukuk sistemi gibi kavramlar burada daha üstün olsun?"

"Sizce Amerikan medeniyeti Babil kadar da mı olamadı?"

"Bir Amerikalı olarak bunu kaç keredir orayı yok etmek üzere devlet eliyle yapılan operasyonların sayısıyla ölçmenizi tavsiye ederim size. Babil'i zaten aşmış olsaydık orasıyla

alıp veremediğimiz bir mesele kalır mıydı? Doğu'ya hâkimiyet sağlamak ve dizginlerini elimize almak adına bunca Amerikalı gencin oralarda ölüp gitmesi sizce reva mıydı? Elbette orada binlercesine kıyılan yerli gençlerden hiç bahsetmeyeceğim. Onların trajedilerinden, acılarından, savaşa feda ettikleri ömürlerinden ve içine düşürüldükleri sefaletlerinden de..."

Süslü, konuğunun cümlelerini duymazdan geldi:

"Sizce Amerika'nın Ortadoğu'da bulunma sebebi bir medeniyet savaşı mıdır?"

"Yalnızca Amerika'nın değil, Avrupa'nın da orada olmasının altında yatan sebeplerden biri budur. Olimpos'un Babil Kulesi'ni ele geçirme ve alt etme kavgası. Elbette petrole hâkimiyetin ve İsrail lobilerine mecbur olmuş bir Amerikan Senatosu'nun da etkisini yabana atıyor değilim. Bunun için sizin ve diğer Batılı gizli örgütlerin nasıl çalıştığınızı, Hollywood'un da size hizmet için yaptığı manipülasyonları inkâr edemezsiniz. Romanlarda, senaryolarda, filmlerde, hatta bilgisayar oyunlarında bile hep kötü adamların Ortadoğulu veya Müslümandan seçildiğini size hatırlatacak değilim ama hiç olmazsa, mesela Zeus'un, Herkül'ün, Hektor'un sayısız romanını veya hikâyesini yazan, senaryosunu oluşturan, filmini çeken insanlar neden hiç Anu'nun, İanna'nın, haydi diyelim Marduk'un, İştar'ın veya Zerdüşt'ün hayatını anlatmazlar?"

"Belki Marduk ve İştar, Ortadoğu için önemli tanrılar olmaktan çıktığı içindir, olamaz mı?"

"İncil ve Tevrat Babil'den bahsedip dururken mi? Asla. Kaldı ki semavi dinlerin dışındaki kavimler için bu isimler hâlâ oralarda kutsaldır. Babil efsanelerinde ejderha Tiamat ile dövüşüp onu yendiği için gücü temsil eden Marduk ve Asurluların başkentlerini adadıkları tanrıça İştar nasıl zihinlerden kazınabilir? Siz Jüpiter'i medeniyetinizden silebilir misiniz? Ve sizin her fırsatta efsaneler ürettiğiniz şu Jüpiter'iniz Babil'in İştar'ından başkası değil."

"Bütün bunlar varsa İbrahim ve Nemrut nerelerdeydi peki?"

"Hımm... Tanrıların ve putların arasında varlığını tek Allah'a adayan, son derece ağır başlı ve yumuşak huylu bir İbrahim. Dosdoğru bir kul... Çağında kulluğun ve imanın zirvesi... Bunca putperestliğin ortasında bir Hanif inanış... Allah'ın insanlığa bir armağanı gibi..."

"Armağan olan İbrahim mi, inancı mı?"

"Her ikisi de elbette."

"Her üç din için?"

"Her üç din için. Mesela kilise, onu inananların atası kabul ederek adını IX. yüzyıldan itibaren şehitler kütüğüne kaydetmiştir. İbrahim'in oğlunu kurban etmesi hadisesi Papa Damas'tan itibaren âyin kitabına alınmıştır. Kıbtî kilisesi onu 28 Mart'ta anarken Süryanî Kilisesi, ateşe atıldığı kabul edilen 20 Ocak'ta özel tören düzenlemektedir. Tevrat'ta uzun uzun anlatılan İbrahim kıssalarına hiç değinmeyelim bile. Sizce Bayan Stone, bütün bunlar İbrahim'in Ortadoğu'da hâlâ çok etkili bir lider olduğunu göstermez mi?"

"Kimin lideri?"

"Kim sahip çıkarsa onun elbette!"

"Ya! İlginç!"

Süslü ile Sıddıkî arasındaki sohbetin geri kalan kısmı tam iki saat sıcak bir dostluk içinde sürdü. Çatışmayla başlayan bir samimiyet... Ve Süslü, Sıddıkî'yi yolcu ederken kulağında hâlâ aynı cümle yankılanıyordu: "Kim sahip çıkarsa onun..." Kevin ile Christopher'a aynı mesajı yazdı:

"Neye mal olursa olsun, Yüce Baba'ya sahip çıkın!"

XVII

"İbrahim'in babası Azer, oğlunun hidayet teklifi karşısında kör, sağır, hissiz ve duyarsızdır. Oğluna alaycı şekilde soruyor: 'Bu putlardan başka bir ilah mı diyorsun? Adı da Allah ha? O hâlde yalvar Allah'ına da şu benim yaptığım putları konuştursun bakalım!' Hz. İbrahim mübarek ellerini kaldırıp yalvarıyor ve İlahi mucize tecelli ediyor; Azer'in yonttuğu bütün putlar dile gelmiş haykırıyor: 'La İlahe illa'Allah, İbrahim Halilullah!' Azer, o nasipsiz zavallı, cevap olarak bula bula şu sözleri söylüyor: 'Oğlum! Benim yontuculuk sanatıma herkes saygı duyar, elimi öper. Görüyorum ki sihirbazlık sanatıyla sen beni geçtin, ver elini öpeyim!"

(Hz. İbrahim, A. Ş. Laç, s.19-20).

Sekiz buçuk saat sonra
İstanbul, Serencebey, 2 Haziran, 08.00

"Günaydın efendim!"

"Günaydın Vuslat Hanım, oku şunları!"

İSAMER'de hemen her mesai günü böyle başlardı. Vuslat'ın mutlaka okuması gereken bir şeyler daima vardı ve okuduğu her şeyi nedense Vedat Bayrak biliyor olurdu. Bazen onun hiç uyumadığını, eline tutuşturduğu kitap, dergi, araştırma, makale yahut belgeler arasında sabahladığını bile düşünürdü. Her zamanki gibi masasına yerleşti ve okuyacağı sayfalara baktı. İngilizce yazılmış bir metin. Ama o da ne? Bunlar bir dinlemenin tapeleriydi. Hem de kendi davasına ait bir dinleme. "Çok Gizli" kaydıyla üstelik. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Amirinin ilk kez hukukun ve normal uygulamaların dışında bir icraatını görüyordu. Ama yine de anlamakta zorlandı. Kendisi gece buradan ayrılırken Zara eli kelepçeli olarak nezarete alınmıştı. O hâlde tapelerdeki şu cümleler de neyin nesiydi; gece neler olmuştu?

"Kumaşa uyumlu S3 böcek dinlemesi:
Otomatik deşifre: 02 Haziran, 03.19
Kayıt no: 1
Sesler:
Click!.. (Tabanca namlusuna mermi verildi)

A kişisi: Kalk, uyuşuk herif!

B Kişisi: Aaa!.. Sen de nereden çıktın lanet pislik; nasıl buldun beni?

A: Seni dünyanın her yerinde bulabileceğimi artık anladığını zannediyordum!

B: Çek şu silahı başımdan. Beni öldürmeyeceğini biliyorum.

A: İşte sırf bu sebepten seni öldüreceğim; seni öldürmeyeceğimi sandığın ve beni hafife aldığın için.

B: Hadi dostum, sen olmasan ben bir hiçim.

A: Sen her zaman bir hiçtin. Bütün işleri eline yüzüne bulaştırdın ve senin pisliklerini temizlemek hep bana kaldı.

B: Çok normal, ben açık kalpli bir Yahudi'yim sen takıntılı bir Fransız!

A: Evet, açık kalpli ve beceriksiz bir Yahudi.

B: Neden böyle dedin?

A: Keiko, aşağılık herif, Keiko'ya yaptıkların.

B: Ne o, Japon yamuğu çiroz sevgilini öldürdüm diye kızgın mısın yoksa bana? Yüce Baba uyandıktan sonra onu ebediyen uyutacağız diye sözleşmiştik, öyle değil mi?

A: Evet, öyle. Sana sevgilimi öldürdün diye değil, öldüremedin diye kızıyorum.

B: Ancak bir Fransız böyle düşünebilir. Ofisten çıktığımda küçük Japon kesinlikle artık nefes almıyordu, kontrol ettim.

A: Onun için mi ben yanına girdiğimde eli telefona uzanmak üzereydi. Zavallı sevgilim, beni görünce sevinmiş ve kurtulduğunu düşünmüştü.

B: İnsanın ölürken yanında sevgilisi olması da bir mutluluktur öyle değil mi?

A: Sevgilisi yanında olmasaydı Japonya'dan zor çıkardın.

B: Tamam, teşekkür ederim, sana minnettarım, oldu mu? Şimdi çek şu silahı başımdan!

Boğuşma ve hırıltılar. Yere düşen bir metal sesi (tabanca olabilir). Şarjör çıkarma sesi.

B: Koy şunu cebine. Şimdi söyle bakalım burada beni nasıl buldun?

A: (Bağırarak) Zara'dan yalnızca senin mi haberin var zannediyordun yoksa? Tabletteki bilgileri karşılaştırmamız gerekmiyor muydu?"

B: Elbette yapacağız ve sonra gelsin Yüce Baba!

A: Ama sen bunun için yeterince sorumlu davranmıyorsun.

B: Neden böyle söyledin yine? Daha bir saat evvel gerekli yere verdim raporumu ben. Şimdi zıbar, sabah CIA köşküne gidip...

A: Neden CIA köşkü? Zara MİT'in elinde değil mi?

B: Sen öyle zannet. Kız şimdi köşkte. Sabah oraya gidip sorgulamasına katılacağım. Lakin şimdi bir plan yapıp ya kızı orada sorgulatmadan kaçırmalı yahut kızı onlara hediye edip dili çözüldükten sonra söylediklerini öğrenmeliyiz. Grup Kardeşlik'in bilgileri ele geçirmesi mi, yoksa geçirmemesi mi önemli, ona karar vermeliyiz.

B: Seni uçuk Fransız! Demek yine ben uyurken uyanıklık ettin ha! Ben de Nemrut'a gitmek üzere planlar yapmıştım, Grup Kardeşlik'ten ve MİT'ten bir adım önde olmak üzere...

A: Laubali herif!

B: Tamam kabul ediyorum, sen ekibin başarılı yarısısın. Şimdi söyle, nereye gidelim; köşke mi, Nemrut'a mı?

A: Hey, dur bir dakika, bu da ne!

A: Allah kahretsin.

Tak, tak, zzrrz, svsss...(ayak ile böcek ezildi)"

Vuslat gülse mi, ağlasa mı karar veremedi. CIA adına MİT karargâhına gelip buradan trençkotunun yaka altında bir vericiyle çıkan acemi ajanın vericiyi bulduğu zaman suratındaki ifade istihza ile gülünecek bir manzaradan başka ne olabilirdi. Ama öte yandan, Zara nasıl olmuştu da CIA ajanlarına teslim edilmişti? Üstelik sorgulanmadan. Teşkilat neyin karşılığında onu fedaya göz yumuyordu? Bütün cesaretini

toplayıp bunu Vedat Bey'e sormak geçiyordu içinden. Cevap vermeyeceğini bile bile. Ama yapmazsa kendine saygısı, Teşkilat'a itimadı zedelenecekti:

"Neden ve nasıl efendim?"

"Daha acil soru şu küçük hanım: Biraz sonra köşkte başlayacak operasyonu biz nasıl yönetebiliriz?"

"Zara'nın kaçırılmasını mı efendim?"

"Elbette, önce kaçırılıp sonra sorgulanmasını! Bunun için şu konuşanlardan başlayalım. Vericiyi taşıyan Christopher; bunu anladık. Peki konuştuğu kim?

"Kitron, efendim! Kitron olmalı, dün Unkapanı'nda Zara'nın adını çağırıp durduğu kişi. Muhtemelen bize ateş açan da oydu."

"Eğer öyle ise öncelikle kime, hangi yolla rapor verdiğini araştırmalıyız? İçeride mi, dışarıda mı? Yüz yüze mi, telefonla mı? Raporu alanı bulursak büyük resmi görebiliriz."

"Kitron'u takibe alır, bunu araştırırım efendim."

"Tam takip olsun! Telefon, internet, gizli bağlantılar, kişiler... Her şeyi istiyorum. Ayrıca şu sözü edilen bilgileri ele geçirmesinden korkulan grup kim? CIA'den Grup Kardeşlik diye söz etmeyeceğine göre CIA bu işin neresinde? Tabletteki bilgiler neler ve bunlarla karşılaştırılacak diğer bilgiler nerede, kimde? Şu Zara hakkında daha fazla bilgi lazım. Bak işte hepsine!"

"Anlaşıldı efendim!"

"Christopher, şu Japon kızı öldürdüğünü söyleyen; biz onu Amerikalı zannediyorduk, Fransız'mış demek. Gece Zara'yı götürenlerden biriydi. Hatırlayacaksın, dört parmağıyla oynayıp duran adam. Konuşmalarına bakılırsa Kitron ile bir geçmişleri var. Araştıralım."

"Japonya'da birlikte bulunmuşlar. Dün Alperen'in yanındaki Japon komiser söyledi.

"Japon komiser mi, o da kim?"

"Buraya Christopher veya Kitron'un işlediği bir cinayeti araştırmaya gelmiş. Muhtemelen tapelerde sözü edilen sevgili cinayeti. Benim anlayamadığım, Kitron mu Chris'e, Chris mi Kitron'a çalışıyor?"

"Umarım bu soruyu CIA mi Mossad'a, Mossad mı CIA'e şeklinde sormak zorunda kalmayız, küçük hanım!"

"Belki de Grup Kardeşlik mi Zelotlara; Zelotlar mı Grup Kardeşlik'e diye soracağız. Her halükârda birinin diğerini sattığı aşikâr!"

"O hâlde biz de buradan başlayalım ve ikisinden birini mutlaka ele geçirelim! Nemrut'a gitmekten söz ediyorlardı."

"Adıyaman'daki arkadaşlarımızı haberdar ederiz efendim?"

"Bence Urfa'dakileri de haberdar etmelisin. Ola ki Nemrut Dağı'nı değil de Hz. İbrahim'i ateşe atan Nemrut'u kastetmişlerdir."

"Anlaşıldı efendim, Urfa'daki arkadaşlarımızı da uyarırım. Lakin Japon polisin elinde bu adamların ikisinin Nemrut Dağı'nda çekilmiş bir resmi vardı. Üzerinde de Yüce Baba'nın uyandığına dair Sümerce bir not. Hem daha dün Hz. İbrahim'in peşindeyken bugün neden birdenbire Nemrut'un peşine düşsünler?"

"Bunu en iyi Alperen Bey bilecektir. Kendisini ortak operasyona davet ile araştırmayı birlikte yürütmenizde yarar var. Elini çabuk tut ve kocandan evvel CIA köşkünü gözetime al. Ben emri Emniyet'e tebliğ edip Alperen Bey'i oraya yönlendiririm.

Vuslat itiraz hakkının olmadığını biliyordu. Yalnızca içinden söylendi:

"Yine ezdin beni amirim! Alperen Bey'miş, hıh!"

XVIII

Bir Sümer tabletinde Tanrı Enki, Ay tanrısı İanna'ya anlatıyor:

"Fakat onun bir günü bir ayı idi,
İki gün onun ikinci ayı idi
Üç gün onun üçüncü ayı idi
Dört gün onun dördüncü ayı idi
Beş gün onun beşinci ayı idi
(...)"

(*Uygarlığın Kökeni Sümerler*, Muazzez İlmiye Çığ,
İstanbul 2015, s. 79)

On dakika sonra
İstanbul, Üsküdar, 2 Haziran, 08.10

Yorgun bir gecenin sersemliğiyle telefonuna baktı. Kendisini uyandıran ses bir mesaj geldiğini haber veriyordu. Okudu:

"Tanrı'nın İbrahim'e verdiği sözün gerçekleşeceği zaman yaklaştığında..."

Mesaj İngilizce'ydi. Yurt dışından bilinmeyen bir numara tarafından gönderilmişti. Uyku sersemliğiyle üzerinde durmadı. Esnedi. Akşam yaşadıklarını düşündü. Zara ve diğerleri cami meşrutasından ayrıldıktan sonra çalışma masasına oturup İslami kaynakların Hz. İbrahim'le alakalı kıssalarını araştırmaya başlamıştı. Çocukken okuduğu bir kitabı hatırlamıştı, *"Vaktiyle Babil ülkesinde İbrahim adında bir çocuk yaşarmış!"* diye başlayan resimli bir kitap. Uzun entarisiyle sevimli bir çocuk çizmişti ressam. Hatta kollarının arasında ırmağa sarkıttığı bir puta *"Haydi su içsene, neden içmiyorsun?"* dediği sahne gözünün önünden hiç gitmiyordu. İbadethanede bir heykeltraş olan babası Azer'in yonttuğu ahşap putları, sokaklarda ironik tarzda satışını da hatırlıyordu: *"Fayda ve zararı olmayan işe yaramaz putlar satıyoruuum! Var mı alaaan!"* Çocuk İbrahim'i daha o vakit çok

sevmiş, kendisi büyüdüğü vakit bile onu hep çocuk olarak sevmişti. O kitap, yedi yaşında bir zihnin hayallerine fevkalade fantastik bir dünya sunuyordu. Müneccimlerin gördüğü rüyalardan sonra Nemrut'un doğacak çocukları öldürtmek isteyişi, buna bir türlü muvaffak olamayışı, annesinin gizlice doğurduğu İbrahim'i bir mağarada on beş ay saklayışı, orada her bir günün bir ay, her bir ayın bir yıl gibi geçerek on beş ayda on beş yıl büyüyüşü, mağaradan çıkınca yıldızlara, aya ve güneşe bakarak onları kendi tanrısı zannedişi, sonra Rabb'i aramaya başlayışı ve babasından aldığı cevaplardan tatmin olmayıp hakikati keşfedişi, ayrı ayrı heyecanlı hikâyeler olarak anlatılmıştı. Mucizelerin insanları hayrete düşüren birer iman sınavı oluşunu düşündü. Bunları yeniden okurken yaşadığı tehlikeli ve maceralı saatlerin bütün yorgunluğunu üzerinden attığını hissetmiş, o arada eli bilgisayarda boş bir Word dosyası açmıştı. Böyle zamanlarda okuduklarına kendi yorumlarını katarak deneme tarzında bir yazı oluşturmanın hem öğrenmeyi pekiştirdiğini, hem de yazı tecrübesini çoğalttığını düşünüyor ve bunu sık sık yapıyordu. O gün de İbrahim'in doğumunu ve bir mağarada on beş ay kalışını kendisine mesele edindi. Bir bebek ıssız bir mağarada tek başına nasıl yaşamıştı? Gözünün önüne Urfa'da Balıklıgöl'deki Halilürrahman makamını getirdi. O mağara burası olabilir miydi? Annesi her gün onu emzirmeye nasıl gelmişti? Vahşi hayvanlar bebeğine zarar veremesin diye mağara girişini nasıl bir kaya ile kapatmıştı? İbrahim'in ailesi Babil'in seçkinlerinden olduğuna göre belki de annesi bir hizmetçisini bebeğiyle birlikte mağarada tutmuştu. Çocuk on beş ayda on beş yaş büyüdüğüne göre ona konuşmayı kim öğretmişti? Mağaradan çıkar çıkmaz Rabbini arayan cümleler nasıl bir yetişme döneminin eseriydi? Mağarada tefekkür ile derinleşmek için bile dış dünyadan haberi olması gerekmez miydi? On beş yaşında bir delikanlının Mezopotamya coğrafyasında geceleyin mağaradan çıktığında, ilk defa gördüğü

yıldızların en parlağını tanrı zannetmesi nasıl bir algının sonucuydu? Ayı ve ardından güneşi görünce neler hissetmişti? Ve en önemlisi de daha o yaşta putların tanrı olarak bilindiği bir ülkede put yontarak hem para, hem mevki kazanmış olan heykeltraş babasını tek Allah'a davet ettiğine göre kendisine ilk vahiy çocukken mi gelmişti? Babil yasaları ve toplum bu vahyi nasıl karşılamıştı? Toplumsal baskı yahut kabuller nelerdi? Nemrut haricindeki insanlarla ilişkileri neydi vs. vs... Bütün bu sorular için Kitab-ı Mukaddes tercümelerini, Talmud'u, apokrif eserleri, değişik dillerde yazılmış dinler tarihi kitaplarını, siyer ve kıssa kitaplarını, çözümlenmiş Babil tabletleri üzerine yazılanları, Hz. İbrahim hakkında yapılmış akademik yayınları ve özel araştırma kitaplarını masasına koyup çalışmaya başlamıştı. İlk okuduğu elbette Kitab-ı Hakîm Kur'an-ı Kerim oldu. Allah Hz. İbrahim'i sekiz ayrı surede anmıştı. Tevbe ve Hud surelerinde onu son derece ağır başlı, yumuşak huylu, varlığını Allah'a adamış bir kul olarak tanıtıyordu. Hicr ve Saffat surelerinde kendisi ve eşinin ileri yaşlarına rağmen duasının kabul edilerek akıllı, iyi huylu ve bilgili oğulları olacağına dair müjde veriliyordu. Hud suresi ise sadece kendisinin değil, soyunun ve ailesinin de Allah'ın rahmet ve bereketine mazhar olduğunu bildiriyordu. Hicr suresi keza Hz. İbrahim'in misafirperverliğine, Meryem suresi sıdk ve istikamet sahibi oluşuna dikkat çekiyor; En'am suresinde de yıldızlara, aya ve güneşe bakıp *"kaybolup giden"* nesnelerin ilah olamayacaklarını müşriklerin yüzüne haykırarak *"Ey kavmim, doğrusu ben sizin şirk koşmakta olduklarınızdan uzağım"* diye haykırıyordu.

Selim, son ayeti okuyunca durup uzunca bir müddet düşündü. Bir insan, her evde tanrı diye sıra sıra putların beklediği bir dönemde, kendisini en büyük tanrı ilan etmiş bir kralın ülkesinde *"ben Allah'a ortak koşanlardan değilim"* diyerek hepsine nasıl meydan okurdu? Hakikat adına şirke bu başkaldırının henüz on beş yaşındayken yapılmış olması-

nı uzun uzun düşündü. O devirde yaşayan insanlar tamamen azmış olmalıydılar ki Allah, uzun süredir tanıdıkları birine peygamberlik vermek yerine on beş ayda salt iman ve nur abidesi bir peygamberi onlara özel bir ortamda hazır ediyordu. Bir toplum bu derece şirk içinde olabilir miydi? Allah aralarından birini peygamber seçmek varken neden mucizelerle on beş ayda on beş yıl büyüyen bir peygamber göndermişti? Hz. İbrahim'in metabolizması nelerden müteşekkildi? Onun kalbine konulan ilahi mesajlar nelerdi? Batılıların "perfect human" dedikleri, İslam tasavvufunda "insan-ı kâmil" olarak anılan "eşref-i mahlukat"ın ne kadarı onda, ne kadarı Hz. Peygamber Muhammed Mustafa'da temessül etmişti? İkisi arasındaki bağın sırrı neydi? Hz. Peygamber *"Ben en fazla babam Hz. Âdem'e benzerim; peygamberler içinde bana en çok bezeyen de atam Hz. İbrahim'dir"* derken hangi benzerlikten söz etmişti? Doktora tezini hazırlarken konulara hiç böyle yaklaşmamıştı. Hz. İbrahim'i derinlik ve olgunluğa erdiren sebepleri ve şartları yeniden incelemesi gerektiği anlaşılıyordu. Gecenin sonunda öğrencilerindeki metanet ve şecaati düşünmüş, İbrahim gibi davranacak kırk gencin bu dünyaya yeteceğine karar vermişti. Sonucu ateşe atılma bile olsa... İbrahim gibi bir delikanlının doğumu ve yetişmesi de sırlar içeriyor olmalıydı ki bu metanet ve sebat ile başını ortaya koyabilsin. Acaba Hz. İbrahim'in doğumunda ne tür hikmetler vardı? Allah onu mağarada nasıl korumuştu? Her ayda bir yıl büyümesi elbette bir mucizenin eseriydi, tamam da, acaba Allah her bir ayda onun varlığına ne tür manevi hâller yüklemişti ki mağaradan çıkar çıkmaz gerçek sahibini ve yaratıcısını aramıştı?

Bütün bunlar hakkında okuduklarını bilgisayar ekranında iki sayfalık bir denemeye dönüştürdüğünde müezzin sabah ezanını okuyordu. Abdest tazelemek için kalkmadan evvel yazdıklarını son bir kez kontrol etti. Namazdan sonra artık eve gitmenin beyhude olacağına karar vermişti. Sabah fakül-

tede dersi vardı. Odanın arka kısmına geçip biraz kestirmesi yeterli olurdu. Akşamdan Zara'nın uyuduğu minderde... Kalın bir kitabı yastık diye başının altına çekmeden evvel yazdığı denemeyi facebookta paylaşmak istemiş ve telefonundan ilgili sayfaya ekleyip gönder tuşuna basmıştı:

"Yüce Baba'nın Doğuşu: *https://selim.....com*"

✸◡❀

Bağlarbaşı'na tırmanan halk otobüsünde üç saatlik uykunun sersemliğiyle başında bir ağrı vardı. Öğrencilerine anlatacağı dersin konusunu zihninden geçirirken mesaiye yetişmek üzere telaşla koşuşturan insanların ve trafiği kilitleyen araç bolluğunun farkında bile değildi. Neden sonra kendine geldi, "Fakülteye zamanında varabilecek miyim?" Telefonunu çıkarıp saati kontrol edeceği sırada mesajı gördü. Sabah kendisini uyandıran mesaj. Yeniden okudu:

"Tanrı'nın İbrahim'e verdiği sözün gerçekleşeceği zaman yaklaştığında..."

Sabah uyku sersemliğiyle mesajın içeriğine fazla önem vermemişti. Gönderici ne demek istiyordu? Sabaha karşı facebookta paylaştığı yazıyla alakalı olmalıydı. Facebook sayfasını kontrol etti. Aman Allah'ım! Sabah ezanlarında paylaştığı yazı beğeni üstüne beğeni almış, yüzlerce de yorum ve cevap gelmişti. Çoğu saat farkıyla geceyi yaşayan ülkelerden... Şöyle bir göz gezdirdi. Cevaplarda dikkate şayan bir içerik oluştuğunu gördü. Hiç kimse kendine dair bir tek yorum yapmamış, her yazan mutlaka kutsal metinlerden bir cümle veya ayeti seçmişti. Sanki birisi bilgisayara "Boş lakırdıları ayıkla, yalnızca kutsal kabul edilen ifadelerin okunmasına izin ver!" tarzında bir program yüklemiş gibi. Ama bu imkânsızdı. O hâlde bu yorumları yazanlar birbirleriyle bağlantılı olmalıydı. Bir grubun, bir tarikatın, bir kulübün, bir öğretinin üyeleri, mesela... Muhtemelen denemesi onlardan

birinin adresine takılmış, facebookta yazdıklarını okumuşlar ve kendisini ciddiye aldıklarını göstermek için de cevapları kutsal metinlerden seçmişlerdi. Okuduğu her yorum Hz. İbrahim'in büyüklüğüne dair itikatları idrake dönüştürecek türdendi. Dikkat çeken birkaçını yeniden okuma ihtiyacı duydu. Elbette telefonuna yüklü *"kutsal metinler indeksi"*ndeki orijinalleriyle karşılaştırıp siyak ve sibakını görerek... Ve hayret, hiçbir cümle kitaptakinden bir noktalama işareti bile farklı değildi. Tevrat'tan alınanlar genelde İbrahim üzerinden Allah'a bir şükran gibiydi:

"Efendim İbrahim'in Tanrısı Rab'be övgüler olsun! (Yaratılış, 24:27)"

"Ya Rab, Avram'ı seçen, onu Kaldeliler'in Ur Kenti'nden çıkaran, ona İbrahim adını veren Tanrı Sensin. Onu kendine yürekten bağlı buldun ve onunla bir antlaşma yaptın. Kenanlı, Hitit, Amorlu, Perizli, Yevus ve Girgaş topraklarını onun soyuna vereceğim deyip sözünü tuttun. Çünkü Sen doğrusun. (Nehemya, 9:7-8)"

"Ulusların önderleri İbrahim'in Tanrısı'nın halkıyla bir araya gelmiş; çünkü Tanrı'ya aittir yeryüzü kralları. O çok yücedir. (Mezmurlar, 47:9)"

İncil iktibasları ya İbrahim'i yahut onun varislerini övüyordu:

"Kutsal yazı ne diyor; 'İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı.' (Romalılara Mektup, 4:3)"

"Ey İbrahim, senin soyun aracılığıyla yeryüzündeki bütün halklar kutsanacak. (Resullerin İşleri, 3:25)"

Talmud yahut apokrif kitapları esas alanlar ise insanlığı kurtarma çabasındaydılar:

"İnsanlar günah işlemeye başladıklarında sen onlardan birini, adı İbrahim olanı kendin için seçtin. Onu sev-

din, yalnızca ona gizlice, gece yarısında dünyanın nasıl son bulacağını gösterdin, onunla sonsuza dek sürecek bir kurtuluş müjdele! (Ezra, 3 [Birinci Görüm]: 13-15)."

Dikkatini çekti, mesajlar içinde kendisinin Müslüman olduğunu belirten bir mesaj vardı ve altına biri Yahudi, diğeri Hıristiyan olduğunu özellikle belirten iki mesaj yazılmıştı. Üç dinin Hz. İbrahim'e bakış açısı sezilen o üç mesajı yeniden okudu:

Ben bir Müslüman'ım:

"İnsanların İbrahim'e en yakın olanları, ona uyanlar; peygamber (Muhammed) ve müminleridir." (Kur'an-ı Kerim, Al-i İmrân, 3/68)

Ben bir Yahudi'yim:

"Rab Avram'a, 'Seni büyük bir millet yapacağım. Seni kutsayanları kutsayacak, seni lanetleyeni lanetleyeceğim' dedi." (Tevrat, Tekvin, 12/2-3)

Ben bir Hıristiyan'ım:

"Eğer Mesih'e aitseniz, İbrahim'in soyundansınız. Vaade göre de mirasçısınız!" (İncil, Galatyalılar, 3/29)

Selim, her üç mesaj sahibinin Hz. İbrahim'i sahipleniş biçimine bakınca ürktü. Her üçü de onu tekelleştirmeye hazırdı. Üç peygamberin atası olmak yetmiyordu demek ki. Birden onun akidesi peşinde koşan gizli servisler ve gizli örgütler aklına geldi. O akideyi barış için kullanmak isteyenlere bile fırsat tanımayacak bir kavgayı başlatması kuvvetle muhtemeldi. "Allah korusun!" Yorumların gerisini okumayı bıraktı. Zaten otobüs ineceği durağa yaklaşıyordu. Telefonunu kapatacaktı ki bir tweet geldi. Okuyunca birden durdu. Telefonun mesajlar tuşuna bastı. Evet, mesajdaki cümle, bu sefer twetterdaydı:

"Tanrı'nın İbrahim'e verdiği sözün gerçekleşeceği zaman yaklaştığında..."

Duraksadı. Şaşırdı. Bu da ne demekti şimdi? Tanrı'nın İbrahim'e verdiği sözler ve karşılığında aldığı sözleri biliyordu. Bunlardan hangisinin gerçekleşmesi yaklaşıyordu? Mesajı kutsal kitap indeksinde yeniden aradı. Evet, işte İncil'de böyle geçiyordu. *Rasullerin İşleri. 7. bölüm, ayet 17:* Mesajdan sonra bir de tweet attığına göre bu yabancı kendisine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Belki de bilgi paylaşmak istiyordu. "Ne gibi bir bilgi?" Bu, aleyhine de olabilirdi. Son yirmi dört saatte yaşadıklarını, Alperen'in yanına gittiği saatten itibaren başına gelenleri düşündü. Bütün bunlardan kurtulmak için de "Zara" dedi içinden, derin, derin "şimdi nerededir acaba?"

Yok, olmuyordu. Tekrar telefona döndü. Acaba bu tweetin dünkü olaylarla ilgisi var mıydı? Otobüs durağa girdi girecekti. Elini çabuk tutup bir cevap yazmayı düşündü. Sonra bundan vazgeçti. Belki beğeni gönderirse daha masum bir işbirliği oluşurdu. "Evet, bu daha iyi!" dedi, içinden. Ne var ki onu göndermesine fırsat kalmadan başka bir tweet aldı. Yine İngilizce ve yine yabancı bir adresten:

"Ey İbrahim'in çocukları, dininiz için soylu bir tavırla ölün!"

Damarlarında bir sıcaklık hissetti. Başı döner gibi oldu. Durağa gelmişti. Çantasını kavrayıp kapıya ilerledi. Dizleri titriyordu. Şaşırmış, tedirgin... Ayağı toprağa bastığında tweetin devamı geldi:

"Makabeler 6: 22"

Verilen numaranın mealini ayak üstü kontrol etti. Evet, ölmeyi tavsiye eden cümle, İbrahim'in Vahyi diye bilinen *Apokalipse of Abraham* isimli kadim metinde bu numarayla kayıtlıydı. Bu tweetleri atan kişinin diğerlerine benzemediği ortadaydı. Fakültedeki odasına varır varmaz araştırdı. Her iki tweet de Amerika'dan, Philedelphia'dan geliyordu. IP adresi

bir müzenin kütüphanesine ait görünüyordu. Şu anda Amerika'da gece yarısı olduğuna göre bir müzenin açık olması ihtimali ne derece doğruydu? Eğer doğru değilse bu mesajın dün olup bitenlerle alakası bulunmalıydı. Düşündü, hem mesaja cevap vermiş olmak, hem de suret-i Hak'tan görünmek üzere Nahl suresinden bir ayet meali yazıp gönderdi:

"Gerçekten İbrahim Hakk'a yönelen, Allah'a itaat eden bir önderdi."

Cevabı bekledi. Gecikmedi:

"İbrahim'in çocukları, iblisin çocukları!"

Yuhanna İncili'nin sekizinci bölümüne göre Hz. İsa'nın *'Bizim babamız İbrahim'dir'* diyen Yahudilere, *'İbrahim'in çocukları olsaydınız onun yaptıklarını yapardınız!'* dediğini biliyordu. Anlaşılan mesajı Yahudi düşmanı bir Hıristiyan yazıyordu. O hâlde *"Ey İbrahim'in çocukları, dininiz için soylu bir tavırla ölün!"* diyen kimdi? Belki o da bir Yahudiydi. Parmakları yine haktan yana olmak için yazdı:

"İbrahim ne Yahudi, ne de Hıristiyan'dı ama Hanif'ti, Müslim'di. (Kur'an, Al-i İmran Suresi, 67)"

Bu sefer cevap dakikasında geldi:

"Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak! (İncil, Yuhanna 8:32) Çünkü yazdıklarınızı destekleyen bir Sümer tableti şu anda ölü bir ateistin elinde duruyor."

Selim yazmasa kendisine saygısını kaybedecekti:

"İbrahim buyurdu: "(Ey) insan! Kulluk Allah'adır, (öldürerek) O'na karşı gelme! (Ankebut Suresi, 16)"

XIX

Bir saat yirmi dakika sonra
Adıyaman, Nemrut, 2 Haziran, 09.30

Sabiha Gökçen Havalimanı'ndan Adıyaman uçağına binmek üzere beklerken bir an evvel "Nemrut Dağı Milli Parkı" tabelasını okuyabilmeyi hayal ediyorlardı. Uçakta konuşacakları ve tartışacakları pek çok konu vardı. Zara'yla alakalı, Grup Kardeşlik'le alakalı ve ele geçirecekleri şifrelerle alakalı. Ve işte hiç hesapta olmayan başka bir konu... Bütün televizyon kanallarının sabah haberlerini "Flaş... Flaş..." kaydıyla dolduran bir kadın cinayeti. Dediklerine göre sabaha karşı kimliği belirsiz bir adam –bir rivayete göre de bir cüce– Büyükdere Sahili'nde yabancı uyruklu bir kadın cesedini aracından denize yuvarlamış; bir yatak çarşafına sarılı ceset, ayağına ağırlık bağlı olmasına rağmen su yüzüne çıkmış ve oltacılar tarafından fark edilip polise bildirilmişti. Bazı yorumcular bunun bir turist cinayeti olduğunu anlatıyorlardı. "En kolay yakıştırma!" dedi Kitron yolcu salonundaki televizyondan başını ayırmadan, sonra da spikerin olayı kınamakta aşırı gitmesini ve şehirde güvenlik zaafı bulunduğunu söyleyip hükümeti suçlayıcı ifadeler sarf edişini hayretle izledi. Bir başka yorumcu kadının çarşafa sarılı

cesedini diline doluyor, "Bir insan kefenlendikten sonra toprağa değil de neden suya gömülür ki?" sorusunu tekrarlayıp duruyordu. Haberin sonuna doğru olay yerinde balıkçılarla canlı bağlantı yapılıp öldürülen kişinin yüzünü ve eşkalini ekrana yeniden yansıttıklarında Christopher ağız dolusu bir küfür savurup mırıldandı:

"(...) Bu, bizim Melissa!"

"Melissa da kim?"

"Fransa'dan bir arkadaş. Arkeoloji Müzesi'nde araştırmacı olarak bulunuyordu."

"Sümerolog muydu?"

"Öyle!"

"Herhâlde teşkilattan mıydı diye sormama gerek yok, ha, ne dersin?"

"Moon Tarikatı adına buradaydı ama hem CIA, hem de sizinkilerle çalışırdı."

"Sızdıran bir fıçıydı desene!"

"Sızdırılsa da bilgi bilgidir, insanı asla öldürmez. Boşa sızdırmazsan zengin bile eder. Bizim Melissa da bildiklerini kimin işine yarayacaksa onun kovasına boşaltır, parasını alırdı."

"Eğer öyle yapıyorsa Türkiye'de çok zengin olmuştur!"

"Zenginliği Florida'daki evindeydi. Burada elde ettiği her kuruşu tarihi esere yatırır, Ortadoğu'dan kaçırılacak ne kadar değerli parça varsa onu bulurdu. Güneydoğu'daki teröristler ve etnik gruplar arasında şöhreti hayli yüksekti? Türklerin 'Eşeğin ölümü arpadan olur!' dedikleri türden gitmiş anlaşılan"

"Sence arpadan mı öldü?"

"Ya?"

"Bilemiyorum."

Kitron, Melissa cinayetinin Sümer tabletleriyle ilgisini kurmaya çalışıyordu. Eğer öyle ise Zara'nın da başı dertte olabilirdi. Ve eğer Zara'nın başı dertteyse Yüce Efendi hesabını kendisinden sorardı. Christopher'ın sözünü dinleyip köşkteki sorgulamayı takip etmek yerine buraya geldiklerine pişman oldu. Belki de sorgulamadan evvel kızı kaçırmalı, bunu

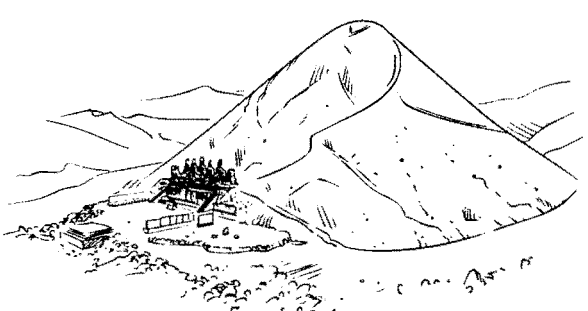
yapamıyorsa bile sorgulamanın seyrini izlemeli, bilgileri edinmeliydi. Onu bulmadan Adıyaman'a gitmek? "Acaba geri mi dönsem?" Zara'ya fazla güvenmenin sonucuydu galiba bu karabasan. Onun her durumda kaçıp geleceğini düşünmüştü. Christopher'le konuşmalarını dinleyenler de onun peşinde olmalıydılar. Hatta kendilerinin peşinde bile olabilirlerdi. Çevresine bakındı. Hayır, şüpheli kimse yoktu.

Uçağa adımını atmak üzereyken aklında yine Zara vardı. "Artık olan oldu!" Keiko'nun okuduğu tablet bilgilerini Nemrut'ta yerinde değerlendirmenin kendilerini hem Amerikalılar, hem de Türklerden bir adım öne geçireceğini düşünmek tek tesellisiydi. Yine de dikkat etmeli ve Melissa cinayetinden sonra düşündüklerinin tersine gelişecek ihtimalleri akılda tutmalıydı. Christopher ahmağın biriydi. Elbisesine bir dinleme cihazının iliştirildiğini fark etmeyecek kadar ahmak. Bu adamdan kurtulması gerektiğini düşündü.

Köşkte şu anda neler olup bitiyordu acaba? Zara neler söylüyordu? Bütün öfkesine rağmen Zara'yı özlediğini hissetti. Keşke hiç büyümemiş olsalardı. Onu yine ağlarken başını okşayarak teselli eder, geceleri yıldız masalları anlatırdı. "Zara, ah Zara!.."

Zara'yı düşünerek dalıp gitmişken arkadaşının sevinç coşkusuyla kendine geldi:

"Yedinci defa merhaba Nemrut, sevgilim!"

Nemrut Dağı, doğu terası

Christopher'ın neşesi yine yerindeydi. Uçağın penceresinden dünyanın başka hiçbir yerinde görülemeyecek dev heykellere, beş yüz metre uzayıp giden büyük kitabelere, zirvelere uzanan yüce piramide, dünyanın sekizinci harikası muhteşem bir tarihe bakıyor olmanın zevki ve elbette hayal ettiği hazinenin heyecanıydı bu. Önce UNESCO'nun burayı koruma altına almakta ne kadar geciktiğini düşünüp içinde bir boşluk hissetti. Vaktiyle koruma altına alınsaydı şimdi istedikleri her şeyi yerli yerinde bulabilirlerdi. Bir zamanlar gördüğü şu çakıl yığınının yerinde bazı kısımları dağdan yontulmuş bazı kısımları da inşa edilmiş bir abide hayal etti. "Üzerini kaplayan her çakıl tanesi bir zamanlar büyük bir taş mıydı gerçekten?" diye hayretlendi. Öyle olmalıydı, yoksa İbrahim'in peşine takılıp buralara gelmeye değer miydi? Modern dünyayı düşünüp keyiflendi. Akidesini merak eden insanlığın arayışını ve o arayışın gerekçesi olan maneviyat boşluklarını kapatması gerekirken paranın, hırsın ve zenginliğin pençesinde soluk soluğa bir hayatı tercih ederek İbrahim'i unutan nesillere acıdı. Sonra da zevkle seyrettiği dağın sakladığı en büyük zenginliğe kendisinin sahip olacağını hayal ederek mutlu oldu. Ve kararını verdi; "Dağın sırrı açıldığında başkaları üç dinin paylaşamadığı manevi zenginlikler üzerine kavga ededursunlar, ben kesinlikle hazineyle ilgileneceğim." Aynı hazineyi isteyenlerden bir adım önde olmanın guruyla da gülümsedi. Altı bin feet yüksekten önce dağa, sonra göz alabildiğine uzayıp giden Mezopotamya manzarası ve sıra dağların harelerine yeniden baktı. Antiochos'un veya bu anıtsal dağı yontan mimarın –tıpkı kendisi gibi– İbrahim'in izinde olmasından kendince bir haz duydu. Gördüğü uçsuz bucaksız manzara binlerce yıl evvel bu topraklarda yaşayan eski medeniyetleri işaret ediyordu. Bir rivayete göre İbrahim bu bölgede doğmuş, putlara tapan kavmine bu bölgede dinini tebliğ ettiği için Nemrut tarafından hemen şuracıkta, Urfa'da ateşe atılmıştı. Sonunda Kitron'un sesiyle kendine geldi:

"Nereye bakıyorsun?"

"Hazine, Kitron, hazineye bakıyorum! Geleceğimize..."

Hazine kelimesini duyunca Kitron'un aklı yeniden tabletlere gitti. İş başarılıp da İbrahim'in tebliğini içeren metinler ele geçirildiğinde dünya Siyon ülküsü doğrultusunda yeniden şekillenecekti. Christopher'ın kulağına eğilip "O hazine sayesinde tarihin bir parçası olacağız!" diye fısıldadı ve onun merak dolu bakışlarıyla karşılaşınca da ilave etti: "Yüce Baba'yı uyandırdığımızda yani!" Sonra da ruhunu kuşatan sonsuzluğu ve bir ülküye inanma duygusunu içselleştirmek için başını yüce dağlara çevirdi. Yerden göründüklerinden daha muhteşemdiler. Sıra, sıra... Kral Nemrut bir zamanlar buraları yayla olarak kullanmış olmalıydı. Yoksa halk büyük volkanik patlamadan sonra neden buraya Nemrut adını vermiş olsundu. Efsaneyi hatırladı. Gözünde dehşetli lavların önünden kaçışan insanların hayalleri, kulağında ise lavlardan kurtulan birkaç kişinin daha sonra bu olaydan bahseden sesleri vardı:

"Nemrut'un zulmü gibiydi... Kor kor alevler saatlerce her yana akıp durdu."

Kitron, Christopher'ın aksine, ideallerini hayata geçirmek için İbrahim'in tebliğine herkesten evvel sahip olması gerektiğine inanıyordu. Hiç şüphesiz bu iş öyle kolay olmayacaktı. Usta ve zeki mimar Sin-Ammar bu derece önemli mesajları elbette en müşkil ve ulaşılması zor bir yere gizlemişti. Belki de buraya yüksek ve ileri bir teknolojiyle gelmeleri gerekecekti. Daha evvel bunu deneyen olmamıştı. Amerikalı ve İsveçli arkeologlar gizliden gizliye iş çevirip hazineyi götürmek istemiş, hatta bir seferinde dinamit patlatarak doğu terasındaki giriş kapısını da bulmuşlar, lakin dağı örten çakıllar üzerlerine doğru yürüyünce işçilerle birlikte hayatlarını zor kurtarmışlardı. Bir an dağın çakıllarından arındırıldığını hayal etti. Elbette çakıllarla birlikte çeşitli yüzyıllarda buraya girmek için çaba sarf etmiş nice hazine avcısının kemiklerini de görür gibi oldu. Çünkü ne vakit birileri dağda bir giriş kapı-

sı aramak için aşağılarda bir taş eksiltse yukarıdan çakıllar hareketlenip onun yerini doldurmuş ve kimsenin içeriye sızmasına izin vermemişti. Tılsım gibi... "Belki de giriş kapısını dağın kendisinde değil de terasların birinde aramalı!" diye düşündü. İbrahim'den yaklaşık iki bin yıl sonra pek çok kısmı yekpare bir dağ-kayadan yontularak inşa edilen bu devasa tapınağın mimarı mutlaka çok akıllı olmalıydı. Bir dağın zirvesinde, her biri altı ton ağırlığında blok kayaları tuğla gibi üst üste yığacak kadar akıllı. Bir uzay teknolojisi mi kullanmıştı? Belki de fantastik senaryo yazarlarının burayı uzaylıların üssü olarak anlatmaları fazla yabana atılmamalıydı. Ne de olsa Babil ile uzay kelimeleri birbirini tamamlıyordu. Üstelik uçaktan tamamına bakmakta oldukları şu dağın içinde bilinmeyen ve keşfedilmeyi bekleyen kim bilir daha ne kadar çok muamma vardı? Ve o muammalara karışan sayısız ezoterik veya okült grupların, gizli örgütlerinin ayak izleri...

Yolculuğun gerisinde Kitron, Christopher'ın Nemrut Dağı'na ilişkin uzaylı hikâyelerini dinleyip durdu. Ne kadar da neşeli anlatıyordu. O anlattıkça da kendini inandırıyor, hatta önermelerinde haklı deliller bile öne sürüyordu. Ve zihninde bir soru belirdi: "Bu adam beni her defasında inandırmayı nasıl başarıyor?" Christopher ile tanıştıkları günden itibaren yaşadıklarını yeniden hatırlamaya çalıştı. Sırayla. Birden fark etti ki bu adam her defasında kendisini büyüler gibi etkilemiş, yaptıkları bütün ortak işlerde hep daha başarılı bir portre çizmişti. En son örneği de Keiko operasyonuydu. Kendisi Yüce Efendi'ye elleri kanlı gelirken o arkasından bıraktığı izleri temizlemiş, Keiko'yu can çekişir vaziyette bulup yine o öldürmüştü. "Acaba?" Bu tek kelimeden sonra Christopher gözünde bambaşka biri oluverdi; düşman biri. Hissettirmeden kendisini yalanlarla veya icraatlarla yöneten, üstelik her defasında haklı çıkıp dediğini yaptıran biri... Mesela şu anda Zara'nın başı dertte olabilirdi ve İstanbul'da onun sorgusunu izlemek varken bu adam yine kendisini yönetmiş ve

Nemrut'a tırmanmaya getirmişti. Kararını verdi; "Artık bunu değiştirmeliyim!" Karışık zihnini yeniden yokladı. Evet, geriye doğru pek çok şeyi sorguluyor, onunla yürüttükleri bütün operasyonlarda işin kaymak kısmında onu görüyordu. O varken kendisi hep ikinci sırada kalmıştı. Bunun altında başka sebepler olabilir miydi? Şeytan içine girmişti bir kez; düşündükçe düşündü: "Bu adam her şeyi benden iyi yaptıkça acaba CIA Zelot'a bir gol daha mı atıyor? Yahudiliğini gizlediğini bilmediğimi sanıyor. CIA bünyesinde çalışarak Siyonizm'e hizmet etmek elbette takdire şayandır, lakin ya göründüğünün tersi ise? Neşeli neşeli anlatan şu adam CIA görünümlü bir Yahudi değil de Yahudi görünümlü bir CIA ajanı ise?" Kitron o anda bedeninden soğuk bir ter boşandığını hissetti. "Elbette ya!" Düşündüklerinin hakikat olma ihtimali içini titretti. "Aptal Kitron!" Başına vuran eli bu aptallığına bir ceza bile sayılmazdı. Evet, düşüncelerini saklamalı, şimdilik Christopher'a hiçbir şey hissettirmemeliydi; en azından bu yolculuğun sonuna kadar... Yine de uçaktan, içinde gittikçe büyüyen bir öfkeyle indi. "Bir gün bu iki yüzlü alçağı sessiz sedasız ortadan kaldırmalıyım, mutlaka!" O zamana kadar katlanmak zor olsa bile... "Bu sahtekârın aklına uyup buraya gelmemeliydim. Zara ne durumda acaba?"

İki saat sonraydı. Taksiden inip tapınağın teras kısmına tırmanmaya başladılar. Vaktiyle gördükleri bir manzaraya yeniden kavuşmanın hayranlığıyla... Uf!.. Sabah güneşinin parlaklığı göz alan, sıcaklığı da ense kızartan cinstendi. Yol boyunca hiç konuşmayan taksici onlara birer safari şapkası verip sordu:

"Beklememi mi, yoksa size rehberlik etmemi mi istersiniz, efendim?"

"Rehberlik için bizden fazla ne biliyorsun acaba?"

"Asla fazla bilmem, efendim. Ben yalnızca buraya dair hikâyeler bilirim! Tabii eğer merak ederseniz."

Christopher taksicinin merakı kışkırtıcı üslubuna gülüp geçti ama Kitron dinleyeceği hikâyenin işlerine yarayabileceğini farz edip şaka yollu sordu:

"Nemrut'la ilgili?"

"Nemrut'la ilgili!"

"İngilizce anlatacaksın ama?"

"Hayır efendim, İngilizce bilmem, Türkçe anlatabilirim. Eğer isterseniz Kürtçe de!"

"Kürtçe? Pekâlâ, ek ücret de alacak mısın?"

"Çeyiz parası biriktirmek isteyen bir delikanlı için siz neyi uygun görürseniz!.."

"Dalkavuk seni! O hâlde tırmanırken şu çantamı da taşı bakalım!"

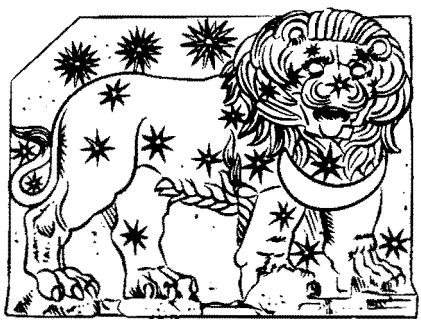
Christopher ile Kitron tartışarak, araştırarak, hatta bazen küfrederek yarım saatten ziyade basamak çıktılar. Dev heykellerin bulunduğu doğu terasına vardıklarında zaten bildikleri mekânı bu sefer daha bir dikkatli incelemenin azmini taşıyorlardı. Her biri için ayrı önermeler getirerek ve elbette şoför anlamasın diye İngilizce konuşarak. Asil duruşlu devasa heykellerin arasından geçip aslan horoskobunun önünde durduklarında taksici de "Kuzey Fırat bölgesinin bu küçücük krallığı..." diye başlayan turistik bilgilerini bitirmiş, Kommagene ülkesiyle ilgili inanılmaz hikâyeler anlatmaya başlamıştı. Onların Hitit döneminde Kummuh olarak tarih sahnesine çıkışlarından, başkentleri Samosate'de yaşayan krallardan, Osmanlı ordusunda görevli General Moltke'nin burayı ilk gördüğü zamanki hayretinden, II. Şamas'ın şehzadesi Kallinikos'un yaşadığı büyük aşkın trajedisinden, geçen yüzyılda Adrian Gilbert tarafından uydurulan Kayıp Biraderler Örgütü'nün binlerce yıldır süregelen maceralarından... Romantik olsun diye, sözlerinin sonunda Asaf Halet Çelebi tarafından yazılmış İbrahim Peygamber'i anlatan Türkçe bir şiir bile okudu.

"Şu horoskop," dedi Kitron, eliyle taksiciye susmasını işaret ederek, "sıra sende, neler anlatabilirsin bana, göreyim Chris!" Onun her bir seyahat öncesinde, gidecekleri yerler hakkında geniş araştırmalar yaptığını tecrübeyle biliyordu.

Elbette kendisi üzerindeki otoritesini pekiştirmek için. Artık bundan emindi. Christopher onu yanıltmadı:

"Aslan horoskobu veya Kommagene aslanı. Yani dünyanın ilk yıldız haritası! Modern astronominin Regulus'u."

Başını aslan heykelinin başıyla ölçtü: "Benimle aynı boyda!"

Aslan horoskobu

Gerçekten de horoskop bir insan boyundaydı. İki buçuk metreye varan bir kayanın üzerine, binlerce yıl evvel birileri böyle bir aslan figürünü niye yontmuşlardı; özel bir amacı yoksa? Boynunda tanrı Sin'in sembolü olan bir hilal ve gövdesinde her biri sekiz huzmeli 19 yıldız...

"Sırtında da ayrıca üç büyük yıldız yer alıyor!"

"Mars, Jüpiter ve Merkür!"

"Hayır, Satürn, Uranüs ve Neptün!"

"Neden böyle dedin Chris?"

"Bir zamanlar buraların yerlileri olan Sabiilere göre bunlar sırasıyla Azrail, İsrafil ve Mikail'i karşılıyordu da ondan."

"Cebrail'e ne oldu?"

"O da aslanın içindeki gücü simgeliyordu!"

"İyi ama Sabiiler çağında Satürn, Uranüs ve Neptün henüz keşfedilmemişti, değil mi?"

"Sen öyle san Kitron. Babil, yıldız ilminin cennetiydi. Magazin dedikoduları bile yıldızlar üzerinden yapılırdı. Ay tanrısı Sin bir yanda, diğer tanrıları Marduk ve İştar diğer yanda. Bunlardan biri güneşi, diğeri Jüpiter'i temsil ediyordu. Batılı anlayışın zihin gerisinde Jüpiter adının ne derece önemli olduğunu bir düşün. Efsanelerin demirbaşı; mitolo-

jinin baş kahramanı, ressam ve heykeltıraşların vazgeçemediği figür... Olimposlu Zeus'un gür saç ve sakallı hâli de o, ressamların şuh bir kadın kılığında tekrar tekrar ürettikleri tasviri de o. Güneş sisteminin en yaşlı gezegeni. Batı'nın bilinçaltında bu derece önemli yer eden bu pagan tanrı, belki bilmezsin ama, Sümer panteonunun şaheseridir. Yani bizim Zeus, Olimpos'a taşınmadan evvel Mezopotamya'da Jüpiter adıyla yaşıyordu. Pagan dönem putperestlerinin taptığı bir yıldız-tanrı rölyefinin şu aslan üzerinde belli bir entelektüel şifre olma ihtimalini de göz ardı etme tabii."

"Peki neden sekiz şualı yıldızlar?"

"Belki biliyorsun, antikitede şans getiren sayı sekizdir. Pagan topluluklardan itibaren insanlık yedi kat gökle içindeki bütün gezegenleri ve yıldızları kuşatan sekizinci kata inanmışlardır. Sekizinci kat, Felekler Feleği veya Arş'tır. Burası Tanrı'ya aittir ve yıldızın her bir şuası bu tanrısallığı ifade eder. Babil tapınaklarının sekiz katlı yapılması, Babil kulesinin sekizinci katta son bulması hep bu yüzdendir. Ayrıca biliyorsun Allah yedi cehenneme karşı sekiz cennet yaratarak kullarına rahmetinin daha fazla olduğunu göstermiştir. Ve bir şey daha; Babil'in kullandığı takvime göre bir İştar yılı sekiz aydan ibaretti, ayın hareketlerine bakarak sekiz devre gözetir ve bunu bir yıl olarak hesap ederlerdi. Böylece İbrahim'in en az 175 yıl ömür sürdüğünü söyleyen kaynakları anlamak daha kolaylaşıyor."

"Desene uzun ömrünün üçte biri takvim farkıyla izah edilebilir?"

"Doğru bildin! Yani anlayacağın şu bizim Jüpiter sadece antik çağların bir figürü olarak kalmıyor, bilakis sekiz şuasıyla modern çağı da kuşatıyor..."

Christopher bir söz şehvetiyle ve anlattıklarından haz aldığını da saklamadan konuştukça Kitron ona daha fazla gıpta ve elbette daha fazla kinlenerek bakıyordu. Yine dersini iyi çalışmıştı ve kendisini ezdikçe eziyordu. "Her zaman yaptığı gibi!" Ama bu sefer...

Christopher Özgürlük Heykeli'ni Amerika'ya hediye eden Fransızların heykelin başına yedi yıldız şuası koyup sekizinciyi elindeki meşale olarak tasvir ettiklerini, Roma'da erken dönem Hıristiyanlığının sembollerinden olan St. Priscilla katakomplarında Meryem Ana'nın hemen yanında sekiz şualı yıldızın bulunduğunu, bilahare Yahudiler ve Hıristiyanlar tarafından şans işareti olarak sekiz köşeli yıldızların veya sekizgen figürlerin kullanıldığını anlattıkça Kitron her cümlenin suratına âdeta bir sille gibi indiğini zannetmeye başladı. "Ölümü hak edecek kadar küstah" dedi içinden "ve sinsi!" Kitron psikolojik dalgalanmalar arasındayken Christopher de susmayı unutmuş gibiydi. Doğu geleneğinde bahçelerin sekiz kademeli düzenlendiğini, Babil'in asma bahçelerinin sekiz katlı olduğunu, İslam kültüründe sekiz cennetten kinaye olarak "Heşt-Behişt" isimli kitapların yazıldığını ve Dante'nin İlahi Komedya'da zafer kilisesini sekizinci göğe yerleştirdiğini... Son olarak bir zafer gururuyla, şimdiki Amerikalıların Özgürlük Heykeli'ndeki İştar'ın farkında olup olmadıklarını sorup akıl yürüttü:

"New Yorklular yahut Patagonyalılar İştar'ın farkında olsun veya olmasın, dünyanın neresinde bir insan varsa, bir yönüyle göbeği İştar'ın vatanı olan şu topraklara bağlıdır Kitron; ya din yönünden, ya ırk yönünden, ya kültür yönünden veya tarih yönünden. Çünkü Ortadoğu insanlığın beşiğidir."

"O beşikte yeniden bebek büyümesin diye seni buralara kadar gönderen İştar'a şükret."

"Şükredeceğim gün, Mezopotamya'da Musa'nın çocuklarının yeniden büyümeye başladığı gün olacak Kitron, tıpkı senin gibi."

Kitron, arkadaşının bir CIA ajanı mı, yoksa bir zelot militanı mı olduğunu kendine yeniden sordu. Zelot gibi görünmeye çalışan bir CIA ajanı mı; CIA'de çöreklenmiş bir zelot mu? Düşüncesini örtecek bir soru aklına geldi:

"Yahudiler Batılı olmaktan vazgeçtiler de benim mi haberim yok?"

"Bilakis, onlar vaat edilmiş toprakları Batı'nın da merkezi yapmaya yemin ettiler. Hıristiyanlar gibi illa Batılı olma, Batılı kimliğiyle dünyaya hükmetme kompleksinden daha iyi değil mi?"

"Avrupa devletlerini bir Doğulu gibi düşünemiyorum nedense!.."

"Aziz dostum, unutma, Hz. İsa, şimdi bombaların, kurşunların, füzelerin önünde oradan oraya kaçışan Ortadoğululardan biriydi. Onlar gibi giyinip onlar gibi yaşıyordu. Romalılar Jüpiter aşkına savaş naraları atarken o Allah diyerek direniyordu."

Kitron Romalıların "Jüpiter aşkına!" deyip kadeh kaldırışlarını yahut "Jüpiter adına" ettikleri yeminlerin geleneğini bir yerlerden hatırlıyordu. Orta Çağ'a gelesiye kadar Avrupa'da "Jüpiter!" adını haykıra haykıra binlerce insana kıyıldığını düşündü. Avrupa tarihi bir kan ve şiddet tarihiydi aslında. Jüpiter yıldızının dünya ile aynı hizada bulunduğu günlerde binlerce insanın kurban edilmesiyle sonuçlanan ortaçağ vahşet ayinleri iyi ki unutulmuştu. Sonra başını göğe çevirdi. Gün ışığında da olsa Jüpiter'in oralarda bir yerlerde olduğunu hissetti. "Jüpiter!" dedi yüksek sesle, "Sen adına kurban sunulacak kadar güzel olmalısın!" Bunu söylerken Christopher'a bir kurban gibi baktığını neden sonra fark etti. "Siyon ülküsüne kurban edilesi Chris, senin her şeyi para için yaptığını çok iyi biliyorum artık!" O sırada Christopher sesinin tonunu düşürdü:

"Evet Kitron, Jüpiter... Yani İştar... Yani Müşteri... Ses benzerliklerine dikkat et. İşte İbrahim'in mağaradan çıkınca gördüğü parlak yıldız..."

"Ya diğerleri?"

"Simgebilimcilere göre Asur tanrılarının tasvirlerinde kullanılan yıldızlar her birinin tanrılık panteonundaki dere-

celerini gösteriyor ve en yüksek yıldız sayısı on dokuz olarak biliniyor. Bu durumda şu aslan heykeli hem yeleleriyle güneşi, hem de yelelerin huzmeye dönüşmesiyle Şamas'ı temsil ediyor; *'en yüce tanrı'* olan Güneş'i."

"Batı bilimi?"

"Yıldızlar söz konusu olduğunda Babil'in karşısında Batı, Hektor'un karşısına oyuncak kılıçla çıkan bir muhallebi çocuğu sayılır. Çünkü Batı'da uzay araştırmalarının başlamasından üç bin yıl evvel bu toprakların nice rasathanelerinde yüzlerce çift göz yıldızları inceliyordu. Biliyorsun, Mezopotamya deyince akla gökbilim gelir. Öyle olmasa Sin-Ammar, şifrelerini yıldızlara dönüştürüp saklar mıydı?"

"Şu devasa heykellere bakıp bakıp da bir türlü görünmeyen şifreler!"

"Tekrar bakalım o hâlde; tekrar, tekrar bakalım. Babil'in yıldızlarına da müracaat ederek..."

Christopher telefonundan internete bağlanıp bir astronomi sayfasının yıldız haritasını açtı:

"Eveeet! İşte Regulus. Şekli bizim bu horoskoba tıpa tıp benziyor. Dünyaya en yakın yıldız kümesi... N bandında en parlak... çevresinde gökadalar... Persler'de Şîr, Türkler'de Aslan, Hintler'de Simha... bla, bla, bla... Ve işte Babilliler "ur. gu.la" diyorlarmış."

"Babil'in Ur kentiyle ilgisi var mı?"

"Olabilir ama bunun için kelimenin anlamına da bakmamız gerekir. Sin-Ammar'ın konuştuğu Akatça'da "ur", *kahraman* demek. "gu-la" *en büyük, yüce* anlamlarına geliyor. Bu durumda Babilliler şu aslan figürüne baktıklarında zihinleri ya "Büyük Ur kenti"yle veya "Yüce Kahraman"la meşgul olacaktı."

"Yüce Kahraman bizim Yüce Baba mı?"

"Yüce Baba? Belki de! Sin-Ammar'ın yolundan gidenler için..."

"Bizim gibi..."

Kitron bunu söylediğinde kendisini duyan var mı diye çevresine bakındı. Taksici az ötede oturmuş, buğular altında uzayıp giden uçsuz bucaksız dağ sıralarına ve ötelerdeki düzlüklere bakıyordu. Yakında başka turist de yoktu. Christopher'a döndü:

"Kaç yıldız var demiştin üzerinde?"

"Tam on dokuz. Üzerindeki üç gezegen tanrı hariç. Daha önce de saymıştık. Ve düşündüğünü düşünüp kontrol ettim. Ama uymadı. Keiko'nun okuduğu cümlede on dokuzdan fazla kelime var."

"Tekrar sayalım. Belki bazı kelimeler Japonca'da daha az kanjiyle ifade ediliyordur."

"Zaten Japoncasından bakmadım. İngilizcesini denedim 23 kelime, İbranicesine baktım 21, Türkçe'de 25: *Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ve dilini koruyanlar, ey hoşgörü ve merhamet sahipleri, iki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı takip ediniz."*

"Sümercesini deneseydin ya!"

Kitron bunu Christopher'ın açığını yakalamış bir üslupta söyledi. Sonra da taksi şoförünü çağırıp çantasından tabletini aldı. İçinden bir dosya açıp Keiko'nun çözümlediği tabletin orijinal resmine baktı. Ama hayır, Sümerler kelimeleri ayırmıyordu. Bunu Sümerce bilen birisi anlayabilirdi. O sırada Christopher'ın muzipçe güldüğü gözüne ilişti. Asabı bozuldu. Tableti kapatıp şoföre verirken öylesine sordu:

"Şu aslana bakınca ne görüyorsun damat?"

Şoför bir rehber ciddiyetiyle ama yine bir hikâye gibi anlattı:

"Bir zamanlar halkının çoğu Doğu'dan ve Batı'dan gelen, yani farklı dinleri ve kültürleri olan bir ülkenin bir kralı varmış. Adaletli, başarılı, iyilik yanlısı ve ülkesindeki herkesin barış ve zenginlik içinde yaşamasına çalışan bir kral. Denilir ki bu aslan heykeli o halkın bu kralına teşekkürü için yapılmış özel bir sanat eseridir. Şurada gördüğünüz bütün heykelleri kral halkı için yaptırmış ama bu aslanı, halk kralları için

yaptırmış. Heykeltraş, yeryüzü krallığını ve hâkimiyeti temsil ettiği için bir aslan yontmuş ve üzerine onun taç giydiği özel ve kutsal günün anısına yıldızlar nakşetmiş. Çünkü onun taç giydiği gece gökyüzünde aslan takım yıldızı parlıyormuş. Tıpkı İbrahim'e parlayan yıldızlar gibi. Normalde çıplak gözle görülmeyen Merkür, Utarit ile Müşteri –bu sizin dilinizde galiba Jüpiter oluyor– kralın taç giydiği o akşamda, bütün halk tarafından saatlerce seyredilmiş. Sonra ay doğmuş. Şu aslanın boynuna gerdanlık olan ay. O ışıltılı gece meğer yirmi beş bin yılda bir yaşanırmış ve o gece bunu gören halk kralların sevincine sabaha kadar eşlik etmişler. Ta ki sonunda göklerin kralı güneş doğmuş."

Kitron tableti yeniden alıp aynı sayfada önce yıldızlara, sonra aslana bakarak sordu. Niyeti taksicinin palavra sıktığını göstermekti:

"Burada güneş nerede peki?"

"Biz Doğulular güneşi aslan başı ile sembolize ederiz. Yelelerdeki her kılın güneş şuaları gibi başın çevresine dağıldığını düşünürüz. Yani Ortadoğu'da güneş ile aslan birbirini karşılar. O da ülkeye hakim olan, her şeyi kuşatan kraldır."

Kitron'la Christopher afalladılar. Hiç böyle düşünmemişlerdi. Üstelik taksi şoförü kendinden emin anlatıyordu:

"Ama ben bu hikâyeye pek inanmıyorum. Bana göre bu horoskop Hz. İbrahim'in mağaradan çıktığı geceyi temsil ediyor. Aslan bedeninde yer alan şu yıldızlar baktığı gökyüzünü, sırtında sıralanmış şu üç gezegenden ortadaki en parlak olanı onun tanrı zannettiği İştar'ı, aslanın boynundaki hilal ise yıldızdan vazgeçip Rab dediği Ay'ı, aslan ise doğuşuyla hepsini bastırıp içine alan güneşi temsil ediyor."

Fal taşı gibi açılmış gözlerden sonra soru hazırdı:

"Sence şu Jüpiter, gerçekten İbrahim'in tanrı dediği yıldız olabilir mi damat?"

"Buranın halkı her peygamber doğduğunda gökte bir yıldız parladığına inanır. Sizin İsa'nın doğumunda görüldüğü-

nü iddia ettiğiniz Sirius yıldızı gibi... Veya Mekke Yahudilerinin Hz. Muhammed doğduğu gece gördükleri yıldız gibi. Ama bana kalırsa şu yıldızların gücünü yelelerinde taşıyan aslan hepsinden iyidir. Yıldızlara ve aya hükmettiği için."

Kitron Yüce Efendi'nin kendilerine sık sık 'Aslanlarım!' diye hitap edişini hatırladı. Beytüllahim'i düşündü. Judah bölgesinde yani İsrail'in Aslan Kabilesi'nin yaşadığı yerde kurulduğunu, Yudah kabilesinin simge olarak Aslan Burcu'ndaki Regulus'u, yani Aslan takımyıldızını kullandıklarını biliyordu. Christopher o sırada şoförü azarlamakla meşguldü:

"Ama soruya hâlâ cevap vermedin!"

"Musevilere, İsevilere ve Hz. Muhammedîlere göre olan bir şey İbrahim'e göre de olmuşsa buna neden itiraz etmeliyiz ki? Ben bütün ömrüm boyunca şu aslanın üzerindeki yıldızların ve gezegenlerin aynı hizaya geldikleri özel anı hayal ettim. Yeryüzünün en özel anını... Kırk yedi yılda bir tekrarlanan... Ve dört gün sonra burada olacağım, gecenin en parlak zamanında... "

Bu seferki soru bir tedirginliğin eseriydi:

"Bütün bunları nasıl biliyorsun?"

"Burada bir taksiciyseniz iyi bir hikâyeci de olmak zorundasınız. Gezdirdiğiniz insanlardan o kadar çok hikâye dinliyorsunuz ki!.."

Kitron, Christopher'dan sonra şimdi de taksi şoföründen içkillenmişti. Üstü başı dökülen, evlenmeye para bulamayan bir şoföre göre bu delikanlı tehlikeli birine benziyordu. Belki de boş kuruntular içindeydi. İşini iyi yapan bir rehber de bunları pekâlâ bilebilirdi. Üstelik o sırada asıl tedirgin olması gereken bilginin telefonunda beklediğinden de habersizdi. Yüce Efendi "Aslanım," diye başlayan şifreli bir mesaj yazmış ve Melissa'nın ölümüyle alakası olup olmadığını sormuştu.

Doğu terasından sonra sıralı yazıtların önünden yürüyerek dağı boydan boya geçip batı terasına vardılar. Mevsimine göre hiç umulmayacak şekilde ıtırlı bir rüzgâr esmeye başla-

mıştı; başlangıçta serinleten, sonra da üşüten bir rüzgâr. Kitron batı terasındaki heykellerin pejmürde hâllerine bakarken tarih bilincine sahip olmayan insanlar adına bir sızı duydu. Bir zamanların Doğu'ya ve Batı'ya hükmeden, bunun göstergesi olarak da bölgenin en yüksek tepesine bir anıtmezar yaptırıp mezarın doğu terasına Doğulu ataları ve tanrıların, batı terasına da Batılı ataları ve tanrıların sıra sıra heykellerini oturtmuş olan Antiochos'un başı işte kuru toprağın üzerinde, yuvarlanmış, hayattan düşmüş garip ve mahsun öylece bekliyordu. Ve pek çoğu yer yer kırılmış, parçaları orada burada gelişigüzel bekleşen heykeller... Herakles'in, Apollon'un, Zeus'un başlarına baktı. Antiochos'un başına yeniden baktı, çok masum ve yakışıklı görünüyordu. Mezarını açtıklarında onu bu yakışıklılık yerine bir kemik yığını olarak göreceğine üzüldü. "Dehlizlerin arasında kemikleri bile toprak olduysa şaşırmam!" Sonra dehlizleri düşündü. Dağın içini labirent şeklinde sardığına inanılıyordu. Yakında göreceklerdi; şifre ve giriş kapısı bulunur bulunmaz. Belki de şu taksicinin dediği gecenin sonunda. İçeride heyecanla ilerleyecekler ve Yüce Baba'nın vahiyleriyle yan yana duran Antiochos'un hazinelerine ulaşacaklardı. "Christopher'ın dünyaya veda edeceği gün." Gülümsedi. Yüce Efendi'yi kendisine teşekkür ederken, Zara'yı da imrenerek bakarken hayal etti. Mutluluk rüyası gibiydi. Ama Christopher rüyayı böldü:

Nemrut Dağı, batı terası

"Şu an bir viskinin tam zamanı, değil mi Kitron!"

"Bu rüzgârda, bu kadar işin arasında mı?"

"Neden olmasın, Antiochos ile de kadeh tokuştururduk!"

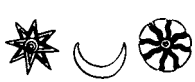
"Antiochos'u bulduğum zaman seni de onun yanına gömsem nasıl olur Chris! Hah, ha!"

"Belki de tersi olur, adamım; ha?"

Kitron, duyduğu cümlenin bir an gerçek olma ihtimalini düşündü. Birincisi kendisi için mutluluğun zirve noktası, ikincisi pisi pisine ölmek olurdu. "Demek bu alçak da benden kurtulmak istiyor? Men dakka dukka!" Kararını verdi; o gün geldiğinde önce davranan kendisi olacak, hazinelerle tabletleri aldığı çukura Christopher'la Zara'yı bırakacaktı. Christopher'ın söylediği cümleye hâlâ gülüyor olması ise bir kışkırtma gibiydi: "Hele o gün gelsin!.."

Güneş, ısısını iyiden iyiye hissettirmeye başladığında bütün fotoğraflar çekilmiş, bütün figürler kâğıtlara çizilmiş, heykellerin konumları yeniden incelenmiş, aslan horoskobu birkaç farklı metotla kopyalanmış ve merdivenler inilmeye başlanmıştı. Yolda taksi şoförü komik hikâyeler anlatıp her ikisini de uzun uzun güldürdü. Kendi neşesi de yerindeydi. Çünkü Nemrut'tan şehre doğru yola çıkmadan evvel görevini yapmış Vuslat Hanım'a İngilizce bir mesaj göndermişti:

"Paketleri aldım. İçlerini açtım. Kutuları bu akşam geri gönderilecek. Selamlar!"

XX

"[...] ve mancınık boşandı, İbrahim ateşe doğru uçtu. Sulara hükmeden melek geldi, şöyle dedi: 'Ya İbrahim, ben sulara müekkelim, eğer dilersen ırmaklarımı salayım, ateşi söndüreyim, yeri soğutup temizleyeyim, seni de pak yere indireyim.' İbrahim peygamber şöyle dedi: 'Benim senden dileğim yoktur, var işine git.' Bunun peşinden rüzgâra hükmeden melek gelip şöyle dedi: 'Ya İbrahim, ben rüzgârlara müekkelim, eğer dilersen rüzgârları salayım, cümle ateşleri kafirlerin üzerlerine saçayım, yeri soğutayım, seni de pak yere indireyim.' İbrahim buna da, 'Benim senden dileğim yoktur' dedi. Bunun peşinden yerlere müekkel olan melek gelip şöyle dedi: 'Ya İbrahim, ben yerlere müekkelim, eğer dilersen yeri yerinden oynatayım ve seni soğuk yere indireyim.' İbrahim buna da, 'Benim senden bir dileğim yoktur, işine git!' dedi, ateşe yaklaştı. Alevin dokunmasına az kalmıştı. Cebrail Sidre-i Münteha'daki makamında hacetleri bitiren Yüce Hakk'a şöyle niyaz etti: 'Ya Rabbi, sevgili habibin Muhammed hürmetine İbrahim aleyhisselama kurtuluş ihsan eyle. Bunun üzerine şöyle bir izzet hitabı geldi: 'Git senden bir hacet dileğinde bulunursa kurtar!' Cebrail göz açıp kapayacak kadar az zamanda yetişti. İbrahim'e selam verince onun selamını aldı. 'Bir ihtiyacın var mı?' diye sorunca İbrahim şöyle dedi: 'Sana ise, yoktur.' Cebrail 'Rabbinden ise?' diye sorunca İbrahim sordu: 'Ne isteyeyim?' 'Vücudunu iste, ateşte yakmasın!' 'Vücudumu yaratan O'dur, benim ne alakam

var!' Bunun üzerine Cebrail 'Canını iste' dedi. Cevab: 'Canımı veren O'dur' 'O hâlde hâlini arz et!' deyince İbrahim şöyle dedi: 'Arz ve suale ne hacet; O cümle hâlimi bilir. O'nun hâlimi bilmesi bana yeter. O'nun kuluyum, dilerse yakar, dilerse kurtarır. Senden bitecek hacetim yoktur; benim gibi aciz bir kulsun, muhtaçsın. Benim hâlimi, seni, beni ve on sekiz bin âlemi yaratan bilir.' Bundan sonra mekândan münezzeh ve müberra olan şanı yüce Allah şöyle buyurdu: 'Ey ateş, serin ve selamet ol![Kur'an,21/69] Yani İbrahim'i selametli tut, onu yakma.' Bundan sonra ateş bağ ve bahçe oldu; gül, gülistan oldu; reyhan oldu. Bülbüller her ağacın üzerinde ötmeye başlayıp yüce yaratıcıyı tespihe durdular. Böylece İbrahim havadan yere indi. Yere indiği vakit mübarek dizlerinin dokunduğu yerden iki ırmak çıktı; çağıldayarak o bağın etrafında cevelan edip akmaya başladı. Bundan sonra Cebrail cennetten hulle getirip İbrahim'e giydirdi."

(*Delail-i Hayrat Şerhi*, Kara Davut, İstanbul, 2015, s. 858-860)

Aynı dakikalarda
İstanbul, Okmeydanı, 2 Haziran, 09.30

Hastanenin en kalabalık zamanıydı. Randevulu hastalar, acil servise koşturanlar, kayıt için sıra bekleyenler, adli vakalar, tartışma ve öfkeli bağırışlar, hasta ziyaretçileri, telaşla yürüyen hemşire ve doktorlar, sedyelerde taşınan sancılar, yataklara mahkûm inleyişler... Akıl sağlığını bozacak bu olumsuzluklar zinciri etrafa bir uğultu olup yayılıyordu; siren seslerine karışan bir hastane uğultusu...

Bütün bu kargaşanın en sükûnetli bodrum katında, herkesin mümkün olduğunca uzak durduğu morgda, sonsuz uykularını uyumak üzere mezara götürülmeyi bekleyen yatay ceset dolaplarından birinde şiddetli bir sıçrayış yaşanmıştı. Kafasının arkasını dolabın tavanına çarptığı için bir bilinç tutulması içindeydi. Bir ses ona "Uyan" diyordu, "sakın kendini bırakma!" Dağ gibi ateşlerin karşısında bir melek ruhaniyeti taşıyordu duyduğu ses. Sanki bir soru: Yangınlar mı, gül bahçesi mi? Gitmek mi, kalmak mı? Ölüm mü, hayat mı? Bilinci var ve yok arasında bir noktada uyanmakla uyanmamayı tartıyordu. Ruhuyla bedeni arasında bir mücadele... Düşünmek istiyor ama düşünemiyor, aklındakiler bir sonar cihazının ses dalgaları gibi helezonik zonklamalar hâlinde

yakınlaşıp uzaklaşıyordu. Düşündüğünü sandığı şeyi aslında düşünmediğini anlıyordu sonra; sesler kesildiğinde... Uyumak istiyordu, derin bir uykuyla uyumak... Sızılar, acılar... Ama hayır, uyanmalıydı; lakin kendinden kurtulamıyordu. Karabasanlar, üzerine salkım saçak dökülen kor alevler... İbrahim'in dağ dağ olmuş ateşinden kopup ardı ardına yağıyordu; üstüne, üstüne, üstüne....

Neden sonra en derin bilincini bildi. Bir ateşin kenarında kıskıvrak bağlanmış beklediğini görüyordu. Yalnızca görmekle kalmıyor, kendini orada hissediyordu. Kim, onu neden bu alevlerin karşısında bekletiyordu ki? Peki ama bu kadar büyük bir ateşi yakmayı nasıl başarmışlardı? Çocukluğunun gözyaşlarıyla ıslattığı Zeytindağı tutuşturulsa bu kadar büyük alevler çıkaramazdı. Çok yükseklerden uçan akbabaların bile kavrulup yere düştüklerini görüyordu. Sonunda gideceğini düşündüğü cehennem burası olabilir miydi? Yaptığı onca kötülüğün, işlediği onca cinayetin çıkacağı yol burası mıydı? Nasıl yani; cinayetler mi işlemişti? Kimleri öldürmüş, kimlere kötülük yapmıştı? "Kimim ben? Ya bu ateş! Neden üşüyorum?"

Kolundan yakalayıp ateşe sürükleyenlere bakıyordu şimdi de. Tarih öncesinde hayal edilebilecek yarı çıplak köleler... Hasır örgülü örtülere bürünmüşler ve hepsi sokakta gördüğü insanlardan daha iri yarı. Saçları ve sakalları birbirine karışmış, çıplak ayaklarında nasırlar oluşmuş esmer zebaniler. Ötede de onları izleyen ve her adımda tezahüratlarını arttıran büyük kalabalıklar. Kendisiyle kalabalıkların tam ortasında, altın işlemeli keten kumaşlar giyinip ayağına hayvan derisi dolamış bir muhafız komutan, –belki de kölelerine hükmeden bir efendi– elindeki kamçıyı sırtlarında şaklatarak adamlara tek heceli kelimelerle emirler veriyor, kendisini ateşe sürüp atmaları için onları zorluyordu. Alevlerin kavurucu ısısı kölelerin ilerlemelerine mani oluyordu anlaşılan. Ellerinde sivri uçlu mızraklar taşımaları bu yüzdendi; sırtına, omuzlarına, beline saplayarak ittirmeleri de. Peki ama onların yanma-

mak için kaçtıkları bu devasa alevlerin ısısını kendisi neden duymuyordu? Bilinci ısıyı ne zaman reddetmişti? Adamların ellerindeki mızraklar onlar ittirdikçe uzamasına, kendisi de adım adım alevlere yaklaşmasına rağmen neden hâlâ kavrulmuyordu? Dikkat etti; muhafızın her hecelik komutunda köleler bir dirsek boyu daha kendisini ittiriyor, ateşe yaklaşan her adımında izleyicilerin bulunduğu yamaçtan bir zafer çığlığı daha yükseliyordu ama kendisi yanmıyordu.

Hangi suçu işlemişti? Neden bu insan yığınları kendisini yakmak istiyordu? Bu derece kararlı ve ısrarcı olmaları, her adımda tezahürat ve çığlıkları yükseltmeleri nedendi? "Offf!.."

Birden alevleri hissetmeye başlayıverdi ve kafasının arkasını ikinci kez mevta dolabının tavanına çarptı. "Uyan!" Uyanır gibi oldu. Neredeydi, neler oluyordu, kestirmeye çalıştı. Hayır, alevler kendisine o kadar yakındı ki bir an derisinin tutuşacağını sandı. Aynı anda kafasının arkasındaki zonklamayı hissetti. Burada mıydı, orada mı? Hangisinin içindeki gerçekti? Bir kös tokmağı gibi bunca gümbürtülü sesi çıkaran kendi kafasıydı da, kafasının içindekiler neredeydi? Dağın yamacında zafer çığlıkları arttıkça artıyor, gitgide eriyip duyulmaz olan radar zonklamaları binlerce sese karışarak beynine giriyor, yeniden başlayıp yeniden dalgalanıyordu. Halkı bunca kızdıracak ne yapmıştı? Cehennemin kapısında duruyor olmalıydı. Ha düştü, ha düşecek... Gözlerini yumdu, görmek istemediğinden değil, dayanamayacağından... Ve işte tam o anda, cehenneme kendini hazırlamışken bir elin kendisini tutuverdiğini hissetti. Şimdi bütün sesler susmuş, bir an, yalnızca bir an gözünü açtığında, huzurlu bir tebessümle karşılaşmıştı. Hayır, bakamıyordu, gözleri kamaşıyordu. Tebessüm olduğunu biliyor ama yüzüne bakmaya takati yetmiyordu. Sonra bir ses duydu, bir erkek sesi; çoook uzaklardan, sanki binyıllar ötesinden: "Hasbünallah ve nîme'l-vekîl!" Ses üçüncü tekrarda bir kadının sesine dönüştü. O zaman tekrar

yüzüne baktı. Gerçekten de bir kadın... Bebeğini emziren Filistinli Araplardan bir kadın. Onlar gibi giyinmiş... Çok tanıdık ama çok uzakta. Durmadan tekrarlıyordu: "Hasbünallah ve nîme'l-vekîl!" Arapça... "Allah bana yeter, o ne güzel vekildir" Peki ama duyduğu sesin bu anlama geldiğini nasıl bilebiliyordu? Kurşun sesleri... Gülleler düşüyordu çevresine... "Hasbünallah ve nîme'l-vekîl!" A-aa!.. O da ne? Bu ses eşliğinde ateşe ilerleyebiliyordu. İlerliyor ve harareti yine hissetmiyordu. Sesi yükselttikçe alevler soğuyor, soğudukça da ilerlemeye devam ediyordu. Bir an bütün o yangının rengindeki değişikliği görmeye başladı. Kızıl cehennemin dalga dalga eridiğine şahit oldu. İbrahim ateşe atıldığı sırada yardıma gelen melekleri hatırladı. Alevlerin üzerine nuru onların serptiğini düşündü. İstese bedenini orada bırakıp uzaklaşabilecek gibi hissetti kendini. "Ama o zaman ateşin bir gül bahçesine dönüştüğünü göremezsin Zara!"

Bilinci açılır gibi oldu. Kendi adını telaffuz etmiş, "Zara" demişti. "Zara, uyan!" Uyanamadı mı, uyanmak istemedi mi? Tekrar alevlerin yanındaydı. İbrahim'i düşündü. Peki ya o kadın; "Allah bana yeter!" diyerek İbrahim'in sözünü tekrarlayan o kadın kimdi? Onun sesi çınladı kulaklarında "İbrahim 'Allah bana yeter' dediği için mükâfatını 'Halilullah' olmakla kazanmıştı yavrum, Halilullah, yani 'Allah dostu'. Sen de öyle de!" Kadın kendisine yavrum demişti. "Yoksa kucağındaki bebek..." Hayır, o bebek kendisi olamazdı? Kaos! Karar vermesi gerektiğini biliyordu; orada mı kalacaktı, kafasını gümleten acıya geri mi dönecekti. Acele etmeliydi. Zihni bulanmaya başladı. Neler olduğunu biliyor ama mantığıyla izah edemiyordu. Birden bambaşka bir ses duydu. Ateşe emreden ve İbrahim'e karşı serin ve selamet olmasını tembihleyen bir ses. Ötelerden gelir gibi... Yüzünü yalayıp geçen alevlerin o sese itaat ederek nurdan huzmelere dönüştüğünü işte o anda fark etti. Sesin çevreye yayıldığını, havada uçan akbabalara, hararetten tutuşmak üzere olan ekinlere, alev almaya hazır rüzgâ-

ra ulaştığını, tesir ettiğini biliyor, bir tek dağ yamacında tezahürat yapan insanlara ulaşmadığını, ulaşamadığını –belki ulaştırılmadığını– anlıyordu. Kalpler sağır olmuşsa kulaklar ne yapsındı? Onlar kendisini ateşe sürüklemekte olan mızrakların bedenine her dokunuşunda yeniden çığlıklar koparararak sevinmeye devam ediyorlardı. Oysa o ses... Herkesi irkilten o ses... Şah damarlarını titreten o ses... Yaklaştığı ateş serin ve selamet olan o ses... Serinliğe sevindi. Yine de kölelerin öfkeli ittirmeleri ritmik bir hâl alarak adım adım sürüyor ve dağ yamacındaki kalabalıklar her adımda tezahüratı arttırıyordu. Serinliği onların hissetmemesi? Ah teslimiyet!..

Bebeğini emziren Filistinli kadın geldi yeniden gözünün önüne. Dili durmadan "Allah bana yeter!" diyordu. İbrahim'i düşündü. Kendisini izleyen kalabalığa yeniden baktı. Öfkeleri daha da artmış gibiydi. "Nemrut?" dedi içinden. Evet, işte oradaydı. En yüksekteki locada, ayakta, kendisine bakıyor ve elindeki kadehi şerefe kaldırıp sahte kahkahalar atıyordu. İnanmakla inanmamak arasında tedirgindi sanki. Her adımda muhafızlarına bir kol işaretiyle devam etmelerini söylüyor ve bunu, izleyen kalabalıklar üzerindeki etkisini arttırmak için yapıyordu. Eller sallanarak, mızraklar havaya kaldırılarak, kılıçlar kalkanlara çarparak ve ayaklar yere vurarak çığlık çığlığa onun adını haykırıyorlardı çünkü:

"Nur-Adud! Güneş Tanrı!"

"Nur-Udud! Ay tanrımız Sin-İddam'ın babası! Bak bize!"

"Nir-Udud! Yak onu ateşe! Ey yıldızların tanrısı!"

"Nim-Urud! O ölsün, sen çok yaşa! Ey Nimrut!.."

Adım adım ateşe ilerleyişini izleyen şu zavallı halkın ağzından değişik telaffuzlarını duyduğu kişinin Nemrut olduğundan artık şüphesi kalmadı. İşte oydu, şu yüksek locada bekleyen dünyanın en isyankâr Allahsız'ı.

"İbrahiiiim!"

Ve morgun duvarları çınladı:

"İbrahiiim!"

"Bu ses!"

Derin derin nefes aldı. Neler olmuştu? Bu zifiri karanlık? İbrahim... Alevler... Mızrak acıları... Titriyordu. Şiddetle titriyordu. Soğuk, çok soğuktu... "İbrahim!" dedi yeniden, içini ısıtmak için. İlk bilinç: "Uyandın!" Keşke uyanma arzusu içinden uçup gitseydi de alevlerin arasına karışıverseydi. Dağlarca büyümüş şu alevlerin arasında İbrahim'i bulmak, onu görmek, hiç olmazsa birkaç kelimecik konuşmak... Gözlerini yumdu. Çok üşüyordu, neden? Alevlerin içinde üşüyordu. İbrahim'i alevlerin arasına uçarken düşündü. "Belki yardımına..." Hayır, koşamazdı; üstelik İbrahim'in yardıma ihtiyacı olmadığını da biliyordu. Olsa, canını verebilirdi. Koşabilse, dev ateşler gibi görünen o gül bahçesinde bir gül olup bülbül ile konuştuğu yerde kalakalmayı çok isterdi. Onu bulmak, yüzüne bir kerecik bakmak, gülümsemek... Gözlerini yeniden yumdu. Kâbusların arasındaki rüyaya yeniden dönebilmek geçti içinden... Bir an alevlere gidiş ritmini mızrakların değil kendi adımlarının belirlediğini hayal etti: "İlerle! İlerle!" Gül kokusu... "Hayal et!" Koştu, koştu, koştu...Birden içinde balıkların yüzdüğü bir ırmak gördü. Ateşin içinde serin bir ırmak. Avuçlarını suya daldırıp yüzüne su serpti. Gözlerini açtı.

"Bitti!"

Kendi elleriyle bu iki karışlık küçük mekânda kendi yüzüne nasıl vurabilmişti ki? Başının arkası sızlıyordu. "Zara, kendine gel!" Çenesi titriyordu. "Üşümek?" Aman Allah'ım, kanı donmak üzereydi. Karanlık ve soğuk bütün hücrelerini kuşatmıştı. Bu naftalin kokusu da neydi? Neredeydi? Neden kendisini daracık bir mekâna hapsetmişlerdi? Yüzükoyun durduğunu fark edince sırt üstü dönmeye çalıştı. Bedenindeki bunca sızı da neydi? Eliyle birkaç noktayı yokladı. Çıplak olduğunu fark etti. Bedenine dokunan mızraklar yoktu ama acıları yerli yerindeydi.

"Panik yok; yapman gerekeni yap! Isınmalısın! Çık buradan!" Eliyle ve ayaklarıyla içinde bulunduğu dolabın duvarlarını yokladı. Metal bir ses yankılandı kulaklarında. Şiddetle tepinip bekledi. Birileri duyacaktı elbette. Tepindi... Tepindi... Ve işte, dışarıdan telaşlı bir ses işitti. Birisi Türkçe dualar ederek yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra bir ray üzerinde ayakları istikametinde çekildiğini hissetti. Yüzüne hayretle baktığı adam da onun yüzüne hayretle bakıyordu. Dili tutulmuş gibiydi. Durmadan "27 numara!" diyordu, morg dolabının sıra numarasına bakarak. Zara elleri ve kollarıyla bedenini ovuşturmaya başladı. Çenesinin titrerken çıkardığı sesten kendisi bile ürkmüştü. Çevresine göz attı. Hastabakıcı önlüğü giyen adamla göz gözeydi ve adam sayıklıyordu. "Hasbünallah ve nîme'l-vekîl!" Yüzü kireç kadar beyazdı. Kendisine cevap vereceğini zannetmiyordu ama yine de sordu:

"Neredeyim ben?"

"Öldün!"

Zara ölüm kelimesini duyduğu anda hayal meyal Harput Ağa'nın, Kevin'ın ve bir cücenin görüntüleri geçti gözünün önünden. Yerinden kalkıp giyinmek istiyordu. Karşısında şaşkın ve hareketsiz bekleyen adamın sırtından hastabakıcı önlüğünü çıkarıp örtündü. Bir yandan eliyle bedenini ovuşturuyor, diğer yandan klinikte geçirdiği şiddet dolu saatleri daha net hatırlamaya çalışıyordu. Kâbusu ve rüyayı da... Her şeyin bittiği anda Harput Ağa başucunda ölümünden bahsetmiş, Kevin da onu bir mezara göndereceğini söylemişti. Evet, hatırlıyordu, hem de her şeyi...

"Seni alçak Chris!"

Morg görevlisinin şaşkınlığı durumuna bir çözüm olabilirdi. Donuyordu ve güneşe ihtiyacı vardı. "Şamas!.." Güneşin her yanını kızamık gibi kaplayan çürük ve yaralarının sızısını arttıracağını bilmiyordu. Bir an evvel kan akışını normale döndürmeliydi. Ayrıca morg görevlisi kendine gelip de sorular sormaya başlamadan buradan gitmeliydi. Askıda bir

hastabakıcının gömleği vardı; yıpranmış ve rengi solmuş... Tersyüz edip ceketin üzerine giyindi. Şimdi daha az dikkat çekiyordu. Dikişleri dışarıda üretilmiş bir moda ürünüyle kimse kendisini garipsemezdi. Ve morgdan ayrılmadan evvel yapacağı son şeyi yaptı, karşısındaki şaşkın adama sarıldı; elbette gömlek yaka cebindeki cüzdanını aşırmak için. Kapıya doğru ilerlerken ellilik bir banknotu cebine koymuş cüzdanı geri fırlatıyordu:

"Bir gün giysilerini ve paranı sana ulaştırırım!"

Adam "Dur! Nereye? Nasıl yani? Ne oldu? Cüzdanım! Buraya seni kim getirdi? Gitme! Ölüüüü!.. Heeey!" gibi bir yığın soru ve sayıklamayı düzensiz kelimeler hâlinde arka arkaya sıralarken o çoktan kapıdan çıkmıştı. Adamcağızın birkaç dakika sonra kendisine gelerek 27 numaralı dolapta sarkan etiketi okuduktan sonra "Güle güle Cemile kızım! İnşallah uzun yaşarsın!" dediğini hiç duyamayacaktı ve arkasından "Hasbünallah ve nîme'l-vekîl!" diye şaşkınlıkla tekrar edip durduğunu da.

Zara önce hastane bahçesinde koşuşturan insanların arasına karışarak hem kan deveranını hızlandırdı, hem yaşadıklarını yeni baştan düşündü. Bedeni ısındıkça sızıları artıyor, zihni melekeleri hızlanıyordu. Üsküdar'dan Serencebey'e, oradan Levent'teki gizli köşke diye çıkıp Cihangir'deki kliniğe getirilişi ve nihayet Harput Ağa'nın zalimce sorgulama usulleri bir bir gözünün önünden geçti. Damarlarına şırınga edilen ilaçların etkilerini düşündü. Hayatını kurtaranın yine aynı ilaçlar olduğunu biliyordu. Beyin fonksiyonlarına yönelik bu ilaçlar bünyeyi etkisiz bırakıyor, böylece beden fonksiyonlarını yavaşlatıp kendini dinlenmeye alıyor ve harici etkilere duyarsızlık eşiğini yükseltiyordu. Elbette geçen yıl bir psikolog denetiminde aldığı kendini ruhen ve bedenen işkenceye kapatma eğitiminin bu korunmada çok büyük etkisi olmuştu. Kevin, dediğini yapıp onu bir mezara gömseydi muhtemelen ölmüş olurdu ama buz odalar onu ve yaralarını

en düşük nefes seviyesinde yaşatmaya yetmişti. "Pekâlâ, şimdi ne yapacağım?"

Sedyede kendini kaybetmeden evvel zihninden geçen son soruyla işe başladı: "Chris, neredesin?" Onu bulursa pek çok şeyin açıklığa kavuşacağını düşünüyordu. Köşke giderken yanlarındaydı ve kliniğe gelirken birden yok olmuştu? Başına gelenlerden Kitron'un haberi olmadığını farz etse bile Christopher neden kliniği basıp kendini kurtarmamıştı? Zelot Kardeşliği böyle bir hatayı affetmezdi. Artık onun, Zelotlar dışında birine daha hizmet ettiğinden zerre kadar endişe duymamalıydı. "Bedenimi Kevin ve cani Harput Ağa'ya teslim ediverdiğine göre!" Gece Melissa gözlerinin önünde öldürülmüştü. Harput Ağa Melissa'yı sırf yüksek tarih bilinci yüzünden öldürmüş olamazdı. O hâlde gerçek sebep neydi? Harput Ağa CIA mensubu ise başka bir CIA ajanının kılına dokunmaması gerekirdi. Harput Ağa da CIA dışında bir yere çalışıyor olmalıydı. Peki ama her şey neden bu kadar karışıktı ve istihbarat örgütleri arasında çift taraflı oynamak neden bu kadar yaygınlaşmıştı ki? Münafıklık yalnızca sırların dedikodusunu yapanlar arasında değil sırrı saklaması gerekenler arasında da yaygınlaşıyordu. "Materyalist çağın kapitalist hastalığı..."

Zara içine sürüklendiği olayların çok boyutlu bir denkleme dönüştüğünü, ayak üstü çözülemeyeceğini, şimdilik ısınacak ve sığınacak bir yere ihtiyacı olduğunu aklından geçirdi. Sultanahmet'teki pansiyona dönemezdi, Kitron'la ve tanıdıklarıyla şimdilik teması kesmeliydi. Herkesin kendini ölü bilmesi pek çok şeyi kolaylaştırırdı. Yaşadığı ortaya çıkarsa yalnızca Harput Ağa'nın hizmet ettiği mihrak değil, CIA, MİT ve Türk Emniyeti de yeniden peşine düşecekti. Kimsenin aklına gelmeyecek bir yerde saklanarak meseleleri yeniden değerlendirmek ve arkadan arkaya işleri kontrol etmek en iyisiydi. "Selim?" Evet, iyi fikirdi. "Ölü olmanın tadını çıkarma zamanı!" Ya Christopher? O muhtemelen Kevin'dan son durumu soracak ve eğer danışıklı iseler ölüsünü görmek isteyecekti.

"İşte bu tehlikeli olabilir!" Onunla tekrar yüz yüze geldiğinde muhtemelen ikisinden birinin ölmesi gerekecekti. "Ben ondan evvel davranmalıyım!" diye geçirdi içinden, sonra da kalbine fısıldadı, "Zelot'u satan birini yaşatamam ya!"

Beşiktaş İskelesi'nden bir vapura binip Üsküdar'a geçerken karnını doyurmak için aldığı simidi martılarla paylaşıyordu. Elli lira, yaraları için pomat ve ağrı kesici drajeler ile İETT'nin bir günlük seyahat kartına yetmişti. Üsküdar iskelesinde indiğinde ihtiyaç duyacağı şeyleri sıraladı: Kalacak yer, para, tedavi, ilaç, isabetli düşünme ve emniyet... Selim, bütün bunlar kendisine sağlayacak tek kişiydi ve onu camide bulacaktı. Kapısını çalıp karşısına çıktığında kendisine nasıl bir şaşkınlıkla bakacağını hayal etti. İnşallah maraza çıkarmaz, meşrutasının kütüphane bölmesinde kalmasına razı olurdu. "Daha iyisini yapabilirsin Zara!" Bunu kalbine fısıldadığında Selim'in cami meşrutasının anahtarını nereye sakladığını aklından geçiriyordu. Selim'in kapısın çalıp "Beni içeri alır mısın?" demek yerine bir sürpriz yapmak daha iyiydi. Muzipçe gülümsedi. Ve sonraki gülümsemesi martıların coşkulu sesleri arasında bir Boğaziçi vapurunda olmanın yaşama sevincindendi. Sızlayan kemiklerine ve çürümüş etlerine rağmen...

XXI

Bir saat sonra
İstanbul, Levent, CIA Gizli Köşkü, 2 Haziran, 10.30

"Bu ne acele Alperen Bey, bir saattir burada sizi bekliyoruz?"

"Kızı elinizden tekrar kaçıracağınızı bilseydim erken gelirdim."

"Sen nereden öğrendin bunu?"

"İstihbarat kızım, istihbarat!.. Vedat Bayrak beni seninle çalışmaya başka nasıl ikna edebilirdi ki?"

Masaaki, penceresi köşkün kapısına bakan çorbacıda, evden çıktıktan 2 saat sonra mesai gereği yüz yüze gelen karı kocanın birbirlerini iğnelediklerini ses tonlarından anlamıştı. İngilizcenin en nazik tonuyla onları durdurdu:

"Bu tartışmayı evinizde yapın arkadaşlar. Şimdi neden burada olduğumuza gelelim ve artık benim de burada olduğumu unutmayın lütfen, İngilizce konuşun!"

Vuslat olup biteni özetleyecek şekilde Zara'nın gece CIA tarafından mübadele usulüyle teslim alındığını ve Büyükdere'deki Amerikan Başkonsolosluğu'na doğru yola çıktığını lakin konsolosluğa girmeden doğruca şuraya, Köşk'e getiril-

diğini anlattı. Bütün bunları nereden bildiğini göstermek için de elindeki tape kopyalarını gösterdi. Alperen tapeleri okuyunca önce Masaaki'ye baktı. İçindeki bilgiler Japon dostunun bütün soruşturma ve araştırmasını açıklayacak her şeyi içeriyordu. Keiko'nun nasıl öldürüldüğüne dair itiraf niteliğindeki satırları ona göstermenin kendi soruşturmasına bir engel teşkil edip etmeyeceğini düşündü. Sonra da bu bilgiyi ondan gizlemenin Türk-Japon dostluğuna sığmayacağına karar verip fotokopileri eline tutuşturdu.

"Masaaki-san, dostum, işin kolaylaştı, buyur!"

Masaaki kağıtlarda ne yazdığını merak ederek İngilizce'den Türkçe'ye tercüme edilmiş tapelerin bu sefer Türkçe'den İngilizce'ye tercümesini istedi. Vuslat, önce bir dinleme kaydının tapesi olduğunu açıklayıp satır satır tercümeye başladı. İlk sayfanın ortasına geldiğinde Masaaki'nin yüzünün rengi değişti. Keiko adının geçtiği satırların tercümesi sürerken konuşanların Kitron ile Christopher olduklarını iyice anladı. Müteakip satırlar katilin kim olduğu sorusuna açıkça cevap veriyordu.

Masaaki gerçekten de işinin kolaylaştığını düşündü. MİT'te bu dinlemeyi yapan kişi her kim ise ona Japon ulusu adına teşekkür etmeyi ve bir madalya takdimi için amirine bir talep yazısı göndermeyi aklından geçirdi. Tapelerde en ağırına giden bölüm de Kitron'un *"Ne o, Japon yamuğu çiroz sevgilini öldürdüm diye kızgın mısın yoksa bana? Yüce Baba uyandıktan sonra onu ebediyen uyutacağız diye sözleşmiştik, öyle değil mi?"* cümleleriyle Christopher'ın ona verdiği cevap oldu: *"Evet, öyle. Sana göstermelik sevgilimi öldürdün diye değil, öldüremedin diye kızıyorum."* Japon ulusundan birine "yamuk" diyerek ırkıyla âdeta alay eden, güzel bir Japon kızına "çiroz" sıfatını yakıştıran, vazife yapıyorum diye masum bir kalbi aldatıp göstermelik sevgiliye dönüştüren bu alçakların Japon milleti adına ve ülke onuru için ölümü hak ettiklerini düşündü. O anda eline geçir-

se ikisini de şakaklarından vururdu. Ülkesindeki kamuoyu Keiko'nun bir bilim insanı oluşu ve genç bir bilim insanının öldürülüşüne, ruhunun huzur bulması adına infial göstermişti. Oysa onu öldürenler bir lağım faresini öldürmekten söz eder gibi konuşuyorlardı. Bu ikisi gebermeliydi. Hem de acımasızca. Özellikle de Christopher. Bir genç kızın bilgisinden yararlanmak için en yüksek boyutta sahtekârlık yapıp onun ofisine, hayatına, evine, kalbine ve mahremiyetine girmek yalnızca Japon geleneğinde değil dünyanın her kültüründe cezayı hak ederdi. Evet, adalet için ceza!.. Dişe diş, cana can...

Masaaki köpürmüş bir husumetle Vuslat'ın son cümlelerini dinlerken Alperen tapelerin sonunda geçen "Grup Kardeşlik" tanımlaması üzerinde durmaları gerektiğini söyledi. Masaaki içindeki öfkeyi şimdilik bir kenara bırakmanın iyi olacağını düşündü. Evet, kimdi bu Grup Kardeşlik? Bulacakları doğru yol ve cevapların ilki bu sorudan geçiyordu. CIA için bu kelime kullanılır mıydı, yoksa bir yerlerde CIA'den yardım alan başka bir örgüt mü vardı? Bir yeraltı faaliyeti? Bunu irdelemek lazımdı:

"Sümer tabletlerinin Hz. İbrahim'le ilgili yazdıkları sizce CIA'in neyinedir? Kilise mi burası?"

"Belki de kilisenin işine yarayacağı için CIA bilgileri istiyordur?"

"Yahut Kilise'nin talebi üzerine CIA taşeronluk yapıyordur!"

"Belki de kilise adına başka bir örgütün taşeronluğu?"

"Meseleye bu açıdan bakarsanız aynı soruları havra için de sormalısınız. Sonuçta bu bilgileri ele geçirmek isteyen Yahudiler de siperlerinde yerlerini almış durumda."

"Mossad'dan mı bahsediyorsun Masaaki, dostum?"

"Hayır, Mossad'ı bu işe bulaştırmaya çalışan radikal Siyonistlerden bahsediyorum. Siz kilise otoritesinden söz ediyorsunuz diye ben de havrayı hesaba katın diyorum."

"Vatikan ile Hahambaşılık arasında bir din savaşı öyle mi?"

"Belki de Hıristiyanlık ile Musevilik; yahut Kutsal Kitabı'n eski ahdiyle yeni ahdi; olamaz mı? Sence Vuslat-san?"

"Eğer öyleyse biz de İslamiyet'i işin içine katmalıyız; Selim'i."

Vuslat Selim'in adını anınca Alperen, kasasında sakladığı tablet kopyasını düşündü. Ve o kağıdın ne derece tehlikeli hâle geliverdiğini kavradı. Sahip olduğu şey incecik bir pelür kâğıdıydı ama tutuşursa her şeyi yakabilecekti. Onu daha fazla gizlemenin getirisini, götürüsünü çok iyi hesap etmeliydi artık. Eğer Vuslat'ın dediği gibi bu mesele Vatikan ile Hahambaşılık yahut onların taşeronları arasında cinayetler işletecek, kurşunlar vızıldatacak hâle gelmişse kasasında bir bomba saklıyor demekti. Zara'nın dili çözüldüğünde tabletin peşindekiler hedefe kendisini koyacaklardı. Peki ama Zara şimdi içeride hangi şartlarda neleri şakıyordu; bir, bir? Onun anlattığı bilgileri yalnızca milli menfaatler gereği değil artık kendi can güvenliği için de öğrenmek zorundaydı. Bunun için Vuslat'a döndü:

"Pekâlâ hanımefendi, şimdi ne yapıyoruz?"

"Sence ne yapmalıyız beyefendi?"

"İçeriden çıkacak birini de biz kaçırıp sorgulayacağız."

"Yahut daha iyisi kapıyı çalalım, 'Biz geldiiik!' deyip Zara'nın neler bildiğini nazikçe soralım? Belki çay da ikram ederler!"

"Dalga geçme!"

"Hayır, ciddiyim! Zara'yı buradan çıkarmaya imkânımız yoksa biz Zara'nın yanına gidelim."

"Devlet krizi çıkaralım yani? Sonra da tayin için şehirlerden şehir beğen!"

"Bu ülkenin her şehrine benimle gelmeye söz vermiştin, unutma!"

Masaaki yine müdahale etti:

"Bence arkadaşlar, Zara denen şeytanın ne bildiğinden çok, bildiği şeyin kimin işine yarayacağını öğrenmek daha akıllıca olurdu?"

"Bildiği de, bilinmesi gereken de Hz. İbrahim olduktan sonra?"

"Doğru söyledin arkadaş, haydi gidelim buradan."

"Nereye?"

"Kitron ile Christopher'ı bulmaya. Hz. İbrahim'le alakalı her ne biliyorlarsa öğrenmeye ve bu bilginin kimin işine yarayacağını tahlil etmeye."

"Peki Zara'nın bildikleri?"

Alperen Vuslat'ın bu sorusuna Türkçe cevap verdi:

"Onun ne bildiği benim kasamda duruyor!"

Masaaki bu cümleyle kendisinden bir şey gizlendiğini ima eder gibi bir ona, bir diğerine baktı. Alperen, "Yatak odasına dair bir şeydi, bunu da öğrenmesen olur yani!" diye şakayla karışık geçiştirdi.

Vuslat garsondan hesabı istedi. Tam kalkacakları sırada köşeden bir ambulansın köşke yaklaştığını ve kapıda durduğunu gördüler. Üçü de kıpırdamadan kapıya bakıyorlardı. O da ne? Ambulanstan doktor önlüğüyle Kevin iniyordu. Omzundaki sargı önlüğün kolunu şişirmiş durumdaydı. Kevin köşk bahçesine yöneldiğinde derhal çıkıp arabaya koştular. Yapılacak şeyi üçü de doğru düşünmüştü; ambulans sürücüsünden bilgi almak.

İkinci sokağı dönerken Alperen ambulansı kenara çektirip bir trafik polisi edasıyla şoföre kimliğini gösterdi:

"Ehliyet, ruhsat!"

"Buyurun memur bey!"

Alperen ruhsatın özel bir klinik adına alındığını okuyunca adamı sıkıştırdı:

"Polis kaydında plakanız "hatalı sürücü" ikazıyla takibe alınmış durumda! Sizi az evvel hastane hizmeti yerine yol-

cu taşıma hizmeti verirken tespit ettik. Tıbbi görev harici bir yolcu indirdiniz!"

"Asla, efendim, bir hekimi evine bıraktım!"

"Ambulansların böyle bir görevi var da ben mi bilmiyorum?"

"Elbette yok efendim, ama görevden dönüyorduk ve benim de yolumun üzeriydi!"

"Nerden görevden dönüyordunuz?

"Sabah Okmeydanı Hastanesi'ne gitmiştik!"

"Ne maksatla!"

"Morga bir cenaze bıraktık!"

"Bak efendi, bu ülkede en titiz sürücülerin ambulans direksiyonunda olması gerektiğini yeniden hatırlatarak seni bu seferlik affediyorum. Ama yalnızca bu seferlik! Ha, hata kaydını da plakana yazıyorum. Bir daha ambulans şartnamesi dışına taşarsan aracını bağlayacaklar, ona göre! Şimdi kaybol, gözüm görmesin."

Yarım saat sonra hastane morg görevlisini karşılarına almışlardı bile:

"Morgda mesai kaçta başlıyor?"

Adam "Hasbünallah" deyip duruyordu. Cevabı şaşkıncaydı:

"Morgdakiler mesaiden düşmüştür efendim, çalışmazlar!"

"Şakanın sırası değil be adam; sabah kaçta işe başladın?"

"Haa!.. Benim mesaimi soruyorsunuz; dün geceden beri nöbetteyim."

"Bu sabah morga getirilmiş cesetleri ve kayıtlarını görmek istiyorum! Özellikle kadın olanları. Acele et."

"Buyurunuz efendim! İşte şurada!"

Alperen adamın getirdiği dosyaları incelerken rahmetli olmuş iki kişinin bilgisiyle karşılaştı. Biri erkek, diğeri kadın. Birinci dosyada yazanları okudu:

"No: 23: Adı soyadı: Hüsam Sekizinci! Yaş: Kırk bir. Ölüm sebebi: Akciğer kanseri. No: 26: Adı soyadı: Esra Gülendam! Yaş: 25. Ölüm sebebi: Trafik kazası."

Üçü birlikte 26 numaralı çekmeceye koştular. Üzerinde aynı bilgiler olan etiketi okuyup kapağı açtılar. Ceset torbasının fermuar sesiyle birlikte üçünün de suratları aynı anda düştü. Yüzü parçalanmış bir ceset. Cüssesi, boyu, saçları Zara'ya benziyordu. Giysileri dünkünden farklıydı. Buna rağmen Alperen Vatan'ı arayıp otopsi yapılma talimatı verdi. Ayrıca GBT sonucunu da görmek istiyordu. Acilen... O sırada Vuslat atıldı:

"Telefonuma mesaj geldi beyler; Kitron ile Christopher Adıyaman'a Nemrut'a çıkmışlar. Bu akşam uçağıyla döneceklermiş. Elde ettikleri bilgiler bir saate kadar rapor hâlinde elimde olacak."

"Evet, Masaaki-san, dostum, kelepçelerini hazırla!.."

"Hayır, hayır... Onları burada tutuklarsam Japonya'ya götüremeyebilirim!"

"Buraya katilleri tutuklamaya geldiğini söylememiş miydin?"

"Öyle ama burada onları tutuklasam Tokyo'ya götürmek üzere bana teslim eder misiniz?"

"Tabii ki götüremezsin. Ama suçlu mübadelesinde sana yardımcı oluruz!"

"İşte bu yüzden ben de onları burada tutuklamayacağım ve cezalarını vermek üzere ikisini de tekrar Japonya'ya çekmeye çalışacağım!"

"Sence Mossad veya CIA buna müsaade eder mi?"

"Cezalarını vermek üzere bir yolunu bulacağımdan emin olabilirsin Alperen-san!"

"İşler iyice karışacak desene!"

"Öyle görünüyor. Ama bence yapmamız gereken, ölüleri kendi hâllerine bırakıp yaşayanların peşine düşmek olmalı. Buradakini bırakıp uğraşmamız gereken asıl ölü Hz. İbrahim'dir."

"Ne yani Zara öldüyse cesedini aramayalım mı?"

"Bulsanız size ne söyleyecek Alperen-san? Üstelik CIA böyle bir şey yaptıysa onu bulacağınız bir yere koymuş ola-

maz. Bütün bunlarla uğraşmak yerine, kızın okuduğu şu tableti kim istiyor, işin arkasında kim veya kimler var; bunları araştırmalısınız; asıl önemli olan bu."

"Ve bu tabletteki bilgiyi niçin istiyorlar?"

"Yanılıyorsunuz beyler. Bence şimdilik her ikisinin de önemi yok. Bana göre önemli olan şifrenin kendisi. Önce biz bulursak onlar bize gelir; ama biz onların peşinde koşarsak hiç yakalayamayabiliriz."

"Hımm! Bak işte bunda haklı olabilirsin Vuslat-san; olanlardan ziyade olacaklara odaklanmak daha akıllıca."

"Dediğiniz gibi olsun!"

Okmeydanı'ndaki morg görevlisi 27 numaralı ceset kabinini öne çekerek onlara sabahleyin yaşadığı inanılması zor hikâyeyi anlatmak için söze başladı:

"Ölüymüş... Cemile, adı da Cemile'ymiş. Ama Türkçesi biraz bozuktu. Bu sabah şu dolaptan çıkıp aldı başını gitti!"

Alperen adamı azarlar gibi susturdu:

"Efendi, sen hiç ciddi bir şeyle ilgilenmez misin? Yaşından başından utan!"

"Psst!. Bağırma adama, ölülerle düşe kalka zavallı kim bilir..."

"Tamam, kesin şunu da gidelim buradan!"

Morg görevlisi gördüğü muamele karşısında muhatap aldığı insanların gerçekten polis olup olmadıklarını düşündü. Hiç Japon'dan Türk polisi olur muydu? Üstelik gavurca konuşuyorlardı. Artık ne cüzdanını çaldığı hâlde içinden yalnızca elli lira alıp geri veren kızdan, ne de ceketini ve önlüğünü giyip gittiğinden bahsedecekti. Zaten başhekim de kendisini çağırmamıştı. İyi ama o cüceyle diğer doktor kimlerdi? Uff!.. Akşam eve varınca hanımı da kendisine inanmayacak, yine hikâye uydurduğunu söyleyecekti:

""Hasbünallah ve nîme'l-vekîl!"

XXII

Bir Sümer tabletinden:

"Utnapiştim...
Bütün fırtınalar olanca güçleriyle hep birden saldırdılar
Yedi gün yedi gece boyunca
Tufan memleketi kapladıktan
Dev gemi fırtına ile büyük sulara çarptıktan sonra
Güneş tanrısı göğe ve yere ışınlar saçarak...
[...]
Rüzgâr yağmur getirdikten sonra
Bütün yapılmış duvarlar yıkıldıktan sonra
Bir adam ikinci bir adama karşı çıktıktan sonra
Tahıl yetiştikten, ot bittikten sonra
Yer doğurdu, gök emir verdi
Utnapiştim..."

[*Uygarlığın Kökeni Sümerler*, Muazzez İlmiye Çığ, İstanbul 2015, s.164-5]

Bir saat sonra
Roma, Vatikan, 2 Haziran, 14.30;
Wirginia, Langley, 03.30 (TSİ: 11.30)

Vatikan'ı gezen turistlerin uğultusunun duyulmadığı kalın ve süslü duvarların arkasındaki salonda derin sükûneti bozan bir inilti hakimdi!.. Harput Ağa nefes nefese ve ıstıraplar içinde "Kurban!.. Kurban!.." diye sayıklıyordu durmadan. Her kurban deyişte de dikenler bağlanmış tel örgülü bir kamçı ile çıplak sırtına bir sağdan, bir soldan vuruyor, her hamleden sonra sırtından bir damla kan daha beline doğru sızıyordu. Bunu bir kurbana ihtiyaç olduğu için mi, kendisinin kurban edildiğini belirtmek için mi, yoksa İbrahim şifrelerinin kurban kesmesiyle alakasını anlatmak için mi tekrarlıyordu, kendisi de bilmiyordu. Kurban oluşun ve edilişin gerçeğini anlamanın peşinde miydi? Belki. İstanbul'da bunca yıldır Grup Kardeşlik'e hizmette bulunmuş, aydınlık ve müreffeh günlerin geleceğini hayal ederek yıllarca bir müzede depo memurluğuna razı olmuş, herkes rütbeler alma, ikbale erme ve gol atma peşindeyken o takım ruhuyla kalede beklemeye razı olmuştu. Ne var ki son maçta kaleyi korumakta hatalı davranıp kendinden bekleneni verememişti. Zara'nın zihnini açığa çıkarması gerekirken hiddetle canını çıkarması, kurban olmayı gerektiren büyük bir cürüm

sayılırdı. Sırtında şaklayan kırbaçlar bir cana kıydığı için değil, –Yahudi bal tuzağı fahişesinin elbette canı cehennemeydi– bir bilgiye kıydığı içindi. Kardinal Furlan, hatasının affolunması için Rab huzurunda ruhunu temizlemesi gerektiğini söylüyordu madem, elbette bu uğurda kurban olmaya hazırdı. Madem bilgi katlinin cehennemi ayrıymış! Artık Grup Kardeşlik'teki derece yükselmesi de umurunda değildi. Ruhunu kurtarsın yeterdi. Bunun için her kamçı darbesinden sonra ağzından ateşli bir ah olup çıkması gereken feryat "Kurban!.. Kurban!.." diyerek zehirli yutkunmalar hâlinde içine akıyor, acısı da sırtından sızan kanlara karışıp feryat dağlarına dönüşüyordu.

"Lappp... Ffflapp.."

Harriet Noah, sık örülmüş kündekâri paravanın arkasından bu ritmik sesi dinlemenin ağırlığıyla kendini kaybetmek üzereydi. Cübbesinin kollarına gizlemeye çalıştığı ellerini dizleri arasında durmadan birbirine sürterek ürküntüsünü dışa vurduğunun farkında bile değildi. Karşısındaki masada oturmuş, kalın gözlüklerinin arkasından eski bilgisayarda bazı işlemleri acemice sürdürmeye çalışan Donald Furlan ise hiç oralı değildi. Harput Ağa'nın başarısızlığına bedel kamçı sesleri salona gotik bir ıstırap yüklüyordu. Noah hiçbir şeyi sıhhatli değerlendiremediğini fark edip başını tavana dikti. O da ne? Tavandaki Cebrail tasvirinin gözleri neden dik dik yüzüne bakıyor, kendisini izliyordu böyle? Muhtemelen onu azarlıyordu. Vatikan'ın haziranda bile insanı üşüten soğuk duvarlarına rağmen cübbesinin içinde sırılsıklamdı. Teri kendisine kokmaya başladı. O sırada odaya Furlan'ın bilgisayarından mekânik bir ses yayıldı:

"Tünaydın Kardinal Hazretleri, her ne kadar burada gece yarısını çoktan geçtiyse de!"

"Bu dünya amel işleme yeridir sevgili kızım, onun için amele hesap tutulmaz. Ama öte dünya hesap yeridir, orada da amele imkân kalmaz. İşlerini uykularına tercih etmeyen-

ler hem bu dünyada, hem öte dünyada yükselebilecekleri makamları ancak uykularında görürler. İşte bu yüzden sitemlerini kendine sakla da bana İstanbul'da neler olup bittiğini anlat!"

"Her şey kontrol altındadır, merak buyurmayınız!"

"Merak buyurmamayı çok isterdim Süslü kızım ama Bayan Melissa'ya ne oldu, merak ediyorum. Bayan Zara'ya da ne oldu, merak ediyorum. Pek maharetli ve başarılı diye anlattığın şu Kevin neyi başardı, onu da merak ediyorum. Yüce Baba uyanmış, neredeyse ayağa kalkıp yürüyecek ama henüz nerede beklediğini merak ediyorum. Şu CIA denen ejderhanın gücü mü, yoksa zehri mi daha etkili, en ziyade de bunu merak ediyorum? Ha, bir de Süslü kızım, İbrahim, davası için öz oğlunu kurban etmişti, şimdi ben kimi kurban edeceğim diye merak ediyorum! Ne dersin, daha merak etmeli miyim?"

Susan Stone'un en derin uykusundan uyanıp açtığı skype ekranından tutulduğu soru bombardımanının hangisine cevap vereceğini ve ne diyeceğini şaşırdığı, cevap için yarım dakikayı bulan sessizliğinden anlaşılabiliyordu. Muhtemelen derinden derine kulağına gelen kamçı seslerinin ne olduğunu anlamaya çalışıyor, Roma'da neler döndüğünün ve bu baş belası küstah kardinale nasıl bir cevap vermesi gerektiğinin hesaplarını yapıyordu. Boğazını temizleme bahanesiyle birkaç saniyelik zaman kazanıp alttan almayı denedi:

"Büyük davaların kurban istediğini bilmeyen biri değilim Bay Furlan. Yıllardır peşinde olduğumuz tableti yok etti diye İstanbul'da kurban ettirdiğim bir kadının hesabını mı bana soruyorsunuz?"

"O bir araştırmacıydı, öyle değil mi?"

"Ne olmuş, Philadelphia'da bir kütüphane koridorunda infaz ettiğim Sümerolog da bir araştırmacıydı. Üstelik ateist. Bu dava kaç kurbana mâl olursa olsun Kardinal Hazretleri..."

Furlan sözünü kesti:

"Kadın, sen iki kişiyi öldürdüğünü söylüyorsun..."

Bu sefer de o araya girdi:

"Ve sırada üçüncüsü var. Selim adında bir Müslüman... Gerçek onu da özgür kılacak; pek yakında."

"Melissa'nın gizli Yahudi olduğunu bilmiyordun elbette!"

"Öyle mi? Bakın buna şaşırdım. Yine de cezasını çekti."

"Onun boğazını kesen adam için ne diyorsunuz peki?"

"Emri ben verdim, o da hiç tereddütsüz yerine getirdi."

"Demek öyle, Bayan Süslü... Sen emri vedin, o da tereddütsüz yerine getirdi!.. Âlâ!.. O hâlde bu sana son ihtarımdır, bundan böyle Yüce Baba'yla ilgili konularda bana bilgi vermeden hiçbir emir vermeyecek, hiçbir kararı kendi başına uygulamayacaksın. Bu operasyonun İbrahim'i benim ve evlatlarımdan hangisini kurban etmem gerekiyorsa onu ben belirlerim. Hıristiyan, Yahudi, Müslüman..."

Furlan, Skype'ın "Kapat" işaretine tıkladığında Bayan Süslü'nün yüzünde nasıl bir ifade oluştuğunu merak etmekle yetindi. Oysa sert konuşmanın şahidi olan Noah şimdi sıranın kendisine geldiğini düşünüyordu. Kardinalin, CIA Bilgi Operasyonları Merkez Direktörü'nü böyle azarladıktan sonra kim bilir kendisine neler yapacağını düşünüp titremeye başlamıştı bile. Paravanın arkasındaki kamçı sesleri de gitgide yavaşlıyordu. Belli ki Harput Ağa'nın takati tükeniyor, direnci azalıyordu. Karar verdi, Kardinal Furlan her ne söylerse susmaya ve kendisini suçlayacağı her kabahati kabule razı olacaktı. Köpürse, haykırsa, bağırsa, tokatlasa bile tahammül edecek ve hakkında vereceği cezayı kabullenecekti. Ama Furlan bütün bunların yerine ona en munis ve dost sesiyle bir soru sordu:

"Söyle bakalım değerli Utnapiştim; İbrahim hangi oğlunu kurban etmişti?"

Büzüldüğü yerden yalnızca başını kaldırma cesareti bulabilen Harriet Noah bu sorunun kendisiyle alay edilmek için mi sorulduğunu, yoksa iltifat mı içerdiğini anlayamadı. Sümerlerin ünlü destanındaki Utnapiştim kutsal kitapta Noah

diye anılıyordu. Tufan dolayısıyla insanlığın Adem'den sonraki ikinci atası olarak bilinen Nuh Peygamber, yani. Kardinalin bu tavrına nasıl mukabele edeceğini kestiremedi. Kekeledi:

"E-el-elbette İshak, Kardinal Hazretleri; İ-İshak!"

"Peki söyler misin lütfen, Müslümanlar niye İsmail diyorlar?"

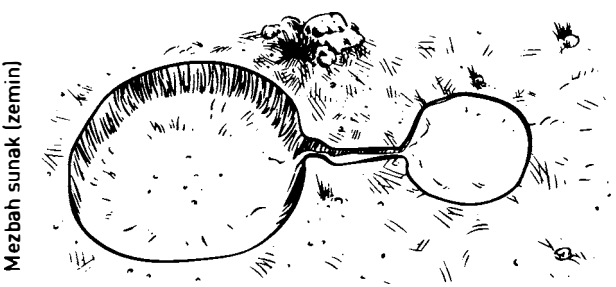
Papaz Noah kendini azıcık daha rahat hissetti. Onun kendisiyle tartışmak gibi bir niyeti olsa bile buna fırsat vermeyecek şekilde davranmayı kurdu:

"Müslümanların da bazıları İshak, bazıları İsmail diyorlar efendim."

"Yağcılık için böyle söylemiyorsun değil mi Noah Efendi? Neden İsmail olmasın?"

"İsmail cariyenin çocuğu olduğu için efendim."

"Doğru ama ilk çocuktu. Sümer kanunları ve gelenekleri her şeyin ilkini kurban etmeyi seçiyordu. Pek çok Sümer kentinin kazılarında sunaklar bulunması, bu sunakların yakınlarında da kaplar, yiyecekler, kemikler çıkması kurban ibadetinin kökenini İbrahim'e kadar götürüyor. Sümerliler tarlanın ilk mahsulünü, sürünün ilk oğlağını, tezgâhın ilk ürettiğini, mevsimin ilk meyvesini, ağdan çıkan ilk balığı hep adak veriyordu. Her gittiği yere sunaklar yapan İbrahim bunu neden değiştirsin? Değiştirirse ümmetine bunu nasıl izah etsin?"

"Efendimiz, Müslüman bir âlim bu sunakların kurban için değil, ibadet için olduğunu, yani buraların mabet kalıntısı olduğunu iddia ediyor. Bunun için de Kabe'yi örnek gösteriyor."

"Kimmiş bu alim?"

"Selim Hoca, efendimiz, az evvel Susan Stone'un kurban listesine giren genç adam. Birkaç dilde araştırmaları olan zeki bir akademisyen. Müslüman dünyanın ileride adından çok söz edeceğinden emin olunuz."

"O hâlde biz şimdiden adını dostlar defterine yazalım mı?"

"Kendisini bu maksatla makamında ziyaret ettiğimde satın alınması zor, hatta imkânsız bir adam olarak gördüm. Dostluğundan ziyade bilgisini kazansak yeterdi; lakin müstakbel bir baş belası olması da muhtemel. Kendisiyle İbrahim hakkında her şeyi konuştuk."

"Her şeyi konuştunuz demek Noah; peki şu senin hoca, kurban meselesinde ne düşünüyor?"

"Elbette İsmail olduğunu söylüyor. Söylemekle kalmıyor, Kur'an ayetlerine atıfta bulunuyor."

"İyi ama efendi, Müslümanların kutsal kitabı kurban olan çocuğun adını kaydetmez."

"Selim hoca Saffat suresindeki bir ayetten yola çıkarak..."

"Dur!"

Kardinal Furlan, masasının çekmecesinden bir Kur'an çıkarıp ilgili ayeti buldu ve yüksek sesle okudu:

"(İbrâhim:) 'Ey Rabbim! Bana iyilerden (sâlih evlat) lütfet!' diye duâ etti. Biz de ona yumuşak huylu bir oğul müjdeledik. Artık o, beraberinde (işe) koşma çağına erişince (babası): Ey yavrucuğum! Doğrusu ben, rüyâmda seni boğazladığımı görüyorum; artık (bak) düşün, ne dersin?" dedi. (Oğlu:) "Ey babacığım! Emredildiğin şeyi yap, inşallah beni sabredenlerden bulacaksın" dedi. Böylece ikisi de (Allah'ın emrine) teslim olunca (İbrâhim) onu şakağı üzerine yatırdı. Biz ona (şöyle) seslendik: "Ey İbra-

him! Gerçekten rüyâna sadâkat gösterdin. Şüphesiz ki biz, iyi hareket edenleri böyle mükâfatlandırırız. Hakikaten bu, apaçık imtihanın tâ kendisidir. (Oğluna karşılık) ona büyük bir kurbanlık (koç) fidye verdik."

"Gördüğün gibi Utnapiştim, burada oğlun adı anılmıyor."

"Selim hoca, buna rağmen İslam kaynaklarının ittifakla İsmail'i savunduklarını, bunu da Muhammed peygamberin bir hadisinin desteklediğini söylemişti. Meğer Peygamber'in dedesi Abdülmuttalip de tıpkı İbrahim gibi oğlu Abdullah'ı kurban etmek durumunda kalmış ve diyet olarak yüz deve keserek Abdullah'ı kurtarmış. Peygamber de hem babasını, hem uzaktaki atası İsmail'i kastederek *"Ben, iki kurbanlığın oğluyum"* demiş."

Münazaranın tam ortasında, odayı ikiye bölen paravanın arkasından gelen kamçı sesi duyulmaz oluvermişti. Kardinal Furlan bir an bekledi. Sonra ayağa kalkıp sesinin tonunu arttırarak Noah'a doğru ilerledi:

"Bay Noah, sizden bu bahiste başka şeyler de duymak isterdim. Mesela Kitab-ı Mukaddes'in Çıkış bölümünde Tanrı'nın *'Bütün ilk doğanları İsrailoğulları arasında, insanda, hayvanda, bütün rahmi açanları benim için takdis et, o benimdir.'* buyurduğunu yahut birkaç sayfa sonra *'Hasadını ve masaranın akıttığını takdimde gecikmeyeceksin; oğullarının ilk doğanını bana vereceksin!'* ikazında bulunduğunu. Ben bu hususta Müslümanların haklı olduğuna inanıyorum. Kutsal kitabımız bunları söyler, Sümer kanunları da ilk doğanın kurbanlığını şarta bağlarken, hatta bugün bile pek çok toplumda ilk mahsul Allah'a adanarak gerisinin daha bereketli geleceğine inanılırken biz kurbanlık evladın İshak olduğunu nasıl iddia edebiliriz, öyle değil mi?"

"İsmail cariyenin oğlu, İshak ise hanım Saray'ın oğlu olduğu için elbette efendim?"

"Sence Bay Noah, bir baba iki oğlundan birini sırf annesi yüzünden diğerine üstün tutar mı? Üstelik bu baba bir pey-

gamber ise... Peki ya İbrahim'in Hacer'i Saray'dan daha az sevip benimsediğini kim söylüyor?"

"Kurban tercihinin iki oğul arasında değil de efendim, belki Allah sevgisiyle oğul sevgisi arasında..."

"Nihayet doğru bir laf ettin. İbrahim'in oğlunu kurban etme gerekçesi işte buydu. Allah onun kendi çocuğuna olan sevgisiyle yaratanına karşı taşıdığı sevgisi arasında bir tercih yapmasını istiyordu. Ve İbrahim Allah'ı tercih etti! Kim ki Allah'tan başka sevgili edinir de o sevgilinin hakkını Allah'ın hakkından ziyade korursa Allah o sevgiliyi zora düşürür. Tıpkı şu sesi kesilen alçak gibi."

"Aman, efendimiz, Harput ağa sizin sadık bendeniz..."

"Kapa çeneni Utnapiştim, kapa. Tanrı adına kilisenin çıkarını kendi çıkarıyla değiştiren imansızlar sevgi sınavını kaybetmiş sayılırlar. Ve Grup Kardeşlik, sevgisini yitirenlerin kurban edilmesini benimsediği için eleştirilemez, öyle değil mi?"

Papaz Noah ne diyeceğini şaşırdı. Kardinalin niyetini de, hedefini de eskiden beri çok iyi bilirdi. Konuştukları meselede ne kilise, ne Papalık, ne de Allah sevgisi vardı. Furlan yahut Harput Ağa, kendisi veya kardinal yalnızca ortak çıkarların bir araya getirdiği insanlardı. Karşısındaki acımasız adamın bir gün papa olacağını aklına getirince içi burkuldu. Vatikan onun çevirdiği dolapları bilseydi hiç şüphesiz derhal istifasını isterdi. Onda gördüğü ihtiras, Grup Kardeşlik'in dünyanın çeşitli yerlerindeki planlarını uygulamak için dini otoriteyi emrine alma çabasından başka bir şey değildi. Maalesef kendisi de uzun zamandır buna alet olmuştu. "Niçin," diye sordu kalbine, "sonunda şu duvarların arasında şu adama benzemiş bir kardinal olabilmek için mi?" Her şeye itiraz edip İstanbul'a dönmek geçti içinden. Kardinalin iç yüzünü Papa'ya bildirmenin yolunu aramak üzere. O sırada kardinal yine kurbandan bahsediyordu ve en azından İbrahim'in şifreleri çözülesiye kadar bahsedilen kurbanın kendisi olma-

ması için rolünü devam ettirmesi gerektiğini düşündü. Bir köşede bayılıp kalan Harput Ağa gözünün önündeki yeterli örnekti. Sorusunu geçiştirmeye çalıştı:

"Bir kurban lazım olduğunda neden kilisenin evlatlarından seçesiniz ki?

"Sen nereden seçerdin, Utnapiştim?"

"Belki camiden!"

"Bu konuda Göklerdeki Babamız'ın rızasını yeterince aldığımızı düşünüyorum ben. Çünkü yüce katına Ortadoğu'da onlardan her gün yığınla kurban gönderiyoruz."

"Sıfır sevap!"

Noah, başparmağıyla işaret parmağını birleştirip bir sıfır işareti yapmayı da ihmal etmemişti.

"Ya ne olsun?"

"Ama bilenlerle bilmeyenler bir olmaz efendimiz. Kurbanın da bileninden..."

"Anlamadım."

"Bayan Stone doğru düşünüyor, ben Selim Hoca diyorum..."

"Sus alçak!.. Cehalet abidesi seni bağışlayayım diye bir alimi kurban etmemi mi istiyorsun benden? Bilenlerle bilmeyenleri ayırt etmek için seni Cebrail'in getirdiği koça döndürmeden yıkıl karşımdan!"

Noah, bir an, ölümü zihninde ve ruhunda hissetti. Telaşla dışarı çıkacağı sırada Furlan yeniden seslendi:

"Yok, yok... En iyisi sen benim yanıma gel!"

Harriet Noah, kendi ölüm emrine itaat eder gibi dizleri titreye titreye kardinalin yanına ilerledi. Paravanın arkasında yerde baygın yatan Harput Ağa'nın başucunda durdu. Zavallının hâlâ sırtından kan sızıyordu. Kardinal cebinden bir çakı çıkardı. Noah boynunu uzatmaya hazırdı. Ne var ki kardinal, yerdeki zavallının sarkmış dilini tutup yarısını kesiverdi. Sonra da elindeki kanlı parçayı korkudan sapsarı kesilen Noah'ın ağzına tıktı. Çakısını Harput Ağa'nın ceket astarında temizleyip yürüdüğünde hem gülüyor, hem söyleniyordu:

"Seni kilisede keseceğimi düşünmedin ya Utnapiştim. Şimdi şu bağışlanan kurbanı sırtına bindirip Göklerdeki Babamız'ın kutsal çocuklarına götür, haydi koçum... Ve Sırat'tan geçerken dikkat et!.."

XXIII

Yarım saat sonra
İstanbul, Üsküdar, 2 Haziran, 12.00

Zara Üsküdar motorundan iner inmez telefonundan internete girip namaz vakitleri programını açtı. Öğle ezanına bir saatten az kalmıştı. Vakit yaklaştıkça camiye gelen insanların gitgide çoğalacaklarını biliyordu. Şimdi henüz ortalık tenha iken Selim'in "saklı" dediği çalışma mekânına kapağı atmalıydı. Anahtarın yerini biliyordu. Hızla camiye varıp etrafı kolaçan ederek avludaki çınar ağacına yaklaştı. Ayağının altına köşede duran yosunlanmış briketi çekip kovuğa uzandı. Evet, işte anahtar. Aldı. Kapıyı açtı. Anahtarı ve briketi tekrar yerine koydu. Son bir kez çevreyi kontrol ederek kapıdan süzüldü. İçeriden kilitleyip doğruca kitaplığın arkasına...

Oturunca dinleneceğini zannetmişti, oysa çürüklerle kaplı bedeninin neredeyse bütün kemikleri sızlıyordu. Yaralarını örten kan lekelerini ıslak bir bezle yarım yamalak temizleyip üzerlerine pomat uyguladı. Sırtına hiç dokunamamıştı. Nabzını tutup kan deveranını kontrol etti. Yorgun hissediyordu. Dinlenmeye ihtiyacı olduğu aşikârdı. Selim'in fakülteden gelmesi akşamı bulurdu. Şöyle birkaç saat kestirmek iyi

olacaktı. Dün yattığı şilteye kıvrılıp başının altına bir kitap çekti. Tam gözleri kapanmak üzereydi ki kapıda sesler duydu. Yabancı sesler. Acı acı gülümsedi. Sahibinin "saklı" dediği oda, yolgeçen hanı mıydı? Bu gelenler de kimdi şimdi? Kulak verdi. Ve sesleri tanımaya başladı. Selim ve dünkü karı koca; Vuslat ile Alperen; birisi MİT ajanı, diğeri polis. "Bela beni takip ediyor, besbelli" diye mırıldandı. Planları değiştirmesi gerekiyordu. Her şeye hazırlıklı bekleyecekti. İkinci defa yakayı ele verme niyetinde değildi. Çevresine bakındı. Masada bir kâğıt açacağından başka işe yarayacak bir şey bulamadı. Onu avcuna yerleştirip kapı arkasındaki yerini aldı. Şimdi içerdeydiler, kitaplığın öteki yüzünde. Konuştukları her şeyi rahatlıkla duyabiliyordu.

"Buyurun şöyle... Hayrola kardeş, neden burada toplandık? Fakülteye gelseydiniz!"

Demek kapıda buluşmuşlardı. İngilizce konuştuklarına göre yanlarında Japon görevli de olmalıydı. Bu iyiydi, çünkü o varsa tabletten bahsetmeleri kuvvetle muhtemeldi. Sessizce dinledi:

"Yeni gelişmeler var Selim! Ortalık karışacağa benziyor. O yüzden fakültede rahat konuşamazdık."

"Çok hızlı gelişmeler desenize!"

"Öyle sayılır. Sabahki cinayet haberiyle başlayalım istersen. Boğazı kesilmiş bir ecnebi."

Cümleyi Vuslat devam ettirdi:

"Fransız bir Sümerolog. Az evvel kimliği tespit edilmiş. Bildirdiler. Adı Melissa.

"Basın turist cinayeti diye bahsediyor ama değil, tamamen Yüce Baba cinayeti!"

"Dün olanlardan sonra şimdi de bu ölüm. Sümerologların dünyasında önemli gelişmeler yaşandığı açık. Sence ortalığı bunca karıştıran ne olabilir?"

Selim bir müddet donuk kaldı. Zihninde fikirler çarpışıyordu. Kırk sekiz saat içinde Hz. İbrahim hayatının her yanını

kuşatıvermişti. Japonya'da başlayan hikâye gün içinde Amerika'dan uç vermiş, birisi –artık her kimse– üstü kapalı biçimde kendisini ölümle tehdit etmişti. Alperen haklıydı, ortalık karışacağa benziyordu. Dün ziyaretine gelen papazdan itibaren olup bitenleri zihninden geçirdi. Hz. İbrahim'in mesajı yüz gösterir gibi olmuş ve ölümler başlamıştı. Tokyo'da, İstanbul'da, Philedelphia'da. Belki başka yerlerde de. Üstelik devam edecek de benziyordu. Elde bir tablet ve üzerinde bir cümle vardı; insanlara *'İki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı takip ediniz!'* buyuran bir cümle. Takip edenlerin cesetleriyse ortalığa saçılıyordu. Zara'yı düşündü. Tehlikenin tam göbeğinde yer alıyordu. "Yazık!" Ama onun başına gelenler kendi başına da gelmeden bir çıkış yolu bulunmalıydı. Arkadaşları bu çıkış yolunu göstermesi için ona gelmişlerdi. Umutla bakıyorlardı. Şimdi bildiği şeyleri üst üste koyacak ve tablette yazılı cümleden yola çıkarak bir değerlendirme yaparak her şeyi çözüverecekti. "Hıh... Bunlar beni sihirbaz zannediyorlar!"

İnsanlara zenginlik vadeden bir cümle her zemin ve şartta çok tehlikeliydi. Yüce Baba'yı takip etmekse, en sağlıklı değerlendirmeyle, tehlikenin içine atılmak anlamına geliyordu; tabii eğer takipten kastedilen şey Hz. İbrahim'in hicret ettiği yerlere gitmekse. "İyi de oralarda ne bulunacak?" Selim bu soruyu cevaplamaya çalışırken başka bir soru üretti: "Ne aranacak?" Sin-Ammar kendileri için Harran'da, Mısır'da, Filistin'de bir şeyler mi bırakmıştı? "Belki de." Bu durumda öncelikle nelere bakmaları gerekecekti? Tabletteki bilgileri yeniden okumak, çeşitli açılardan yeni bir değerlendirme yapmak şarttı. Vuslat, ortalığı karıştıranın ne olabileceğini sormuştu. Galiba onun sorusunun cevabı her şeyin çözümü olacaktı:

"Bunu okunan tabletlerde aramak lazım Vuslat Hanım, bana kalırsa."

Selim'in cümlesi biter bitmez Alperen elindeki çantadan bir pelür kâğıt çıkarıp halı ile paspas karışımı yaygının üzerine açtı.

"Bu nedir?"

"Zara fahişesinin tahrip ettiği tabletin kopyası? Dün burada karşılaştırdığımız metinlerin orijinali. Meğer Alperen Bey bizden bilgi gizliyormuş."

Selim, Vuslat'ın küfür ve sitem dolu repliklerine alışkın olduğunu gösterir bir el işaretinden sonra imalı şekilde Alperen'e baktı. O da gözlerini kaçırırken mazeretini açıkladı:

"Dün yanımda değildi!"

Selim kâğıda dikkatle baktı. Dokunup bir daha baktı. Evet, Sümerce bir yazıydı bu. "Ama nasıl olur, bir Sümer tableti karbon tozuyla kopyalanmaz ki!" İlginç bir metinle karşı karşıya olduğunu düşündü. Sümerologlar yazıları elle kopya eder yahut özel izinler sayesinde fotoğrafını alırlardı. Keza müze yetkilileri de karbon tozu kullanılarak yapılacak bir kopyalama işlemine müsaade etmezdi. Karbon tozunun binlerce yıllık eserlere zarar vereceği düşünülüyordu çünkü. "Yine de temiz bir kopyalama!" diye mırıldanıp dikkatini yazılara verdi. Evet, tanıdık bir metindi. Orijinal dilinden yavaş yavaş heceledi ve sonra tercümesini kontrol etti.

"Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey..."

Birkaç dakika sonra odadaki herkes Sümerce bir metnin tercümesini bütün detaylarıyla öğrenmiş oldu; dün sabahtan bu yana hepsini uğraştıran metnin. Selim ise pelür kâğıdın üzerindeki Sümer yazısının güzelliğine hayranlığını belirtmedeydi. "Fevkalade zarif ve estetik... Sanki tezyinattan geçmiş gibi." Dediğine göre pek çok tablet kopyası görmüştü ama bunun kadar özenilmiş bir yazı görmemişti. "Ruhun şad olsun Sin-Ammar, sanatına hayranım! Harf aralarını süslerken bile ne büyük zarafet göstermişsin!" dediği sırada birden durdu. Ortadoğu dillerinde yazıların aralarına tırfiller, noktalar, keşideler koyarak yazıyı süslemek çok önceki çağların geleneğiydi; Sin-Ammar zamanında bu üslup çoktan terk edilmişti. Yakın dönemin yazmanları süs yerine çamura

yalnızca tırnaklarıyla çentik atıyorlardı. İlginç bir ayrıntıydı. Alperen'e baktı:

"Bu tableti Zara mı kopyalamış?"

"Öyle biliyoruz, neden sordun?

"Şu süs gibi duran işaretler onun marifeti mi, yazmanın marifeti mi anlamaya çalışıyorum. Pek çok tablette yazarın başparmağının tırnağıyla oluşturduğu yarım ay şeklinde bir çentik bulunur ama buradakiler hem bir tırnak marifetinden güzel, hem de tam bir hilal gibi."

"Sin?"

"Belki. Bunu Zara'ya sormalıyız."

"Bu fırsatınız hiç olmayabilir."

"Neden, ne oldu? MİT'te Vuslat Hanım'ın misafiri değil mi, gidip sorarız!"

"O işler de karışık be cancağızım. MİT, kızı gece bir suçlu karşılığında CIA ile takas etti. Amerikalılar da onu Köşk'e götürdüler. Köşkten sonra akıbeti bilinmiyor. Senin anlayacağın, gidip soramayız artık. Daha ilgincini de söyleyeyim, sabah saatlerinde Kevin morga bir ceset bıraktı. Belki de..."

Alperen sözün devamını getirmeyince Selim atıldı:

"Belki de ne, kardeş?"

"Belki de başına kötü şeyler gelmiş olabilir diye düşünüyoruz. Yani ne yapacaksak onsuz yapacağız artık!"

"Zara'nın öldüğünü söylemiyorsun değil mi?"

"Hayır ama ölmediğini de söyleyemiyorum. Ben şimdilik onu bulup sorma şansımız yok diyorum."

Selim o anda Zara'yı düşündü ve nedense kalbinden "İnşallah yanlış haberdir!" temennisini geçirdi. Sonra da neden bir tableti karbon tozuyla kopyaladığını anlamaya çalıştı. Kopyaya yeniden baktı. Belki de yazıdan ziyade süsleri arıyordu? Çünkü bilindik bir yazıyı kopyalamak kolaydı ama bilinmedik işaretleri kopyalamak resim yeteneğini de gerektirirdi. Bire bir resmetmek ve ayrıntıları iyi tanımlamak... Fotoğraf çeker gibi. Kaldı ki çalakalem koplayanacak küçük bir detay,

simgelerin yanlış okunması anlamına da gelirdi. Eskiden beri pek çok arkeolog yahut simgebilimci, eski adamların özenle belirttikleri detayları iyi okuyup anlamlandıramadıkları için yanlış yorumlamalarda bulunmuş ve yanlış yollara gitmişlerdi. Zara karbon kopyasını bu ayrıntıları kaçırmamak için tercih etmiş olmalıydı. Başını kaldırıp eliyle kâğıdı düzledi ve tekrar baktı. Yalnızca aradaki işaretleri görecek şekilde. "I-ıh.. Farklı bir şey yok!" Kağıdı ışığa tutup yeniden baktı. Yine fark yoktu. "Karbon!" Burnuna yaklaştırıp kokladı. Hayret, içine tuhaf bir lezzet yayılmıştı. Kağıttan değil elbette, Zara'nın parmak izlerini taşıyan bir nesneyeyi koklamaktan. "Saçmalama!" dedi kendi kendine. Süslemelere yeniden baktı. Bunları Zara yapmış olabilir miydi? Yine de fikrini herkese açıkladı:

"Eğer satır aralarındaki şu süslemeler Zara'nın eseriyse yazıdaki asıl şifreyi çözmüş gibi görünüyor. Yok, süslemeler tabletin orijinalinde ise Sin-Ammar'ın yeni bir gizemiyle karşı karşıyayız."

"Ne gibi?"

"Bildiğim kadarıyla Sümer, Babil ve Akat yazmanları görevlerini yaparken bazen yazdıkları hecelerin aralarını ekseriyetle de cümlenin sonunu boş bırakıyorlar, yazının güzelliği görünsün istiyorlardı. Usta kâtipler yazılarından biliniyordu. Ancak Sin-Ammar –tabii eğer bu tablet onun eseriyse– yazısını çok güzel yazmış olmasına rağmen yine de ara boşlukları işaretlerle süsleme gereği duymuş. O zaman belki de bize bu işaretler vasıtasıyla bir şeyler söyleyecektir."

"Yazının önemi yok mu yani?"

"Hayır, bunu söylemedim. Yazıyı tamamlayacak gizli bir anlatımdan bahsettim."

"İşaretlerin dili, öyle mi?"

"Belki de, bunun için Sümerce sözlüğüme bakmam lazım!"

Selim yerinden kalktığı sırada Alperen'in telefonu çaldı. İlgili memur morgda gördükleri yanık yüzlü cesedin Zara olmadığını bildiriyordu.

"Zara yaşıyor!"

Selim içinden "Çok şükür!" diyerek kütüphane odasının kapısına yapıştı ve adını tekrarlaya tekrarlaya eşikten geçti. "Zara! Zara! Za..."

Ağzı kapatılıp boğazına sivri bir nesne dayanıvermişti. Sırtından kendisini kavrayan bir çift kol da kımıldamasına fırsat vermiyordu. Boğulacak gibi oldu. Evet, mücadele etmeli, kurtulmalıydı. Lakin kıskıvrak yakalanmıştı işte. Sabahleyin Philedelphia'dan seslenip *"Ey İbrahim'in çocukları, dininiz için soylu bir tavırla ölün!"* diyen kişi geldi aklına. Gizli odasına kadar ulaşmış mıydı yani? "Ne çabuk?" Belki de zaten buradaydı da yabancı bir IP adresi kullanıyordu. Eğer öyle ise işi zordu. *"İbrahim'in çocukları, iblisin çocukları!"* demişti kendisine. Bütün bunları düşününce damarlarından kanı çekildi. Çırpınırken boğazına sarılan kolların kendiliğinden çözülüverdiğini hissetti. Sonra da bir fısıltı duydu:

"Hişşşş... Sakın bağırma, benim!"

Selim, kurtulmak için verdiği mücadeleyi bıraktı. Sesini çıkarmadı. Hatta kollarından kurtulmak bile istemedi. Çünkü sesini tanıdığı anda kokusunu da hissetmişti; az evvel kopyada hissettiği koku. Usulca sordu:

"Zara?"

"Ya... Benim..."

"Nasıl geldin buraya? İçerde Alperen, Vus...

"Sss... Biliyorum... Sizi dinledim."

"Yüzüne, boynuna ne oldu senin, ne bu hâlin; kim yaptı bunları, giysilerin nerede?"

"Al sözlüğünü!"

Selim, Zara'nın dizi dibinde duran Sümerce sözlüğü alıp geri döndüğünde zihni allak bullaktı. Zara son cümleyi söylerken küçücük boğuşmanın verdiği ıstırapla yüzünü buruşturmuştu; acı çekiyordu. Demek bedeni de yüzü ve boynu gibi yaralarla doluydu. Peki ama burada ne arıyordu? Kimden saklanıyordu? Herkes onu CIA'in elinde bilirken buraya na-

sıl gelmişti? İçeri nasıl girmişti? Vücudunda yara bere dolu birisi, üstelik de eğitimli ajanların elinden kaçmışsa, buraya tek gaye için gelmiş olabilirdi: Can güvenliği. "Bana güvenmese buraya gelmezdi." Şimdi onun güvenini sarsmalı mıydı? "Ya bir tuzaksa?" Nihayetinde bu kız sabıkalı bir zanlıydı. İyi ama ya Mossad hesabına dolaplar çeviriyorsa? Herkes öyle yaptığını söylemiyor muydu? Böyle birisi neden kendisine sığınmıştı ki sanki? Ona itimat göstermek, hemen şu kapının ardında bekleyen Türk emniyetini ve istihbaratını harcamak olmaz mıydı? Milli bir meselede gönüllerin istediği şekilde değil, milli menfaatlerin gerektirdiği şekilde davranmak beklenirdi. Hâlsiz kalıp kollarının gevşediği an geldi yeniden hatırına. Istırabı büyük olmalıydı. Evet, içerdeki kızın tedaviye ihtiyacı vardı; hem de acilen. "Ufff ya!.. Neden buraya kaçtın sanki?" İnsanın kendisine sığınan birini ele vermesi yakışık alır mıydı? "CIA peşindedir mutlaka; belki Mossad da!" Zaman akıyordu. Hemen karar veremezse arkadaşları bir şeylerden şüphelenebilirdi. Vuslat'ın ilk hükmünü duyar gibi oldu; "Vaaay, suçluya yataklık ha!" Eli ayağına dolaştı. Zihni karışmıştı. Hastaneye gidemeyecek kadar çaresiz kalmış birine yardım etmemek mürüvvete sığar mıydı? Şu anda onu Alperen'e teslim etmek, belki de tedavisinin gerektiği biçimde yapılamamasına yol açacaktı. Zaten buradan bir yere kaçabilecek hâli de yoktu. Kararını verdi. Belki pişman olacağı bir karardı ama yine de onu bu gece burada tutacak, tedavisi için gerekeni yapacak, sıhhatine kavuşunca Alperen'e teslim edecekti. Evet, tamı tamına böyle yapmasında bir mahzur olamazdı.

"Pekâlâ cancağızım, sonuç?"

"E-evet! Sin-Ammar düşündüğümü yapmış. Yazıların arasındaki şu kıvrım ve çizgiler yalnızca süs değil, aynı zamanda birer işaret. Bize burada yazan kelimelerin ebced hesaplamalarını yapmamızı ve elde edilen rakamları diğerleriyle toplayıp çıkarmamızı söylüyor."

"Bir tür artı ve eksi işareti mi yani?"

"Bazen de çarpma veya bölme!"

"Peki şu ebced dediğiniz nedir?"

"Masaaki-san, dostum, bunu bana değil Selim'e sor. Çünkü o kelimeden ben de bir şey anlamadım."

"İkinizin de anlayacağı şekilde izaha çalışayım o hâlde: Yazının bulunuşundan itibaren insanlar oluşturdukları alfabeleri bir sayı sistemine bağlamış ve her harf için sayısal bir değer belirlemişler. Eski Ortadoğu toplumlarında, Mısır'da, Babil'de, Fenike'de ve günümüzde de Arap alfabesini kullanan ülkelerde yaygın olan bu sisteme göre her bir hece yahut kelimenin bir rakam karşılığı olur, böylece kelimelere paralel bir rakamsal okuma sağlanırdı. Bu sistem zamanla insanların kelimelerle ifade etmeleri gereken bir şeyi rakamlarla, keza rakamlarla söyledikleri bir şeyi de kelimelerle ifade edebilmelerini imkânlı kıldı. Böylece cümlelere dökeceğiniz bir bilgiyi rakamlarla, sayılarla ifade edeceğiniz bir yekûnu da kelimelerle ifade edebilirsiniz. Mesela birinden bin lira alacağınız var ise borçluya 1000 rakamının harf değerini karşılayan bir gayın harfi yazıp gönderir, hem borcunuzu istemiş, hem de maksadı postacıdan gizlemiş olurdunuz."

"Oh, güzelmiş! Bu yolla insan gizlenmesi gereken bilgileri kelime yerine rakamlarla gizleyebilir."

"Doğu'nun casusluk tarihi bu tür şifrelemeleri sık kullanmıştır. Gizli ilişkiler, gizli bilgiler, gizli operasyonlar..."

"Bunu siz de kullanmalısınız Vuslat Yenge, çok işinize yarar!"

"Geveleme de sonucu söyle sağdıç oğlan!"

"Sonuçta şu kâğıtta okuduğumuz kelimeler bize bazı rakamlar verecek."

"Bu hesaplama sistemi Yahudilerde de var mı?"

"İbranice gibi semitik alfabeler bu hesaplamanın âdeta cenneti, Masaaki-san, neden sordun?"

"İzak Kitron bizden evvel bunu çözmüş ve çoktan rakamlara dökmüştür, diye."

"Masaaki-san haklı olabilir. Kitron'un bugün Christopher'la birlikte Adıyaman'a gitmesinin sebebi belki de buydu. Ajanımızın bildirdiğine göre Nemrut Dağı'nda aslan horoskopunu inceleyip bazı hesaplamalar yaptılar. Eğer neyi bulduklarını öğrenmek istiyorsak, bu gece 22.30 uçağıyla dönecekler."

"Bizden bir adım öndeyseler bunu öğrenmekte yarar var elbette."

"Fazla telaşlanmayın bence. Çünkü muhtemelen onlar tabletin üzerindekinden çok daha başka bir hesaplamanın peşinde yürüyorlar."

"?"

"Siyonizm'in bir numeroloji takıntısı olduğunu, Kabalanın da buna imkân tanıdığını duymuşsunuzdur. Yarın 3 Haziran olacak. Rakamla söylersek 03.06'dır. Toplayalım: 3 + 6 = 9 eder. Dünkü gazetelerin astroloji sayfalarından birinde 5 Haziran'da Jüpiter ile dünyanın aynı hizaya geleceği anlatılıyor ve önemli kehanetler olacağını söylüyordu. Bunu rakamsal tarihle toplarsak 5 + 6 = 11 edecektir. Bildiğiniz gibi Siyon yıldızı heksagram, roma rakamlarıyla 9 ile 11'in birleştirilmesinden ortaya çıkmıştır. X'in önündeki ve sonundaki I'leri X'e bitiştirip elde edilen iki üçgeni iç içe geçirerek."

"Yani?"

"Yani adamlarımız Kabala'daki gematria düzeneğini kullanacaklar ve yine Kabala astrolojisinin peşinden giderek ayın beşinde Nemrut'ta bir şeyler olmasını bekleyecekler. Eğer doğruysa ve bir şey olacaksa üçünde de olacak şeyin bir işareti görünecektir. Muhtemelen yıldızların konumuyla ilgili. Bence onları ele geçirmek yerine gözümüzün önünde bulunduralım, yeter!"

"İyi de cancağızım Kitron ile Christopher'ın Kabala rakamlarıyla yaptıkları Siyonist hesaplamalar bizi ters köşeye yatırmasın sonra?"

Alperen Kitron ile Christopher'ın adını anınca hem Masaaki, hem de Zara öfkeyle söylenip içlerinden lanetler okudular. Zara bir yandan Kitron'u bulmak, diğer yandan başına gelenlerin hesabını Christopher'dan sormak için intikam yemini ediyor, Masaaki de Keiko'nun katillerine hak ettiği cezayı verecek olmanın sabırsızlığını yaşıyordu. "Demek 22.30 uçağı ha?" diye iç geçirdi her ikisi de derin birer nefesten sonra. O sırada Selim'in Alperen'i rahatlatan cümlesini duymadılar bile:

"Yatıracağını zannetmiyorum kardeş. Tableti ele geçirmiş olsalar bile gematria düzeneği yanlış bir yol. Ebcedi Süryanî harf dizilimine göre çözmek gerekir, şimdiki Arap ebcedinin sırası gibi."

Vuslat o sırada büyük bir özgüvenle elindeki bilgisayarı göstererek buna itiraz etti:

"Selim Bey, internet Babil'de de ebcede benzeyen bir hesaplama sisteminden bahsediyor. Hatta Sin, Şamas ve İnanna adlarını yazmak yerine sık sık 30, 20 ve 15 rakamlarını yazdıklarını söylüyor."

"Teşekkür ederim yengeciğim, ilginç, işte bunu bilmiyordum!"

"Devamını okuyayım öyleyse sağdıç oğlan: *'Sümerler Ay ile Güneş'i eril, yıldızları dişil kabul ediyor ve on iki tanrıyı da altılı sisteme göre yarısı dişi, yarısı erkek sayıyorlardı. Daha sonra Mısır ve Araplar güneşi dişil saymaya başladılar. Sümer'de tanrıları iki haneli rakamlarla ifade etmek yaygındı ve eril tanrıların ikinci hanesi sıfır, dişil tanrıların ikinci hanesi beş ile bitiyordu.'*"

"Bunları bilmemiz çok iyi oldu."

"Neden, ne işe yarayacak?"

"Şimdilik bilmiyorum kardeş ama en azından bunu arayan birilerinin bu ayrıntı yüzünden yol şaşırabileceğini düşünüyorum. Şimdilik biz hesaplamaları yapalım."

"Ben de rakamların nerede işimize yarayacağını anlayamadım Selim-san. Belki de tabletin yazdığı kelimeleri söyleyerek Yüce Baba'nın hazine kapısını açmak mümkün olacak."

"Kelimeler söyleyerek bir hazine kapısını ancak masallarda açabiliriz Masaaki-san: *Açıl susam açıl!* Oysa rakamların rehberliğinde doğru adımlar atıldığında Yüce Baba takip edilebilir ve zenginliğe ulaşılır. Bulduğumuz rakamlar kadar adım saymaya hazır olun."

"Dur, dur yine kafam karıştı. Sahip olduğumuz bilgileri baştan alalım mı?"

"Elimizde bir metin var."

"Evet!"

"Yüce Baba'nın izini takip etmemizi söylüyor."

"Evet!"

"Biz bu metinde yazılanları rakamlara dönüştüreceğiz."

"Hıı..."

"Harflerin arasındaki süs gibi görünen semboller sayesinde bulduğumuz rakamlar dört işlemden geçecek."

"Buraya kadar her şey tamam ve diyelim doğru rakamları da elde ettik, nerede kullanacağız?"

"İşte bunun için Yüce Baba'yı takip etmemiz isteniyor."

"Nasıl bir takip?"

"Ayak izlerine basarak, gittiği yerlere giderek."

"Neden olmasın? Belki de bu rakamlar veya kelimeler bize sırlarını oralarda açarlar!"

"Bu durumda bizim ne Zara'ya, ne Kitron'a, ne Kevin'a ihtiyacımız var!"

"Bilakis Vuslat-san, onlar bize ihtiyaç duyacaklar. Tabii eğer bizim bulduklarımızı hâlâ bulamadılarsa."

"Böylece işin sonunda biz onları değil onlar bizi arıyor olacak."

Vuslat bunu söylediği anda Selim Zara'yı düşünüyordu. Acaba o da kendisini bunun için mi aramış, gizli mekânına gelmişti? Böyle olmamasını diledi. Sırf bilgiyi elde etmek hatırına buraya geldiyse... Kafası karmakarışık oldu. Alperen'in söylediği son teklifi duymaması bundandı:

"O hâlde hazırlanın yarın sabah uçağıyla ilk göç mahalli olan Harran'a gidiyoruz. Ver elini Urfa!"

"Bunun için Vedat Bey'in onayı gerekiyor beyler... Hatta Urfa'dan Babil veya Mısır yolu görünecekse yurt dışı izni almalıyım."

"Doğru dedin, herkes pasaportlarını da yanına alsa iyi eder."

Kapıdan çıkacakları sırada Masaaki Selim'e döndü:

"Selim-san, '*Z-E-M*' harfleri sana bir şey çağrıştırıyor mu? Bir kamanın üzerinde okumuştum!"

Zara o anda titredi. Selim kayıtsız cevapladı:

"Hiçbir şey ifade etmedi, ı-ıh! İstersen araştıralım!"

"Yok, teşekkür ederim, ben araştırırım!"

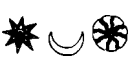
Masaaki de kapıya yöneldiğinde Selim, Alperen'e ulaştırılmak üzere telefonuna bir mesaj yazdı. *"Sabah namazında bir kelepçeyle birlikte camiye gel!"* Mesajın tam gece yarısında Alperen'e ulaştırılması için telefonun gönder komutunu saat 24.00 olarak ayarladı ve geri dönüşsüz kategorisini aktifleştirdi. Zara'nın yüzüne bakıp kalbi yumuşadığında kararından dönmemek için...

XXIV

"Hz. İbrahim, misafiri olmadığı hiçbir gün sofraya oturmazdı. O ikram eder, ikramı bereketlenirdi. Türkçede 'Halil İbrahim bereketi' veya 'Halil İbrahim sofrası' gibi deyimler hep onun sünnetine atıfta bulunur. Yine bir gün sofrasına bir misafir bulmuş, önüne yiyecekleri koyup, 'Buyur, Allah adını anarak başlayıp ye!' demişti. Misafiri Allah'a inanmıyordu; teklifini reddetti: "Hayır, bunu yapmayacağım, çünkü senin Allah'ına inanmıyorum." İbrahim üzüldü; yemesi için Allah'ın adını anmasını şart koştu. Misafir inat etti ve sofraya elini sürmeden kalktı. O gece Allah İbrahim'e rüyasında şöyle buyurdu: 'Ey İbrahim! Ben Benim adımı anmayan, hatta Beni inkar eden bütün kullarıma her gün rızıklarını veriyorum, hiçbir gün nimetimi eksiltmiyorum da sen Benim adımı anmayan birine bir kere olsun tahammül edemedin ve rızkını kestin ha?"

(Sözlü tasavvuf geleneğinden)

Dört saat sonra
Kudüs, Moriah, 2 Haziran, 17.00 (TSİ: 16.00)

Haham Elazer günlük gazeteleri okumayı bitirmiş bilgisayarının başında maillerine bakıyor, bu arada Avrupa'daki zelotlardan gelen raporları inceliyordu. Bir tanesi çok dikkatini çekti. Roma'dan yazan zelot, Vatikan'da Donald Furlan isimli kardinalin yaptığı ilginç bir konuşmanın özetini göndermiş, ciddi Avrupa gazetelerin tamamında konunun tartışılmaya başlandığını anlatmış, bunlarla kalmayıp İtalyan, İngiliz, Alman ve Fransız gazete küpürlerinin taranmış nüshalarını da PDF olarak iliştirmişti. Elazer her satırı dikkatle okudu. Furlan adını zihnine yazmakla kalmadı, attığı her adımı bilmek için de Vatikan'daki Zelota talimatlar yazdı. İbrahim hakkındaki konferansına ve apokrif metinleri tartışmaya açma çabasına bakarak onun da oyuna dahil olduğunu anlamıştı. Buna şaşırmadı. Hıristiyan dünyanın da İbrahim'i tekellerine almaya çalışmasında garipsenecek bir durum yoktu. Yine de canı sıkıldı ve mırıldandı:

"Bu imkânı sana vermeyeceğim Furlan, İbrahim'in mesajı benim olacak!"

"I-hımm... Öhhö!"

Elazer, kendi kendine söylenirken yakalanmanın mahcubiyetiyle kapı cihetindeki karaltıya bakıp kekeledi?

"Bu-buyrun!.. Kimsiniz?"

"Kötü haber, Yüce Efendi, hani ayine katılan şu Filistinli ihtiyar..."

"Ne olmuş ona? Zelot için bir piyon!"

"Bana pek öyle görünmedi efendimiz, aykırı sorular sorup cevapları merak etmeye başladı."

"Herkes böyle sorular sorar, değil mi Mişon!"

"Ama bu sefer cevaplanmaması gereken sorular sordu ve ben de Mossad kayıtlarına girip adam hakkında bilgi edindim."

"Hımm... Ne buldun peki?"

"Gazzeli bir makine mühendisiymiş. Şimon Peres iktidarında bizimkiler karısını öldürmüş. Kadının kucağında bir bebek varmış. Karısını gömdükten sonra günlerce "Kızım, kızım!" diye bebeğini aramış. Kızından umudunu kesince gidip Filistin Kurtuluş Örgütü'ne katılmış. Bazı eylemlerde yer almış ve örgütte yükselmiş. Yaser Arafat öldüğünde onun gizli eylemcilerinden biri olduğu anlaşılmış. Mahmud Abbas ile fikir ayrılıklarına düşmüş ve FKÖ'den ayrılmış. Sonra dini duygularını yitirmeye başlamış ve kendini içkiye vurmuş. Son üç yılını böyle sefil ve serseri sokaklarda, batakhanelerde geçirmiş. Sonra bizim kapı..."

"İyi ya işte, kapımıza gelip kurtuluşa ermiş bir adamdan ne istiyorsun Mişon?"

"Zelot adına her şeyi ince eleyip sık dokumayı bana siz öğrettiniz Yüce Efendi. Ben de öyle yapıyorum. Bu adamın hayatında Mossad'ın gözünden kaçan bir şey var."

"Hımm!. Neymiş o?"

"Özel araştırmalarıma göre bu ihtiyarın takıldığı mekânlardan bazıları ya kundaklanmış veya orada vatandaşlarımız zarar görmüşler."

"Bu ihtiyar yüzünden öyle mi? Hıh!.. Komplo teorisi!"

"Son bir şey, Yüce Efendi, bizim ihtiyar kundakladığı her yerde yirmi üç yaşlarında bir kızı aramış, sormuş."

"Kendi kızı mı?"

"Öyle zannediyorum."

"Filistinli bir baba kızını neden Yahudi mekânlarında arasın ki?"

"Bunu ben de sordum ve kızı hakkında bir araştırma yaptım."

"Sonuç?"

"Annesi öldüğünde bebeği bizimkiler almış."

"Hımm..."

"Bebeği alan askerlerden birisi hâlâ Kudüs'te yaşıyor Yüce Efendi, onu bulup sordum."

"Ve?"

"Ve bebeği alan genç komutanın onu buraya getirdiğini öğrendim. Diğer iki kız bebekle birlikte."

"?!"

"Efendim, ihtiyarın sinagogumuza ilgisi kızını aramak maksadına yönelik olamaz değil mi?"

"Neden böyle sordun?"

"Belki de efendim, Zelot'un içine Rabb'ın seçilmiş kulları dışında birisi sızmıştır."

"İhtiyar mı?"

"Hayır, ihtiyarın inancını kaybetmiş bir ayyaş rolü yaparak aradığı bebek, Filistinli bir bebek."

"Bak işte bu çok önemli. Tebrik ederim Mişon, güzel araştırma yapmışsın. Senin bulduklarının ışığında şimdi şu ihtiyarı ortadan kaldırmak gerekiyor."

Mişon şaşırdı. Kendi fikirlerinin birer akıl yürütme olduğu ve hepsinin ispata muhtaç bulunduğu ortadaydı. Yine de Yüce Efendi Elazer Mikael önce bir kağıda ihtiyarın adını yazdı, sonra oturduğu kürsünün altındaki butona ayağıyla bastı ve içeri giren zangoç efendiye Zelot fedailerinden birinin ismini fısıldadı. Mişon orada hiç yokmuş gibi davranıyordu. Birkaç dakika dua etti. Ardından ellerini göğsünde kenetlemiş vaziyette içeri girip önüne diz çöken genç fedai-

nin başına duanın ruhaniyetini üfledi ve sağ elinin şehadet parmağını kipası üzerine koyarak sol elindeki kağıdı yaka cebine sokuşturuverdi; şu sözlerle birlikte:

"Yüce Tanrı seni kutsal kılsın aziz oğlum; Zelot'un kutsal yoluna ihaneti ispatlanmış bir Filistinliyi cezalandırma şerefini sana verdim. Bu gece ayinden sonra Yahudi mahallesinden uzakta bir yerde sessizce infaz edilsin. Dikkatli ol, ihtiyar diye sakın hafife alma."

Fedai çıktığı anda Mişon olup bitene şaşırmış gibi hayretle bakıyordu:

"Yüce Efendi, belki de bilgilerimizi doğrula..."

"Doğrulamaya gerek yok Mişon. O bebek şimdi İstanbul'da ve bize İbrahim'in mesajını getirecek."

"İyi ama efendim, Zelotlar, Ben Yahuda'dan bu yana seçilmiş Yahudi çocuklarından gayrısını içine almamıştı, değil mi?"

"Ne yani Mişon, Sare'yi Zara'yla değiştirdiğim, sonra da onu 'Güvercinim' diye diye büyütüp fedai yaptığım için mi sorgulayacaksın beni. Siyonizm'in zaferi için kendi kızlarımızı bal tuzağı fahişelerine dönüştürmemi beklemiyordun ya!"

"Annesi ölmüş bir bebeği kendi iradesinin dışında alıp bu amaçla yetiştirmek dine de, insanlığa da..."

"Yeter Mişon! Zelot'un varmak üzere olduğu yüce hedeflere senin şu basit ahlak kurallarınla yürüseydim karınca miktarı yol alamazdım. Sen daha annesi ölmüş bir bebekten değil, bebeği için öldürülmüş bir anneden söz ettiğimizi bile bilmiyorsun. Dava işte budur. Fedakârlık ister, kan ister. Henüz kim olduğunu bilmeyen bir bebeği yetiştirip kendisine bir ideal verirsen ona mutlu bir hayat bağışlamış olmaz mısın?"

"Yüce Efendim, nasıl böyle düşünürsünüz? O çocuğun da herkes gibi bir aileye, bir anne ve babaya, kendini ait hissedeceği bir yuvaya ihtiyacı yok mudur?"

"Biz yetimhanemizdeki çocukların hiçbirinden bunları esirgemedik. Onlar birbirinin ailesi, annesi ve babası oldular.

Şu çatıdan daha şefkatli bir yuvayı nerede bulabilirler, söyler misin Mişon?"

"İyi ama efendim, ya kim olduklarını öğrenirlerse?"

"İşte Zelotlar'ın asıl gücü budur efendi? Kimlik! Her insanın en ziyade bilmeyi istediği şey kim olduğudur. Ve ben çocuklarımıza ara ara onu fısıldarım. İnsanın kim olduğunu keşfetmek için yapamayacağı şey yoktur, biliyor muydun? Fuhuş, hırsızlık, katil, suikast, terör... Kim olduğunu merak eden bir insan, canlı bomba olmak hariç her eylem için hazırdır. Her başarısından sonra ona sanal bir aileden bahsetmek ve birkaç bilgi kırıntısıyla gönlünü almak ne zevkli bir iştir, bilemezsin. Kendisine fısıldanmış bir tek cümleyi kimliğiyle örtüştürmek için günler ve geceler boyunca zihninde nasıl sürükleyeceğini, onu kendi hayalhanesinde nasıl çoğaltacağını, evvelki bilgilerle örtüştürmek için nasıl uykusuz kalacağını ve sonunda fısıldayana minnettar kalarak bir sonraki göreve daha iştahla koşacağını bilemezsin."

"Peki ya o yetimlerin kendi gerçekleri?"

"Burada yetimlerin gerçekleri değil, yalnızca Siyon'un gerçekleri vardır Mişon. Süleyman Mabedi'nin yeniden inşası ve Vadedilmiş Yurtların ele geçirilmesi vardır. Bunun için nice yetimler, nice anneler yahut babalar fedaya hazırdır. Kaldı ki burada büyüyen her bir yetim, Zelot'un gerçekliği içinde bir biyografinin sahibidir. Şu bilgisayarda hepsi için kurgulanmış sanal aileler olduğunu biliyor muydun? Ve gerektiği zaman onlara anne veya baba diye sarılmak üzere dünyanın bir yerlerinde bekleyen kişileri? Yine de ikna olmayanlar çıkarsa Zelot'a ihanetle infaz edilmeleri zor değil!"

"Hayır!.. Bu vahşet! Siz insanların hayatlarını çalıyorsunuz!"

"Rab onları zaten bizim ırkımıza hizmet etsinler diye yaratmadı mı, Mişon? İncil, Galatyalılar'ın dördüncü bölümünde *"İbrahim'in biri köle, biri de özgür iki kadını vardır. Biri Sina dağındandır, köle olacak çocuklar doğurur; bu*

Hacer'dir. Oysa göksel Yeruşalim özgürdür, annemiz odur: Sara" buyurmuyor mu? Siyon'da kuracağımız kutsal devletin bütün dünyaya hükmetmesi adına Hacer'in çocuklarını kullanmak neden kötü olsun. Bu amaç için diaspora Yahudilerinden çocuklarını istesek verirler mi sence? Nazilerin elinde binlerce çocuğumuzu zaten telef etmedik mi? Say ki, bu yolla, tarih boyunca sefil olmuş atalarımızın intikamını alıyoruz?"

"Nazilerin elinde telef olan çocuklarımızın yerine Yahve bize bir devlet verdi Yüce Efendi. 45'te harp bitti, 48'de devletimiz vardı, hatırlayın; Yahudi kasabı Hitler'den yalnızca üç yıl sonra. En karanlık günlerimizin ardından en büyük ışığa kavuştuk. Sıkıntıdan sonra ferahlık... Eğer yoldan saparsak ferahlıktan sonra sıkıntının gelip bizi bulmasından korkmalı değil miyiz?"

"Bre ahmak! 67'de Araplar gırtlağımıza yapışmışken altı gün gibi kısa sürede onları püskürtmemiz yalnızca hava kuvvetleriyle mi başarıldı zannediyorsun? O zamanın intihar eylemcileri kimlerdi, biliyor musun? Merak ediyorum, senden çocuğunu intihar eylemcisi olmak üzere istesek verir misin? Almanya ve Rusya'dan sonra şimdi Araplara da mı boyun eğelim?"

"Elbette eğmeyelim, lakin Rusya'nın yahut Almanya'nın ırkımıza yaptıklarının intikamını da Filistinlilerden almayalım!"

"Hayır, onlardan aldığımız II. Abdülhamid'in intikamıdır."

"Ne demek yani Bay Mikael!"

"Sevgili Mişon, İsa'dan iki nesil sonra Roma'ya karşı ayaklanan Zelotlar, kutsal topraklarımızı Romalılardan kurtarmıştı. Ne çare ki dört yıl sonra Roma geri geldi ve kardeşlerimizin hepsini kılıçtan geçirdi. Tanrı'nın toprağı Siyon o gün Roma'nın günahkâr çizmeleriyle çiğnendi ve üzerinde durduğun şu Moriah tepesine, küle döndürülmek üzere atalarımızın cesetleri yığıldı. Taşan alevler kutsal topraklarımızı, zeytin ağaçlarımızı, meralarına, köylerine varasıya kadar

yaktı. Bitmedi, Tanrı'nın bize verdiği bu topraklardan sürülüp vatansız kaldık ve kâfirlerin ülkelerinde dışlanmış olarak nesiller boyu yaşamaya mecbur edildik. Harcer'in çocuklarına gelince; Hıristiyanlara güvenilemez, çünkü onlar bizim kabul ettiğimiz İsa'yı değil, görmek istedikleri İsa'yı görürler. Müslümanlara hiç güvenilmez, çünkü onlar bizim hakikatimize kutsal kitapları dolayısıyla bizden yakın dururlar. O hâlde yeniden kuracağımız Davut Krallığı, Müslümanların topraklarında ve Hıristiyanların sırtından yükselmek zorundadır. Yüz yıl önce Teodor Herzl bu davanın adını Siyonizm koydu ve Siyon'u Müslümanların elinden kurnazca kurtarmaya çalıştı. Lakin Sultan Abdülhamid'i bir türlü aşamadı. O gün Osmanlı'dan alamadığımızı bugün Filistin'den almak zorundayız; hem de kendi çocuklarını kullanarak. Eğer büyük vatansever Teodor Herzl'in ülküsünü bugün ben gerçekleştiremezsem Roma'nın Celile'sinde ayaklanan Yahuda'nın oğulları Yakop ile Şimon'un hatırasına, Masada tepesinde can verenlerin ruhlarına ve o günden bu yana göğüslerinden sızan kan kardeşliğiyle birbirine bağlanıp gelen Zelotlar'a ihanet etmiş olurum."

"Bence Haham Efendi, sen alçağın birisin. Çünkü bütün bu yaptıklarınla sen bütün Yahudilere ve Yahudiliğe zaten ihanet etmişsin de farkında değilsin! Senden kim uzak olursa Rabb'a yakın olur; kim sana yaklaşırsa Rab'dan uzaklaşır. Ve şimdi gidiyorum... Elbette bir daha gelmemek üzere!"

Haham Elazer, Mişon'un ardından tebessümle baktı. Söylediklerini düşündü. Fedailer konusunda haklı olabilirdi. Üstelik Zara'nın kimliğini öğrenmişti. Gerçeği kendisine bildirirse kız gırtlağına yapışıverirdi. "Güvercin İstanbul'dan geri dönmemeli" dedi içinden. Bilgisayarın başına geçti. İbrahim'in sırrını çözdükleri gün onu ortadan kaldırması gerektiğine dair kesin talimat içeren bir mesaj yazıp Kitron'a gönderdi. Belki Kitron buna önce şaşıracak, içinden itiraz edecek, hatta isyana varacak ama sonunda emri yerine getirecekti;

onu böyle eğitmişti. Yine de içine bir şüphe düştü. Acaba Kitron güvercinin kafasını koparıvermekte tereddüt eder miydi? Eğer öyle davranırsa İstanbul'a bir atmaca gönderip bu sefer ona Kitron'un adını vermesi gerekecekti. Bir an Zara'nın gerçeği öğrenmiş olarak Kudüs'e döndüğünü hayal etti: Kâbus!.. Buna asla fırsat vermemeli, suyun başını önceden bağlamalıydı. Yetiştirdiği yavru aslanları yönetirken sahip olduğu kamçı gücünü düşünüp kendince gururlandı. Yüzünde başarılı bir gülümsemeyle ayağı kürsünün altındaki butona yeniden bastı. Birkaç dakika sonra önünde diz çökmüş fedainin başına işaret parmağını tekrar koyduğunda önce delikanlının yüzüne baktı; cebine bir kağıt koydu ve biraz sonra o kağıtta okuyacağı ismin onu nasıl şaşırtacağını hayal etti ve her görev öncesinde olduğu gibi diliyle *"Yüce Tanrı seni kutsal kılsın aziz oğlum; Zelot'un kutsal yoluna ihaneti ispatlanmış olan Mossad çomarı Mişon..."* başlayıp devam etti. Cümlesinin sonuna geldiğindeyse kalbinde Mişon'un can çekişme sahnesi yaşanıyordu. Fedai Zelot kapıdan çıkarken de ellerini çaresizliğe düşmüş gibi açarak mırıldandı:

"Güle güle git Bay Mişon, dediğin gibi, bir daha gelmemek üzere..."

XXV

Bir Babil deyişinden:
"Eğer aç ise; ölmüş gibidir
Tok ise eğer; tanrılarla yarışır
Kim bey gibi bina yaparsa köle gibi yaşar;
Köle gibi bina yapan, bey gibi yaşar."

(Uygarlığın Kökeni Sümerler, Muazzez İlmiye Çığ,
İstanbul 2015, s. 251)

On üç saat sonra
İstanbul, Üsküdar, 3 Haziran, 05.00

"Allahu Ekber... Allahu Ekber..."

Kudüs'te sayısız kereler ezan dinlemişti. Bu kelimelerin ne anlama geldiğini de, niçin okunduğunu da bilirdi ama hiç bu sabahki kadar kendisine tesir ettiğini hatırlamıyordu. Müezzinin sesinin güzelliğinden mi, saba makamının tesirinden mi, seherin alacalı hüznünden mi yoksa ıstırap içinde geçen uykusuz gecenin dilemmasından mı bilemiyordu ama bu ses, bu sabah kalbine iniyordu. Belli ki müezzin, söylediği her cümlenin deruni karşılığını gönlünde hissederek terennüm ediyor, "Eşhedü en-lâ-ilahe illa'llâh" derken Allah'tan başka yaratıcı olmadığına yeniden inanıyor ve inandığını ilana çıkarıyordu. Gözünün önünde bir anne, kucağında süt emen bir bebek hayali belirdi. Neden böyle düşünmüştü, nereden aklına gelmişti? Sanki bir film karesi gibi, Filistinli bir anne bebeğini emziriyordu. Dün morgda da böyle bir görüntünün zihninden gelip geçtiğini hatırladı, Arapça bir cümle mırıldanarak... Ama bu sefer anne, "Hasbünallah..." diye tekrarlamıyor, müezzinle birlikte bebeğin kulağına "Eşhedü en-lâ-ilahe illa'llâh" cümlesini fısıldıyordu. Zihni karıştı. "Harput alçağının ilaçlarının etkisi hep!" Yine de bebek olduğu zamanları hatırlamaya çalıştı. Ama hayır, bebekliğine

dair hiçbir anısı yoktu. Ömründen ilk hatırladığı şeyler her zaman Kitron'la alakalı olmuştu. Bir küçük şiltede kendisi ağlayarak yatıyor ve Kitron saçlarını okşayarak onu susturmaya çalışıyordu. Hayatının zihnine yerleşen ilk sahnesi... O gün ne kadar ağlamıştı, kaç yaşındaydı, neden ağlıyordu hiç bilmiyordu ama gözlerinden yaşlar aka aka ağladığını hatırlıyordu. Bebekken nasıl biri olduğunu ve annesinin sarılışını hayal etmeye çalıştı. Bir annenin kucağında beş dakikalığına olsun sarılıp sarmalanmayı şimdi bile çok istiyordu. Hayalinde bu vardı. Bilmiyordu, annesi ona hiç sarılmış mıydı? Sarıldıysa bu nerede, ne zaman ve nasıl olmuştu? Az evvel gözünün önünden geçiveren hayaldeki bebek kendisi olabilir miydi? Keşke kendisi olsaydı ve bunu hep hatırlasaydı. İyi ama annesi neden Müslümanların söylediği gibi kulağına ezan fısıldasındı ki? Haham Yüce Efendi'den öğrendiği anoten varken, her sabah uyandığında tekrarladığı şaharit varken, cumartesi veya bayramlarda can u gönülden yakardığı berih şeme terennümleri varken... "Saçmalık!" Sabahın şu saatlerinde genellikle minha içinde yer alan sabah şahariti okunurdu. Kitron ona her seher uyandığında *"mode ani lefaneha meleh hay vekayam şeehezarta bi nişmati behemla raba emunateha"** diye şükretmeyi öğretmişti. Eğer Yahudilerin şu dinlediğine benzer bir ezanı olsaydı herhâlde Yüce Efendi'nin Zelot üyelerine koro hâlinde tekrarlattığı *"Şema Yisrael, Adonay eloenu, Adonay ehad"*** cümleleri ezan olarak okunurdu diye aklından geçirdi. Sonra yaralarına yeniden pomat sürmeyi denedi.

Selim'i düşündü. Dün Alperen ile Vuslat gittikten sonra yanına gelmiş ve aralarında kısa bir konuşma geçmişti:

"Kim yaptı bunları sana?"

---

* *"Allah'ım iyi bir uykudan uyanıp büyümeme ve yaşamı öğrenmeme yardım ettiğin için sana şükürler olsun!"*

** *"Dinle İsrail, Adonay Allah'ımızdır, Adonay tektir!"*

"Kevin elbette!.. O alçak Chris'in yüzünden!"

"Doktor bir arkadaşım var, gelmesini ister misin?"

"Asla!.. Ben halledebilirim, ilk defa işkence görmüyorum!"

"Sana kıyafet ve yiyecek getireceğim, istediğin başka bir şey var mı?"

"Teşekkür ederim, yeterli."

Bir saat kadar sonra kapısı tekrar tıklatıldığında eşikte kimseyi görememişti. Dolu bir süpermarket poşeti, bir elbise torbası ve üzerinde ikiyüz lira para ile bir not:

"Gitmek istersen, kapı kilitli olmayacak!"

Sonraki birkaç saat boyunca Selim'i düşünmüştü. Nazik, düşünceli, ketum ve bilgili... Pek çok erkekle tanışmıştı, gelir geçer iş birliktelikleri... Tanıdığım diyebileceği hayatında iki erkek vardı; Haham Elazer ile Kitron. Kitron bazı bazı kendisine centilmence davranırdı ama Selim fazlasıyla ağırbaşlı ve entelektüeldi; centilmenliği de o ölçüde değerli.

Ezan sona eriyordu. Biraz sonra gün ışımaya başlayacaktı. Yaralarını tımarlayıp temizlediğinden emin olarak giyindi. Süpermarket poşetinden cebine birkaç bisküvi koydu. Yarısı içilmiş meyve suyundan birkaç yudum daha aldı. Kulağını seslere vererek cemaatin dağılmasını beklemeye başladı. Şimdi buradan çıkacak ve doğruca Sultanahmet'teki pansiyona varacaktı. Kitron orada olmalıydı. Selim için bir teşekkür notu hazırlamayı düşündü. Ona olan minnettarlığını bildirmeli ve borcunu bir gün mutlaka ödeyeceğini söylemeliydi. Eline bir bloknot ile kalem alıp yazdı. Ve beğenmeyip yırttı. Tekrar yazdı. Yırttı, tekrar:

"Saygıdeğer Selim Bey," "I-ıh, olmadı." *"Değerli Beyefendi,"* "Çok resmi." *"Değerli dost,"* "Olmadı. Şöyle sıcak bir hitap?" *"Sevgili Selim,"* "Böyle mi olmalı?"

O da ne? Kapıda sesler vardı. Kalem elinden düşüverdi. Sonra dikkatle dinledi. A-ha; yine tanıdık kişiler. Alperen Selim'e soruyordu:

"Sabah sabah beni neden çağırdın cancağızım?"

"Bilmiyorum, hele içeri girelim..."

Zara geç kaldığını o anda anladı. Selim kendisine bir kaçma fırsatı vermiş, kapının kilitli olmayacağını söylemişti ama işte o bunu anlayıp değerlendirememişti. Artık saklanmanın bir anlamı yoktu. Kendisine olan öfkesi yüzüne vurmuştu. "Nasıl bu kadar aptal olabilirim?" Kapıyı açtı ve kelepçelenmek üzere ellerini uzatıp sitemle söylendi:

"Günaydın Alperen Bey, beni götürmen için çağırdı!"

Alperen bileklerine kelepçeyi geçirmişti. Ama şaşkınlığı had safhadaydı. Gayrihtiyari sordu:

"Size ne oldu böyle hanımefendi?"

"İstanbul'dayız!"

Alperen bu cümleden ne anlaması gerektiğini düşündü. Bir suçlama iması hissetti. Oysa daha yirmi dört saat önce bu kadını Amerikalılara teslim etmişti. İyi ama CIA köşkünde işkence yapıldığına dair bugüne kadar bir istihbarat edinmemişti. Tahmine çalışmanın vakit kaybı olacağını biliyordu.

"CIA'deyiz demeliydiniz... Bizim çalışma yöntemimiz böyle değildir. Söyleyin, hangi alçak böyle bir şeyi size reva gördü?"

"Bundan size ne, siz suçluyu yeniden yakaladınız ya; yetmiyor mu?"

Alperen bu cümleden sonra durakladı. Evet, bu kız müzede tarihi bir eseri tahrip etmekle suçlanıyordu. Şimdi onu yeniden Vatan'a götürse önce MİT işe karışacak, ardından CIA veya Mossad gelip kaç türlü anlaşma maddesi göstererek yine elinden alıp gideceklerdi. Oysa şimdi kendi elindeydi ve onu tutuklamadığı müddetçe de elinde kalabilirdi. Nasıl ki kan kardeşi Selim ona güvenmiş, evinde saklamıştı, o da pekâlâ kardeşinin yardım ve yataklık suçunu görmezden gelebilirdi. Zara'nın elindeki kelepçeyi çözdü:

"Kanunlarımız müzede tarihi eser tahrip edenleri tutuksuz yargılamaya da cevaz verir, hanımefendi; elbette iyi hâl şartıyla... Seni kodese tıkmak yerine yanımda taşımayı yeğlerim."

"Bak sen!"

"İyi hâl indirimi diyelim... "

Zara acı acı gülümsedi. Selim'e baktı. Selim başını yere eğdi. Sonra da giydiklerinin kendisine yakıştığını işaret etti.

"Şimdi, hanımefendi, lütfen neler olduğunu anlatır mısın?"

"Bilmediğiniz neyi soruyorsunuz?"

"En yakından başlayalım, Christopher Adıyaman'dan döner dönmez öldürüldü; neden?"

"Christopher öldürüldü mü?"

"Selim, sen hiç televizyon izlemez misin cancağızım? Bütün televizyonların gece yarısı haberleri Altunizade'den canlı yayındaydılar. İstanbul trafiği üç saat kilitlendi. Altı araç birbirine girdi. Ve ben bu cinayette hanımefendinin parmağını görüyorum."

Zara'nın zihni, Alperen'in söylediklerinden ziyade işkencelerle canını almayı istediği adamın öldürülmüş olmasıyla meşguldü. Alperen aynı soruyu tekrarladı:

"Evet, hanımefendi, Christopher neden öldü?"

"Ben olsam bunun yerine Chris Adıyaman'da ne arıyordu yahut ne buldu sorusunun cevabını arardım. Ayrıca, eğer Chris öldürüldüyse bunun nedenini ben mi bilmeliyim sizce?"

"Zanlılardan biri de sizsiniz!"

Selim dik dik Zara'ya baktı. Hayır, bunu yapmamış olmasını diledi. Ama bütün gece burada yalnız başınaydı ve kapı da kilitli değildi. İyi ama bu yara bere içindeyken de gidip birini öldürebilir miydi? Dün akşam, kapının ardında gırtlağına kâğıt açacağını nasıl bir çeviklikle dayadığını hatırladı. Üstelik o zaman yaraları daha sarılmamıştı bile. "Neler yapabileceğini keşke bilmeseydim?" Eğer Christopher'ı öldürdüyse birinden yardım almış olmalıydı. Değilse onun Altunizade'de olacağını nasıl bilebilirdi? Birden kendini fena hâlde kullanılmış hissetti. Akşam Christopher'ın Adıyaman'dan kaçta döneceğini onun yanında konuşmuşlardı. "Aman Allah'ım!" Bütün iyi niyetlerinin kötü karşılık

bulduğunu düşünmeden edemedi. Zara için yaptıklarından pişmanlık duyması için sebepler çoğalıyordu. Onu masum zannetmekle ne büyük hata ettiğini düşündü. "Ben salağın tekiyim!" Bir zamanlar samimi dostlarından biri ajanların pek çoğunun yalnız, yetim, kimliksiz, sorunlu, ezik, kişiliksiz, kimsesiz ve saplantılı tiplerden seçildiklerini söylemiş, sonra da onlarda amaca erişmek dışında duygular aranmamasını, hele mürüvvet, kerem, alicenaplık gibi erdemlerin hiç beklenmemesi gerektiğini vurgulamıştı. Bu kız şablonun kaç maddesine uyuyordu böyle? Müsait bir zamanda tek tek saymaya ve bundan sonra onunla ilgili her kararında bunları göz önünde bulundurmaya ahdetti.

"Ölüm sebebi trafik kazası ise neden bana hesap soruyorsunuz?"

"Adam alnından vurulduktan sonra trafiği alt üst etmiş. Şimdi söyle bakalım, bu adamı kim, neden öldürdü?"

"Ellerimi çözdün diye bunu sana söyleyeceğimi düşünüyorsun ha? Bak beyefendi, seninle ben o kadar da farklı değiliz. İkimiz de birbirimizin sistemindeki eksikleri aramak ve ondan yararlanmakla ömür geçiriyoruz. Sence, senin tarafında sen, benim tarafımdaki ben kadar değerli misin? Eğer öyle isen neden cevabı kendin bulmuyorsun?"

Alperen inceden inceye aşağılandığını düşünerek sinirlendi ama belli etmedi:

"Benim bulduklarımı seninkiyle birleştirmeyi deneyelim, o hâlde?"

Zara, başını eğdi. Yerinde kımıldar gibi oldu. Sonra "Neden olmasın!" anlamında başını sallayıp kaldırdı. Sesinin tonu artık daha yumuşaktı:

"Chris CIA hesabına çalışırdı ama Mossad ile de iş tuttuğu olurdu. Zannederim Adıyaman seyahati yüzünden öldürülmüş olmalı."

"Kitron mu öldürdü yani?"

"Asla, ikisi bir ekipti."

"Senin ekibin kim?"

"Ben yalnız çalışırım; parayı kim verirse onun hesabına."

"Şimdi kim verdi?"

"Bunu bilmeme gerek yok. Banka hesabımdaki değişikliği görmem yeterli."

"Seni ele geçirmek isteyenlere bakıldığında çok kişiden para almış olmalısın!"

"Hem CIA, hem Mossad ile yollarımın kesiştiği olur. Para verecekse MİT ve Türk emniyeti için de çalışırım!"

"Ne tür işler?"

"Tetikçilik, fahişelik, hırsızlık, casusluk, suikast... Bana bunları mı söyletmek istiyorsun?"

O sırada Selim'e bakıp yüzü kızardı. Selim de başını eğdi.

"Peki neden?"

"Hakkımda bunca bilgi sahibi olmayı istediğine inanamıyorum!"

"Neden istemeyeyim!"

"Bunu isteyenlerin hepsi şimdi mezarda da ondan!"

Alperen bu cümleyi hazmetmeye çalışırken Zara iki hareketle başına silahı dayamıştı. Alperen önce korktu, sonra başına dayalı silahın kendi belindeki beylik tabancası olduğunu görünce rahatladı. Çünkü âdeti gereği tabancasında boş şarjör taşırdı. Ama Zara'nın bu yara bere içindeki hâliyle yaptığı hareket aklını başına getirmeye de yetti. Zara hiç tereddüt etmedi. Tam sekiz el:

"Click, click, click, click, click, click, click, click... tık."

Selim'in gözleri fal taşı gibi açılmış, Zara'nın üzerine atılmıştı. Zara onunla yere yuvarlandığında sağ kolunu belinin arkasında bükerek boylu boyunca yere yapıştırıp kulağına fısıldadı:

"Merak etme Selim Bey, silahın ağırlığından içinde mermi olmadığı belliydi! Ayrıca düşündüğün şeyi ben yapmadım!"

Selim yerinden kalkarken bağırdı:

"Yalan söylüyorsun!"

"Sana hiç yalan söylemedim Selim. Ama öyle düşünüyorsan bundan sonra söyleyeyim!"

Alperen sapsarı bir yüzle silahını beline yerleştirirken yeniden sordu:

"Büyükdere'de cesedi bulunan Melissa kimdi?"

"Zavallı bir fırsatçı. Harput Ağa boynunu kesti."

"Neden peki?"

"Yüksek tarih bilinci; öyle demişti."

Alperen bunun ne anlama geldiğini sorsa da cevapsız kalacağını artık biliyordu. Kız doğru söylemişti; asıl bilmesi gereken Adıyaman'da Christopher'ın neler bulduğuydu. Nemrut Dağı hakkında kapsamlı bir araştırmaya ihtiyacı vardı. Bunu Urfa'ya giderken uçakta yapacaktı. Zara'ya bakıp ne bulmuş olabileceğini sormak geldi içinden. Ama o sırada Zara yerinden kalktı. Öylece durup bekledi. Bileklerini Alperen'e doğru uzatıp ip sarar gibi salladı. "Kelepçe?" Sonraki bakışlarında kendisini durdurmak isteyip istemediklerini soran bir anlam vardı.

"Ölmekten mi korkuyorsunuz?"

"İnancıma göre ölüm, kuyudan ovaya çıkmaktır. Hiçbir ölü öldüğüne hayıflanmaz, sadece azığının azlığına hayıflanır."

Zara bir müddet öylece kaldı. Duyduğu cümlenin ruhunu kavramaya çalıştı. Karşısındaki insanların bedenlerini alt edebileceğini ama ruhlarını ele geçirmenin zor olacağını düşündü. Sonra vedalaşır gibi hafifçe eğildi ve mırıldanarak kapıdan çıktı:

"Allah'ı tüm kalbimizle, tüm gücümüzle ve tüm varlığımızla seveceğiz. Bugün ve yarın, evde ve uzakta, sabahları ve akşamları, Allah'ımızın kelimeleri bize hep doğru yolu gösterecek."

Selim şaşkındı. Alperen'in soru dolu bakışlarına cevap verdi:

"Tora'dan bir dua... Amin deyip geçelim."

XXVI

Yarım saat sonra
Wirginia, Langley, 2 Haziran, 21.30
İstanbul, Tarabya, 3 Haziran, 05.30

Telefonun zili sanki asırlar öncesinden gelir gibiydi. Gözünü açmadan elini uzatıp tuşlardan birine dokundu. Duyduğu sesi az evvel gördüğü kâbusun devamı diye değerlendirecekti ki omzunda bir ağrı hissetti. Kâbus, yaralı omzunun üzerine yatmaktan kaynaklanıyordu anlaşılan:

"Alo!"

"Sakın sabahın körü diye homurdanma! Bir görev, uykular böldürüyorsa, orada söz konusu olan vatanın kutsal menfaatleridir."

Süslü, gece yarısına kadar uyanık kalıp işlerini toparlamayı adet edindiği halde Kevin'ı ofisine girer girmez aradı. Türkiye'de saatin 05.30 olduğunu bile bile. Galiba Kardinal Furlan'ın kendisini uyandırıp fırça atmasının hıncını ondan çıkarmayı istemişti. Sözlerine vatanın kutsal menfaatleri diyerek başlaması bu yüzdendi. Kevin onun sesini tanıyınca yataktan sevinçle fırladı. Çünkü amirine sormak istediği şeyler vardı. Okmeydanı Hastanesi'nden dönünce Harput Ağa'yı araştırmış,

ne Bilgi Operasyonları Merkezi'nde, hatta ne de CIA bünyesinde onun bir kaydına rastlayabilmişti. Önce onun üst düzey çok gizli yetkililerden biri olduğunu düşünmüş ama sonra köşkteki ajanlara sorunca teşkilat için hoş olmayacak şeyler öğrenmişti. Duyduğu en kötü cümle de, "Grup Kardeşlik üyesi olduğu hâlde CIA personeli gibi davranan karanlık bir adamdır" olmuştu. Harput Ağa bu yetkiyi nasıl buluyor yahut CIA buna nasıl müsaade ediyordu, anlayamıyordu. Mutlaka teşkilatta onu koruyan biri vardı. Ve o kişi bunu elbette Grup Kardeşlik adına yapıyordu. Şimdi telefonun diğer ucunda yakaladığı Bilgi Operasyonları Merkez Direktörü'ne bunu soracak, hatta ihbar edecekti. Böyle bir açığı yakaladığı için Langley'dekilerin güvenini kazanmayı ve teşkilattaki yerini sağlamlaştırmayı da umuyordu elbette. Heyecanla sesini düzenledi ve telefonunu dinlemeye kapalı özel konuşma moduna aldı:

"Buyurun efendim, elbette vazife uykudan önce gelir. Bütün benliğimle emrinizdeyim!"

Aman Allah'ım o ne öfkeydi öyle:

"Hâlâ bana güzel haberler göndermedin Kevin Woodmaker. Yüce Baba Operasyonu'nu sana vermekle hata mı ettim acaba? Senin aradığını Philedelphia Kütüphanesi'nde sıradan bir araştırmacı da bulabiliyorsa sana nasıl güvenebilirim ki? Yahudiler İbrahim'in vahiylerini ele geçirmek üzereyken senden ses soluk çıkmamasını nasıl yorumlamalıyım, ha Woodmaker? Söz gelimi ben buradakinin icabına bakıp elindekini alabiliyorsam sen aynı şeyi orada neden yapmıyorsun? Sen geciktikçe teşkilatın tedirgin olduğunu bilmelisin. İlk vazifede başarısız olmak bir CIA ajanı için masa başında memuriyete adım atmak sayılır, öyle değil mi?"

"Öyle efendim, başarısız olmayacağıma size şeref sözü veririm."

"Söz verme, emek ver, beni süslendir! Arkeoloji Müzesi'ndeki tablet bilgilerini bile ulaştırmadın bana. Bir kızı konuşturmak bu kadar zor mudur Woodmaker?"

"Ama efendim, Harput Ağa..."

"Sözümü kesme çaylak... Kızı konuşturabilseydin vatanına hizmette kendini ispatlamış olacaktın. Bunun için sana bir şans daha veriyorum. Bu sefer bir kızı değil, bir üniversite asistanını takibe alacaksın. İhtiyaç duyduğun bilgilerin çoğu onun zihninde."

"Selim Hoca'yı mı kastediyorsunuz, efendim?"

"Evet, odur. Lakin unutma, bu sefer başarısızlık istemiyorum. Harput Ağa sana yol gösterecektir."

"Efendim, eğer Harput Ağa'yı bu seferlik dışarıda tutarsanız ben Selim Hoca'nın üstesinden geleceğime söz veriyorum. Yahudi kıza ait bütün başarısızlığım Harput Ağa yüzündendir; yine işi berbat etmesinden korkarım."

"Böyle bir şey olmayacak acemi; zaten şu anda yoldadır, az sonra kapının zili çalacak. Unutma Yüce Baba Operasyonu için Harput şerefsiziyle siz bir ekipsiniz! Yahudilerden ve Türklerden evvel bana sonuç ulaştırırsan Harput'u sana verebilirim. İstanbul'a başka birini göndermek zorunda bırakma beni!"

"Efendim, ben derim ki..."

Süslü telefonu kapattı. Kevin ne yapacağını şaşırmış vaziyetteydi. Küfretmek istiyor, onu bile yapamıyordu. Görevini başarması gerekiyordu. Ancak Harput Ağa ile çalışarak başarması imkânsızdı. Bu adam hem tehlikeli, hem ahmaktı. Öfke kontrolü diye bir şeyden haberi yoktu. Kendi çıkarlarından başka bir düşünce taşımıyordu. Üstelik CIA adına değil Grup Kardeşlik adına iş görüyor, akbabaların etlerini leş yiyicilere sunuyordu. "Leş yiyiciler!" diye mırıldandığı anda ne yapması gerektiğine de karar vermiş oldu. Etleri bu sefer ona yedirecekti. Dün kiraladığı 45 m2'lik stüdyo daire bunun için müsaitti. Soyunma dolabına gidip silahını beline taktı. Sahanlıktaki iki koltuktan birini yatağın arkasına çekip yerine bir sandalye koydu. Sandalyeye oturup koltuğa ne kadar yakından kumanda edebileceğini ölçtü. Müzik setini kontrol-

den geçirdi. Kabloları, mikrofonu soket ve prizleri. Sonra da kapı zilinin çalmasını bekledi:

"Buyurun efendim, patronum geleceğinizi haber vermişti."

"O hâlde dediklerimi aynen yapman konusunda da talimatlarını iletmiştir, klinikte olduğu gibi..."

"Elbette efendim! Şöyle buyurun lütfen. Kusuruma bakmayın, pansiyonum fazla geniş ve konforlu değil ama şu koltukta rahat edeceğinizi sanıyorum."

Kevin sandalyeye oturunca Harput Ağa'nın yüzüne bakabildi. Bir adam yirmi dört saatte bu kadar değişebilir miydi? Bir papazla birlikte günübirlik Roma'ya gidip geldiğini biliyordu; Vatikan bir insanı böyle yıpratabilir miydi? Yüzü ve benzi solmuş, dudakları neredeyse pörsümüş, bedeni sarsaklaşıvermişti. Sesi bile neşesiz çıkıyordu:

"Müzik koltuğu ha? İlginç zevklerin varmış Woodmaker!"

"Öyledir, daha ilginçlerini de size gösterebilirim!"

"Nasıl yani?"

"İşte böyle!"

Kevin enjektörü ensesine çoktan batırmış, bayıltıcı ilacı vücuduna şırınga etmişti bile. Geçici baygınlık kendisi için yeterliydi. Harput Ağa o gün evine hiç gelmemiş olursa Süslü günün sonunda kendisine hiç kızmaz, böylece hem teşkilatı bir asalaktan kurtarır, hem de işini emir almadan başarırdı.

On beş dakika sonra Harput Ağa müzik koltuğuna elleri ve ayakları sımsıkı bağlanmış vaziyette, kulaklarında kapalı akustik prensibinde imal edilmiş en yüksek frekans ve desibel hassasiyete sahip 38 ohm empedanslı bir stüdyo referans kulaklığıyla uyandı. Başını koltuğa, at nalı iriliğinde meşin fanları olan çelik bir kulaklığı da saçsız başına sabitleyiverdi. Zara'yı sedyeye bağladığı gibi.

"Klinikte kararları ve emirleri sen veriyordun, Harput Ağa; şimdi ben vereceğim. Uslu çocuk olursan Zara'nın başına gelenlerden daha iyi durumda can verirsin!"

Harput Ağa kendine gelirken bu sesi kulaklıktan duymuş ama sabitlenmiş başı yüzünden Kevin'ın nerede olduğunu görememişti. Gözleriyle çevresini taradı. Hâlâ müzik koltuğundaydı ve oda yarı aydınlıktı. Sıkı sıkıya kapatılan perdelerin arkasından cılız bir ışık sızıyordu. "Dışarıda dolunay batıyor!" dedi Kevin ve Beethoven'in Moonlight sonatını çalmak üzere müzik setinin düğmesine bastı. Harput Ağa'nın bu sonatı tanıyıp tanımadığına aldırmadan ses düğmesini yavaş yavaş açıyordu. Birkaç dakika sonra piyanonun her bir tuş sesi metalik ve trajik birer tokmak gibi Harput Ağa'nın beynine çarpmaya başlamıştı bile. Sonra müzik setinden ikinci bir dalgayı devreye ekledi. Artık ses sese karışıyor, piyano tonlarına sivrisinek vızıltıları biniyordu. Harput Ağa Nemrut'un beynine giren sineği hatırladı. Küçük, topal bir sineğin vızıltısının beyninin içinden kulağına bir kıyamet uğultusu gibi geldiğini düşündü. Sonra üçüncü bir dalga. Ve beynini tırmalayan bir ses. Harput Ağa, kulağında gitgide yükselen ve çeşitlenen notaları duydukça Kevin'ın niyetinin kötü olduğunu düşünüp ürktü. Duyduğu sesler dayanılır gibi değildi. Beyni zonklamaya başladı. Çırpınmak istedi lakin kımıldayamıyordu. Kulağındaki alette işkence çığlıkları ve bebek çığlıklarından savaş gümlemelerine, fırtına ve vahşi hayvan böğürtülerinden MR cihazı sinyallerine kadar her türlü ses birbirine karışıyor; müzik, natürmort notalar eşliğinde bir alçalıp bir yükseliyordu. Başındaki zonklamayı kesmesi için birilerine ihtiyacı vardı ama çevresinde işkencecisinden başka kimse yoktu. Bağırmak istediğinde de ağzına kalın bir bant yapışıverdi.

Her saniye yükselerek daha dayanılmaz olan müzik bitmek bilmiyordu. Beethoven'ın ardından Brahms veya Bartholdy'nin senfonilerini dinlediğini, Ortadoğu'daki çatışmaların bombardımanına tutulduğunu, kâh etleri koparılan bir bebeğin çığlıklarını, kâh bir koyun leşini paylaşamayan akbabaların kavgalarını dinlediğini düşünüyordu ama her defasında beynindeki sinek vızıltısını diğerlerinden ayırt

edebiliyordu. O öyle bir vızıltıydı ki dinmesi için birilerinin başına tokmakla vurması lazımdı. Arada sırada kulağına Kevin'ın talimatları geliyor ama yine kendisi görünmüyordu. İlk yarım saatte onun hiçbir talimatını dikkate almadı. Ancak dakikalar ilerledikçe kafatasını âdeta kurtçuklar kemirmeye, başını hareket ettirmek istedikçe kulakları kaşınmaya başladı. Sanki beyni eriyip kulak deliklerinden göz pınarlarına, burun deliklerinden ağzına kadar gelip oradan genzine ve yemek borusundan midesine akacaktı. Bütün sesleri bastıran sinek vızıltısı zihnindeki katmanları lime lime parçalıyordu. Sümkürse beyin parçalarının önüne düşüvereceğini düşünmeye başladı. "Belki sinek de o parçayla birlikte dışarı çıkar!" Ve kâbusunu hakikate dönüştürüp beyninde bir sinek olduğuna inanmaya başladı. Böyle düşünmesi için Kevin'ın, damarlarına navrotik ilaçlar şırınga ettiğini bilmiyordu. Bu yöntemi klinikte kendisinden öğrendiğini de.

Harput Ağa, kırk dakika sonra her soruyu tek tek cevaplandırmaya başladı. Zara'nın başardığını başaramadığı için kendine lanetler okuyor, kendi işkencelerinden daha verimli usuller icat edildiğini anlıyordu; hem daha temiz, daha estetik. Bir müddet sonra kendisinin kim olduğunu, Grup Kardeşlik içinde hangi rütbede bulunduğunu, nereye yükselmek istediğini bir bir şakıdı. Kevin'ın soruları bir insicamı takip etmişti:

"Grup Kardeşlik denen şu dünya mafyasının lideri kim?"

"Her yıl karar vericiler ayrı olur. Aaaah!.. Ha..ıha...ıh... Uzunca bir süredir ABD dışişleri bakanı etkiliydi."

"Bu yıl ana müzakere konusu neydi?"

"Dindir şunu lanet olası!"

"Önce cevaplar Harput Ağa, önce cevaplar! Cevaplar bittiğinde müzik susacak... Onun için, sızlanmayı bırak da sonuca hızlı varalım, beynin parçalanmadan. Şimdi söyle; müzakerenin konusu?"

"Amerika'nın yeni başkanın seçim süreci; Avrupa için Ortadoğulu mülteciler sorunu! Ve elbette Ortadoğu'da İsrail'in

çıkarlarını gözeten polikitalar. Mezhep savaşları ve etnik ayrışmalar."

"Ortadoğu'daki kargaşadan sizin kârınız ne peki?"

"Algıları yönet-meeeeeaaahh!.. Alcak herif bunu ödeteceğim sana!.."

"İnsanları yönetmek mi demiştik?"

"Ve insanları kontrol edebilmek..."

"Nasıl yani?"

"Dünyada İslamofobi yükseltilmese ve eski Mezopotamya'da bu kargaşa çıkarılmasa Washington'daki başkan bu başkan mı olurdu sence?"

"Önceki başkanı da dünyaya siz hediye ettiniz o vakit?"

"Ne zannediyordun ya?"

"Dünyanın geleceğine el koyan küresel bir çete olmalısınız, ha?"

"Iğğhhhh!. Aaaaa!... Dünya sermayesinin.... uff, uf... %65'i zaten bizim elimizde. Dünyanın en etkili yüz insanı bir araya geldiğinde neleri başarabilir, bir hayal et!"

"Kimin adına neyi başarmaktan bahsediyoruz?"

"Dev tröstler adına dünyayı yönetmekten. Grup Kardeşlik'i sen yalnızca zenginler kulübü say. Onun üstünde Üçlü Komisyon, onun da üstünde Dış İlişkiler Konseyi vardır."

"Kimin Dış İlişkiler Konseyi!"

"Cahil hödük, elbette CIA'in"

"Senin CIA ile bağın ne?"

"Ne olmasını istersem o! Süslü orada olduğu sürece..."

Kevin yerinden fırlayıp sendeledi. Harput Ağa'nın Süslü hakkında konuştuğu şey hayret dolu bakışlarının başlangıcı oldu. Sonraki birkaç dakikada da patronunun gerçek yüzünü, Roma'daki Kardinal Furlan'ın ne istediğini, Hz. İbrahim'in akidesini ele geçirme yarışındaki gizli emelleri, bunun için acımasızlığın yüksek dozunu –bunu Zara'nın işkenceyle öldürülüşünden biliyordu–, bir avuç elitin kendi çıkarları adına dünyayı nasıl kana buladıklarını bütün çıplaklığıyla öğ-

renmişti. Harput Ağa'nın kulaklığına giden sesin desibelini iki derece daha yükseltirken kararını verdi:

"İbrahim'in sırrını ben ele geçirmeli ve bu alçaklara asla vermemeliyim! İnsanlığın iyiliği için, Ortadoğu'da akan kanın durması için ve CIA'de çalışan insanların dürüst olduğunu göstermek için... İyi ama bunun için Selim Hoca'nın peşinde değil yanında olmak gerekebilir. Ne yapacağım peki!"

Kevin ne yapacağını düşünerek geçen dakikalar içinde Harput Ağa'nın kulağına giden klasik besteleri üç defa değiştirdi. Dördüncüde Shostakovich'in Caz Orkestrası için bestelediği 2 numaralı suitinin sert final ezgileri eşliğinde beyni patlamış ve iri cüssesi müzik sandalyesine yığılıp kalmıştı. Bir gün arayla aynı hastanenin morguna ceset bırakmanın tehlikesini düşünerek bu sefer onu Kemerburgaz yolundaki şehir çöplüğüne atmayı kurdu. Ne de olsa nesiller boyu yerlisi olduğu şehirde kalmayı isterdi. Hem parçalanmış beyni de çöplük sineklerine lezzetli bir yem olurdu.

XXVII

"Nemrut emir verdi, tabuta benzeyen bir köşk yaptırdı. Bir kapısı üstüne açılırdı, bir kapısı altına... Böyle yaptırdı. Sonra bu tahtın dört köşesine dört uzun direk diktirdi. Dört tane de kerkes (vahşi akbaba) dedikleri kuşu tutup getirdiler. Yedi gün aç bıraktılar. Sonra köşkün dört direklerine parça parça et bağladılar. O kerkes kuşlarını da gözlerini bağlayarak getirip o direklerin dibine bir bir bağladılar. Her şey hazır olduktan sonra Nemrut üç ok ile bir yay aldı. Vezirlerinden biriyle o köşke bindi. Etleri kerkeslere gösterdikleri zaman aç hayvancıklar kanat açıp ete ulaşmak istiyorlardı. Böylece rüzgâr gibi havaya yükseldiler. Halk onların ardından bakıp kaldı. Nemrut havada vezirine şöyle dedi: 'Yukarı kapağı aç, yukarı bak, ne görünüyor?' Vezir açıp baktı. 'Gök! Yine evvelki gibi' dedi. Nemrut bu sefer 'Aşağı kapıyı aç, bak, na görünüyor?' dedi. Vezir aşağı kapıyı açıp baktığı zaman gördü ki yer bir değirmen taşı misali kalmış, haber verdi. Nemrut 'Daha gidelim' dedi. Böyle böyle üç kez sordu, vezir cevap verdi. Dördüncüde vezir, 'Yer artık bir duman olmuş!' dediğinde Nemrut; 'Gayri cenk yerine geldik' deyip yayı eline alıp oku yayın kirişine geçirip çekti. Cümle mahlûkuna muradını veren, gaybları bilen Allah, Cebrail'e şu emri verdi: 'Tez denizden bir balık al, Nemrut'un okuna karşı tut.' Cebrail denizden kalkan balığını aldı, Nemrut'un okuna karşı tuttu. Ok gelip balığa değdikten sonra tekrar gelip balığın kanıyla Nemrut'un önüne düştü. Nemrut se-

vindi, şöyle dedi: 'Gök tanrısını öldürdüm!' Sonra vezirine dönüp şöyle dedi: 'Etleri direklerin aşağısına bağla, kerkesler etlerden yukarıda kalsın. Vezir öyle yaptı; kerkesler de etlere hırslarından aşağı inmeye başladılar. Balık ağlayıp inleyip şöyle niyaz etti: 'Allah'ım ben ne günah işledim ki beni düşmanının okuna karşı emrettin?' Yüce Hak şöyle buyurdu: 'Ey balık sana ve senin neslin olan ne kadar balık varsa cümlenize bıçakla can vermeyi haram ettim; ta kıyamete kadar...'"

(Delail-i Hayrat Şerhi, Kara Davut, İstanbul, 2015, s. 863-864)

Bir saat sonra
İstanbul, Sultanahmet, 3 Haziran, 06.30

Sabahın köründe kimseye görünmeden kendi evine sessizce girmek zorunda kalma tedirginliğinin sevince dönüvereceğini bilemezdi. Tahmin ettiği gibi Kitron kendi yatağındaydı işte. Yanına uzanıvermek geldi içinden; ta çocukluklarındaki gibi. Demek onu bu kadar çok özlemişti. İnsanın bir cana hasret, bir tanıdığa hasret, bir yakına, dosta, akrabaya hasret yaşamasının ne demek olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Kitron Japonya'ya kaçarcasına gitmişti. Aradan geçen iki yıl boyunca hiç aramamış, sormamış, kendisi aradığı zaman da hep karşılıksız bırakmıştı. Zara, onsuz kalamayacağını, dünyada yakın, dost ve aile anlamında her şeyinin o olduğunu çoktan anlamıştı. Kendisi için güneşten çörek otuna kadar her şeyin adı Kitron'du, bundan hiç şüphesi kalmadı. Dostluk ve kardeşlikleri hiç bozulmasa ne olurdu sanki? "Aramızda bunca özleme, bunca hasrete, bunca ihmale ve uzaklığa gerek var mıydı, ah Kitron?"

Her şey Paris'in en lüks otellerinden birinde, önemli bir göreve gideceği akşam olmuştu. Hazırlanmış, makyajını yapmış, dekoltesi fazla cesur bir kıyafet giyinmiş, otel lobisinde Yahudi karşıtı Alman bir parlamenter ile buluşacaktı. Kitron odasına gelip onun güzelliğini uzun uzun seyrettikten son-

ra yaklaşıp sarılmış ve "Gitme," demişti, "benimle kal!" Âdetiydi, böyle zamanlarda gelip sarılır ve görevini başarması için onu teşvik eder, bal tuzağının ihtiyacı olan morali verir, bir erkekle beraber olmayı yalnızca bir iş olarak düşünmesini tembihlerdi ama bu sefer tıpkı sözleri gibi sarılışında da bir başkalık vardı. Elleri sırtından beline, oradan da aşağıya doğru inmeye başladığında Zara şaşırmış ve daha da ileri gidince Beyt Alfa Sinagogu'nda ZEM kamasıyla göğsüne attığı çiziğin üzerine parmağını bastırıp "Biz kardeşiz!" diye bağırarak göğsünden ittirmişti. Her şeyin sonu... Buluştuğu parlamenter iki hafta sonra Alman gazetelerinin "Seks Odasında Gizli Anlaşma" manşetleri eşliğinde hükümete istifasını verirken Kitron'un da Tokyo uçağında hüzünle gururu harmanlamakta olduğunu sonradan öğrenmişti. İlk kez bir göreve yalnız gitmenin hüznü ve böylece kendisinden alacağı intikamın gururu... Gerçekten bir intikam olmuştu. Kendisinden kaçmış ve iki yıl boyunca hiç haber ulaştırmamıştı. Oysa ona ekmek kadar, su kadar muhtaçtı. Kaçışın bedeli aralarında hasret ve hicran olarak yaşandı. Şimdi kendi yatağında ona sarılmak, şefkatli kollarını yeniden boynunda hissetmek, nefesini yeniden duymak bunun için değerliydi. 15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nde bir aracın camından işaret diliyle şifreler gönderirken bile ona bakmaktan kendisini alamamıştı. O gün "Evime git!" deyişi acaba onu, tıpkı çocukluklarında olduğu gibi yine yatağında bulma arzusunun bir dışa vurumu muydu? Peki şimdi usulca girip yanına sokuluvermek, kokusunu soluklanmak eski günleri geri getirecek miydi? Belki de bu sefer o kendisini ittirirdi. Düşündüğünü yapmadı. Öylece bekledi. Baktı, düşündü, yeniden bekledi. Yapamadı. Geri döndü ve zihnindekilerden sıyrılıp giysisini değiştirmek üzere soyunma dolabına yaklaştı. Bu sefer Selim'i hatırladı. Üzerindeki giysileri onun aldığını düşündü. Çıkarmadan evvel aynada kendine son defa baktı. Selim aldıklarını yakıştırmıştı. "Zevkli adammış!"

Giyinirken aklına tabancası geldi. Sakladığı döşeme tahtasını yokladı. I-ıh!.. Yerinde yoktu. "Kitron! Tıpkı benim gibi düşündün yine değil mi?" Sonra da tuvalete geçip tabancasını klozet kapağının altında eliyle koymuş gibi buldu. "Ben de senin gibi düşünebiliyorum, şüphesiz!" Gülümseyip tabancayı beline soktu. Sonra Kitron'a kahvaltı hazırlamak için ocağa çay koydu.

Kitron, kızarmış ekmek kokusuyla uyandığında Zara'yı başına tabanca dayamış vaziyette buldu.

"İstanbul'a bayılıyorum. Her sabah şakağıma dayalı bir tabanca ile uyanmak çok romantik oluyor!"

"Kalk o hâlde tembel bebek; kahvaltı hazır! Veeee... Seni çok özledim!"

Zara tabancayı masaya bırakıp Kitron'un doğrulması için elinden tuttuğu sırada Kitron bedenindeki yaraları fark edip sordu:

"Seni dün akşam bekliyordum. Heeyy!.. Boynundakiler de ne böyle? Kim yaptı bunu sana?"

"Harput Ağa. Ama şimdi boşver bunu. Sarıl bana."

"Bunu sana yapana cehennemi dar edeceğim, alçak herif!"

"Sarıl bana Kitron, boşver, onu ben hallederim!"

"Öldür beni diye diye ağladığını göreceğim alçağın."

"Kitroooon! Benim, Zara..."

"Ne zaman oldu bunlar?"

"Önceki gece. Köprüde seni gördükten hemen sonra!"

Zara, Kitron'un yanından uzaklaştı. Kalbinde bin bir şüphe ve çelişkiyle... Eski Kitron'a ne olmuştu? Kardeşi, ağabeyi, anası, babası olan Kitron neredeydi? Niye sarılmamıştı? İstanbul'a kendisiyle yine bir ekip olmak için değil, emredilmiş bir görev için geldiğini bu kadar mı belli etmek zorundaydı? Refleksleri Harput Ağa'yı öldürmeyi isteyecek kadar kendini ele veriyor ama duyguları ondan uzaklaşması adına her çareye başvuruyordu. Paris'te yaşanan o geceye yeniden lanetler okudu.

"İyi ama senin yanında Chris yok muydu?"

Sesi artık resmiyet kokuyordu:

"MİT'ten çıkar çıkmaz beni yalnız bıraktı. Meğer iki ayrı penceresi varmış soysuzun."

"?"

"Nemrut'un göğe çıkarken kullandığı kabin gibi?"

"?"

"Yok bir şey!"

"Nedir bu, bir sınav mı? Nemrut'un kabiniyle ne demek istiyorsun?"

Zara onun bu şaşkınlığından acaba eski dostluğa bir kapı aralayabilir miyim diye düşündü ve gülümseyip şaka yaptığını anlatacak bir sevecenlik gösterdi:

"Chris'in kendisine iki pencere edindiğini anlatmak istiyorum. Birini açtığında CIA, diğerini açtığında Mossad'ı gördüğünü de. Bunu anlar anlamaz onu geberteceğini ise hiç ummamıştım."

"Kimi gebertmişim, kimi?"

"Ne demek kimi Kitron, Chris'i elbette!"

"Chris öldü mü?"

"Kitroooon!.. Sen bana hiç yalan söylemezdin!"

"Yine söylemiyorum kızım! Chris ne zaman öldü?"

"Şaka yapıyorsun herhâlde! Ölüm şekli senin imzana benziyordu? Tek kurşun, alnından, trafikte..."

"Asla Zara, asla! Onu cehenneme gönderen ben değilim. Öldürmek istedim ama yapmadım. Çünkü ölmesi değil yaşaması işime geldi. Şifreleri çözmekte bir hayli mesafe de kat etmiştik."

"O hâlde kim yaptı?"

"Mossad veya CIA olabilir mi? İkisinden biri diğer pencereyi öğrendiyse..."

"Ama Mossad ile bağlantısı yoktu onun, sen öyle derdin!"

"Demek ki varmış!.. Hı?"

Odada bir an sessizlik oldu. Zara aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya yeniden niyet etti. Belki de Kitron

yumuşar, kendini affeder, kardeş olduklarının farkına varıverirdi. Gelirken aldığı poğaçaları paketinden çıkarıp tabaklara paylaştırdı. Çay eşliğinde peynir ve zeytin ile kahvaltı yaparken havadan sudan konuştular. Bir müddet sonra söz hatıralara uzandı ve geçmiş günlerden de bahsettiler. Ne var ki her ikisinin de sustuğu o an gelip çattı. Artık Paris'teki o akşamı düşünüyorlardı.

Kitron sessizliği bozmak istiyor ama bunu yapamıyordu. Zara'nın yüzüne bakınca özlediğini hissetmesi özür dileme sorumluluğu yerine reddedilmişliğin hıncını arttırdı. Nefis denilen canavarın her zamanki taşkınlığı işte... Duyguları eskilerde dolaşıyordu. Paris'ten ayrılırken bir daha ne Zara adını anmak, ne de yüzünü görmek isteyeceğine dair kendine söz vermişti. Yine de Tokyo'daki iki yılın her gününde onu hatırlamış, hasretini kinle besleyip özlemiyle kıvrandığı her gecenin sonunda ona reva göreceği cezayı yeniden kurgulamıştı. O kadar emek verdiği, bebekliğinden itibaren her beladan koruduğu Zara, Zelotlar adına herkesle yatıyor ama kendisi ona sarılmak istediğinde geri ittiriyordu. Kardeş olmadıklarını ilk günden itibaren biliyordu üstelik. Otuz yıllık hayatı boyunca Paris'teki o gece kadar aşağılandığı bir anı hiç hissetmemişti. Göğsündeki Zelot çiziğini işaret ederek kendisine bir çöp muamelesi yapmıştı. Hayır, buna tahammül edilemezdi. Yüce Efendi'den sonra en değer verdiği ve canını emanet ettiği bir insandan böyle muamele görmek... Bunu hak etmemişti; hiç...

Zara suskunluğun devam etmesi durumunda meş'um geceyi konuşmak zorunda kalacaklarını hissederek bir teklifte bulundu:

"Bir zamanlar bir dostun, 'Hatırlanmaması gereken anıları kayıtlardan silmelisin!' tavsiyesinde bulunduğu sana söylemiş miydim, Kitron?"

Kitron, ilk görevinde başarısız olup Yüce Efendi'den azar işittiği günün akşamında Zara'yı bu cümleyle teselliye çalış-

tığını çok iyi hatırlıyordu. Yüzüne baktı, o günkü kadar çaresiz görünüyordu. Belli ki bedenindeki yaralar ve gördüğü işkence dolayısıyla kalbi de hasara uğramıştı. Bu kızın şefkate ihtiyacı vardı. Bu sefer kendine kızdı. Duygularının hızla değişmesine de... Hayır, kinini kaybetmemeliydi. "Şifreleri ele geçirdikten sonra icabına bakmalıyım!" Şimdilik ona yardım etmekte bir beis yoktu. Hatta her şeyin eskisi gibi devam ettiğini sanması yararlı bile olabilirdi. Eğer dediği gibi Christopher öldüyse, Yüce Efendi'ye sunacağı bilgileri onsuz elde etmesi zor olurdu.

O anda Zara da aynı şekilde düşünüyordu: Kitron değişmişti ve artık onunla yol yürünemezdi. Ne var ki görevi tamamlamak için şimdilik ona ihtiyacı vardı. Öğrendiği bilgileri onunla paylaşmadığı sürece ortak hareket etmenin ne zararı olabilirdi ki? Kitron'un o sırada kendi kendine "Bilgileri paylaşma konusunda ketum olmalısın!" telkininde bulunduğunu da tahmin ederek... Her ikisi de rol yapmaya o anda başladılar.

Kitron, Zara'nın kendisindekileri saklamayı ve karşısındakinin zihnindekileri paylaşmayı çok iyi becerdiğini düşünüp korktu. "Uyanık olmalıyım!" Bir yol bulmalı ve ömür defterini dürdüğünde kendisindeki bilgilerin tamamını elde etmiş olarak Kudüs'e dönmeliydi. Yüce Efendi de böyle emretmişti ve Zelotlar arasında yükselmek için buna ihtiyacı vardı. Bunu başarmak için gerekirse bütün ömrünce rol yapabilir, olmadığı bir kişilikle yaşayabilirdi. Hedefe ulaşmak çok önemliydi. Bunun için çeşitli kimliklerle yaşayabilir, binbir ruh çeşitlemesi yapabilirdi. Acı acı gülümsedi: "Sahi Kitron sen kimsin?"

O sırada Zara da geçmişi düşünüyor ve içten içe "Sahi Zara sen kimsin?" diye soruyordu. Sahip olduğu erdemleri, değerleri ve kimliğini zedelememek adına bir iç hesaplaşma geçirdiğinin farkında değildi. Çocukluk ve ergenlik yıllarında Kitron tarafından kuşatılıp korumaya alındığını hatırladı; kendisi bir yavru kaplumbağa, Kitron yavruyu saran kabuk... Kaplumba-

ğa hep aynı kabuk içinde ve kabuğuyla birlikte büyümüştü. Ve şimdi kendini bulma, kabuktan sıyrılma vaktiydi. Artık Kitron'dan vareste tek bir kişi olacaktı. Bir kaplumbağa kabuksuz ne yapardı?!.. Yaşananların sınırı burada bitiyordu. "Belki de başlıyor." Geleceğini tek başına inşa edecekti. Bir kaplumbağa kabuğundan çıktıktan sonra asla bir başka kabuk edinemiyordu. Kararını verdi, kabuksuz yaşayacaktı. Bu uğurda kefenini kendi ören Penelope olmak zorunda kalsa bile.

Kitron, bir zelotun Yüce Efendi'den başkasına bilgi aktarmayacağını düşündü. Zara'yı çözmek için Yüce Efendi'nin yöntemini uygulamaktan başka çaresi kalmadığını fark etti. Başarılara karşılık, bilgi... Zelotlar Yüce Efendi'ye rapor verir, karşılığında bilgi alırlardı. Zara bilgisini Yüce Efendi yerine kendisinden almaya başlarsa dili çözülürdü. Sonuçta onu ölüme göndereceğine göre bundan kendisine bir zarar da gelmezdi. O güne kadar çocukluğuna dair birkaç uydurma kırıntı ile avutulduğunu fark etmiş olmalıydı. İçinde silah sesleri ve çığlıklar olan hatıralar uydurursa, yanına da Filistinliler tarafından öldürülen anne veya baba hikâyesi katarsa değil Zara'yı, hemen her zelot fedaisini inandırabilirdi. Yüce Efendi de fazlasını yapıyor değildi zaten. Üstelik Zara bilgi alma serüveninin henüz başında sayılırdı. Anne veya babasıyla alakalı her bilgi karşılığında sonsuz fedakârlık yapmaya hazırdı. Yüce Efendi'nin Zara'yı odasına getirdiği gün "Bak Kitron, aslanım!" diyerek söze başlayıp "Sana bir güvercin getirdim!" diye anlattıklarını düşündü. Kendisini dikkatle dinlemesini tembih etmiş ve fistanı kanlanmış bebeğin kim olduğunu bütün teferruatıyla anlattıktan sonra bir daha aynı konunun açılmaması gerektiğini söylemiş, hatta yasaklamıştı. Sesi kulaklarındaydı; "Bu yasağı günü geldiğinde yine ben kaldıracağım ve 'Zara' adını verdiğim şu bebeğe kim olduğunu bir ödül olarak sunacağım." Kitron, Yüce Efendi'nin bahsettiği ödülü sunma bahanesiyle Zara'nın sahip olduğu bilgileri satın alabileceğini düşündü. O gün Yüce Efendi'nin

anlattıklarının da birer uydurma olmadığı ne mâlumdu? Kendisi de pekâlâ bilgiler uydurabilirdi. Sevindi. "Ben de uydurabilirim!" Ama sevinci fazla sürmedi. Çünkü yalan uydurmak da bir maharet isterdi. Bir kez yalan söylendi mi arkasından tekrar tekrar söylenmek zorunda kalınabilirdi. İlk yalanın doğruluğunu ispat elbette sonraki yalanların da maharetle söylenmesini gerektirirdi. Yüce Efendi yıllardır böyle yaptığı ve zelot sayısınca uydurulmuş yalan hayatları bilgisayarında birer biyografiye dönüştürdüğü için hikâyeler anlatmada çok başarılıydı ama ya kendisi! En küçük bir açığın Zara gibi zeki bir kız tarafından anında yakalanması kaçınılmazdı. "Yok yok, üçüncü yalanımda paçayı kaptırırım!" Ama bir yol daha vardı. Zara'ya gerçeği anlatmak. "Bu durumda asla yalan söylemek zorunda kalmam." İyi fikirdi, böylece cümleleri arasında tutarsızlıklar oluşmaz, Zara da İbrahim hakkında öğrendikleri veya bulduklarını her defasında daha büyük bir iştahla getirip sunardı. Operasyonun sonunda ondan kurtulacak olduktan sonra, aradığı gerçeklerden bazılarını öğrenmesinin kime ne zararı olabilirdi ki? Bilakis mutlu ölürdü. Karşısında alnını kırıştırarak zeytin çiğneyen Zara'ya baktı. Bir zamanlar her şeyi olan şu kız, kendisinin bütün bu hayattan çıkış bileti olacaktı. Onun için çok emek harcamış, alın teri dökmüş, hayatını tüketmişti, şimdi karşılığını alma zamanıydı. Karar verdi. Öğrendiği zaman Yüce Efendi'ye koşup hesap sormasını gerektirmeyen her gerçeği ona dosdoğru anlatacaktı. Yalan katmadan ve şüphe uyandırmadan... Sırayla ve azar azar... "Tek istisna, ailesinin Filistinli olduğunu asla bilmemeli!" Karar verdi, bunu, ensesine kurşunları boşaltmadan hemen önce söyleyecekti.

"Elbette Zara, sevgili kardeşim, bazı anıları kayıtlardan silmek gerekir. Paris'te seninle hiç bulunmadık, değil mi?"

Zara duyduğu cümleden mutlu olmuştu. O sırada Kitron'un elinin göğsündeki kardeşlik çiziğine dokunduğunun farkına varmadı. Kalktı, teşekkür için Kitron'un boynuna sa-

rılmak üzere kollarını uzattı. Birden kapının çok hafifçe tıklatıldığını işittiler.

"Sabahın yedisinde, kimseye yerini söylemediğim bir pansiyona kim gelir Kitron?"

"Bilen biri elbette! Ama kim?"

Zara tabancasına uzanıp parmaklarının ucuna basarak kapıya ilerledi. Kitron eline sofradaki bıçaklardan birini alıp kapının arkasında hazır bekliyordu. Zara sesini değiştirerek sordu:

"Kim o?"

"Bay Kitron'a bir paket!"

"Kitron ile Zara yer değiştirdiler. Kapının dışarıyı kontrol merceği yoktu. Kitron zinciri usulca araladı ve dışarıya seslendi:

"Kimsiniz?"

"Benim Bay Kitron, Kevin Woodmaker. Christopher'ın arkadaşı!"

Zara çığlık atmamak için kendini zor tuttu: "Kevin mı? Alçak seniii!" Kitron'a fısıldadı: "Hemen al içeri!"

"Ellerini başının üzerine koyarsan kapıyı açacağım."

Kevin elleri başının üzerinde içeriye girdiğinde Zara kapıyı usulca kapatıp tabancasının kabzasıyla başına vurdu. Kevin sendeleyip birkaç adım atarak yere kapaklandı. Arkasına döndüğünde hortlak görmüştü.

"Hayır, hayır, hayır... Sen öldün!"

"Sana ölümü şimdi göstereceğim aşşağılık serseri!"

Kitron, her ikisini masanın iki ayrı ucundaki sandalyelere oturtup kımıldamayı yasaklayana kadar boğuşmalar, küfürler, sille ve tokatlar birbirini kovaladı. Sabahın köründe bütün pansiyon sakinlerini uyandıran gürültü sona erdiğinde bağırmadan konuşmayı başarabildiler. Kevin açık bir teklifte bulunuyordu:

"Müslümanlara karşı Hıristiyan ve Musevi dayanışması?"

Sonraki çeyrek saatte de bunun iyi ve kötü yanları üzerinde tartışıp karara vardılar ve izlenmesi gereken stratejiyi, MİT ve Türk emniyetinden evvel şifreleri çözme mecburiyetini, rakiplerinin atacakları adımları öğrenip onlardan evvel hedefe ulaşma arzusunu, Selim denen hocanın bilgi ve zekâsını kontrol edebilmek için telefonunun dinlemeye alınması gibi konuları tartıştılar. Tabii Christopher'ı kimin öldürdüğünü de; elbette birbirlerini suçlayarak. Sonunda Kitron, Adıyaman'daki araştırmalarından bahsetti ve İbrahim'in yolunu izleyerek hedefe ulaşmayı önerdi. Kevin kendisinin de bu fikirde olduğunu ve CIA imkânlarıyla Mısır, Filistin, Harran gibi bölgelerdeki araştırmaları kolaylaştıracağı sözünü verdi. Zara, her zamanki gibi konuşmak yerine dinlemeyi tercih ediyor, bu arada Kevin'ı nerede, ne zaman öldüreceğinin hesaplarını yapıyordu. Onun teklifini samimi bulmamış gibiydi. Rakip saydıkları ekibin hamlelerini kestirebiliyor, her iki tarafta hedefe giden şifre ve bilgileri en kolay elde edebilecek kişinin yine kendisi olduğunu düşünüyordu. Kevin'ın bahsettiği kolaylaştırmanın her üç bölgede de terör örgütleri eliyle olacağını tahmin edebiliyordu. "Başka çıkar yol da yok ki!" Selim ve ekibinin Urfa yolunda olduklarını şimdilik dillendirmemeyi tercih etti. CIA ile Zelot anlaşmasının uzun sürmeyeceğini düşündü. Buna karşın Kevin'a sorulacak bazı hesaplar vardı. Ama önce bazı cevaplar istiyordu. Masanın ucundan kalktı, Kevin'ın omzunda dikelip tam on beş dakika hiç durmadan sorular sordu:

"Kim için çalışıyorsun?"

"CIA neden bu işin içinde?"

"Amerika'nın çıkarı ne?"

"Ortadoğu'daki terör örgütleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"İstanbul'da kimlerden yardım alacaksın?"

"Nerede barınıyorsun?"

"Sümerler hakkında ne biliyorsun?"

"İbrahim'i seviyor musun?"

"Bulacağımız bilgileri kime servis edeceksin?"

"Chris'i öldürmekle neyi amaçladın?"

Kevin'ın hiçbir soruya doğru cevap vermeyeceğini Zara elbette biliyordu. Yine de Christopher'ı öldürmediğini söylerken samimi olduğuna inandı. Kevin da onu, işin sonunda Harput Ağa'yı kendisine teslim edeceğine inandırdı: "O gün geldiğinde cesedini attığım çöplüğün adresini veririm!"

Çıkar hesabına dayalı ittifakın üç üyesi, daha Mısır'a gitmek üzere internette uçak bileti ararken birbirleriyle hesaplaşmanın nasıl olması gerektiğini düşünmeye başlamışlardı bile. Dost maskesi takmış üç düşman ve çapraz planlar...

XXVIII

"Nemrut İbrahim'i cezalandırmak için huzuruna çağırttığında ona, 'Sen benim bu dünyanın yaratıcısı ve yöneticisi olduğumu bilmiyor musun, neden benim putlarımı kırdın?' diye sordu. Hz. İbrahim ona 'Eğer sen bu dünyanın yaratıcısı ve yöneticisi isen bana şu anda kalbimden geçen şeyi ve gelecekte neler yapacağımı söyle!' dedi. Böyle bir isteğe karşı şaşıran ve çaresiz kalan Nemrut'a Hz. İbrahim, 'Sen bir babadan meydana gelen bir çocuksun ve onun gibi fanisin; sen babanı ölümden kurtaramadığın gibi kendin de ölümden kurtulamayacaksın.' diye söyledi. Nemrut ona 'Ateşe tap!' deyince o, neden ateşi söndüren suya değil de ateşe tapayım?' dedi. Nemrut bunun üzerine, 'Öyleyse suya tap!' dedi. O da 'Neden suyu içinde tutan bulutlara değil de suya tapayım?' dedi. Nemrut buna karşılık; 'Madem öyle diyorsun, bulutlara tap!' deyince İbrahim, 'Neden bulutları sağa sola sürükleyen rüzgâra değil de bulutlara tapayım?' dedi. Bu defa Nemrut, 'Öyle olsun, rüzgâra tap!' diye cevap verdi. İbrahim, 'Ama insan evinin duvarlarının arkasına gidince ondan korunabilir!' deyince Nemrut, 'Öyleyse bana tap!' dedi ve o tapmayınca başa dönüp tapmayı reddettiği ateşe atılmasını emretti."

(Kaufman Kopler, *Abraham J. E. V. I*, Londan 1901, p. 81)

İki saat sonra
Urfa, 3 Haziran, 08.30

Uçaktan inip VIP zırhlı siyah minibüsle Urfa istikametine yöneldiklerinde hâlâ Christopher'ın kim tarafından ve neden öldürüldüğünü tartışıyorlardı. Vuslat bu işte MİT parmağının imkânsızlığını, Alperen Mossad'ın CIA'e karşı bir güç gösterisinde bulunduğunu, Masaaki Christopher'ın çift taraflı çalışıyor oluşundan yola çıkarak aynı teoriyi tersinden okuyup CIA'in Mossad'a gücünü gösterdiğini savunuyordu. Selim hepsinden farklı olarak istihbarat örgütlerinin haricinde bir yeraltı hesaplaşmasından söz ediyor, Vatikan yahut Hahambaşılığın görevlendirdiği tetikçilerin işe karışmış olabileceğini dillendiriyordu. Christopher'ın ölüm şekli nasıl olursa olsun, sebebi Hz. İbrahim'in vahiyleriydi, bunda hepsi ittifak etmişlerdi. Bu da yürüyecekleri yolda çok daha dikkatli olmaları gerektiğini anlatmaya yetiyordu. Hz. İbrahim'e ait bir sırdan söz edileli henüz üç gün olmuştu ama çevreye cesetler saçılıyor, faili meçhuller insanların gözüne sokuluyordu. İyi ki Hz. İbrahim yalnızca semavi dinlerce itibar görüyordu, yoksa Hintli pajuriler, Budist bhikkular, sihler, şamanlar ve daha nice din adamları işin içine gireceklerdi. Hz. İbrahim barış yanlısıydı ama bıraktıkları savaş çıkarmak üzereydi. Üstelik bu savaş her kime

zafer getirecekse çok pahalı olacağı belliydi. Dünyanın ünlü istihbarat servisleri İstanbul cephesinde küresel bir çatışmaya tutuşmuşlardı. Siperler İstanbul'daydı ama ateş hattı Tokyo'dan Vatikan'a, Kudüs'ten Pentagon'a kadar menzil arttırmıştı.

Siyah minibüs, tarihi kentin merkezinde, Hotel el-Ruha'nın önünde durdu. Hayranlık uyandıran bir bina... Burayı zevk-i selim sahibi biri yaptırmış olmalıydı; yörenin süt rengi kesme taşıyla otantik konsepte uygun inşa olunmuştu. Mağaradan dönüştürülmüş restoranında ciğer şiş eşliğinde yerel Urfa kahvaltısı yaparken Selim Masaaki'ye şehri anlatıyordu:

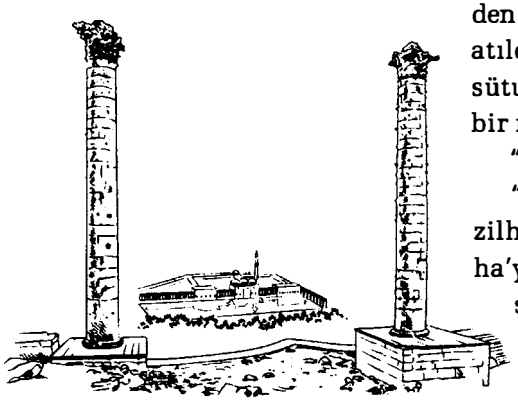
"Urfa... Meşhur çarşıları, tarihi evleri, dini mekânları ve mırra içilen Gümrük Hanı'yla cazibeli bir müze şehirdir azizim. Bereketli Harran Ovası'nın bütün ihtişamıyla taşıyıcısı. Peygamberler şehri. Kadim halklar Urfa'yı bu isimle anarken, yalnızca Hz. İbrahim'in Nemrut'tan kaçıp ateşe atılışını değil, Lut peygamberin davarlarını otlattığı ovayla amcasının mancınıktan ateşe düşüşünü izlediği tepeyi, Yakup aleyhisselamın dayısı Laban'ı ziyarete gelip kızları Lea ve güzel Rahel'le evlenerek on yıl kalmasına vesile olan kuyuyu da hatırlamaktadırlar. Hatta bazıları Yusuf'un ağabeyleri tarafından atıldığı kuyunun bu olduğuna ve üzerinde duran bilezik taşının uzun asırlar boyunca şehrin merkezinde bulunan İbrahim manastırında saklandığına inanırlar. Hz. Yusuf ve Yakup'la ilgili hüzünlü türküler yakarak sıra gecelerinde bu kuyudan sık sık söz ederler. Şehrin yerlileri Hz. Musa'nın Mısır'dan kaçıp yıllar yılı Şuayb peygamberin davarlarını otlattığı yerin hemen şuracıktaki Sogmatar olduğunu söylerler. Keza bir zamanlar bölgenin en zenginiyken Allah'ın sabır imtihanına tuttuğu Eyüp peygamberin hastalıklarla boğuştuğu mağara da Urfa sınırlarında kalır. Urfa'nın gayrimüslim halkı ise Hz. İsa'nın da bu şehri kutsadığını düşünür."

Selim, anlattıklarının akademik bilgileriyle çelişen yanlarını gördükçe bu şehirdeki halk kültürünün baskın zenginliğini düşünmüş, Urfa insanının mistik bir ruha sahip olduğu sonucuna varmıştı. Kahvaltı sonrasında Balıklıgöl'e yürüyüşe çıktıklarında anlattıkları bunu pekiştirir gibiydi. İşte şurası Anzilha, şurası gül bahçesi, şurası bebek İbrahim'in bırakıldığı mağara, şurası eski Roma şehri Edessa, şurası Urfa Kalesi, yukarıda Hz. İbrahim'in ateşe atıldığı mekân ve yükselen iki sütun.

"Bence araştırmaya tam da oradan başlamalıyız, o sütunlardan sevgili kocacığım!"

Vuslat'ın teklifi hepsini kendine getirmeye ve romantik turist modundan çıkarıp işe koyulma vaktinin geldiğini hatırlatmaya yetti. Evet, tepedeki sütunları incelemekle işe başlamak uygun olabilirdi. Yorucu bir tırmanıştan sonra merdivenlerin son basamağını aşıp sütunların dibinden şehre yeniden baktılar. Tarihi şehrin güzelliği ve estetik mekânları bir yanda, modern Urfa'nın onunla çelişen heyula silueti diğer yanda. Rahatsız edici bir görüntü. "En iyisi yalnızca tarihi mekânları görmek!" Selim bu düşünceyle Masaaki'ye döndü:

"Masaaki-san, Urfalılar şu anda ayaklarını bastığın yerden Hz. İbrahim'in ateşe atıldığını düşünür. Şu iki sütunun arasına kurulan bir mancınık vasıtasıyla."

Aftuha sütunları ve Balıklı Göl (Urfa)

"Nereye atılmış?"

"İşte şu aşağıdaki Anzilha'ya. Yani Ayn-ı Zeliha'ya, senin anlayacağın şekliyle Zeliha Pınarı'na. Efsaneye göre orada Nemrut'un hazırlattığı ateşler

dağ gibiymiş ve İbrahim, içine düşünce korlar bir gül, odunlar da balık oluvermiş."

"Gül bahçesi ve ortasında balıkların yüzdüğü bir havuz, güzel metafor!"

"Havuz değil Masaaki-san, tabii bir gölet! Ve alevlerin hararetini serinleten bir pınar."

"Buradan atılınca İbrahim ta oraya mı düşmüş?"

"İnanmadınız mı Vuslat Hanım. Bence şu yüksek sütunlara bugün bile bir mancınık kurulsa, atılan nesne tam da Balıklıgöl'e düşer."

"Bu sütunların, İbrahim'in ateşe atılması için yapıldığını iddia etmeyeceksiniz ya?"

"Elbette hayır. Gördüğünüz korint başlıklar bile bu sütunların daha sonraki dönemlere ait olduğunu gösteriyor. Ama halk böyle inanır ve sütunları Nemrut'un yaptırdığını söyler."

"Gerçekte kim yaptırmış?"

"Bakın şurada kitabesi var. Süryanice yazıyor ve şöyle diyor: *'Ben, Bar Şamas'ın oğlu, Komutan Aftuha. Bu sütunu ve üzerindeki heykeli Kral Manu'nun kızı, eşim ve hanımefendim ve velinimetim Kraliçe Şalmet için yaptırdım'*. Bu kadar."

"Kimdir bu Aftuha?"

"Onu bilemiyoruz, lakin Kral Manu'nun MÖ. 240 yılından itibaren iki yıl hüküm sürdüğü kitaplarda yazılı. Bu tarih bizi, Nemrut Dağı'nda Kral Antiochos için saray misali bir abide yapan Sin-Ammar'dan 250 yıl kadar geriye götürüyor."

"Demek ki o dönemlerde Urfa'da Hz. İbrahim'le ilgili hikâyeler henüz canlı biçimde anlatılıyordu."

"Ben daha da ileri giderek milattan önceki zamanlarda Urfa'da Hanif akidesine inanan tek tanrıcı insanların yaşadığını düşünüyorum. Belki Aftuha bile."

"O hâlde anıt dikmek için burayı tesadüfen seçmemiş olmalı."

"Aynen böyle düşünüyorum Vuslat Yenge! Çünkü kitabesinde kendisi için 'Bar Şamas' ifadesini kullanıyor; 'Güneşin

Oğlu'. Bugün Arapça'da 'şems' olarak yaşayan bu Şamas kelimesi ta Sümer dilinde yine aynı anlama geliyordu ve Hz. İbrahim'in bir yaratıcı arayışındaki yıldızlardan ve aydan sonra gördüğü güneşi ifade ediyordu. Sümer tanrıları İştar, Sin ve Şamas'ı hatırlayın; yani Jüpiter, Ay ve Güneş..."

"Nasıl yani, Aftuha'nın babasının adı mı Şems, yoksa kendine böyle bir unvan mı vermiş?"

"Doğru soru kardeş! Bence bu bir unvan. O yüzden burada güneşten sonra ayı görmeyi de bekliyorum."

"Sin, öyle mi?"

"Ay tanrısı Sin, evet."

"İyi ama Selim-san, bu anıt Sin-Ammar'ın abidesinden sonra yapılmadı mı?"

"Haklı bir soru dostum, lakin Hanif akidesi devam ediyorsa Aftuha, Sin-Ammar'dan haberdar olmalıdır. Dinde bir müceddit veya ermiş gibi. Hani sizde ne denir; Hıristiyanların azizlerine?"

"Biz güneşin kendisine inanırız, oğullarına değil!"

"?"

"Her neyse, biz güneşi ve ayı aramaya devam edelim cancağızım!"

"Nerede peki?"

"Göbeklitepe'de olamaz."

"Harran'da?"

"Mutlaka!"

"Sogmatar'da!"

"Bakmamız lazım!"

Siyah minibüs şehirden ayrıldığında CD'de, güzel bir ses "Ağlar Yakup ağlar Yusuf'um deyü" ilahisini söylüyor, sazendeler de koro hâlinde alttan alta bir dengbej terennümü döşüyorlardı. Sogmatar yoluna saptıklarında Harran ovasının göz alabildiğine uzanan yeşilliği gözlerini kamaştırdı. Mezopotamya'da eskiden beri süregelen hayatı ve savaşları konuştular. Akan kanın sürekliliğine ve emniyetsiz ortamın onları

zırhlı bir araçla seyahate mecbur edişine hayıflandılar. Bu bölgede olup bitenler, Türkiye sınırındaki terör, bir zamanlar Irak bağlantılı Körfez savaşları, gülle seslerinin duyulduğu Suriye ve ötesi... Hepsi aslında bu toprakların zenginliğiyle alakalıydı. Buralarda yerin üstü ziyadesiyle bereketli, altı ise fazlasıyla zengindi. Ortadoğu adının kan ile anılması için yeterli sebepler...

"Ne de olsa Bereketli Hilal'in tam göbeği..."

"Mamafih her zaman aynı bereketin devam etmediğini Hz. İbrahim hakkındaki bir kıssadan anlıyoruz. Rivayete göre Hz. İbrahim Harran'dayken bir kıtlık baş göstermiş. İbrahim arkadaşından biraz yiyecek tedariki için Musul'a gitmiş. Gel gelelim arkadaşı ihtiyacını gidememiş. Eli boş geri dönüyormuş. En büyük korkusu ve üzüntüsü ailesine mahcup olmak... Kumluk bir araziden geçerken götürdüğü çuvalları kum ile doldurup yola öyle devam etmiş. Eve geldiğinde vakit haylice geç imiş. Çuvalları duvara dayayıp odasına çekilmiş. Sabah ailesi çuvalları açınca hepsinde un bulmuşlar ve taze ekmek pişirmişler. İbrahim ekmek kokusuna uyandığında unu nereden bulduklarını sormuş. Onlar da getirdiği çuvallardan aldıklarını dillendirmek için 'Musullu dostunun unlarından!' cevabını vermişler. İbrahim olup bitenin farkına varınca şükür secdesine kapanıp 'O çuvallar, dostum Allah'tandır!' buyurmuş. Allah bu hadise üzerine onu Halil, yani Dost olarak anmış. Şimdi Halilullah olarak çocuklara isim olur."

"Anlattıklarına inanmıyorsun ya cancağızım; bir masala benziyor, çocuklar için."

"Urfalılarda buna benzer sayısız hikâye vardır.

Bir tane daha anlatayım mı?"

"E.. Anlat haydi, Sogmatar'a, yol uzun..."

Selim anlattı:

"Güya bir melek insan suretinde yeryüzüne inmiş. Yumuşak ve hüzünlü bir ses ile Allah'ın adını söylüyormuş. Hz. İbrahim onu duyunca, 'Ey kişi bu adı bir kere de benim

için söylesene!' diye ricada bulunmuş. Bunun üzerine melek 'Bedava olmaz!' cevabını vermiş. İbrahim, 'Bütün malım senin olsun, haydi söyle!' demiş. Melek öncekinden daha hazin bir ses ile Allah'ın adını anmış. Bu sefer Hz. İbrahim bundan çok hoşlanmış ve 'Bir kere daha Allah adını zikredersen çocuklarım senin olsun!' deyince melek, 'Ey İbrahim, sana müjdeler olsun! Senin ne malına ne çocuklarına ihtiyacım var, maksadım Allah'ı ne kadar sevdiğini imtihan idi. Anladım ki Allah seni boşuna Halil edinmemiş; sen O'nun için mallarından ve evlatlarından vazgeçiyorsun çünkü!' demiş."

"Hikâye işte!.." Halka göre...

VIP minibüsün klimaları altında bile terleten bir sıcak vardı. Vuslat sıcağı kastederek "Buranın insanları bu tür hikâyelerle geceleri gündüz ediyor, gündüzleri de uyuyor olmalılar!" çıkarımında bulununca cevap kocasından geldi:

"Bu akşam terasa serilmiş döşeklerde yıldızları seyrederken göreceğiz bunu!"

"Fonda da *'Yıldızlı semalardaki haşmet ne güzel şey'* şarkısı, değil mi kardeş? Tabii yıldızların güzelliğini izlemek dururken uyuyabilirseniz!"

"Yıldızların güzelliği yüzünden Babil'de uzay araştırmaları fevkalade ileri seviyeler kat etmiştir, biliyor muydunuz? Alperen-san?"

"Haklısın dostum, Hz. İbrahim'in mağaradan çıkınca yıldızlara bakıp en parlağını göstererek 'Tanrım bu olmalı!' demesini başka türlü izah edemezdik zaten."

"Ben o konuda sana katılmıyorum Selim. Çocuk İbrahim'in mağaradan çıkar çıkmaz yıldızlara bakıp 'Bu benim Rabbim!' dediğini zannetmiyorum. Dün okuduğum bir kitaba göre bu söz kavmi ile tutuştuğu münazara esnasında söylenmiş. Eğer tanrıyı aradığı için yıldızlara ve özellikle içlerinden en parlak olan birine, mesela Satürn'e bakıp 'Tanrım budur! deseydi',

onu bulup belirledikten sonra ayı aramazdı. Hele ayı bulduktan sonra güneşi neden arasın? O kitap, En'am suresinde Hz. İbrahim'in *'Eğer Rabbim bana yol göstermeseydi ben muhakkak sapıtanlardan olurdum'* dediği ayeti izah ederken bu sözleri, İbrahim'in tanrı arayışı esnasında değil, bilakis kalbi iman ve muhabbetle doluyken diğerlerinin inançlarının batıllığını ispat için söylediğini yazıyor. Böylece Hz. İbrahim putlara ibadetin yanlışlığını tıpkı yıldızlara ibadetin de yanlışlığı gibi anlatmış ve *'Diyelim ki şu yıldız benim rabbimdir...'* şeklinde bir varsayım üzerinden yürümüştür. Allah Taala'nın risaletle gönderdiği bir zatın böyle bir söz sarf etmesi bence de caiz gibi görünmüyor. Oysa Allah İbrahim'e yakîn verdi, yani onun marifetten uzak olması mümkün değildir. Aksine o daha ilk adımda, mağarada iken Rabbini biliyordu. Hem de kesin gerçeklik bilgisiyle."

"Belki de haklısın kardeş; elbette sözün hakikatinden dinin gerçek alimleri haberdardır; biz yalnızca onlardan aktarabiliriz. Ama şu kadarı da var ki bu hadise yıldızların fevkalade yakın görülebildiği şu topraklarda ve gök cisimlerine tapılan bir zamanda geçmişti. Muhtemelen kavmi onu yıldızlara tapmaya çağırmış, Hz. İbrahim de cevaben 'Yani sizin sözünüze göre bu benim rabbimdir, öyle mi?' demişti. Bu durumda yıldız battığında, değişebilen bir şeyin rab olamayacağı kendiliğinden ispat olunacak, İbrahim'i zorlayanlar da iddialarında haksız çıkacaklardı. Kaldı ki Hz. İbrahim burada yıldızlara tapan babasını ve kavmini uyarmak için bir çıkarım önermiş ve "Varsayalım ki bu benim Rabbimdir..." deyip sözüne devam etmiş de olabilir."

"Yeter sağdıç oğlan, yeter! İşi vaaza dökme. Şimdi şu aradığımız şeye odaklanalım biraz!.."

"Hayrola yenge, Vedat Bayrak'ın hayaleti buraya da mı geldi?"

"Bizi bilen bilir, bilmeyen de kendisi gibi bilir!"

"Hani yani, 'İnsan dostunun huyunu alırmış' denir ya..."

"Masaaki-san, tıka kulaklarını cancağızım!"

Şamata, iğneleme ve şakalar arasında Sogmatar'a vardıklarında fevkalade bir manzarayla karşılaştılar. Yedi küçük tepe ve üzerlerinde yedi mabet kalıntısı. Vaktiyle her biri gökyüzündeki bir yıldızı temsil eden Babil tanrıları adına kurulmuş yedi mabet. Hayret verici kısmı oydu ki, her biri, göklerdeki aslan takımyıldızının dizilimlerine göre yedi tepeye yerleştirilmişti; birbirinden görülebilen yedi tepecik. Masaaki, Nemrut'taki Aslan horoskopunun üzerindeki dizilimi hatırladı. Vaktiyle görüp dikkatle incelemişti. Hatırlıyordu, buradakiyle aynıydı. Yıldızlara inanan, yıldızlarla yaşayan insanların göklere bakınca izledikleri bir dizilimi, yeryüzünde bir izdüşümü gibi aynı şekilde tepecikler hâlinde görünce her birerinin üzerine tanrılar adına birer mabet kondurmasını çok anlamlı bulup mırıldandı:

"Nemrut Dağı'ndan ne kadar uzaktayız?"

"Neden sordun?"

"Burada gördüklerim oradaki aslanın üzerinde gördüğüm dizilimin aynısı da ondan. Belki aynı kişilerin eseridir diye..."

"Aynı kişilerin eseri değilse bile gökyüzüne bakınca aynı şeyleri gören kişilerin eseri olduğundan emin olabilirsin. Çünkü Nemrut hemen şuracıkta, pek yakın... Dağdan birisi bağırsa burda duyarız!"

"Hah, ha... Mübalağa! Sen ne müthiş bir sanatsın!"

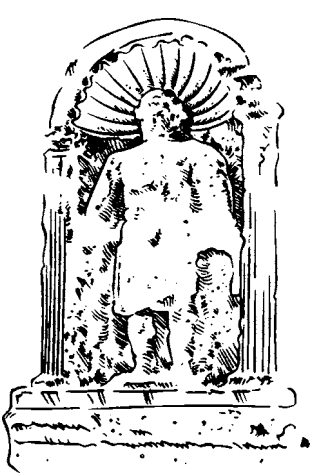
"Haklısınız, belki mübalağada aşırıya gittim ama buradaki uygulamanın Sin Ammar'dan çok önceki zamanlara ait olduğunu mübalağasız söyleyebilirim, muhtemelen Hz. İbrahim zamanında."

"Peki Hz. İbrahim zamanında insanların mabetleri var mıydı?"

"O çağın pagan mabetleri bir tür kutsal gözlemeviydi, tanrı saydıkları yıldızlara daha yakın hissedecekleri mekânlar. Toplu ayinler için de zigguratlar."

Selim tepelere yeniden baktı. İhtişama hayran kalmıştı. Uzayıp giden gecelerde bu tepelerden gökyüzünü izlemek çok heyecan verici olmalıydı. Bir gün gelip burada sabahlamayı kafasına koydu. Uzun uzun tefekküre imkân sunar ve belki eski insanları daha iyi anlamasına yardım ederdi. Bir zamanlar bu tepelerin yamaçlarında yer alan kadim şehri hayal etti. Yerel halkın koyun ağılı olarak kullandığı antik yerleşimlerin iç duvarlarına çizilmiş rölyeflere bakarak oldukça zevk sahibi ve başarılı olduklarını düşündü. "Demek o kadar da ilkel değillerdi!" Birden başka ülkelerdeki taşlara yontulmuş pagan tanrı rölyefleri ve binlerce yıl öncesinin teknolojisine göre sanat eseri sayılabilecek kaya mağaraların duvarlarını, sütunlarını, pandantiflerini düşündü. Buradaki resimler ise hâlâ duvarların üzerinde tanrı ihtişamını taklit edercesine öylece bekliyordu, boyalarındaki canlılıkla ve hiç ziyaretçisiz." Başka bir ülkede olsa akın akın turist çekecek, yığın yığın hikâyesi anlatılacak bir kültürel zenginlik.

Bu hayıflanmalar içinde yedi mabedin merkezinde bulunan tepeye ilk tırmanan Selim oldu. Evet, işte aradıkları şey tam da oradaydı; Babillilerin kutsal kabul ettikleri Şamas. Bir kral kibriyle sırtını kayalara yaslamış, hâlâ eski ülkesine bakıyordu. Çığlıklar atarak birbirlerini kutladılar. Koşarak yanına vardıklarında ise sevince sevinç eklendi, "Sin!" Hemen birkaç adım ötesindeki kayanın içinden başını Şamas'a çevirmiş, insan çehresini andıran bir dolunay. Âdeta eski tanrılık günlerin görkemini sürdürmeye çalışmakta.

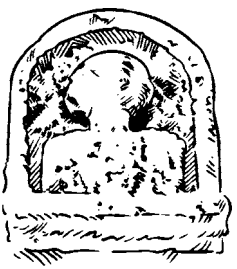
Şamas Rölyefi (Sogmatar, Harran)

Alperen, gördüğü kabartmaların bir yandan fotoğraflarını

çekiyor, diğer yandan çevreyi inceliyordu. Ve birkaç adım ötede Süryanice yazıtları buldu. Kurban kesme sunaklarının, yani mezbahların arasında. Yazıları okumaya çalışırken mırıldanıyordu:

"İlu, ilum"

"Sümerce'de bu kelime 'tanrı' demek Selim-san. Romalıların 'Mar Aleha' dedikleri gibi."

Sin Rölyefi (Sogmatar, Harran)

"Doğru diyorsun dostum. 'ilu veya ilum' tanrı demektir. İşte şurada yazan 'Bab-ilum' 'tanrının kapısı' anlamına gelir."

"Babil gibi, ha?"

"Tebrikler kardeş, Babil, zaten 'Tanrının kapısı' demek. Şurada yazan 'ilu sa ilanu" kelimeleri ise Sümerde 'tanrıların tanrısı' anlamını taşıyor."

"Allah mı?"

"Hayır hayır, Sümerlere göre Sin. Onların ardılları olan Akatlar ise Allah yerine 'Sar ilanu' yani 'tanrıların kralı' ifadesini kullandılar; bizim bildiğimiz adıyla güneş, yani Şamas... Bunu, bizdeki 'ilahu'l-ilah' ifadesinin karşılığı gibi düşün; hani 'tanrıların tanrısı'. Daha sonra da bunun adı Marduk olacaktır. İlu sa ilanu Marduk."

"Olimpos 'tanrılar tanrısı Zeus'u buradan mı çaldı yani?"

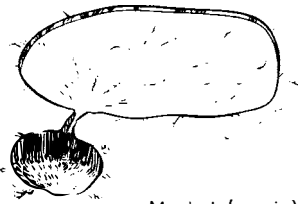
"Böyle de denilebilir Masaaki-san!"

"Şu Süryanice yazılarda ne var peki?"

"Çözebildiğim kadarıyla şu yedi tepeye kurulan mabetlerin en ihtişamlısı olan Sin mabedinde, yani buracıkta bir anlaşma imzalandığı, bu anlaşmaya Harran'daki Sin ile Şamas'ın şahit tutulduğu anlatılıyor. Babil Kralı Nabunaid döneminde olmuş bunlar. Bizim Nur-Adud'dan çok önce."

Selim arkadaşlarına baktı. Harran bölgesinde Sin-Ammar'ın ayak izleri sayılabilecek yazılarla, işaretlerle o kadar meşguldüler ki gözlerinin önünde duran kurban kesme

yerlerinin birer sunak olarak Hz. İbrahim zamanından itibaren kullanıldığını hiç düşünmüyorlardı. Oysa buralara mezbah deniyordu ve halk davarlarını burada keserek Sin mabedine sunuyor ve kanlarının akıtıldığı yerde, kanlar kuruyasıya kadar dua ediyorlardı. Bunun için mezbahların çoğu birbiriyle kesişen büyüklü küçüklü çemberler şeklinde yontuluyordu. Büyükte kesilen kurbanın kanı küçüğünde biriksin diye. Yedi mabetten en yüksektekinin, yani göğe en yakın tepenin bir tablayı andıran sırtında bu sunaklardan sıra sıra yontulmuş pek çok örnek vardı. Çağına göre oldukça hijyenik kurban kesim yerleri; tozdan topraktan arınmış. Pagan döneme ait bu mezbahların her birerinde Hz. İbrahim'den sonra onun sünnetine uyan müminleri de kurbanlar kesmiş olmalıydılar. Bir farkla ki bunların kurbanları Allah'a adanıyordu, Şamas'a değil...

Mezbah (zemin)

Çevrede görecek her şeyin görüldüğünden emin oldukları sırada Vuslat'ın "Gerisi için neden Urfa Müzesi'ne gitmiyoruz?" teklifine hepsi birden saatlerine bakarak karşılık verdiler. Evet, hızlı hareket ederlerse yetişebilirlerdi. Selim yolda telefonuyla çektiği fotoğraflara bakarak Şamas'ın resmini inceliyordu. Sanatçı güzel yontmuştu. Çehresi ve gözleri açıkça görülüyordu. Sonra Sin'e baktı. Profilden poz vermiş gibiydi. "Acaba bunun bir anlamı var mıdır?" Şamas'ın ebced toplamı kadar düz, Sin'in ebced toplamı kadar sağa... Zara'nın kopyaladığı tabletteki işaretler yönünde... "Belki de rakamların gösterdiği kadar adım... Yüce Baba'nın sunacağı zenginliğe giden yolun haritası gibi."

Dönüş yolunda Vuslat müze ziyaretini akıl etmenin guruyla hep yüksek perdeden konuştu ve diğerleri onu sabırla dinledi. Selim'in aklında ise Zara vardı. Şimdi neredeydi, ne yapıyordu, başı yine belada mıydı yahut kimin canını yakı-

yordu? Onu anlaması veya kişiliğini çözmesi imkânsız gibi görünüyordu. Yaralarının hızla iyileşmesine seviniyor, belayı âdeta üzerine çeken tavırlarına ise üzülüyordu. Kimdi, nerede eğitilmişti, gerçekte kimin için çalışıyor, hayatını nasıl ve dünyanın hangi şehrinde yaşıyordu? "Muamma!"

Kırk dakika sonra Türkiye'nin en modern ve güzel müzesinden içeri gireceklerini hiç birisi tahmin etmemişti. Urfa Müzesi büyüleyiciydi. Alperen kimliğini gösterip müze müdürüyle birkaç cümle konuştuktan sonra dost oluverdiler. Genç müdür iyi niyetli ve başarılı bir yöneticiydi ve onlara müzeyi hızlıca dolaştırıp Göbeklitepe'nin bire bir replikasını heyecanla anlattı. Sonra da Kültepe ve Mari tabletlerinin bulunduğu bölüme götürüp yalnız bıraktı:

"Babil'e ait her ne arıyorsanız, memur bey, burada olmalı!"

Nekropol idolleri insana bir tarihin içine girdiği hissini veriyordu. Babil'den kalma silindirik mühürler, küçük kil tabletler üzerinde sapasağlam bekleyen tılsım ve ilaç reçeteleri, ünlü Gılgameş destanının yalnızca bir el boyundaki zarif tableti sıra sıra onları karşılıyordu. Vitrinlerin çevresinde de insan boyunda steller yer alıyor, kimisi boğanın üzerine, kimisi aslanın üzerine basmış vaziyette tanrı rolünü sürdürüyorlardı. Mezopotamya'da tanrılar güçlü bir hayvanın üzerinde daha güçlü olduklarına inanıyorlardı çünkü. Tarihin efsunlu şahitleri olan eserler arasında ilerlerken Masaaki ile Vuslat aynı anda çığlık attılar. Gördükleri stel sanki üç gündür konuştukları bütün konuları semboller diliyle anlatıyordu. Stelde yazılan cümlelerden önemlileri tercüme edilerek ziyaretçiler için etiket hâline getirilmişti. *"Ben, tek oğul, hiç kimsesi olmayan Nabunaid'im ki, krallık benimle değildi ama Sin beni krallığa çağırdı ve gece yarısı bana rüyamda şöyle dedi: 'Harran kentindeki Sin tapınağı Ehulhul'u çabuk inşa et. Bütün ülkeleri senin eline teslim edeceğim."* Alperen Selim'e sordu:

"Bu Ehulhul, el-Halil olmasın cancağızım."

"Ses benzerliği bunu ispat için yetmez kardeş, araştırma ister! Onun yerine biz şu ikinci steli araştırsak daha iyi olacak!"

Gösterdiği stel Nabunaid'inkine göre daha iyi korunmuştu ve İştar, Sin yahut Şamas figürleri daha belirgin duruyordu. Babil'den kalma insan boyundaki bu ikinci stel, bölgenin yüzyıllar geçtikçe mermerleşen volkanik taşından yontulmuş mihrabiyeli bir anıt biçimindeydi. Masaaki ve Selim hemen yanında durup fotoğraf çektirdiler. Masaaki hatıra olsun diye, Selim ise steldeki heykelin baktığı yönü unutmamak için. Heykel sol istikamette, göz hizasında duran İştar, Sin ve Şamas'ın dairesel sembollerine bakıyordu. Belki de Nabunaid'in ebced karşılığı olan rakamın toplamı miktarınca sol istikamete adımlar sayılacaktı. "İyi ama nerede?" Sonra İştar'ın şualarına baktı. "Yedi adet?" Oysa Babil hep sekiz şualı İştarlar çizmişti. "Tanrıça İanna zaman geçtikçe şans getirme gücünü kaybetmiş olmalı." Ama üç figürün sıralaması Hz. İbrahim'in tanrı arayış metaforundaki sıralamayla aynı idi. Önce yıldız, sonra ay, sonra güneş... Tanrıların gölgesinde hüküm yürüten bir Babil kralı, sol elinde kraliyet mızrağını tutarken sağ eliyle tanrıları işaret ediyordu.

Kral steli (Urfa Müzesi)

"Tablette yazılanları hiç bu sıralamaya göre okumadık" dedi Alperen.

"Haklısın kardeş, belki Sin-Ammar'ın Nemrut Dağı'ndaki Aslan horoskopunu da bu gözle incelememiz gerekebilir. Akşam bilgisayarda çalışalım."

Selim, müzede gördüklerinden sonra İbrahim'in hazinesine ulaşmak için daha çok şey okuması gerektiğini anladı. Özellikle de Nemrut Dağı ve içerdiği sırlar hakkında. İstanbul'daki tabletin tahrip edilmesinden sonra olanlar onu, Nemrut ve tarihi hakkında daha pek çok şey bilmeye zorluyordu. Zihninde Güneş, Ay ve Yıldız kelimelerinin ebced hesabıyla rakam karşılıkları vardı ve Sin, Şamas yahut İanna olarak 30, 20 ve 15'lik çarpımları işaret ediyordu. Aklına alakasız bir soru takıldı Babilliler İanna'ya neden İştar demişlerdi ki? Sonraki torunları ise Şamas'ı "Marduk" zannedeceklerdi.

Urfa Müzesi'nden çıkınca hemen sağ yanlarında kalan iki sütuna yeniden baktılar. Urfalıların bu iki sütun arasına mancınık kurup Hz. İbrahim'i ateşe attıran hayalleri bir yana şu Aftuha da başlıbaşına inceleme konusuydu. Madem ki "Güneşin oğlu"ydu...

Hotel El-Ruha'nın sükûnetli odalarına çekilip perdeleri aralayarak Balıklıgöl'ün mistik atmosferini vecd içinde seyreden İbrahim yolcularından hiçbiri diğerlerinin de o anda aynı şeyi yaptığını bilmiyordu: Bu mekânda insanı büyüleyen bir cazibe vardı, bir peygamber ruhaniyeti... Hz. İbrahim'in izinde anılar...

XXIX

"Filistin'deki şiddetli kıtlık yüzünden Avram geçici bir süre için Mısır'a gitti. Mısır'a yaklaştıklarında karısı Saray'a 'Güzel bir kadın olduğunu biliyorum' dedi, 'olur ki Mısırlılar seni görüp 'Bu onun karısı' diyerek beni öldürür, seni sağ bırakırlar. Lütfen 'Onun kız kardeşiyim' de ki senin hatırın için bana iyi davransınlar, canıma dokunmasınlar.'

Avram Mısır'a girince Mısırlılar karısının çok güzel olduğunu fark ettiler. Kadını gören firavunun adamları, güzelliğini firavuna övdüler. Kadın saraya alındı. Onun hatırı için firavun Avram'a iyi davrandı. Avram davar, sığır, erkek ve dişi eşek, erkek ve kadın köle, deve sahibi oldu.

Rab, Avram'ın karısı Saray yüzünden firavunla ev halkının başına korkunç felaketler getirdi. Firavun Avram'ı çağırtarak 'Nedir bana bu yaptığın?' dedi, 'Neden Saray'ın karın olduğunu söylemedin? Niçin 'Saray kız kardeşimdir' diyerek onunla evlenmeme izin verdin? Al karını git!' Firavun adamlarına Avram için buyruk verdi; böylece Avram'la karısını sahip olduğu her şeyle birlikte gönderdiler."

(Tevrat, "Yaratılış," 12 / 10-20).

Dört saat sonra
Kahire, Gize, 3 Haziran, 11.30 (TSİ: 12.30)

Uçaktan indiklerinde ilk hissettikleri şey, yüzlerini yalayıp geçen sıcak hava dalgası oldu. Nil'in asil ve aheste akan suları bile bu çöl sıcağının etkisini kırmakta başarısız kalıyordu. Dünyanın yedi harikasından Keops Piramidi ve diğerleri, Kefren yahut Mikerinos'un ihtişamlı yapılarına uzanan Firavunlar vadisine ve sfenkse giden Gize yolunda rehberlik göreviyle yanlarında bulunan ABD elçilik kâtibesine –elbette kısa süreliğine Mısır'a gelmiş turistler olarak– yalnızca çevre ve tarihi hakkında sorular soruyorlardı. Kâtibe, arada sırada taksi şoförüyle Arapça konuşup ondan bir şeyler öğreniyor, sonra anlatmaya devam ediyordu. Zara bir ara kıza kompliman yapıp sözü Sümerlere ve Sümer kültürüyle Mısır kültürünün benzerliklerine getirmeye çalıştı:

"Kâtibe Hanım, size İbrahim Peygamber'in eşi Saray'a benzediğinizi, onun da tıpkı sizinki gibi küçük dudaklar, iri gözler ve ince kaşları olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Ah... Saray öyle miymiş! Hiç bilmiyordum."

"İyi ama nasıl olur, binlerce yıla ait Mısır tarihi içinde Sümer'in bunca etkisi varken..."

"Doğru, Mısır'da kökeni Babil ve Sümerlere dayanan pek çok efsane anlatılır."

"İbrahim'in güzel hanımı Saray'la alakalı?"

"Anlatılanlar daha ziyade cariye Hacer'le alakalı..."

Çağdaş Mısır kültürüyle Kahire'ye tayin olunduktan sonra bile ilgilenmeyen, hatta Mısırlılara yarı gelişmiş yaratık gözüyle bakan ancak piramitler çağı Mısır'ını da yere göğe sığdıramayan kâtibe sırf bilgiçlik taslamak için İbrahim ve Babil hakkında yalan yanlış şeyler anlatmaya o dakikada başladı. Dahası, eski Mısır'dan günümüze ulaşmış görkemli yapıları, piramitleri ve obeliskleri bile Babil etkisiyle izaha çalıştı. Söz firavunlara gelince onların soylu kan taşıyan gizemli ve kutsal insanlar olduklarını, hayat boyu tahtta kaldıklarını, bunun için her 30 yılda, sihirli bir törenle gençleşme festivali yaptıklarını, hatta bu yolla tam 92 yıl hüküm süren II. Neferkare'yi, hayatına gizemler katarak anlatıp durdu. Onun halk tarafından tanrı Horus'un yeryüzündeki simgesi ve güneş tanrısı Amon-Ra'nın oğlu olarak görülmeye başladığını söylediği sırada Kevin araya girdi:

"Güneşin oğlu öyle mi? Babil'deki Ay'ın oğlu gibi!"

Bilmiş kâtibenin yorumu çok hızlı geldi:

"Aynı çağlarda yaşadıkları için etkileşim tabii idi. Üstelik çivi yazı harf sistemi ve sembol işaretleri de birbirine benziyordu."

"Benim ilgimi hep on birinci ve on ikinci hanedan çekmiştir nedense. Hani Saray'ın ve İbrahim'in yaşadığı dönemler."

"Mısırlılar, İbrahim'in firavun III. Mentuhotep döneminde buraya geldiğine inanıyorlar. Hatta obelisklerden birinin yanındaki küçük kayayı bir sunak veya mezbah olarak İbrahim'in yaptığını söylüyorlar!"

"Mezbah da ne?"

"Kutsal Kitap'ta anılan kurban kesme yeri Bay Woodmaker. Küçüğü büyüğüne yaslanmış dairesel iki oyuk. Büyüğünde kurban kesip küçüğünde biriken kanın kuruma süresince dua ederlermiş."

"Orayı görmek istesek, güzel Saray, programımızı çok aksatır mıyız?"

"Elbette aksatmayız sevgili Zara, zaten yolumuzun üzerinde."

Zara, iki gün evvel Selim'in sözünü ettiği Mimar Sin-Ammar'ı ve Mısır'da firavunlar devrinin kapanıp Romalılar tarafından işgalin başladığı zamanları düşünüyordu. Ve elbette Mısır'ın son kraliçesi İskenderiyeli Kleopatra'yı. Henüz on dört yaşındayken kendisine bal tuzağı eğitimi veren Kontes Nicole'ün Kleopatra'ya olan hayranlığını hatırladı. Erkekleri elde etmenin inceliklerini anlatırken daima Kleopatra'nın hayatından örnekler verdiği gözünün önüne geldi. Sanki sesi kulağında çınlıyordu: "Kleopatra kadar işveli ve akıllı olamazsan asla erkekleri avucuna alamazsın! O tam dokuz dil konuşan zeki bir kraliçeydi ve ülkesi için her türlü fedakârlığa razı olmuştu benim sevgili küçüğüm, tatlı Zara'm!" Zara, Kleopatra ile Kral Antiochos'un birbirine yakın zamanlarda yaşadığını hatırlayıp mırıldandı:

"Kleopatra, ey ihtişamlı yosma, firavunlara pösteki saydırdın, biliyorum, acaba Sin-Ammar'ı da tanıdın mı?"

"Ne söyledin Zara?"

"Hiç... Hiçbir şey Kitron!... Bir zamanlar..."

Zara sözünün sonunu getirmedi. Kitron "Bir zamanlar..." deyip başını salladı; sanki kaybolmuş anılara üzülür gibi. Sonra bu iki kelimenin gücünü düşündü. "Bir zamanlar..." diye başlayacağı her cümle Zara'nın sahip olduğu sırların altın anahtarı olabilirdi. Zara'nın bilip de kendisinin bilmediği her şey, "Bir zamanlar..."ın ardından sökün edip gelir, onu hazinelere ulaştırırdı.

Sıcağın yanakları bile terlettiği kısa yolculukla birlikte fakir Gize evlerini de geride bırakıp görkemli piramitlerin polis kontrol noktasına vardıklarında uykulu bir çöl muammasının içinden gözlerini açtılar. Ve acımasız firavun Kufu'nun piramidi görünür görünmez Arap şoförün neşeli sesi duyuldu:

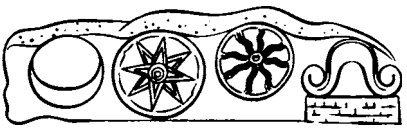
"Geldiiik!"

Araçtan indiklerinde hepsinin hayreti diğerinden aşkındı. Dünyada insan eliyle inşa edilmiş en büyük yapının karşısındaydılar ve ayaklarını bastıkları her yer firavunlar için durmadan çalışan mühendislerin, bürokratların, kölelerin, hizmetkarların kafataslarıyla dolu devasa bir nekropol idi. Turistler için belirlenmiş güzergahın hemen sağ yanında küçük yapılar vardı. Piramitleri inşa eden mimarların çalışma ofisi olduğu söyleniyordu. Ziyarete kapalı bir alandı ve kâtibe onlara, hemen birkaç adım ötede, küçük bir silindir taşı işaret ediyordu, "Zengin Mısır'ın fakir Mezopotamyalısı; görmek istediğiniz mezbah!" Zara doğru yerde olduklarını düşündü. Çevreyi dolduran bunca görkemli bina ve sütunların arasında hiç dikkat çekmeyen, hemen hiçbir turistin de ilgilenmediği bu küçük mermer, her hâliyle Babil tarzını yansıtıyordu. Rengi bile Eski Mısır taşlarından farklıydı. Üstelik bir metre kadar kuzeyindeki kayalık zeminde de zamana direnmeye çalışan sunak açıkça görülebiliyordu. Harran'da Sogmatar civarında bunlara benzer sunaklar olduğunu biliyordu. Hatta birkaçının resimlerini görmüştü. Resimlerdeki sunakları daha mı küçük hayal etmişti ne! Burayı kim yonttuysa, zeminde fazla tahribat da yapmamıştı üstelik; Firavunlar çağının pagan kültürüne göre bile kimsenin dikkatini çekmeyecek tabii bir kaya oyuntusu görünümü vererek...

Zara sunaktan ziyade yanındaki silindir mermerle ilgilenmeleri gerektiğini düşündü. Çevredeki turist kafilelerinin dikkatini çekmeyecek şekilde taşı dört bir yandan incelemeye başladılar. Yarım metre çapında, dışına şekiller oyularak süslenmiş bir silindir. Mermerle sunak arasında da iki karışa beş karışlık bir dikdörtgen çukur. Burada her ne var idiyse yerinden sökülüp gitmiş olmalıydı. Muhtemelen bir çeşmenin yalağı, bir mermer tekne... Kurbandan sonra kanları yıkamak için. Mermeri daha yakından incelemek üzere eğildiler. Biraz silik ve hasarlı olmasına rağmen şekilleri hâlâ seçilebiliyor. Diz hizasında kuşak gibi dolanan bir yazı ve

yazının iki ucunu birleştiren bir kartuş. Açılmış bir şerit gibi. Kartuşun üzerinde ay, yıldız ve güneş... Ay hilal biçimli, yıldız ve güneş sekizer şualı. Zara kâtibeye izaha çalıştı:

"Şu ortadaki yıldıza İştar veya İanna diyorlar sevgili Saray. Şu hilalin Sin'e karşılık geldiğini, Babillilerin şu sağdaki güneşi de en büyük tanrı sayıp Şamas veya Marduk adıyla andıklarını duymuş olmalısın."

Ay-Yıldız-Güneş (Sunaktan detay)

Kâtibe yalnızca gülümsedi. Antik Mısır'ın tıpkı Babil gibi gök ile yakından ilgili olduğunu duyuyor ama yıldız-ay-güneş üçlemesine ilişkin bir inanış biçimi taşıdıklarını bilmiyordu:

"Eski Mısır, Şamas yerine Amon-Ra'ya tapardı. İanna veya Sin'e inandıklarını da zannetmiyorum. Zannederim iki medeniyetin panteonları birbirinden farklıydı."

"O hâlde bu sunak bize birisinin yüzyıllar önce Babil'i Mısır'da yaşattığını gösteriyor olabilir mi?"

Zara bunu söylerken az kalsın "Sin-Ammar" adını da anacaktı. Turistik gezideki birinin elçilik kâtibesini tarihi eser kaçakçıları gibi şüphelendirmesi hiç hoş olmazdı. Üstelik Kitron ile Kevin'ın şimdilik Sin Amar'dan haberdar olmamaları iyiydi. Nitekim Mısır'daki Babillinin kim olduğunu sormasınlar diye silindir taşın etrafını yeniden dolandı. Yavaş, yavaş... Tek satır hâlindeki yazıya ve yazının başıyla sonu arasında yer alan motiflere tekrar tekrar baktı. Her bir harfi parmak boyunda eski bir yazıydı bu. Nihayet bakışlar kendisine çevrilince, kekeleyerek açıkladı:

"Nasıl söylesem, Mısırlıların hiyeroglif veya hieratik harflerine benziyor. Sümerce olduğunu zannetmiyorum. Belki eski Mısır dilinde..."

"Mısır dilindeyse bir de ben bakayım mı?"

Kâtibe yazının karşısına geçtiğinde az evvel dikkat etmediği ayrıntılar gördüğünü söyleyerek işe başladı. Evet, Zara

yanılmamıştı, bunlar hieratik harflerdi ama Mısır hiyerogliflerine fazla benzemiyordu. Hecelerin de eski Mısır kelimeleriyle hiç alakası yoktu:

"Bunlar tek heceli bir dilin yazısı gibi."

Zara Sümercenin hece sistemiyle konuşulup yazılan bir dil olduğunu hatırladı. Ve tarihi başlatan alfabelerinin tek heceli yapısını da. Mısır'a bütün görkemini veren hiyeroglif yazısının bu ilk ideogramlara çok benzetilmiş bir harf sistemini esas aldığını biliyordu. İnsanoğlu önce belli nesnelerin resimlerini çizerek iletişimi sağlamaya çalışmış, sonra bu resimler stilistik bir dönüşüm geçirerek çivi yazısının harflerini oluşturmuşlardı. Kâtibeye sordu:

"Hiyeroglifler tek heceli değil midir?"

"Hayır hiyeroglifler harf kümelerini karşılar. Kümeler yan yana gelerek heceleri veya kelimeleri oluşturur."

"Bugünkü dilimiz gibi mi?"

"Pek değil. Bugünkü pek çok alfabenin temeli olan Fenike alfabesi şu gördüğünüz hieratik sistemin bir başka türü."

"Hiyeroglifler?"

"Hiyeroglifler sembollerden oluşur ama o semboller tıpkı bugünkü diller gibi bazen bir heceyi, bazen bir kelimeyi ifade eder."

"Sümerce de sembollerden çıkmıştır ama kelimeleri harfler değil heceler oluşturur. Bu yüzden okuma yazması ve öğrenmesi çok kolaydır."

"Yedi yüz kadar sembolü mü öğrenmek kolay? Ben size katılmıyorum Bayan Zara. Hiyerogliflerin sayısı da yedi yüz kadardır ama onlar yan yana gelirken daha kolay anlam kazanırlar."

"Ah siz kadınlar!.. Tartışma, tartışma... Biriniz bu yazının sağdan sola mı; soldan sağa mı okunacağını söylesin bari?"

"Hiyeroglif sisteminde yazının nasıl yazıldığını ve nasıl okunacağını anlamak için sembollerde kullanılan hayvanla-

rın ya da insanların yüzlerinin yönüne bakmanız gerekir. İşte bakın, burada insanın yüzü sola dönük."

"Arapça gibi okuyacağız öyle mi?"

"Hayır, tam aksine... Ama heceleri Sümerce gibi birleştirerek!"

Kâtibe Zara'nın bu açıklamasını ilginç bulmuştu:

"Nasıl yani?"

"Diyelim ki bir kaz resmimiz ve ardından da ak rengi belirten bir işaretimiz var. İkisi birlikte ka-zak kelimesini anlatır."

"Neden ak-kaz değil peki?"

"Bunun için tıpkı sizin hayvan veya insanların yönleri gibi Sümerce'de de yön işaretleri vardır. Ak-kaz okunmasını istiyorsa yön işaretini soldan sağa koyar, güzel kâtibe. Acaba şimdi rica etsem, şuradaki hiyeroglifleri benim dediğim yön esasına göre ses değeri olarak okuyabilir misiniz?"

Hay, hay, okurum, ama bir anlamı olmayacak..."

"Olsun, siz okuyun!"

Kâtibe heceledi:

"ad-da-mah-he / nam-lu -ulu / bi-lu-da dingir-še-am / a-ne-ra saĝ nu un-gal"

Hepsi birden elektrik çarpmış gibi dikkat kesildiler. Tanıdık sesler duymuşlardı:

"Te-te-tekrar okur musun lütfen!"

"ad-da-mah-he ..."

Zara bu sefer onun söylediklerini tercüme ederek mırıldandı:

"Yüce Baba!"

Kitron ile Kevin, Zara'nın hareketlerine ve yüzündeki mutluluğa bakarak aradıkları şeyi bulmanın sevincini ikiye katlamakla meşguldüler. Kâtibenin bunu anlamasını istemedikleri için sevinç çığlığı atamasalar bile. Demek buraya boşuna gelmemişlerdi.

Zara kâtibenin okuduklarını ses değerleriyle tek tek kaydederken Sin-Ammar'ın, mesajını Mısır hiyerogliflerine giz-

leyiş biçimine hayran olmuştu. Hiyeroglifle telaffuz edip Sümerce anlamlandırmak çok akıllıcaydı. Vakit geçirmeden bilgisayarını açıp Sümerce sözlükten diğer kelimeleri çözdüğünde, Selim'den bir adım önde olmanın gururuyla tercümeyi yazdı:

"Yüce Baba buyurdu: (Ey) insan! Kulluk Allah'adır, O'na isyan etme!"

Zara şimdilik bunu da Kitron yahut Kevin ile paylaşmamayı kurup bilgisayarını kapattı. Gerçi Kitron'dan bunu gizlemesi zor olacaktı; şu anda bile kendini şüpheler içinde izlediğini belli ederek bir baskı uyguladığını herkes anlayabilirdi. Sevinç anında dışa vuran heyecanını ise gözden kaçırması mümkün değildi. Ne de olsa onun elinde büyümüştü, elbette ruhunu okurdu. Zara hazırlıklı olması gerektiğini düşündü: "Yalnız kalacağımız ilk anda soracağı şey hazır!"

Dönüş yolunda kâtibenin ve şoförün varlığı, Mısır tarihinden veya havadan sudan bahsetmelerini zaruri kılmıştı.

Öğle saatlerinde Kahire bir ölüm uykusu kadar sakin ve rehavetteydi. Mısır Müzesi'nden içeriye girdiklerinde bedenlerini kuşatan serin havayla âdeta kendilerine geldiler.

Burası bir müzeden çok bir depoya benziyordu; her şeyin üst üste yığıldığı mekânın eserlere dar geldiği bir depo. Binlerce yıllık tarih burada sergileme mantığıyla değil de istifleme mantığıyla birbirine sırtını dayamış olarak bekliyor, herkes her objeye elini sürüyor, kokluyor, orasıyla burasıyla oynuyor ve hatta arkeolojiyi neredeyse bir iskemle, bir baston gibi hoyratça kullanıyordu. Uzun bir çabadan sonra müze hakkında bilgi alabilecekleri bir görevli bulduklarında ona Mezopotamya eserlerini görmek istediklerini söylediler. Adam gayet sakin, müzede hiçbir Mezopotamya eseri bulunmadığını söyleyiverdi. Ve elbette şaşkın bakışlar iki kelimeden yansıyıp adamın suratına çarptı:

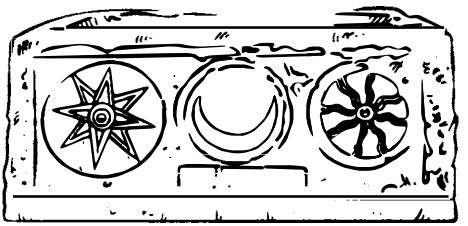
"Nasıl yani?"

"Kahire'desiniz efendim, Bağdat'ta değil. Burası Firavunların ülkesi, Nemrut'u tanımazlar!"

Adam cümlesini bitirir bitirmez dönüp sırtını gitti. Mamafih söylediğinde de haklıydı, Nil yatağında Fırat veya Dicle suyu aramak beyhude gibi görünüyordu ama internetteki araştırmaları burada birkaç Babil eserinin olduğunu söylemişti. Kapı önünde birikip turist avlayan kaçak rehberlerden biri yanlarına yaklaşıp mırıldandı:

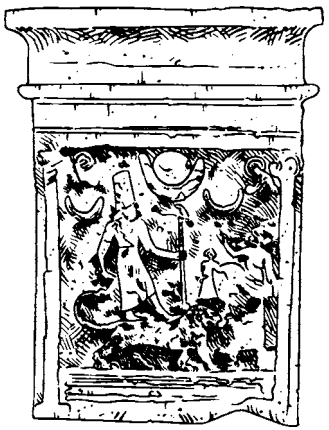
"Ben neyi aradığınızı biliyorum, isterseniz eğer..."

Cümlenin gerisi konuşulmadı bile. Eğer aradıklarını buldurursa bu Kıpti'ye rehberlik ücretini bolca ödemeye hazırdılar. Adam önde, onlar arkada giriş holünden sağ koridora sapıp mermer lahitlerin, sfenks figürlerinin, binlerce yıl önce sanata dönüştürülmüş taşların arasından geçerek 35 numaralı vitrinin önünde durdular. Zara gülümsedi; çünkü duvardaki bir ok kendisine bu vitrini işaret ediyordu; "Acil çıkış!" Zara kendisine ait "Acil çıkış"ı bulmuştu. Müze görevlisinin farkında olmadığı Babil eserleriyle dolu bir vitrin... Dokuz adet silindir tablet, Babil tanrı figürleri, çivi yazılı birkaç kırık stel parçası ve tam da aradıkları şey; Gize'de gördükleri sunak çukurundan sökülüp getirildiği anlaşılan yekpare yalak. Yalağın sövesinde sırasıyla İştar, Sin ve Şamas... Silindirdekinden farklı bir dizilimle Sin ortadaydı. Kitron ile Zara yalağa bakarken Kevin hemen yanında ayakta duran yarım metrelik mermer panonun üzerindeki yıpranmış kabartmayı işaret etti. Aslanın sırtında sağ istikamete bakan bir İştar... Bir elinde asa, diğerinde silahıyla öylece bekliyor gibiydi:

Sunak yalağı (Mısır Milli Müzesi, Kahire)

"Aradığımız adam!"

Aslan sırtında İştar (Mısır Milli Müzesi, Kahire)

Kıpti rehber Kevin'a itiraz etti:

"Adam değil, kadın! Babil'in fettan savaş tanrıçası İştar!"

"İanna!"

Rehber bu ismi duyunca Zara'nın yüzüne hayranlıkla baktı. Bu bilgiye entelektüel olmayan birisi sahip olamazdı. "Entelektüel ve güzel!" Şuh bir işmar ile gülümsedi:

"Evet, zarif hanımefendi, Sümerliler İanna dermiş. 2900'lerde Uruk'u yöneten yarı tanrı veya titan Gılgameş'i baştan çıkarmak için yaptıklarını destanlardan okumuşsunuzdur."

Zara rehberin bahsettiği yılların milattan önceyi işaret ettiğini düşünerek dizeleri okudu. Üstelik tam da adamın gözlerinin içine bakarak:

"Gel Gılgameş, sevgilim ol
Bana meyveni bahşet,
Sen benim erkeğim ol, ben senin dişin olayım."

Kâtibe, Zara'ya yaklaşıp bir çimdik attı. Orta yaşlı Kıpti bir rehbere fazla da yüz vermemesi gerektiğini anlatmanın yolunu böyle bulmuştu. Oysa Zara, "Kişinin kıymeti, istek ve arzularının kıymeti kadardır" kuralını işletecekti. Mahrumiyetin, minnet altında kalmaktan daha hayırlı olduğunu; boş arzu ve ümitlerin, basiretli kimseleri dahi âmâ ettiğini çok görmüştü. Bu Kıpti'yi umutlandırmanın kendisine kapılar açacağını düşündü. Üstelik adam çoktan Zara'nın çektiği tuzağa düşmüş, destanın devamını dillendirmeye başlamıştı bile:

"Ama Gılgameş başına gelecekleri bilmektedir.
'Sevgililerinden hangisini sonsuza dek sevdin?'
Diye sorar tanrıçaya,
Sonra da
'Çobanlarından hangisi seni daima memnun edebildi?"

Bu sefer Zara onun ağzından aldı:

"Böylece İanna'nın aşk maceralarını bir bir sayıp döktükten sonra onu reddetti. O günden sonra İştar bir savaşçı olup çıkmıştı."

"Üstelik tepeden tırnağa silahlarla donanmış olarak! Gördüğünüz gibi."

"Güzel destanmış, özellikle de okuyanlar işi biliyorsa! Lakin bayım söyler misiniz bana, elindeki asanın tepesinde neden ay ve güneş var?"

Adam Kitron'un sorusuna cevap verirken hayatının en önemli işini yapar gibiydi:

"Bunlar Babil'in tanrıları... Ay, Güneş ve fettan İştar. Üstelik şans getiren sembolü de üzerine bastığı şu aslan."

Zara müzede görmesi gerekenin bu olduğunu çoktan anlamıştı, ama bunu nasıl okuyup şifreye dönüştüreceğini bilemiyordu. Müze görevlisinin bu konuda kendisine yardım edemeyeceği ortadaydı. "Bunu ancak Selim çözer" dedi içinden. Dün bahsettiği sembollerden kelimelere gitme fikri çok isabetliydi. Şimdi de Selim'in bunu görmesini sağlamak gerekiyordu. İyi ama nasıl?

Rehberin hâlâ kendisine kur yaptığını görünce şansını denemek istedi. Kimseye hissettirmeden parmaklarını adamın parmakları üzerinde şuh bir dokunuşla gezdirdi. Göz göze geldiler. Gerisi gezinin sonunda kendisine lavabolara kadar eşlik etmesini istemekten ve "Çok yakın bir zamanda, belki de yarın, buraya kardeşim gelecek, adı Selim..." cümlesiyle başlayan birkaç vaatten ibaretti.

Konakladıkları İntercontinental Semiramis'e döndüklerinde Kahire'de hava kararmış, canlı gece hayatı başlamıştı. Yirmi yedinci kattaki panorama manzaralı odasına çıkıp bir müddet Nil'de gezinti yapan turistik karakaların hareketli ışıklarını izledi. Suda çıkardıkları dalgaların kırdığı renkler bir ışık oyununu andırıyordu. Sonra yemek için lobiye indi. Büyük salonda balo vardı ve pist dans eden insanlarla doluydu. Aklından Kitron'u geçirdi. Sorular yağdırmaya başladığında ona ne söylemeliydi? Her şeye hazırlıklı durur, hep üst düzey tedbirle hareket ederdi. Ayağına basılacak olursa dünyayı darmadağın edecek bir öfkesi vardı. Çok iyi biliyordu ki Kitron, kendi menfaati söz konusu olduğunda Mossad'ın bile ipliğini pazara çıkaracak tedbirleri almış, en azından bir gün işe yarar diye gizli belgeleri, operasyon kayıtlarını, hatta Haham Elazer'in yok etmesini emrettiği dosyaları bile saklamış olurdu. Herkesten gizlediği Kudüs'teki özel arşivinde neler neler yoktu ki? Bir kaçış çantası ve içinde yığınla kişisel belgeler, birkaç ayrı ülkeye ait pasaportlar, CIA, MI6 başta olmak üzere değişik ülkelerin istihbarat kimlikleri, farklı para birimlerinden deste deste meblağlar ve kendisini zora sokabilecek kişiler hakkında tutulmuş özel kayıt ve şantaj belgeleri. Zara o anda Kitron'un kendisi için de kullanılabilecek gizli belgeleri saklamış olabilme ihtimalini düşündü ve sonra kendini ayıplayıp bu fikirden vaz geçti: "Haydi canım sen de. Çok paranoyak oldun, o senin ailen, vatanın, sılan..."

Birkaç adım ilerledi. Evet, işte Kitron oradaydı; yemeğini yemiş, kadehi elinde, etrafı izliyordu. Çoktandır onun kollarında dans etmediğini düşündü. Böylece biriken soru ve cevaplar için ona fırsat da vermiş olacaktı. Pistteki ilk reveransta konu açıldı:

"Bugün sunakta keşfettiğin sırrı merak ediyorum."

"Birkaç kelime, belki de anlamsız... *'ad-da-mah-he / nam-lu -ulu...'* gibi bir şey."

"Tercümesini sorduğumu biliyorsun. Ve sembollere dönüştürüldüğünde ne anlam kazanacağını da..."

"Sence anlam kazanması için sembollere mi dönüştürmeliyiz?

Zara'nın kafası karıştı. Selim, sembolleri kelimelere dönüştürmekten bahsetmişti ama Kitron kelimeleri sembollere aktarmayı soruyordu. "Evet, hangisi olduğunu bulmalıyım!" O anda Kitron sorunun devamını getirdi:

"Onu benimle paylaşmayacaksın ha, sevgili küçük kardeşim... Kitron ile Zara bir ekip değil artık, öyle mi?"

Cevaptan evvel Zara'nın belini büküp dansın ritmiyle yere yatıracak derecede eğilmişti. Zara onun kollarında doğrulurken gözlerindeki ölümcül ateşi hissetmedi.

"Bunu da nereden çıkarıyorsun Kitron? Sen benim..."

"Tamam, kes numarayı. Bir anlaşma yapalım; sunaktaki cümlenin sırrı karşılığında ailene dair bir bilgi. Ne dersin?"

Dans pistinin ters yüz olup başının üstünde değirmen taşları gibi döndüğünü hissediverdi. Otelin tavan ışıkları sanki ok ok olup üzerine fırlıyorlardı. Gözü kararadı. Kitron'un böyle bir teklifte bulunacağını asla aklına getirmezdi. Ailesi hakkında bir bilgiye sahip idiyse beraber geçirdikleri onca yıl bunu neden söylememiş olsundu ki? Kollarında dans ettiği insan onun dünyadaki tek varlığı, sırdaşı, dert ortağıydı. Peki ama onda ailesine dair bir bilgi varsa, üstelik de bunu kendisinden gizlemişse söz konusu olan art niyeti nasıl izah edecekti? "Belki yeni öğrenmiştir!" O hâlde bunu daha öğrenir öğrenmez ve karşılık beklemeden paylaşması gerekmez miydi? O, Kitron'du. Her şeyi...

Zara, Paris'teki akşamdan sonra her şeyin değiştiğine o anda tamamen inandı. Japonya'da geçirdiği iki yıl boyunca kendisini hiç arayıp sormamasının sebebini artık çok iyi biliyordu; acı çektirerek intikam. "Özlem de, dostluk da, samimiyet de bitmiş demek!" Kafası karmakarışıktı. Böyle bir anda sağlıklı düşünemeyeceğini biliyordu. Zihnini toparlamak için en az iki dakikaya ihtiyacı vardı:

"Oturmak istiyorum, müsaadenle Kitron!"

Dans pistinden masaya döndüğünde başı hâlâ dönüyordu. Dizinin son dermanı tükenmişti. Sandalyeye zor oturdu. Belki de yığıldı. Yanına gelen Kitron'u bile neden sonra fark etti. Yüzüne hâlâ sorusunun cevabını bekler gibi bakıyordu. Böyle bir teklifi alacağı son kişi işte karşısında oturuyordu ve yazık ki şimdi bir oyunun içindeydi. Zara kendine gelir gelmez onun oyununa katılmaya karar verdi, madem oyun oynamak istiyordu:

"Sırrım çok değerli, ya seninki?"

"Değerini odama çıktığımızda anlayacaksın!"

"Burada söylemelisin!"

"Bir gömlek... Tam 23 yıldır sakladığım bir bebek gömleği..."

"?"

"Yüce Efendi seni ince bir örtüye sarıp getirdiği gün üzerindeydi!"

Zara damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Ne bal tuzağı için koynuna girdiği çirkin vücutlu adamlar, ne ölümle burun buruna geldiği görevler, hatta ne de Harput Ağa'nın işkence seansında kendini böyle kötü hissetmişti. Bir an yaşadığı şeyin bir kâbus olduğunu düşündü. Uyanmak istiyor ama uyanamıyordu. "Nasıl yani?" diye tekrarladı içinden, defalarca. Böyle bir gömleğin varlığına sevinmek mi, üzülmek mi gerektiğini bilemedi. Sevinmeliydi, 23 yıldır aradığı kimliğine dair bir eşyaya kavuşmak hayal ötesi bir şeydi. Üzülmeliydi, 23 yıldır yegâne varlığı kabul ettiği Kitron, artık sandığı kişi değildi. İçinden "Kitron, seni yüz gömleğe değişmem ben!" demek geçiyordu ama işte duvar bir kere çatlamıştı. Bağırdı:

"Derhal göster onu bana!"

"Önce sen bildiklerini söyle, doğru söylediğine ikna olduğumda, göreceksin."

Duyduğu cümle aradaki çatlağın büyüklüğünü de, Kitron'un artık kendisine güvenmediğini de aşikâr kılmıştı.

Daha düne kadar hayallerinde, rüyalarında, düşüncelerinde yaşayan biricik varlığı Kitron ile yolları ayrılıyordu. Bir ömrün her anında devam eden yakınlık, mürüvvet, dostluk ve iyi niyetin bir anda iş ortaklığına dönüverdiğini görmek çok üzücüydü. Derdini içine attı ve Yüce Baba hakkında öğrendiği her şeyi ona söyleyip bir anda intikam almayı kurdu. Sonra bunun çok kolay bir teslimiyet olacağını düşündü ve fikrini değiştirip yalnızca iki cümle paylaştı:

"Kâtibe'nin okuduğu cümlede; *'Yüce Baba, (Ey) insan! Kulluk Allah'adır, O'na isyan etme buyurdu.'* yazılıydı. Bu da cümledeki kelimelerin Sümer alfabesindeki şekillerine bakmamız ve içinde geçen kaç yıldız veya ay işareti olduğunu öğrenmemiz için bir ipucuydu. Lakin Kitron, bütün bunlar senin olsun, tamam... Yahova aşkına söyler misin, beni bu derece dışlamana, benden vazgeçmene ne sebep oldu?"

"Hayır, sen beni dışladın!"

"Asla Kitron, asla senden vazgeçmedim. Bütün yalanlarına, kusurlarına rağmen sen benim Kudüs'ümsün. Senden ayrı gurbette, seninle sılamda oldum hep. Sen Yüce Efendi olarak Elazer ben Mikael'i bilirsin ama benim için yüce efendi sendin. Sen olmasan belki zelot bile olmazdım. Çünkü sana nispetle Zelot'un diğer üyeleri birer lağım faresiydi benim için. Madem aramıza duvarlar girdi, madem bir zamanlar bana sımsıcak bakan gözlerinde artık yıldırımlar çakıyor, bunları da bil. Şimdi gömlek!"

Kolları ve etekleri fırfırlı, önü beyaz dantelli bebek fistanını eline aldığında, garip bir duyguya kapılıp önce koklama ihtiyacı hissetti. Neden böyle yaptığını kendisi de bilmiyordu. Ama içine çektiği nefeste annesinin kokusunu hissetti. Ve uzak hafızasında hep saklı kalan bir şeyi hatırlar gibi kendisini onun kucağında bularak fısıldadı. "Anneeeem!.." Neden sonra elbisenin boyuna bakmak için iki eliyle gözü hizasında tuttu: Yakasındaki kurumuş kan lekesini o vakit fark etti.

XXX

Ebu Hureyre'nin rivayet ettiğine göre Hz. Muhammed (sav) şöyle buyurdu:

"Hz. İbrahim üç yerde yalan söyledi. Birincisi; kavmi ilahlarına kurban kesmeye giderken o, 'Ben hastayım' deyip onlardan ayrıldığı zaman. İkincisi; putları kırdıktan sonra kavmi geri dönüp 'Bunları putlarımıza kim yaptı?' diye sorunca, 'Bunu onların büyükleri yaptı' diye cevap verdiği zaman. Üçüncüsü; cebbarın (tanrı olduğunu iddia eden Mısır'ın zorba firavunu) *adamları karısı Sare'nin kim olduğunu sorduklarında 'Bu benim kız kardeşimdir' dediği zaman. Hz. İbrahim yanında karısı Sare olduğu hâlde cebbarın ülkesine geldi. Sare insanların en güzellerindendi. Hz. İbrahim ona 'Bu cebbar eğer senin benim karım olduğunu bilirse bana senin yüzünden zarar verir. Şayet sana benim kim olduğumu sorarsa benim için 'kardeşimdir' de; zira sen benim İslam kardeşimsin, çünkü yeryüzünde senden ve benden başka Müslüman bilmiyorum' dedi. Cebbarın adamları çok güzel bir kadın geldiğini ona haber verince o da adamlarını göndererek Sare'yi sarayına getirtti. Sare cebbarın yanına girdiği zaman Hz. İbrahim namaza durmuştu. Cebbar Sare'ye elini uzattığı zaman şiddetle sarsıldı ve elleri felç oldu. Cebbar Sare'ye bir daha böyle bir şeye kalkışmayacağını, kendisini bu durumdan kurtarmasını söyledi. Sare onun için dua etti ve cebbar felç durumundan kurtuldu. Ancak kurtulur kurtulmaz yeniden Sare'ye el uzattı, aynı anda yine*

şiddetle sarsılarak felç oldu. Tekrar Sare'ye yalvararak onu bu felaketten kurtarmasını, yaptığı işi bir daha yapmayacağını söyledi. Sare onun için tekrar dua edince onun felci geçti ve normal hâline döndü. Fakat cebbar üçüncü defa ellerini uzatarak tekrar ona dokunmak istedi. Daha öncekilerde olduğu gibi yine felç olunca, tekrar Sare'ye yalvararak kendisini bu felaketten kurtarmasını, bu işi bir daha asla yapmayacağını söyledi. Sare onun için tekrar dua etti. Cebbar felçten üçüncü defa kurtulunca Sare'yi kendisine getiren adamı çağırarak 'Sen bana bir insan değil, bir şeytan getirmişsin, al bunu benim topraklarımdan çıkar' demiş, Sare'ye Hacer'i cariye olarak hediye ederek onu geri göndermiştir. Sare Cebbar'ın yanından ayrıldığında İbrahim hâlâ namazda idi. Sare gelince İbrahim namazdan çıktı ve ona nelerin olduğunu sordu. O da 'İnkârcı ve zorbanın hîlesine Allah kâfidir' cevabını verdi."

(*Sahih-i Müslim* c. II, İstanbul 1979, s. 1840-41) (İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil fi't-Târîh*, Beyrut 1965, I, 101 vd.; K. Miras, *Tecrîd-i Sarîh Tercemesi ve Şerhi*, 7. baskı, Ankara 1984, VI, 14, 15.)

Dokuz saat sonra
Şam-Halep hattı, 3 Haziran, 22.45 (TSİ: 23.45)

Hotel el-Ruha'nın otantik damında yıldızlı semaları seyrederek uykuya dalmak yerine gece boyunca çatışma seslerini dinleyerek savaş bölgesinde yolculuk yapmak hepsi için yorucu olacaktı. Ne çare Hz. İbrahim'in yolunu takip etmeye karar vermişlerdi ve Harran'dan Mısır'a uzanan ilk durakta yollarında Halep, Şam, Gazze sıralanıyordu. Ölümün ev sahibi olarak keyif çattığı ve gepegenç misafirler kabul ettiği şehirlerdi bunlar; acı, kan ve gözyaşının derin kuşatılmışlıklara döndüğü mekânlar. Uçakla önce İstanbul'a oradan Kahire'ye gitmek yerine VIP minibüsü vitese takmak kendilerine iki saat kazandıracaktı. Yollarda kendileri için bekleyen önemli ipuçları ve sürprizleri kaçırmak istemiyorlardı. Kararlarını verdiler; Hz. İbrahim'in izlerini takip edeceklerse tıpkı onun gibi meşakkate ve tehlikeye de razı olacaklardı. Böylece yol boyunca rahat rahat tartışabilecek, neyi aradıklarını, niye aradıklarını, nerede bulmaya çalışacaklarını karara bağlayacaklardı. Bir macerayı paylaşmanın heyecanı da cabası.

Urfa'dan ikindi ezanlarında yola çıkmışlardı. İlk uğrakları "Doğu'nun Kraliçesi" Halep'ti. Vuslat, süt rengi binaları, güzel kebapları, kalesi, hanları, kapalı çarşısı, mesire

alanları ve üç bin yıllık tarih kokan eserleriyle bu şehri hep merak etmiş ve bir gün mutlaka gezmeyi kurmuştu. Şimdi o hayali gerçek olacaktı. Şu uzayıp giden Harran yeşilliklerini geçtikleri vakit.

"Hz. İbrahim kaç yaşındayken Harran'daydı?"

"Tarihçi Taberî'nin söylediğine bakarsak, Nemrut'un ülkesinden geldiğinde 37 yaşındaymış."

"Aynı tarihçiye göre babası Azer zaten buralıydı ve Hz. İbrahim Nemrut'un ülkesini terk ettiğinde baba yurduna gelmişti."

Masaaki atıldı:

"Dün internette biraz araştırmıştım; Harran'da 15 yıl kalmış."

"İnternetin bilimselliğine pek güvenmemekle birlikte farz edelim ki burada 15 yıl oyalanmış olsun; bu durumda Filistin'e göçtüğünde 52 yaşında demektir."

"Hayır," dedi Masaaki, yine, "Tevrat'a göre, Alperen-san, Harran'dan 75 yaşındayken ayrılmış."

"Öyleyse Harran'a altmış yaşında gelmişti?"

"Tevrat öyle söylüyor."

"Demek Nemrut inanmamak için tam on beş yıl inat etmiş desene!"

"İman ve hidayet yalnızca Allah'ın elindedir kardeş, unutma. Nemrut'a iman verseydi Hz. İbrahim belki Harran'a gelmez, sayısız mal ve mülke, hatta inanan bir ümmete sahip olmazdı. Düşünsene, buradaki bereket ve zenginliği o dereceymiş ki, sofrasında misafir olmadan yemek yemez, başkasıyla paylaşmadığı bir şeyi ağzına atmazmış."

Hz. İbrahim üzerine sohbet ede ede üç saate yakın yol aldılar ve tam da Barış Manço'nun *"Halil İbrahim Sofrası"* şarkısını dinlemeye başladıkları sırada dışarıdan silah sesleri duydular. O da ne, yollarını silahlı milisler kesmişti. Ani bir fren. Hayır, teröristler değil, Halep'e girişi kontrol eden askerler.

Kimlik kontrolleri, turist vizesi, telsiz görüşmeleri derken tam bir saat geçti. Askerler can güvenliğini bahane ederek şehre girmelerine izin vermiyor, Nuh diyor, peygamber demiyorlardı. Vuslat, görmeyi hayal ettiği şehrin kapısına kadar gelip eli boş dönecek olmanın hüznünü yaşıyordu. Nedendi bütün bunlar? Neydi şu Ortadoğu'nun kaderi? Babil'den bu yana tarih biriktiren her şeyin hoyrat tetikler vasıtasıyla yok edilip yıkıldığı, bebelerin canlarına susamış çatışmaların gitgide şiddetlendiği bu coğrafyanın kaderini kim belirliyordu? Sin-Ammar'ın –tabii eğer burada bulunduysa– bıraktığı sembol ve şifre bile şu anda bir tankın paletleri altında yahut bir top güllesinin infilakı neticesinde toza döndürülmek üzere olabilirdi. UNESCO neredeydi? Halep'te yaşanan tarih katliamı acaba bir Avrupa şehrinde, söz gelimi Paris'te yahut Londra'da yaşansaydı böyle sessiz kalınır mıydı? Bosna'da olanlar Berlin'de olsaydı, Şam'ın başına gelenler, Prag'ın başına gelseydi dünya ayağa kalkmaz mıydı? Derdini arkadaşlarına yanmaktan başka ne gelirdi elinden:

"Halep'te harap edilen tarihe baktıkça Batı dünyasının Doğu medeniyetine dair gizli bir ajandası olduğunu düşünmeden edemiyorum! Haksız mıyım Bay Masaaki?"

"Zannetmiyorum Vuslat Hanım! Batılı toplumların kültür ve sanat duyarlılığı tartışılamaz!"

"Kendi medeniyetlerinin ürettiği eserlere karşı mutlaka böyledir, ama kendilerine rakip olacak başka medeniyetlerin eserleri için aynı titizliği gösteriyorlar mı sence?"

"Göstermiyorlar mı?"

"Kaçırabildiklerine evet, çünkü onu müzelerde vitrinleyip altın yumurtlayan tavuğa dönüştürüyorlar. Peki ya kaçıramadıkları?"

"?"

"Bence kaçıramadıklarının tahrip edilmesi için oralarda savaş çıkartıyorlar. Körfez Savaşı yıllarında Bağdat'tan kaçırılan tarihi eserlerin, elyazması kitapların, kültür varlıkları-

nın sayısı o kadar çok ki, Batı müzelerinde kaç yıldır envanteri bile tamamlanamıyor. Üstelik savaş sırasında tarihi eser kaçakçılığını yasaklayan uluslar arası sayısız kanun hükmü yürürlükte iken."

"Doğu'nun koruyamadığını korudular diye Batılılara kızmak yanlış değil mi Vuslat-kun?"

"Bana göre her tarihi eser bir dünya mirasıdır, beyefendi, elbette korunmalıdır ve Batı düşüncesinin bu korumacı tavrı ancak takdir edilebilir. Lakin hırsızlık, kaçakçılık, 'bende değilse onda da olmasın' mantığı asla kabul edilemez. Bugün şu bölgelerde savaşarak kanlarını toprağa akıtanlar, evet Ortadoğuludur; lakin birbirine karşı kullandıkları silahların ve mermilerin hiçbiri Ortadoğu'da üretilmemiştir. O hâlde sormak lazımdır, bu savaşı çıkaranlar ve yönetenler gerçekten bölge insanı mıdır, yoksa Avrupa'nın her ülkesinden buralara gizli emellerle yollanmış ayrılıkçılar, tetikçiler yahut onlara gizli yollardan silah temin edenler, silah satanlar, bunun için gizli yardımlarda bulunanlar mıdır? Asıl katil silahı kullanan mıdır, silahı imal edip eline tutuşturan mı? Hz. İbrahim'in barış için, huzur için mücadele ettiği şu topraklarda şimdi onun torunları birbirini kırıyor. Coğrafyanın kaderi sanki. Yüce Baba ayak izlerini buralara bıraktığı zaman savaşın iki cephesi vardı; inananlarla inanmayanlar. Şimdiki savaşın tek cephesi var. Müslümanlar. Oysa bölgede can verenlerle can alanlar kadar, uzaktan onları yönetenler de İbrahim'in çocukları. Yazık şu insanlığın hâline!"

"Ben bu siyasi tartışmaya son veriyorum hanımefendi. Buraya Hz. İbrahim'in Halep'te geçirdiği zamanları irdelemeye geldiğimizi unutmayın! Şimdilik bizi ilgilendiren husus, İbrahim ile Halep'in ne ilgisinin olduğudur."

"Ne ilgisi varmış cancağızım?"

"Halepliler şehrin tarihinin üç bin yıl geriye gidişine bakarak burayı Hz. İbrahim'in kurduğunu söylerler. Halep adının tamlaması durumundaki 'şehba' sıfatının Hz. İbrahim

tarafından şehre verildiğine inananlar bile vardır. Eski kayıtlarda burası hep Halebü'ş-Şehba diye anılır. 'Akça Halep' gibi bir isimlendirme. Şu uzaktan gördüğünüz ve pek yakında artık görmek için çırpınacağımız kalenin ve şehrin rengi gibi. Anlatıldığına göre Hz. İbrahim'in süt renginde bir ineği varmış ve şehri o ineğinin yahut ineğinden sağdığı sütün adıyla anmış."

"İştar'ın rengi de süt beyazıdır, biliyor muydunuz?"

"Jüpiter'in uydu resimleri de beyaz ama süt rengi değil."

"Belki de Babil gözlemcileri onu süt renginde izlemişlerdir."

✸◡❀

Minibüsün Halep'e giremeden yola devam etmesi moralleri bozmuştu. Şam'a varasıya kadar yalnızca Selim anlattı. Geçtikleri bölgeler, insanlar, geçmiş kavimler, olaylar... Ortadoğu ve Mezopotamya tarihi neredeyse yeniden yazılmış veya okunmuş gibi. Kasyun tepesinin sağından geçerek Şam'a girdiklerinde yorucu ve kavurucu bir yolculuğun ağırlığıyla bayılacak hâllerdeydiler. Niyetleri bir otele geçip yerleşmek ve ertesi sabah iyi bir rehber bulup turist kılığında şehri dolaşmaktı. En iyi otellerin Emeviye Camii çevresinde bulunabileceğini öğrendiklerinde eski şehrin merkezine ilerlediler. İçleri burkularak ve titreyerek. Karşılarında dünyanın en eski şehri duruyordu ama şehir denilemeyecek bir harabezar görüntüsünde. Dökülmüş duvarlar, çatısı olmayan binalar, moloz ve harabe yığınlarıyla daralmış yollar, kimsenin olmadığı sokaklar ve şehri üstten kuşatmış olan fakirlik... Bir yere sığınma içgüdüsüyle minibüslerinden ayrıldıkları anda bile savaşın dehşeti bir karabasan olup ruhlarını istila ediyordu. Savaş işte bu demekti. Masaaki hayretler içerisinde söylendi:

"Bu şehirdeki insanların yaşadığını kim söyleyebilir?"

Soruyu Alperen cevapladı:

"Batılı dostlarımız elbette!.. Onlara göre Şam diye bir şehir hâlâ yerinde duruyor ve içindekiler Londra'dakiler, Miami'dekiler, Brüksel'dekiler gibi yaşıyor."

"Hiç zannetmiyorum; Batılı dostlarımıza göre Ortadoğu'da yüz kişiyi toplasan Batı'da bir kişinin değeri kadar bile etmez. Yaşamışlar, yahut ölmüşler, kimin umurunda..."

"Öyle şaşkın bakma Masaaki-san, Ortadoğu'da yaşamadan bu dediğimi anlayamazsın!"

"?"

Emeviye Camii'nin karşısındaki Roma harabelerine vardıklarında Vuslat, çöplükte yiyecek arayan dişi bir köpeğin, derisi kemiğine yapışmış, memeleri sarkmış sıska bedenine bakarak minibüsteki kumanya çantasından salam paketini açıp irice bir parçayı önüne attı. Köpek salamı kapıp hızla uzaklaştı. Vuslat, salamı paketine sardığı sırada köpeği yine eteğini yalarken buldu. Nereye gitmiş bu kadar kısa sürede nasıl geri dönmüş ve neden verdiği salamı yememişti. İkinci parçayı avucunda tutarak uzattı. Köpek onu da alıp hızla uzaklaştı. Bu sefer hepsi arkasından baktılar. Gittiği yer antik sütunların yanındaki bir kovuktu. Ve içeride dört yavru mutlu viyaklamalarla salamı midelerine indiriyorlardı. Emeviye Camii'yle neredeyse duvar duvara bekleşen bu Roma kalıntısında nasibini arayan köpek yavrularının sevimli ve trajik hâlleri hepsine tesir etmişti. "Nasip!" dedi Selim. Gecenin bu vaktinde çöplükte bulamadığı ekmeği salam olarak ta Urfa'dan getirip elleriyle onlara vermiş olmanın nasipten başka izahı olamazdı. Sokak lambasının cılız ışığında öyle sevimli görünüyorlardı ki!

Vuslat eniklerden başını kaldırırken Roma sütunlarının cami ile neredeyse bütünleşen mimarisine dikkat etti. Bir zamanlar Batı şehirlerindeki İslam eserlerine ve camilere reva görülen yok etme politikalarını, mabetleri ahıra döndüren anlayışı düşündü. Buradaki hoşgörüye karşı oradaki barbarlığa ne demeliydi? Doğu'da barışık yaşayan kültürlerin Batı'da ne-

den bu kadar tahammülsüzlüğe maruz kaldığının sebeplerini anlamaya çalıştı. "Galiba Batı'nın pili bitiyor!" diye geçirdi zihninden. Öyle ya, Batı denilen algı, bütün medeniyet diskurları, kurumları ve kavramlarıyla, tıpkı Amerika veya Avrupa Birliği gibi zirveden aşağıya doğru hızla yuvarlanmanın eşiğine gelmişti ve şimdi Mezopotamya üzerinden tükenişi geciktirmek adına çırpınıyor, ipliği pazara çıkmış ideolojilerin yeni sürümleriyle barış adına insanlığa silah çekiyordu. Hakikatte barışı ne kendisi, ne de dostları istiyorlardı. Onlar yalnızca güvenlik ve asayiş yanlısı görünüp birilerini hırpalayacak, dövecek ve dövündürecek sebepler imal ediyorlar, bu sebeplerden maddi, manevi nimet devşiriyorlardı, işte o kadar. Fikrini Selim'e açmak istedi. O yeniden bir siyasi tartışma dinlemekten yana görünmüyordu. Ama Alperen eşine hak verebilirdi. İşte gözlerinin önündeki Emeviye Camii. Eski bir Roma mabedinin tadilatıydı. İçindeki Vaftizci Yahya'nın kabri Romalılardan daha iyi muhafaza ediliyordu. Hemen yan tarafta savaş dolayısıyla köpek eniklerinin yuvalandığı kilise ise Roma kimliğiyle yerli yerinde bekliyordu. Şam, Hz. İbrahim'den bin yıl kadar evvel kurulmuş bir şehirdi. Kültürler burada üst üste yığılmıştı ve Doğulular bunları Batı'daki gibi yerle bir etmemişlerdi.

Selim her yerde olduğu gibi burada da arkadaşlarına şehrin tarihçesini anlatarak söze başladı. Ona göre "Dımışk adı 'Dem-i şekk'ten geliyordu 'Kanın ayrıldığı yer'. Yani Kabil'in Habil'i öldürdüğü, yeryüzünde ilk kanın aktığı yer. Söze Hz. Adem devrinden başlayınca Selim'in anlattıklarına değil şehrin tarihi ve kültürel zenginliğine hayran kaldılar. Bunların pek çoğu hâlâ korunuyordu. Yüzyıllar boyunca şehir tarihin hemen her döneminde kültürlerin ve kervanların buluşma mekânı olmuştu. Beş yüz yıla yakın Arami krallarına başkentlik yapmış, Davut peygamber tarafından fethedilip İbrani hâkimiyetinde kalmış, Asurlularca kutsal bilinmiş, ünlü Nabukadnazar burada muhteşem bir dönem geçirmiş,

ardından Persler, sonra da Büyük İskender'in hakimiyetiyle başlayan uzun Roma dönemi yaşanmıştı. Bütün bu el değiştirmelerde şehir bir öncekinin üzerine kimlik yenilemesi yaparken İslam fetihleri eskiyle yeniyi harmanlamış, kimlikleri silmek yerine korumayı yeğlemişti. Kültürlerin üst üste yığılışı, bütün sembollerin birbirine karışması, medeniyetlerin iç içe yoğrulması ancak bu sayede mümkün olabilmişti. Selim Roma kalıntıları arasında bir çeyrek süren korsan konferansına son noktayı bir varsayımla koydu:

"Yani arkadaşlar, her ne arıyorsak, bu kadar zengin bir tarihin arasında onu zor bulacağız."

Ve aramadıkları yerde buldular. Üstelik çok kolay oldu. Tamamen şans eseri.

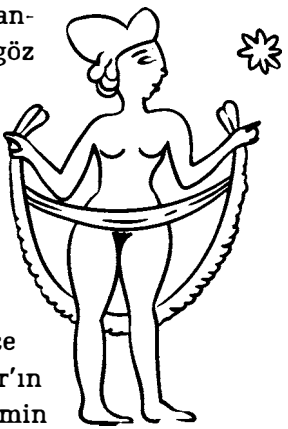
Köpek eniklerinden birisi Vuslat'ın eteğinden çekiştire çekiştire ilerliyordu. Ölgün ışıklar arasında birkaç adım... Otuz metre kadar sonra Sultan II. Abdülhamid tarafından hayatın içine katılarak ayakta kalması sağlanan tarihi Hamidiye Çarşısı'nın girişine geldiler. Sağdaki tapınağın tanıtım panosundaki yazıyı görmemek mümkün değildi: "Jüpiter Tapınağı: Roma Dönemi."

Vuslat güldü. Küçük bir sembol ararken koskoca bir tapınakla karşılaşmışlardı. Adı İştar!..

Sokak lambaları henüz yanıyordu ve harabelerin ötesindeki otobüs durağında birkaç kişi evlerine gitmek üzere vasıta bekliyorlardı. Selim, yarı aydınlıkta Roma tapınağından kalan sütun ve taşları tavaf edercesine dolaşıp araştırdı. Diğerleri de kendilerine göre sokak lambalarının aydınlatabildiği kadarıyla sütunları, mermerleri, söve taşlarını incelediler. Sonunda Alperen diz seviyesindeki mermerlerden birinin üzerinde bir kadın figürü gördü. Durup dikkatle baktı. Sonra eliyle mermere dokunup arkadaşlarına seslendi. Sesinde büyük bir hayret ile sevinç iç içeydi:

"İanna!"

Dördü birlikte çömelip figürü incelemeye başladıklarında Masaaki akıllı telefonunun ışığını açarak mermerdeki figürü daha net görmelerini sağladı. O anda hepsinin aklında Jüpiter'in İştar'a, İştar'ın da İanna'ya dönüşürken kaç kültürü eleyip geçtiği vardı. Figür, eteğini kaldırıp dişiliğini teşhir eden çıplak bir kadın şeklinde tasvir edilmişti. Yanlış okumalara ve anlamalara mahal vermemek üzere de göz hizasına sekiz şualı yıldızı işlenmişti. Ve tepesinde tanrı olduğunu gösteren bir başlık...

Eteğini kaldıran dişi İştar

"İştar! Bir kadın kılığında ha?"

"Jüpiter de Romalılar tarafından çıplak erkek biçiminde tasvir edilmeden evvel yüzyıllarca hep çıplak kadın olarak görünmüştü, Alperen-san. Bence asıl hayrete şayan olan şey, Sin-Ammar'ın şifrelerini oluştururken pagan dönemin ilahlarını ve anlayışını da kullanmakta sakınca görmemesi. Çünkü eğer şimdiki insanlar gibi kültürlere hoşgörüsüz davransaydı bu Jüpiter, şu tapınak kalıntıları arasında yüzyıllardır bizi bekliyor olmazdı."

Masaaki anlatırken Alperen figürün resmini çekiyor, Selim de defterine kara kalemle çizip altına *"İştar, sağa!"* notunu yazıyordu. İştarı'ın başı sağa dönük olduğu için...

XXXI

O kavmine şöyle demişti: Allah'a kulluk edin.
"(...)Bunun üzerine Lût ona iman etti ve (İbrahim): 'Doğrusu ben Rabbim'e (emrettiği yere) hicret ediyorum. Şüphesiz O, mutlak güç ve hikmet sahibidir' dedi. Ona İshak ve Ya'kub'u bağışladık. Peygamberliği ve kitapları, onun soyundan gelenlere verdik. Ona dünyada mükâfatını verdik. Şüphesiz o, ahirette de sâlihler (zümresin)dendir. Lût'u da (gönderdik). O, kavmine demişti ki: 'Gerçekten siz, daha önce hiçbir milletin yapmadığı bir hayâsızlığı yapıyorsunuz! (Bu ilâhî ikazdan sonra hâla) siz, ille de erkeklere yaklaşacak, yol kesecek ve toplantılarınızda edepsizlikler yapacak mısınız?' Kavminin cevabı ise, şöyle demelerinden ibaret oldu: '(Yaptıklarımızın kötülüğü ve azaba uğrayacağımız konusunda) doğru söyleyenlerden isen, Allah'ın azabını getir bize!' (Lût:) 'Şu fesatçılar güruhuna karşı bana yardım eyle Rabbim' dedi. Elçilerimiz İbrahim'e (iki oğul ihsan edeceğimize dair) müjdeyi getirdiklerinde şöyle dediler: 'Biz bu memleket halkını helâk edeceğiz. Çünkü oranın halkı zalim kimselerdir.' (İbrahim) dedi ki: 'Ama orada Lût var!' Şöyle cevap verdiler: 'Biz orada kimlerin bulunduğunu çok iyi biliyoruz. Onu ve ailesini elbette kurtaracağız. Yalnız karısı müstesna; o, (azapta) kalacaklar arasındadır.' Elçilerimiz Lût'a gelince, Lût onlar hakkında tasalandı ve (onları korumak için) ne yapacağını bilemedi. Ona: 'Korkma, tasalanma! Çünkü biz seni de, aileni de kurtaracağız; yalnız, (azapta) kala-

caklar arasında bulunan karın müstesna' dediler. Biz, şüphesiz, bu memleket halkının üzerine, yoldan çıkmalarına karşılık gökten (feci) bir azap indireceğiz. Andolsun ki, biz, aklını kullanacak bir kavim için orada apaçık bir ibret nişânesi bırakmışızdır."

(*Kur'an-ı Kerim*, Ankebut Suresi 26-35)

On saat sonra,
Ürdün, Lut Gölü, 4 Haziran 08.45 (TSİ: 09.45)

Zara, otelden ayrılırken Kahire'de bırakacağı yahut bırakmayacağı izleri tekrar tekrar kontrol etmişti. Alperen ile Selim'in erinde geçinde bu müzeye geleceklerini ve Selim'in burada neyi arayacağını biliyordu. Bütün işvesini takınarak Kıpti rehberin kulağına iki hafta sonra yeniden Kahire'ye gönül eğlendirmek için geleceğini fısıldamakla Selim'e bırakacağı izi sağlama almış; "Sakın yanındaki arkadaşlarının bundan haberi olmasın?" demeyi de ihmal etmemişti. Güzel bir tazenin koynunda felekten gece çalmayı hayal eden rehber elbette aldığı vazifeyi başarmış olmanın gururuyla onu karşılamak isterdi.

Kitron ile arasındaki soğukluk kalbini donduruyordu. Buna rağmen şimdilik onunla iyi geçinmenin yahut suyuna gitmenin iyi olacağı kararına vardı ve dönüş için Ürdün üzerinden Filistin'e geçmeyi önerdiğinde onu en şirin gülümsemesiyle tebrik ederek bu kararını uygulamaya koydu. Samimiyet olmayacaksa bari resmiyet gözeterek geçim sağlanabilir, sözlerine itiraz etmeyerek de gönüller hoş tutulabilirdi. Kaldı ki Ürdün'e geçip tarihi Petra'ya göz atmak ve akabinde Lut Gölü civarında araştırmalarda bulunmak önemli olabilir, Sin-Ammar'ın yaşadığı dönemde Nebatîlerin başkenti olan

antik Petra tapınağında belki de Sin-Ammar'ın sakladığı bir şifreyle karşılaşılabilirdi.

Güzergâhları Sina, Eylat, Lut Gölü, Halil, Kudüs olacaktı. Refah sınır kapısından çıkış yaptıkları sırada Kevin, gözlerine inanamadı. Pasaportunu kontrol eden memurun önünde Vuslat ile kocasının ülkeye giriş evrakı duruyordu. Zara ile Kitron'a baktı, onlar başka şeyle meşguldüler. Tedirgin olmasınlar diye şimdilik onlara bunu bildirmeyecekti. Kim bilir bu bilgi belki de ekibi içinde kendisine farklı planlar yapmak üzere üstünlük sağlayabilirdi. Birileri Mısır'dan çıkarken diğerleri girdiğine göre İbrahim'in mirasına sahip olmak tam bir rekabet hâlini almıştı. İşler iyiden iyiye kızışacak gibi duruyordu. Bir CIA mensubu olarak Mossad ajanlarıyla –Zara ile Kitron'un birer ajan olduklarından zerre şüphesi yoktu– işbirliği sağlamış olması elbette diğerlerine göre bir avantajdı. Böyle önemli bir ittifak karşısında MİT'in artık hiçbir şansı olamazdı. Yine de metaın alıcıları çoğalmış, sır bir kez daha değerlenmişti. Bunun iyi ve kötü yanları vardı. İyi yanı şifrenin çözülmesi için farklı akılların değişik yollar deneyerek çalışıyor oluşu, kötü yanı da rakiplerin elde ettiği bilgileri edinmenin külfeti ve muhtemel tehlikesiydi. Harput Ağa gibi acımasızca adam öldüremeyecek olursa acımasızca öldürülme fikri zihnine o vakit saplandı. Christopher'ın faili meçhul gidişini düşündü. Sonra da Alperen ile Vuslat'ı ceset olarak gözünün önüne getirdi. İş bununla da bitmiyordu; Selim vardı. Hatta bir de şu Japon...

Petra'dan eli boş çıkıp Lut Gölü'ne geldiklerinde hayli yorgundular. Kevin tabiatın mezarlığa dönüşmüş hâli gibi duran bütün o taşlaşmış çorak araziye bakıp Luka İncili'nin 17. bölümünden okudu:

"Lut'un günlerinde de böyle oldu; yerler, içerler, satın alırlar, satarlar, dikerler, bina ederlerdi. Fakat Lut, Sodom'dan çıktığı gün, Gök'ten ateş ve kükürt yağdı ve hepsini helak etti."

Kitron, ona Tevrat'ın Hezekiel'inden cevap verdi. On altıncı paragrafta şöyle deniyordu:

"İşte kız kardeşin Sodom'un kötülüğü şu idi: Kendisinde ve kızlarında kibir, ekmeğe tokluk ve kaygısız rahat vardı. Ve düşkünle yoksulun elini pekiştirmedi. Ve kibirlendiler ve benim önümde mekruh şeyi yaptılar ve bunu görünce onları ortadan kaldırdım."

Kevin, Kitron'un damarına basmak için sordu:

"Eski Ahit, şu yamaçta Lut'un kızları tarafından şarap içirilerek sarhoş edildiğini ve sonra da kızlarıyla birer birer yattığını yazıyormuş, doğru mu?"

"Diyelim, doğru! Bundan bana yahut Musa'ya ne?"

"İsa'ya ne ise o. Tevrat'ta ensest ilişki var diye kitabınızı uydurma sayanlar var da!"

"Evet bunu iddia edenler oluyor ve her zaman olacaktır. Lakin Tekvin'in on dokuzuncu bölümünden alıp diline doladığın kıssayı bizim dinimiz şöyle yorumluyor. Bir peygamberin ümmeti olan kadınlar onun kızları ve din kardeşleridir. İbrahim'in Mısır'da Saray'a kardeşimdir demesi gibi. Dolayısıyla Lut'un yanında bulunan kızlar maddi yönden onun öz kızları değil, kendisine iman etmiş genç kızlar, yani ümmetinden iki kişi idi. Lut ile yatmaları bir ensest ilişki değil, bir peygamberden çocuk sahibi olma şerefidir."

"Eğer kendi öz kızları değilse neden şarap içirip sarhoş etmek zorunda olsunlar? Demek ki Lut'un bilinçli olarak yapmayacağı bir şeyi ona yaptırdılar!"

Zara araya girdi:

"Farz edelim ki Woodmaker, kendi kızlarıyla yatmış, bununla nereye varmak istiyorsun? Şifrelerden birisiyle alakalı bir husus mu?"

"Yoook!"

"O hâlde kes sesini ve sinirime dokunma. Daha bedenimdeki yaralar geçmedi, ona göre!"

Kevin bu sert üslup karşısında yutkundu. Şakayı devam ettirmek anlamsız ve tehlikeli olacaktı. "O yaraları ben değil, Harput Ağa açtı" diyecek oldu; yeniden yutkundu. "Bu kız tam bir baş belası; sonunda ilk önce ondan kurtulmalıyım!" Sırtını döndü. Hz. İsa'yı ölüme götüren Yahudileri düşündü. Bu yolculuğun sonunda her şey kendi istediği şekilde tecelli ederse bu Yahudileri halletmesi gerekecekti. Hıristiyanlığa karşı Siyonizm'in veya CIA'e karşı Mossad'ın galip gelmesine müsaade edemezdi. Evet, ne yapıp etmeli, sonunda bu ikisine mutlaka üstün gelmeliydi. "İsa'yı ikinci kez öldüremeyeceksiniz!" Sesine sevimli bir ton katarak Zara'yı teskine yeltendi:

"Tamam, tamam!.. Sana karşı mahcubum, özür dilerim. Şimdi daha iyi şeyler konuşmayı teklif ediyorum; mesela neden buradayız ve ne bulacağız?"

Zara Kitron'a baktı. Onu da Kevin'ın fikrini onaylar görünce ortamı yumuşatmanın iyi olacağına karar verdi:

"Ne bulacağımızı bilmiyorum; tablet "Yüce Baba'yı takip ediniz" dediği için buradayız. Yüce Baba'nın yolundan gidiyoruz yani. Lut, İbrahim'in yeğeni olarak Mısır'dan dönerken burada kalmayı istemiş ve amcasından izin alıp şu tepelerin yamacına yerleşmişti. Sin-Ammar İbrahim'in iyi bir mümini olarak onun sünnetine uyup ayak izlerini takip ettiyse buradan da geçmiş olmalı."

"Muhtemelen çok sıkılmıştır!"

"Neden böyle dedin?"

"Çevrene bir baksana; insanın burada içine kasvet oturur."

"Bay Woodmaker, senin içine kasvet bırakan bu arazi İbrahim zamanında böyle denizden 350 metre çukurda değil, muhtemelen bir o kadar yüksekteydi. Şu tuzlu suların bulunduğu taşlaşmış vadi verimli bir ova, şu yamaçların sarılıkları da iki yakada ihtişamlı iki Sümer şehri olan Şezum ile Omora olmalıydı."

"Kutsal kitap Sodom ile Gomorra diyor ve gölün altında kaldığını söylüyor. Tabii son kazılara göre..."

"Bu durumda siz de Bayan Zara, Lut'un eşinin dönüp arkasına baktığı yerde duruyorsunuz!"

"Senin de gölün en orta yerinde taşlaşman gerekir o hâlde!"

"Bana eşcinsel mi diyorsun yani? Ha, ha, ha!.."

"Sen bana kâfir diyorsan; ha, ha, ha!.. Bak Yankee! Bu iki olsun... Üçüncüsünde başına çöreklenirim!"

Kevin, şakayla söylenmiş bir söze gülmesini bekler ve aradaki buzları eritmeye çalışırken Zara'nın alay edercesine "ha, ha, ha" diye onu taklit etmesine bakarak son söylediğinde ciddi olduğunu anlayıverdi. İkinci defa şaka yapmaya kalkışmak hatalıydı, az kalsın başına iş açacaktı. Hemen tavrını değiştirip elleriyle sakinleştiğini gösterir bir hareket yaptı. Zara başını çevirdi. Kitron Tevrat'ta Lut'un söylediği cümleyi okuyordu: *'Ölüm kokan şu lanetlik şehirden habersizce uzaklaşacak ve şu sapık halkı lanetlik akıbetleri ile baş başa bırakacaksın'.*

Biraz mekânın moral bozucu laneti, biraz hassas dengelerde ilerleyen ilişkiler, biraz da operasyondaki terslikler üçünü de tedirgin davranışlara zorluyordu. Her üçü gizli meslekler edinip onun da içinde gizli işler çevirmenin ağırlığını taşıyorlardı. Yoksa ortam her üçünü de neden boğuyor gibi hissettirsindi? Şakalara bile tahammül edilemeyen, herkesin birbirine sırtını dönemeyecek kadar güvensizleştiği, en kötüsü de herkesin birbirine tripler attığı bu birliktelik daha ne kadar sürebilirdi ki? Zara aklında alıp veriyor, çıkış bulmaya çalışıyordu. "Bu iş son! Kim olduğumu öğrenince her şeyden uzaklaşmalıyım!" Neden olmasındı; alır başını gider, kendine yeni bir hayat kurardı. Hiç hayal etmemişti ama neden olmasındı?

Eliyle çantasındaki bebeklik fistanını yokladı. Üzerindeki kan lekelerini düşündü. Bu işin sonunda öğrenmesi gereken asıl bilginin bu lekelerden ibaret kalmayacağına artık emindi. Yüce Efendi bunu açıkladığı anda bütün geçmişinin de kapısı aralanacaktı. Yüce Efendi'yi düşündü. Hemen şuracıkta, bir saatlik mesafedeydi ama şimdilik onun huzuruna gitmesi

hoş olmazdı. En azından Kitron'un geçmişi hakkında bildiği her şeyi öğrenmeden... Hatta Kitron'la aralarında geçenlerden bile Yüce Efendi'nin haberi olmamalıydı. İki kardeşin buz perdeleri arkasında durduklarını bilmesi, huzuruna varınca asimetrik bir dinlemeye kapı açardı ki Zelotlar arasında asimetrik dinlemeye girenlerden hiçbirinin sonunda iflah olduğunu gören yoktu. Kalbini dinledi; "Hayır, Kitron'a en ufak bir ziyan erişmesine müsaade edemem!" Aynı anda Kitron da müsaade etmeyeceği bir eylemi düşünüyordu; "Kudüs'e geri dönmesine asla müsaade edemem! Bu işi ilk fırsatta halletmeli, ondan kurtulmalıyım. Yoksa Yüce Efendi..." Yüce Efendi'nin verdiği emirler yerine getirilmek içindi. Onun emrini çiğneyenler cehennemi boylardı.

Kitron bütün yol boyunca aldı, verdi. Hem başına gelecekler den korkuyor, hem Zara'ya kıyma konusunda tereddüt geçiriyordu. İki arada bir derede kendi iç sesiyle hesaplaşmak devam edemezdi. Kesin bir karar vermeli ve kararını tereddüt göstermeden uygulamalıydı. İyi ama söz konusu olan kişi Zara'ydı, kardeşi, varlığı, ailesi, emeği, fidanı... "Çok darlanırsan Yüce Efendi'nin huzurunda yaparım yapacağımı ve o da sadakatimin derecesini görür!" Bu düşüncenin bir erteleme, bir kaçış, bir mazeret mi olduğunu kalbine sordu. Fakat cevabını ve çaresini düşünmeye fırsat kalmadan Zara'nın sesini duydu:

"Kitron, kan lekeleri nasıl olmuş?"

"Annen ölürken. Seni korumak için üzerine kapandığı vakit?"

"Neden korumak için?"

"Anlaşmamız böyle değildi küçük hanım! Benden bedava bilgi istememelisin!"

"?"

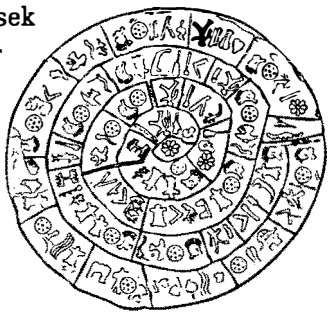
"Karşı hamle lütfen!"

Zara, Arkeoloji Müzesi'ndeki masanın altına sıkıştırıp bıraktığı diski düşündü. Belki de onu alması için müzeye Kitron'u göndermesi icap ederdi. Şimdilik onu bir disk fikrine alıştırmak iyi olacaktı:

"Pekâla! Bulduğumuz şu kelimeler var ya; onları figürlere dönüştürüp bir anahtar elde edeceğiz. Phaisdos diski gibi bir anahtar; tamam mı?"

"Phaisdos diski, bildiğim kadarıyla Babil çivi yazısından çok hiyerogliflerle nakışlanmıştı. Üstelik de sırrı henüz çözülemedi. Durum bu iken böyle bir disk aramak sence beyhude değil mi?"

"Hiç değil. Diski bulamasak bile üzerindeki figürleri ve sembolleri bilirsek onu biz imal edebiliriz. Bilgisayar çağındayız! Phaisdos diski İbrahim döneminden kalma olduğuna göre Sin-Ammar da anahtar yerine neden öyle bir disk yapmış olmasın?"

Phaisdos diski

"Diyelim yaptı, nereyi açacak bu anahtar?"

"Sıra sende!"

"Sana ancak Yüce Efendi'nin bana bildirdiği kadarını söyleyebilirim. Baban Yasef iken Yusuf kimliğiyle Filistin Kurtuluş Örgütü içine sızmış bir zelot imiş. Yaser Arafat bunu öğrendiğinde babanı cezalandırmak için anneni taratmış. Betlehem'de bir çatışma esnasında. İşte kan lekeleri."

Kitron, bütün bunları yüzü kızararak anlatmıştı. O sırada sağ elinin başparmağıyla işaret parmağı iki taraftan burun kemiğine yapışmış, sanki eğrisini düzeltir gibi sıvazlıyordu. Zara onun yalan söyleyeceği zaman bir refleks olarak böyle yaptığını daha küçükken gözlemlemişti. İçinden hayıflandı. Kitron, yalan söylemenin tedirginliği ve korkusuyla başını yere eğmişti. Ne de olsa yalan söylememeyi kurup hakikati anlatmaya karar vermiş ama bunu başaramamış, dili kalbinin söylediğine uymamıştı. İyi de, babasının daha iki gün evvel kendisini aradığı için Yüce Efendi tarafından öldürtüldüğünü ve cesedinin bile soğumadığını söylerse onu nasıl zapt edebilirdi ki? Başını yere eğdi. Başka bir şey konuşmamalıydı. Sustu.

"Babam hayatta o hâlde?"

"Bu kadar yeter, şimdi sen söyle bakalım şu disk ile nereyi açacağız?"

"Nemrut Dağı'nda bir kapıyı. Antiochos'un anıtmezarında bir kapıyı. Yüce Baba'nın zenginliklerine erişmek üzere!"

"Diskin ebatı belli mi?"

"Muhtemelen el ayası ebatında tam yuvarlak bir disk. Bir yüzünde *'Temiz kalp, sabır, merhamet...'* gibi kelimelerin olduğunu bil... Yani sanıyorum. İbrahim'in iman esasları ve akidesini temellendiren kavramlar..."

"Üzerinde ne yazdığını biliyorsan neden imal etmiyoruz?"

"Hedefimiz bu... Babam yaşıyor mu?"

"Yüce Efendi bilir?"

"Yürü gidiyoruz!"

"Asla! Yüce Efendi'ye eli boş gidersen sana hiçbir şey söylemeyecektir. Burada aradığımızı bulursak, belki!"

"Yürü, yine de gidiyoruz."

"Nereye?"

"Kudüs Müzesi'ne! Bu bölgenin arkeolojik kazılarında çıkarılan eserlerin çoğu orada değil miydi?"

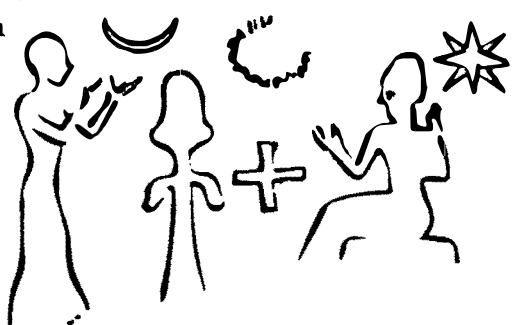
"Haklısın. Heeeyy!.. Kevin, Haydi araca. Bu kasvetli yerden kurtuluyoruz!"

Kitron Zara'yı Kudüs'e sokmamak üzere aldığı talimatı yeniden düşündü. Küdus Müzesi'nde neyin aranacağını o biliyordu. Üstelik şimdi onu öldürürse Kevin'ı de öldürmesi gerekirdi. Bu durumda Yüce Efendi'ye eli boş varırdı ki pek çok sebepten bunu asla istemiyordu.

Bir saat sonra Zara özlediği şehirdeydi ve buna rağmen kalbini yatıştıramıyordu. İbrahim'in ve peygamberlerin şehrine özlemle baktı. Neden çocukken sokaklarında hiç oynayamamış, neden taş döşeli caddelerini nefeslenmemişti? Şu taş evlerden birinde annesinin koynunda uyuyan bir bebek olamamıştı, neden? Beş veya sekiz yaşındayken Zeytindağı'na sere serpe uzanıp şöyle Süleyman Mabedi'nin yahut

Mescid-i Aksa'nın bir resmini bile yapmamıştı. Elbette babasının bir zelot olduğunu öğrenmek gururunu okşuyordu ama onunla şu dar sokaklarda el ele hiç yürüyememişti. "Uyan Zara, şimdi geçmişe değil geleceğe odaklanma zamanı." Ve geleceğe ilişkin ilk düşüncesi babasıyla alakalı oldu. Onunla aynı işi yaptıklarına göre belki de babası hâlâ yaşıyor ve kendisini uzaktan izliyordu. Eğer böyle ise onu bulur bulmaz hıncını çıkarmaya yemin etti; bunca yıldır kendini gizlediği için. Kudüs'teki müzenin kapısından girerken içinden babasıyla konuşuyordu: *"Hiçbir mazeret veya gizli görev beni kendinden mahrum bırakmanı affettiremez, seni alçak adam!"*

Müze'de fazla vakit kaybetmeleri gerekmemişti. Büyük salonun köşesindeki vitrinde öylece kendilerini bekliyordu. İki santim kalınlığında silindir bir mühür. Bir tapınak mührü. Sin mabedine adanmış bir çamurdan. Tanıtım etiketinde "Pişmiş tuğladan Babil mührü: Dönem: Komegene Krallığı" yazılıydı ve görevliler, üzerindeki şekillerin izahı için oluşturdukları tanıtım bilgisinde "Ur kentinin Babil tanrıları: Marduk, Sin ve İştar" yazmışlar, hemen üstüne de mührü bir defaya mahsus olmak üzere yumuşak balçıkta yuvarlayıp figürlerin belirgin biçimde görünmesini sağlamışlardı. Kurumuş balçığın üzerinde tanrı Marduk bir tahtta oturuyor ve karşısında da İştar ile Sin duruyorlardı. Lakin başlarının üzerindeki sıralama bunun tam tersiydi. Önce ay, ortada güneş ve sağda yıldız. Üstelik yıldızda sekiz yerine altı şua mevcuttu. "Sin-Ammar'ın kurnazlıklarından biri daha!"

Tanrıların toplantısı (İştar, Sin, Şamaş)

dedi içinden Zara,"Kudüs'te İştar yıldızını heksagram yapmaktan daha akıllıca ne olabilir!"

Şekildeki kros hepsinin dikkatini çekmişti. Kevin atıldı:

"Bu haç işareti de ne?"

"Haklısın Kevin, Sin-Ammar zamanında Meryem henüz İsa'yı dünyaya getirmemişti bile. Marduk'la İştar arasındaki bu kros Sümerlerin yerküreyi tanımlamak için kullandıkları işarettir. Hey, Kitron, ben müze görevlisini oyalarken fotoğrafını al şunun."

Zara için görevlinin dikkatini karşı vitrinde bir tablete çekmek çok da zor olmadı. Geri döndüğünde Kitron'un işini başardığını görüp kulağına eğildi:

"Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ve dilini koruyanlar, ey hoşgörü ve merhamet sahipleri, iki dünyada zenginliğe ulaşmak için Yüce Baba'yı takip ediniz."

Mühürde yazılı olan cümle ikisini de gülümsetti. Üstelik gözlerinin içine bakarak ve olanca sıcaklığıyla... Keşke hep böyle samimi olabilselerdi. Eskiden olduğu gibi. Kitron olmadan yaşanmazdı ki!

Yüce Efendi'ye anlatacak artık çok şeyi vardı ve ondan soracağı da... İçindeki sevinç, dudağında bir gülümsemeye dönüşürken Selim'in numarasını tuşlayıp resmi ona gönderdi. Daha fazla bilgi elde etmek ve ne olduğunu sormak için. Telefonunu omuz çantasına koyarken eli bir kez daha bebeklik fistanına dokundu. Kahire'den bu yana en çok yaptığı şeydi bu. Lakin bu sefer ağzından çıkan kelime o derece iç geçirerek söylenmişti ki, yanındakilerin duyduğundan şüphe etti:

"Anneeeem!.."

Bu sırada Kitron, Yüce Efendi'nin huzuruna varmadan, Moriah dağının eteklerini tırmanırken, onu annesine kavuşturmak üzere bir kurşun olup kalbine saplanmayı kuruyordu.

"Vah sana kardeşiiiim!"

XXXII

On beş dakika sonra
Kahire, Mısır Müzesi, 4 Haziran, 09.00 (TSİ: 10.00)

Kahire'ye girdiklerinde Alperen'in aklına nedense babası düşüverdi. Rahmetlinin transistörlü bir radyodan Ümmügülsüm şarkıları eşliğinde kendisine hep Mısır'dan ve Nil'den bahsettiği yaz akşamlarını hatırlıyordu. Onu dinleye dinleye Beyaz Nil'i, Mavi Nil'i hayal ettiği akşamlar geçti gözünün önünden. Çocukluk işte. Babasının "Nil bereket demektir oğul!" deyişi ve sonra bir çocuğun hayalini yükseltecek hikâyeler anlatması ne muhteşemdi. Ve yıllar sonra işte şimdi Nil'in üzerinden geçiyordu; upuzun bir köprüden. Aracın camından efsanenin yayıla yayıla akışını izledi. Dokuz ülkeyi aşarak 6650 kilometre boyunca bütün Afrika'yı güneyden kuzeye sulayıp gelen bu tılsımlı nehir, sanki bütün güzelliklerini ve zenginliklerini 30 milyonluk şu Kahire için saklayıp biriktirmişti; öyle güzeldi. İnsan bu şehre gelince Nil'den uzak olmamalıydı. Rezervasyon esnasında Elcezîre Sofitel'i tercih etmelerinin sebebi de Nil üzerindeki bir yarımadaya kurulmuş olmasıydı zaten. Tahrir Meydanı'na, Opera Evi'ne, Kahire Kulesi'ne, en önemlisi de araştırma yapacakları Mısır Müzesi'ne birer ünlem mesafesindeydi.

Eşyalarını odalara bıraktıktan hemen sonra Müze'ye yöneldiler. Aynı köprüden yürüyerek.

Bir önceki geceyi Zara'nın hayaliyle geçiren Kıpti müze rehberi, daha yirmi dört saat bile geçmeden onun kardeşi diye anlattığı kişinin gelmiş olmasına hem sevindi, hem hayret etti. Zara'nın tarif ettiği delikanlı işte müzeden içeri giriyordu. Üç kişiyle birlikte. Emin olmak için yanlarına yaklaştı. Konuşmalarına gizlice kulak misafiri oldu. Evet, onlar da tıpkı bir gün önce Zara'nın yaptığı gibi müze görevlisine Babil eserlerini görmek istediklerini anlatıyorlardı. Daha emin olmak için hepsini izlemeye aldı. Hayret, aralarındaki Japon "Savaşçı İştar" yerine "Kanatlı Küre"yi soruyordu. Eğer ateni arıyorlarsa müzenin her yanı onunla doluydu. Masaaki aten hakkında anlatmaya başladığında yanlarına varıp tam bir müze rehberi üslubuyla –kurulu plak– cümlelerini sıralamaya başladı:

"Aten! Kanatlı Küre... Bütün antik yakın Doğu uygarlıklarında sıklıkla görülen bir ikondur. İkonun ortasında bir disk ve iki yanında kanat vardır. Bahsedilen kanat melek veya yırtıcı kuş kanadıdır ve hangi uygarlıkta resmedildiğine bağlı olarak çok az değişiklik gösterir. Sümer, Akat, Babil, Asur, Urartu, Pers ve elbette Mısır uygarlıklarında kesintiye uğramadan yaşayıp gelmiştir. Mısır medeniyeti onu küre yerine kadın figürüyle gösterip adına İsis dedi. Bu müzenin her yerinde, sayısız eserde onun İsis biçimli tasvirlerini görebilirsiniz. Aten, İsis olduktan sonra Yunan ve Roma dünyasında da kral tanrı Osiris'in kız kardeşi ve karısı olarak yaşamıştır. Tabii güneş tanrısı Horus'un da annesi. Gördüğünüz kanatlar sembolik olarak binlerce yıl boyunca en üstün olanı temsil etti; göklerde bir yıldıztanrı. Günümüzde onu fantastik uzay kitaplarının on ikinci gezegeni olarak anlatıyorlar. Sümerler Nibiru, Babilliler Marduk, İbraniler Yahweh, Mısırlılar Apep veya Amon-Ra, Yunanlılar Nemesis, Çinliler Kızıl Ejder ismiyle anmışlar. İncil'de 'Wormwood' olarak geçer."

"Bizimkiler buna bir isim takmış mı Selim?"

"Aşık Veysel'in Mavi Yıldız'ı işte budur kardeş. Lakin Sin-Ammar'ın bununla ilgilendiğini sanmıyorum."

"Neden öyle diyorsun Selim-san; on ikinci gezegenin dünyaya yaklaştığı her dönemde dünya önemli şeyler yaşamıştır. Sin-Ammar olsaydım ve Mısır için bir şifre saklamak isteseydim her yerde görülebilecek kanatlı bir Amon-Ra küresini seçerdim şüphesiz. Tabii onu Nemrut kılığında göstererek... Eski kâhinler ve şimdiki tarotların bile vazgeçemediği bu kanatlı küre bence çok önemli. Üstelik pek çok metaforu da içinde barındırıyor. Satanist fikirlerin yahut İncil'deki *'Göklerin Krallığı'*nın bu küreden uzak olmayışını düşün. UFO'ların yolunu gözleyip uzay gemileri arayan uçuk adamları saymıyorum bile. Ne zaman göğe çıkmak isteyen birisi olsa, hep bu kanatları takıp yükselmek istemiştir."

Aten / kanatlı küre (Nemrut)

"Masaaki-san Nemrut'un göğe çıkışını ima ediyor galiba Selim Bey; ne dersin?"

Vuslat bunu Selim'e "Şu Japon'un senden daha çok şey bildiğini görüyorsun değil mi?" tarzında bir iğneleme veya dokundurma edasında söylemişti. Diğerleri gülerken müze görevlisi de turist Zara'nın kardeşini bulduğundan emin oldu. Hem Japon, hem de bu kız "Selim" demişlerdi çünkü. Şimdi kimseye hissettirmeden cebindeki notu ona vermesi gerekecekti. Fırsat kollamalıydı. Vuslat sözlerini sürdürdü:

"Konuya dönersek eğer, bence atenin ortasındaki küreyi güneş kabul ederek şimdilik bunu da listemize alırsak ne kaybederiz?"

"Hiçbir şey, Vuslat yenge! Hatta belki işimize bile yarar!"

Selim cümlesinin son kısmını elini boşa gayret manasında sallayarak desteklediği sırada rehber sanki eli kendi eline çarpmış gibi yapıp "Ah, düşürdünüz galiba!" diyerek yere kasten düşürdüğü kâğıdı alıp Selim'in avucuna koydu. Selim tam "Ben bir şey düşürmedim!" diyecekti ki kâğıdın katlı yüzeyinde gördüğü resim dikkatini çekti. Tanıdık bir nesne gibi. Dikkatlice baktı. Evet, üzerinde bir anahtar resmi vardı. Cami müştemilatındaki saklı mekânının anahtarının resmi. Üstelik tutamaç halkası bile eğri çizilmişti. Bu anahtarı iki kişi kullanmıştı; Alperen ve Zara. Alperen işte yanındaydı ama Zara? Evet!.. Zara'dan bir mesajdı avucundaki. Birden dizleri titredi. Mutlulukla gülümseyip doğruldu. Mesajın içindekinden ziyade onun eline değen bir şeyi avucunda tutuyor olmanın heyecanıydı bu mutlu gülümseyişin sebebi. Ama içinde ne yazdığını da bir an evvel okumak istiyordu. Burada olabilirdi, başı dertte olabilirdi, bir ikaz için not yazmış olabilirdi... Söz konusu Zara ise, olabilirdi... olabilirdi...

Selim heyecanını atmaya çalışırken Alperen müze rehberine derdini açıkça söyledi:

"Üçü bir arada resmedilmiş yıldız, ay ve güneşi hatırlıyorum, burada..."

"Eğer aradığınız bunlar ise beni takip ediniz!"

Üç dakika sonra, 35 numaralı vitrindeki aslan üzerine ayağını basmış İştar figürünü ve sekiz köşeli yıldızı, mermer su yalağının sövesindeki İştar, Sin ve Şamas çizimlerini tek tek incelediler. Selim, Zara'nın da şu anda durduğu yerde durup İanna kabartmasına tıpkı kendisi gibi baktığını hissetti. "Şimdi nerede acaba?" Kıpti rehbere bunu sormalı, buradaysa bir yolunu bulup görmeliydi. Ama hayır, adam gittiğini işaret ediyordu.

Selim göreceğini görmüştü. Vitrindeki İştar'ın yönüne bakarak not defterine "İştar sağa" yazdı. Müzede kısa bir tur yeterli olacaktı. O sırada buradaki eserlerin öneminden, 120 bin tarihi objeyi kaçakçıların elinden kurtarıp toplatan Ka-

valalı Mehmet Ali Paşa'dan ve Osmanlı'nın son hidivi Abbas Hilmi Paşa'nın müzeyi kurma serüveninden, müzedeki Kraliyet Mumyaları Bölümü'nün ihtişamından uzun uzun bahsetti. Sonra da Zara'nın bıraktığı mesajın izini sürmek üzere direksiyona geçti:

"Şimdi Gize'ye gidiyoruz arkadaşlar; bir sunak bulmaya. Belki de bir mezbah."

"Sfensk veya piramit değil de bir mezbah, öyle mi? O niye?"

"Orada Hz. İbrahim'den kaldığı düşünülen bir mezbah olduğunu öğrendim de..."

"Kimden öğrendin cancağızım?"

"Müze'de edindiğim bilgilerden, elbette!"

Selim kendi kendine "Yalan mı söyledim şimdi?" diye hayretle sordu. Tarihi gizem filmleri seyretmenin heyecanıyla kendini bu ajanlık işine fazla mı kaptırmıştı? Hiç olmazsa Alperen'e durumu açıklamak, Zara'nın bıraktığı mesajı bildirmek, söylediği yalanı telafi edebilirdi. Sonra cümlesini yeniden kurdu: "Müzede edindiğim bilgilerden!" Bu cümlede yalan yoktu. Zara'nın bıraktığı mesajın içeriğini müzede edinmişti. Sonraki soru nefsine daha ağır gelerek beynine saplandı: "Şimdi de yalanına kılıf mı hazırlıyorsun?"

Yolda Alperen'e söylemenin fırsatını kolladı ama bu mümkün olmadı. Söylese kendisini azarlayacağını, Zara'nın tuzağına çekildiklerini, ona güvenmenin tehlikesini bin dereden su getirerek anlatacağını biliyordu. Gizli iş yapmanın huzursuzluğu sol böğrünü burktu. "Zara'nın tuzağına mı düştüm yoksa; üstelik bütün ekibi de peşimden sürükleyerek?" Aynı kulvarda aynı hedefe yürüyen iki ekip varsa birinin diğerini yoldan atmak veya geciktirmek için onu sahte bilgilerle yönlendirmesi bırakınız gizli servisleri, sıradan insanların bile kullandığı basit bir metot idi. Kaldı ki Gize'de bir tuzakla da karşılaşabilirlerdi. Herkesin başını belaya sokacak bir tuzak. Gerçi tarihi eser bölgelerinde polis kaynıyordu ama yine de ekibin başı belaya girebilirdi. Elbette Zara bunu yapmazdı;

fakat diğerleri? "Tehlike?" Bunun cevabını gidecekleri yerde olan olduktan sonra anlamak çok safça sayılırdı. Birden omuzlarında büyük bir sorumluluk hissetti. Herkesi birden tehlikeye atacakmış gibi bir hisse kapıldı. Öte yandan bunu yaparsa Zara hakkında kötü niyetle hareket etmenin vicdani rahatsızlığını duyacağını da biliyordu. Gerçekten bu kız, gördüğü bunca yardım ve yakınlıktan sonra, kendileri için orada bir tuzak hazırlamış olabilir miydi? Eğer öyle ise kendisinden yararlanmak istemesi bunun yanında pek masum bir suç olurdu. "Alperen'e mutlaka söylemeliyim! Gize'ye varmadan!" Oraya vardıklarında iş işten geçmiş olabilirdi çünkü. Tam eliyle Alperen'in omzuna dokunmak üzereydi ki Vuslat başını Alperen'in omzuna yaslayıverdi. Belli ki kısa bir müddet kestirecekti. Elini geri çekip kararını erteledi. "Biraz sonra!"

Yarım saat kadar sonra Masaaki'nin "Kımıldanın uykucular! Geldik!" diyerek aracın kontağını kapatmasıyla hepsinin belinlemesi bir oldu. Selim birden kendini çok kötü hissedip çevresine bakındı. Tehlikeli birileriyle karşılaşma korkusuydu bu. Masaaki, Vuslat ile Selim'in uyuduklarını görünce aracın navigasyonunu sessize almış olmalıydı. Selim, hedefe yaklaştıklarında söylemeyi kurduğu hiçbir şeyi Selim'e söyleyememiş olmanın sıkıntısıyla araçtan önce kendisi indi.

Biletleri alıp kısa bir yürüyüşten sonra mezbahı kolayca bulmuşlardı. İhtişamlı bir tarihin ortasında gözlerden ırak düşmüş ve zamanın tahribatına maruz kalmış sıradan bir sunak. Yanında vitrindeki yalağın çıkarıldığı çukur ve ilerisinde silindir mermer. Selim çevredeki turist gruplarını izliyor, olağan dışı bir kişi, olay veya aksiyon görmeye çalışıyordu. Hayır, herkes Kufu piramidinin devasa yükselişiyle ilgiliydi. Kendilerinden tarafa bakan bir tek kişi bile yoktu. "Çok şükür!" Tuzağa düşmemişlerdi.

Mermer silindirin başında birikip yorumlar yaparken veya Müzedeki sunağın söküldüğü çukuru incelerken Selim daha da rahatladı. Sin-Ammar çok akıllıca davranmış Mısır

piramitlerinin gölgesinde, yalnızca arayanların bulabileceği sadelikte bir eseri orta yere bırakıvermişti. Meydanda ama önemsiz, göz önünde ama gizli. Birkaç adım ötesindeki mezbah mahalli ise sanki zemindeki yumuşak kayalar zamanın tahribatına uğramış da kendiliğinden oluşmuş iki oyuk gibi görünüyordu. Sogmatar'da gördükleri kadar belirgin bile değil.

Sütunun çevresini dolanırken kuşak şeklinde yazılmış hiyeroglif yazıları, yazıların arasını dolduran yıldız, ay ve güneş çizimlerini bir bir incelediler. Çölde kuşluk vaktinin harareti altında kırk dakikalık mesafeyi boşa katetmedikleri için mutluydular; Selim hariç. O Zara'yı düşünüyordu? Bu kızın niyetini kestirmek ne kadar zordu böyle. Bir sonraki adımda kendisiyle iletişime geçecek ve silindir taşın üzerinde gördüğü semboller hakkında fikrini mi soracaktı? Sormayabilirdi de. "Benimle neden oynuyorsun Zara?" İki çeyrek sonra silindir sunağın fotoğrafını çeker ve defterine notlarını yazarken bile zihnini Zara'dan kurtaramamıştı. Boşa koysa dolduramıyor, doluya koysa aldıramıyordu. Gördüğü korkulu rüya ona uykuyu haram etmişti. Az evvel bir tuzak içine çekilmiş olsalardı arkadaşlarının sorumluluğuyla nasıl yaşardı? Ona güvenmeyi artık bırakması gerekiyordu. Peki ama onu düşününce neden heyecanlanıyordu?

Dönüş yolunda sütunun üzerinde gördüklerini uzun uzun tartıştılar. Ne yazdığını çözdüklerinde önlerine başka bir kapı açılacağını bilmeden. Çünkü Masaaki metindeki hecelemeyi internetteki bir hiyeroglif programına uygulayıp metni okuyuvermişti: *"ad-da-mah-he / nam-lu-ulu / bi-lu-da dingir-še-am / a-ne-ra saĝ nu un-gal"* Çevirisi ise artık çok kolaydı:

> *"Yüce Baba buyurdu: (Ey) insan! Kulluk (tek) Allah'adır, O'na isyan etme!"*

Alperen bunun farklı bir ipucu olduğunu tartışmaları gerektiğini düşünüyordu. Sin-Ammar, eğer özel bir maksadı

yoksa sembollerle birlikte neden bir cümle bıraksındı? Selim, Sogmatar'daki sunakların yanında bulunan yazıları kaydetmediğine pişman oldu. Muhtemelen aynı cümleyle orada da karşılaşacaklardı. Bu cümle bir akideyi anlatıyordu. Hz. İbrahim'in tevhit inancının esaslarından biri olmalıydı. Selim zihnini yokladı. Eğer öyle ise Kur'an-ı Kerim'de buna benzer bir ayet olabilirdi Düşündü, düşündü... Hafız olmanın nimetiydi bu. İlgili kelimelerle alakalı ayetleri zihninden taradı ve mırıldandı: *"Ve İbrahime iz kâle..."*

"Hangi dilden konuşuyorsun kardeş?"

"Arapça cancağızım, Kur'an'dan bir ayet okuyorum. Allah şöyle buyuruyor:

"İbrahim'i de gönderdik. O kavmine şöyle demişti: Allah'a kulluk edin, O'na karşı gelmekten sakının."

Selim'in okuduğu ayet meali hepsinden ziyade Masaaki'yi etkilemişti. Doğru iz üzerinde olmak değildi onu şaşırtan şey, hayır, Kur'an'ın Hz. İbrahim'i kelimeler ve anlamlarla tasdik ve teyit etmesiydi:

"Yalnızca bu ayet bile gösterir ki İslamiyet, İbrahim'in doğruluk ve dürüstlükle temellendirilen akidesiyle aynı kaynaktan gelmektedir! Sin-Ammar'ın, Hanif akidesine bağlı dosdoğru bir insan ve samimi bir mümin olduğundan şüphem kalmadı. Yüce Baba'nın hazinesine şimdi inandım!"

Vuslat da ayetle mesajın benzerliğine bakınca Sin-Ammar'ın yaptığı işe gıpta etti:

"Puta tapıcılığın tam göbeğinde, Allah'ın vahyini insanlara ve yüzyıllara pervasızca söylemek!"

Bütün bunlar olurken Selim, gözü hiyeroglifte, Sin-Ammar'ın ruhuna Fatiha okuyordu. Birden dikkatini bir noktaya dikti. Olabilir miydi? Belki de:

"Arkadaşlar! Şu ikinci kelimedeki 'nam' hecesinin karakteri dikkatinizi çekti mi? Çivi yazısında da, hiyeroglifte de sekiz şualı yıldız biçiminde. Aynı hece Ur-Nammu isminde de

var. Ve yazının başıyla sonu arasındaki şekillerde de yıldızlar sekiz köşeli."

"Eee?"

"Belki de bu yıldızı iki kez kullanmalıyız."

"Ve elbette karşısına iki kez İanna yazarak..."

"Çok yaşa Vuslat! İşte asıl bulmamız gereken şey!"

Dönüş yolunda Selim o ana kadar elde ettikleri bütün şekil ve kelimeleri yan yana yazdı. Kelimelerin ve işaretlerin, karşılıklarını hem eski Babil, hem Sin-Ammar zamanındaki Sami ebcediyle rakamlara döktü, çıkardı, topladı. O işlem yaparken hepsi kendi fikirlerini söyleyip neyi aradıkları ve nasıl bulacakları hususunda akıl yürütüyorlardı. Kelimeler listesi ayrı, şekiller listesi ayrı yazılmıştı. Ve şekillerdeki tanrı figürlerinin baktığı istikametler de:

"İştar sağa, Şamas sağa, Marduk sola, İanna sağa, Sin doğru..."

Kahire'ye işleri bitmiş olarak döndüklerinde günün henüz ortasındaydılar. Selim İstanbul'a uçmak üzere Kahire Uluslararası Havaalanı'na gidecek bir taksi çağırdı. Alperen'le Vuslat ise bin minareli bu şehirde bir gece kalmakla yola çıkıp Hz. İbrahim'e gitmek arasında inatla tartışıyorlardı. Vuslat hemen yola çıkıp Hz. İbrahim'in Mısır'dan dönüşte yerleştiği Filistin'e, Mamre meşeliğine yani bugün el-Halil denilen yere gidip araştırmaya devam etmeyi, Alperen ise gelmişken Mısır havasını soluyup Nil'de bir gece geçirmeyi, ve ertesi sabah Hz. Peygamber'in kızı Zeynep'in türbesini ziyareti öneriyordu. Masaaki içinden, "Elbette Vuslat kazanacak; her zaman olduğu gibi" dedi.

Selim, kendisini taşıyan taksinin klimasının çalışmamasından rahatsız olmuştu. Serinlemek üzere pencere açınca içeriye dolan sıcak hava yüzünü jilet gibi kesmeye başladı. Hayır, ne çöl, ne kum; yüzünü kesen sokak aralarından caddeye savrulan sıcak rüzgârdı.

Şehrin uzağına kurulduğu hâlde zamanla şehrin içinde kalan havalimanlarını oldum olası sevememişti. Kahire havalimanı da bunlardan biriydi. Çevre yoluna çıkmadan gidilen caddeler ve iki taraflı akan ışıklı reklam panoları, bilboardlar... Aklına tam modern tüketim toplumu düşmüştü ki cebinde bir titreme hissetti. Telefon. "Herhâlde bir şey unuttum!" Hayır, mesaj Alperen'den değildi. Gönderici hanesinde "Gizli numara" yazıyor ve bir resim görülüyordu. Altına "Kudüs Müzesi: 6,6x2,4" yazılmıştı. Resme dikkatle baktı. Bunlar santimetre olmalıydı. Çünkü resimdeki yuvarlak tablet silindir bir mühürdü. Mühürün açılımında Nemrut ve onu göğe çıkardığı söylenen aslan bedenli mitolojik kerkes kuşlarından biri yer alıyordu; bir grifon. İştar ile Sin'in himayesinde Şamaslık iddiasındaki Nemrut'un grifonu ehlileştirme sahnesi. Sonra kanatlarıyla kendisini göğe çıkaracak... Tabletteki Sin hilal biçiminde, İştar ise yine sekiz köşeli bır yıldız. Bu kadar küçük bir tabletin çamuru olsa olsa bir şeyler gizlemek için karılmış olmalıydı.

Nemrut ve Kerkes (Kudüs Müzesi)

Mesajı gönderen elbette Zara'ydı. Mutlu mu olmalı, üzülmeli mi, karar veremedi.

Bir buçuk saat sonra Kahire Uluslararası Havaalanı'nın dış hatlar loungeunda uçağa binmek üzere yerinden kalktığında not defterinde Zara'nın son gönderdiği resimle birlikte sıralanan isimleri kontrol ediyordu:

"İştar sağa, Şamas sağa, Marduk sola, İanna sağa, Nibiru sola, Marduk sola, Sin doğru, Şamas sağa."

Dayanamadı, aklının bütün direnmelerine rağmen kalbine yenik düştü ve uçakta telefonunu kapatmadan evvel bir mesaj yazıp Zara'nın bildiği numarasına gönderdi:

"İbrahim'i de gönderdik. O kavmine şöyle demişti: Allah'a kulluk edin, O'na karşı gelmekten sakının (Kur'an-ı Kerim, Ankebut Suresi, 16. ayet)."

XXXIII

Aynı saatte,
İstanbul, Serencebey, 4 Haziran, 16.00

"Ülkelerimizin ortak çıkarları, Bay Bayrak, işbirliğine bizi mecbur kılan şey, ülkelerimizin ortak çıkarları..."

"Bu konuda kesinlikle tereddüdünüz olmasın Bayan Stone, elbette ki Türkiye ile Amerika arasında bir sorun çıkmasını istemeyiz. Lakin işbirliği, adı üstünde birliktelik ifade eder, bir işi birlikte yapmayı anlatır. Siz de biliyorsunuz ki biz sizinle bilgi paylaşımına titizlik gösteriyoruz ama aynı titizliği sizden göremiyoruz. Oyuncularımı sahadan çekme teklifinize şaşırmadım diyemem. Bunun ülkelerimizin ortak çıkarlarından ziyade ülkenizin veya ülkeniz adına birilerinin çıkarı olduğunu düşündürecek pek çok sebebim var. Bir defa operasyonun karanlık ve kuytu alanları bizi endişeye sevk ediyor. Dün, kurumunuzun Yakın Doğu ve Güney Asya Analiz Bölümü'ndeki meslektaşlarımı arayarak gerekli işbirliğini konuşmak istediğimde Yüce Baba isimli bir operasyonlarının olmadığını söyleyip beni tanladılar. Bu husus beni ziyadesiyle düşündürüyor ve..."

"Hiç düşündürmesin Bay Bayrak; işte bunun için ben buradayım. Kalkıp Langley'den buraya kadar geldiysem bu size,

üzerinde çalıştığımız konunun CIA için üst düzey gizlilik taşıdığını göstermeye yeter zannederim. Sizden sahadaki personelinizi çekmenizi bu gizlilik karinesine dayanarak istiyorum. Aramızdaki anlaşmalara göre..."

"Bayan Stone, aramızdaki anlaşmaların ne olduğunu biliyor ve her bir maddesine sadık kalma hususunda azami gayret sarf ediyorum. Ne var ki inanmadığım bir şeyi yapmak da prensiplerim arasında yoktur. Vatikan'da yahut Kudüs'te birilerinin din savaşı başlatmak üzere olduğunu haber almışsak Diyanet'i bunun dışında tutalım deme lüksümüz yoktur. Kaldı ki bu yüzden işlenen cinayetler benim ülkemde, benim şehrimde gerçekleşiyor. Siz olsanız bunların faili meçhul kalmasına müsaade eder misiniz?."

"Sesinizin tonundan anlıyorum ki Bay Bayrak, sizinle işbirliği yapamayacağız. Görüşmemiz bitmiştir. Artık başkaları görüşecek veya başkalarıyla görüşeceğiz, bundan emin olabilirsiniz."

"Güle güle Bayan Stone! Tekrar karşılaşmamızın daha iyi şartlarda gerçekleşmesi temennisiyle!"

Süslü, "Bir sonraki görüşmemizde cehennemde olacaksın alçak herif!" cümlesini mırıldana mırıldana Serencebey'den ayrılıp da arabasına bindiği an elleri çantasında elektronik sigarasını arıyordu. İki dakika sonra öfkeyle savurduğu dumanların da, küfürlerin de bini bir parayaydı artık. O sırada dikiz aynasına kaçamak bakışlar atan şoför, öfkenin, şuh bir kadını nasıl çirkinleştirdiğini anlamaya çalışıyordu.

"Bir şey mi oldu Bayan Stone?"

"Önüne bak sersem, sana ne bundan?"

Süslü, İstanbul'a gelirken MİT'te emrine amade adamlar hayal etmişti. Yanılmakla kalmamış MİT'i hafife almanın hayal kırıklığını da yaşamıştı. Ama öfkesini dışa vurmaması gerekiyordu, doğru olan buydu. Şoförünü azarlaması hoş olmamıştı; asıl azarlaması gereken Vedat Bayrak iken. "Herife bak sen, kimsin ki beni reddedebiliyorsun?"

Köşk yolunda her şeyi baştan alarak tekrar değerlendirdi. Philedelphia'da bir tablet kopyası için arkasında bir ceset bırakarak İstanbul'a gelmişti. Şimdi o kopyayı karşılaştırıp tamamlayacağı pelür kâğıda ulaşamıyordu. Harput Ağa kayıplara karışıp buharlaşmıştı. İlk görevine gönderdiği Kevin kontrolden çıkıyordu. Kardinal Furlan'ın her sabah ve her akşam kendisini sıkıştırması da cabası. Şimdi de Vedat Bayrak. Kendisinden şüpheleniyor ve ona hayır diyordu. Daha tehlikelisi de operasyonun CIA tarafından yürütülmediğini doğrulatması an meselesi olabilirdi. En kestirme yoldan şu Selim denen adamı mutlaka sorgulaması, beynini boşaltması gerekiyordu. Bütün bunların iki gün içinde halledilmesi de şarttı. Yoksa Langley'de çarklar tersine dönmeye başlayacaktı, bundan emindi. Sigarasından bir nefes daha çekerken içinin sıkıldığını hissetti. Grup Kardeşlik tarafından CIA başkanlığı için kendisine verilen söz başlangıçta çok cazip gelmişti. Oysa içine sürüklendiği şartlar bunun hiç de kolay olmayacağını gösteriyordu. Her şeyin bedeli vardı elbette ama bu biraz ağır olacaktı. İçini kemiren kurt yine zihninde ikilemler yaratıyordu. "Değer mi?" Neden bulaşmıştı ki bu işlere? Vazifesini yeterince iyi yaparak gelebileceği yere zaten gelmişti. Bundan sonrasında sırtını dayayacağı birilerinin olması şart mıydı? Ama yeni dünya düzeni başarıdan ziyade ilişkiler ağından güç alıyordu. Birileriyle kurulan bağlantılar sayesinde amaçlara ulaşılıyor, yükseliş hızlanıyordu. Grup Kardeşlik şimdilik dünyanın her yerini kuşatmış, kolları en ücra köşelere kadar uzanmaya başlamıştı. Artık önemli görevlere çıkan basamaklar başarıyla değil, maalesef ilişkilerle döşeniyordu; dünyanın her yerinde... "Uff!.."

"Geri dön delikanlı, Harriet Noah'a götür beni!"

Şoför, kapısına yaklaştıkları köşkün önünde acı bir fren sesiyle U dönüşü yaptı. Arka koltuktaki kadının sesindeki nezaket ve yumuşaklığı, az evvelki öfkesinin telafisi olarak yorumlamak istiyordu. Sesini yumuşatarak kekeledi:

"Ki-kim efendim?"

"Şu Fener'deki papaz canım, Noah!"

"Anlaşıldı efendim!"

Siyah araba Şişli-Taksim güzergâhından Unkapanı Köprüsü'nü geçip Haliç'e sapasıya kadar, Süslü dışarıları seyretti. Şu İstanbul, çok güzel bir şehirdi gerçekten. Çarpık yapılaşma bir kenara bırakılırsa Napolyon'u haklı çıkarabilirdi. Onun "Dünya tek bir ülke olsaydı başkenti İstanbul olurdu" dediğini daha çocukken duymuş ve o günden itibaren İstanbul'u hep merak etmişti. Tepebaşı'ndan Haliç'e bakarken merakının hayale dönüşmekte yetersiz kaldığını anladı. İkindi güneşi Altın Boynuz denilen Haliç'in sularında ışıl ışıl yakamozlar kırarken tarihi yarımadanın üst yamaçlarında uzanan minarelerden ezan sesleri geliyordu. Hem göze, hem kulağa ziyafet...

Atatürk Köprüsü'nden geçerken önce çalan telefonuna, sonra saatine baktı. Vatikan'da öğle yemeğinden kalkıldığı sıralardı. Donald Furlan yemeğini yemiş, şeker dengesi yerine oturmuş, keyifli keyifli gülüyor olmalıydı. Tam zamanıydı.

"Alo!

"Günaydın Süslü kızım! Pennsylvania'da mesai erken başlamış anlaşılan!"

"İstanbul'dayım efendim."

"Bak seen! Demek aklın başına geldi; kuş avlamanın usulünü öğrendin. Ne yazık ki senin atmaca dediğin çaylak kanatlandı, Marko Polo'yu oynuyor. Dün Piramitler, bugün Kudüs..."

Süslü Furlan'ın atmaca diyerek Kevin'ı kastettiğini ve söylediklerini laf olsun diye söylemediğini, bilakis "Attığınız her adımınızı bilirim" imasının kelimelere yansıyan tonunu dişlerini gıcırdatarak dinledi. Grup Kardeşlik'te üst derecelere yükselmenin imkânlarıydı bunlar. Bilmek istediğin şey dünyanın her neresinde olursa onu sana bildirecek birilerini bulurdun. Furlan, ilişkiler ağını kullanıyordu anlaşılan. İleride

bir zaman kesinlikle bu adamdan kurtulmayı aklına koyarak cevap verdi; sesinin en munis tonunda:

"İstanbul'a çaylak için değil, hüdhüd ve serçe için geldim Bay Furlan, avlayıp öttürdüğüm vakit şakıyışlarını kaydedip size de dinleteceğimden emin olabilirsiniz."

"İyi ama senin Hüdhüd de Belkıs'tan ayrılıp Süleyman Mabedi'ne uçmak üzere."

Nasıl yani, Selim Mısır'dan Kudüs'e mi gidiyordu? Eğer öyle ise, boğazına kadar işin içine girmiş demektir. "İşin içine girdiyse bildiklerinin çoğalmış olması lazım. Evet, bu herifi mutlaka ele geçirmeliyim." Furlan'ın cümlesine inanmak istemedi. Hakkında öğrendiği bilgiler onun Kudüs'e gitmemesi gerektiğini gösteriyordu çünkü:

"Hayır. Hüdhüd'ün İstanbul'a uçacağını düşünüyorum, Bay Furlan. Çünkü bugüne kadar hiçbir dersinde civcivlerine talimi terk etmedi."

Furlan, Selim hakkında hazırlattığı raporda "Dersini aksatmaz, her ders günü mutlaka fakültede bulunur" cümlesini hatırlayınca Süslü'nün doğru iz üzerinde olduğunu anladı:

"Diyelim ki haklısın, planın nedir peki?"

"Atmaca'nın kapamadığını kapmak."

"Sonra?"

"Bir hüdhüdün eti kimin işine yarar ki?

"Pekâlâ, sonucu bana rapor et!"

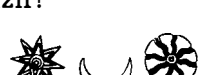
"Anlaşıldı, Bay Furlan, e-efendim!"

Süslü, Fener'de Harriet Noah'la konuşurken Kardinal Furlan'ın "Rapor et!" talimatı hâlâ kulaklarındaydı ve o da Noah'a aynı talimatı verdi. Haliç'te, bakımsızlıktan sıvaları dökülmüş kasvetli bir kilise odasında Harriet Noah'ı ne kadar hırpalayabilirse o kadar hırpaladı ve dediğini yapması için CIA'de öğrettikleri türden en ağır psikolojik baskıları uyguladı. Bir saat sonra Fener'den ayrılıp Bizans surlarından gün batımını seyrederek keyif çatmak üzere Yedikule'ye geçtiğinde geride telaşlı bir faaliyetle buram buram terleyecek olan bir Harriet Noah bıraktığından emindi.

Tam düşündüğü gibi, Noah, o kapıdan çıkar çıkmaz terlemeye başladı. Bu defa çok sıkı hazırlanması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa nadir zamanlardan birini yaşayacaktı. "Elbette çok zeki biri. Bütün tedbirlerin alınması gerekir." Soracaklarını, söyleyeceklerini, anlatacaklarını bir bir gözden geçirdi. Her kelime veya cümle belli bir siyak ve sibak örgüsü içinde akmalı ve mantıklı bir uslamlama yöntemiyle sonuca gitmeliydi. Onun yanına papaz giysisiyle gitmenin sivil kıyafetten daha etkili olacağı aşikârdı. Ne de olsa ilahiyat fakültesinde bir papaz herhangi bir fakültedekinden daha saygın addedilirdi. Hiç şüphesiz orada yine aynı nezaketle karşılanacaktı. Ve Selim'le odada yalnız kalmaları önemliydi. En az yarım saatlik bir sürede her şeyi elde etmeliydi. Randevusuz gideceğine göre bunun da önlemi alınmalıydı. Ofisine kadar şoförüyle gidip şoförünü kapıda bekletmesi şarttı. Bir hediye tedariki de. "Şöyle pahalı cinsinden... Hemen şimdi birini gönderip aldırtsam iyi olur!" İşler kötü giderse yapılacakları da adım adım düşünmek gerekiyordu. Kilisenin arada sırada kirli faaliyetleri olurdu, lakin bu seferkini tek başına kendisi halledecekti. Risk büyüktü. Bir an aklına İsa geldi; bir din adamı olarak... Acaba ona danışsaydı yapacağı şeyi nasıl karşılardı?

Harriet Noah odasını terk etmeden evvel son kez çevresine bakındı. Duvardaki Meryem ikonasının karşısına geçti. Kucağında bebeğiyle çok masum bakıyordu. Sanki kendisine vazgeçmesini söyler gibi. 60x80 ebadındaki ikonayı yavaşça yerinden aldı. Ayağının altına bir tabure koyup duvardaki gizli kasanın şifrelerini tuşladı. Paraların, mücevherlerin, senetlerin hemen önünde duran 7.65 Smith-Wesson'ı kavradı. Altın kabzasında kendi adını okudu. Şarjörünü ve tetiğini kontrol etti. Mekanizmayı kurup boşalttı. Kasanın şifre halkasını hızla çevirdi. Şaryo sesi odayı doldurmuştu.

"Eveeet! Her şey hazır!"

XXXIV

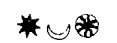
"Karısı Saray Avram'a çocuk verememişti. Saray'ın Hacer adında Mısırlı bir cariyesi vardı. Saray Avram'a, 'Rab çocuk sahibi olmamı engelledi' dedi, 'Lütfen cariyemle yat, belki bu yolla bir çocuk sahibi olabilirim.' Avram Saray'ın sözünü dinledi. Saray, Mısırlı cariyesi Hacer'i kocası Avram'a karı olarak verdi. Bu olay Avram, Ken'an'da on yıl yaşadıktan sonra oldu. Avram Hacer'le yattı. Hacer hamile kaldı. Hacer'in hamile olduğunu anlayınca Saray Avram'a, 'Bu haksızlık senin yüzünden başıma geldi' dedi, 'Cariyemi koynuna soktum, hamile olduğunu anlayınca beni küçük görmeye başladı. Seninle benim aramda Rab karar versin.' Avram, 'Cariyen senin elinde, neyi uygun görürsen yap" dedi. Böylece Saray cariyesine eziyet etmeye başladı. Hacer onun yanından kaçtı. Rabb'ın meleği Hacer'i çölde bir pınarın başında buldu ve ona sordu. Hacer, 'Hanımım Saray'dan kaçıyorum' diye yanıtladı. Rabb'ın meleği, 'Hanımına dön' dedi, 'senin soyunu öyle çoğaltacağım ki kimse sayamayacak. İşte hamilesin, bir oğlun olacak, adını İsmail koyacaksın. (...) Herkes ona karşı çıkacak, kardeşleri onunla hep çekişme içinde yaşayacak. (...) Hacer geri dönüp Avram'a bir erkek çocuk doğurdu. Avram çocuğun adını İsmail koydu. Hacer İsmail'i doğurduğunda Avram 86 yaşındaydı."

(Tevrat, "Tekvin," Bâb 16)

"İbrahim'in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu vardır. (...) Bu kadınlar iki antlaşmayı simgelemektedir. Biri Sina dağındandır, köle olacak çocuklar doğurur; bu Hacer'dir. Oysa göksel Yeruşelim özgürdür, annemiz odur. Nitekim şöyle yazılmıştır:
Sevin, çocuk doğurmayan ey kısır kadın / Doğum ağrısı nedir bilmeyen sen / Yükselt sesini, haykır / Çünkü terk edilmiş kadının / Kocası olandan daha çok çocuğu vardır (...) Cariyeyle oğlunu kov / Çünkü cariyenin oğlu / Özgür kadının oğluyla birlikte / Asla mirasa ortak olmayacaktır.
İşte böyle kardeşler, bizler cariyenin değil, özgür kadının çocuklarıyız."

(İncil, "Galatyalılar", 4/21-31)

"Eğer bir adamın eşi kendisine çocuklar doğurduysa, bunun yanında cariyesi de kendisine çocuklar doğurduysa, baba, sağlığında cariyenin doğurduğu çocuklara 'Onlar benim çocuklarım!' derse, onları eşinin çocuklarıyla birlikte tutarsa, sonra da baba kaderine giderse (/ölürse) baba evinin malından eşinin çocukları ve cariyenin çocukları ortaklaşa paylaşacaklar."

(Hammurabi Kanunu, madde 170).
(Nafiz Aydın, *Hammurabi Yasaları*, s. 77-78)

Yedi saat sonra,
Kudüs, Mamre Meşeliği, 4 Haziran, 23.00 (TSİ: 24.00)

Seyahat sanki amacından sapmış, turistik bir geziye dönüşmüştü. Selim bütün neşeyi, sohbeti, bilgiyi, münakaşa ve münazarayı yanlarından alıp gitmiş gibiydi. Az sonra İsrail'in Ürdün sınır kapısına geleceklerdi. Lût gölünün yakınında. Herhangi bir görev kâğıdı olmadan Türk plakası ve polis kimliğiyle İsrail kontrol noktasından geçmeleri gerekiyordu. Peki ama nasıl?

Plan gereği sınır polisiyle Masaaki muhatap oldu. Vuslat durmadan Türkçe olarak "Yüce Baba uyandı!" diye tekrar edip durdu. Görevliler adını yahut İsrail'e neden geldiğini sorduklarında, ilerle, dur, gibi komutlar verdiklerinde hep aynı cümleyi söyledi. Masaaki onu tedavi için Kudüs'te özel bir hekime getirdiklerini, Alperen'in de kocası olduğunu tekrar tekrar izah etti. Hamileliği dolayısıyla X-Ray cihazına girmemesi gerektiğini de ilave ederek.

Ancak bir saat sonra, görevlilerin "Yüce Baba" adını Mossad'a ulaştırdıklarından ve ajanların takibine girdiklerinden emin olarak kontrol noktasını geçtiler. Bu arada Masaaki görevlilerin İbranice konuşmaları arasında sık sık Elazer Mikael adını tekrarladıklarını duymuştu. Zelot diyarında Elazer Mikael adı ona pek çok çağrışım yaptırdı. Keiko'nun kalbine

saplanmış kamanın üzerindeki harfler geldi gözünün önüne; kime sorduysa bir cevap bulamadığı harfler. "Z-E-M". Evet bu olabilirdi. Belki de bu harfler "Zelot Elazer Mikael"in armasıydı. Eğer öyleyse suyun kaynağı burada olmalıydı. Duyduğu isim sınırda yaptıkları planların işe yaradığını da gösteriyordu. Örgütün Yüce Efendisi Zelot Elazer Mikael'e ulaşmışlar, en azından onun çekim alanına girmişlerdi. Gerisi Zara veya Kitron'un kendilerini ne zaman bulacaklarına kalıyordu. Bu da kolay olacaktı şüphesiz.

Filistin yurdunda Kudüs'e doğru ilerlerken akşam kızıllığı çıplak ve sarı tepelere yansımış, aracın içine bir romantizm çökmüştü. Hüzünlü bir akşamın dalgalı duyguları... Yollarının önünde el-Halil yahut Mamre meşeliği vardı; Hz. İbrahim'in kabrinin, makamının ve hatıralarının en yoğun olduğu yer. Burada arkeolojik olarak ne bulacaklarını bilmiyorlardı ama ruh olarak çok şey bulacakları kesindi. Etkileyici bir bölgede neyi nasıl arayacağını bilmeden iz sürmek... Ve Allah yollarına Filistinli o ihtiyarı çıkardı. Elinde şıra dolu bir pet şişeyle, akşam alacasında ıssız yolda tek başına... Böyle bir coğrafyada kim on kilometre uzaktaki evine yürüyerek giderdi ki. İşaret levhası olmayan yol ayrımında ona adres sormak için durmaları bile tamamen bir tesadüften ibaretti. Ve hayret, Türk olduklarını biliyor gibi onlara Türkçe cevap vermiş, aradıkları Mamre meşeliğinin hemen yakında, şuracıkta, el-Halil'de olduğunu, eğer isterlerse kendilerine oraya kadar rehberlik edeceğini söylemişti. Ve Selim'den boş kalan arka koltuğa onu davet ettiler.

İhtiyar, konuşkan biriydi. Yol boyunca anlattıkça anlattı; yıllardır konuşmadığı, konuşamadığı cümlelerin acısını çıkarır, beklediği birisine kavuşan kişinin coşkusunu gösterir gibi. Üstelik yegâne konu da Hz. İbrahim'di. Halilullah'ın, –o böyle diyordu– ömrünün neredeyse yarısına yakınını buralarda geçirdiğini, misafirsiz sofraya hiç oturmadığını, Lut kavmini helak etmeye gelen üç meleğin 90 yaşındaki Sare'ye

İshak peygamberi müjdelediklerinde buna inanmadığı için güldüğünü, az sonra varacakları yerde bir sunak yaptıktan sonra Lut'un elindekileri gasp eden zorbalardan mallarını geri almaya gittiğini, sonra çocuk sahibi olmak için Allah'a dua ettiğini ve Hacer valide İsmail'i doğurunca Sare validenin onu kıskanıp arkası gelmez eziyetlere başladığını heyecanla ve hiç ara vermeden anlatıyor, anlatıyordu. İsmail'in kurban edilmek üzere götürülüşüyle şeytanın onu isyana teşvik edişini ve İbrahim'in şeytanı taşlamasını anlattıktan sonra heyecanı artmış ve coşkuyla Kâbe'nin inşasını tasvire başlamıştı, oraları ve olanları sanki görüyormuş gibi. "Buradan dönüver evladım!" dedi Alperen'e, sözlerine ara verip hedefe bakarak ve saptıkları yolun sonunda, sakin bir tepenin yamacında "Burası," diyerek sözlerini tamamladı; "aradığınız yer! Ve şu uzakta gördüğünüz evler de el-Halil'in evleri."

Üçü önce birbirlerine, sonra çevrelerine bakındılar. Şaşkın, çaresiz. Mezbah şeklinde oyulmuş bir kaya ve güzel bir manzaradan başka hiçbir şeyin olmadığı bir dağ başı, Ötede kasaba görünüyor. İyi ama böyle tenha bir yerde ne aranır, ne bulunurdu ki? Meraklı adımlarla ilerledikleri sırada Alperen bir tıslamayla duraksayıp Vuslat'ı perdeledi. İki adım kadar önündeki yüksekçe kayanın üzerinde iki karışlık kızıl bir kertenkeleyle kabukları katmerlenmiş bir akrep ona bakıyorlardı. Gözleri birbiriyle buluştu. Saldırmak üzeydiler sanki. Bir an kertenkeleyi yüzüne yapışmış, akrebi de boynundan gömleğinin içine girmiş hayal etti. Ani bir hareketle Vuslat'ı bir adım geriletti. Masaaki kertenkelenin büyüklüğü karşısında hayret ünlemleri mırıldanırken ayağının ucundan gelen başka bir hırıltıyla ürperdi. Vahşi bir gelincik, arka ayakları üzerine kalkmış, ön pençelerini açmış dişlerinden ıslıklar püskürtüyordu. Bu sefer üçü de dehşetle gerilediler. Bu vahşilere ne oluyordu böyle. Yabancıları bahçesine sokmak istemeyen bir bekçi mukavemetiyle hareket etmişlerdi. Vuslat bir çığlık koparark var gücüyle

kaçmayı aklından geçiriyordu. Arkasını dönmek üzereyken ihtiyarın elini omzunda hissetti:

"Durun çocuklar! Siz de!"

"A-aa!.. Bütün tıslamalar ve hırıltılar birden kesiliverdi. "Çocuklar" diye hitap ettiği kendileri değil de sanki yerdeki sürüngenlermiş gibi. Sonra da eğilip gelinciği kucağına alarak sözlerine devam etti:

"Bir şeyden kaçacaksanız çocuklar, yılandan, akrepten, aslandan kaçmayın da, nefsinizden kaçın, içinizdeki hırslardan, kinlerden, öfkelerden kaçın. Nihayet bu gelincik de, şu akrep de size nefsiniz kadar zarar veremez. Kişi kendisi için neyin daha zararlı olduğunu iyi bilmelidir. Dünyadaki bunca bunalımların, kavga ve dövüşlerin sebebi dosdoğru olamayan kendi nefislerimizdir. İnsanoğlu hasetle, hırsla, açgözlülükle bakmayı terk edip sevgiyle bakmayı öğrenmedikçe sancılanmaya devam edecektir. Sancıyı tedavinin yolu da yine sevgiyi aramak, yaşamak, uygulamakla mümkündür. Bakın şu akrebe, –o sırada kayanın üzerinden avucuna aldığı akrep kolundan ilerleyip omzuna yerleşti– sevgiyle yaklaştığınızda sizinle nasıl da dost oluyor. Siz onu severseniz o da sizi sever. İnsan, sevginin çiçeğiyle açarsa toprak olup onu başında taşıyacaklar çok bulunur. Gönül gözüyle bakmasını bilirseniz, varlık âleminin gerçek suretlerini görürsünüz. Ve o suretler içinde kine bulaşmış, kötülüğe alışmış, sevgiden uzaklaşmış insandan daha çirkin, daha tehlikeli ve daha kötü olanı yoktur. Gözünüzün gördüğünü gönlünüzün gördüğüne değişirseniz kazanırsınız; yok gönlünüzün gördüğüne gözünüzün gördüğünü tercih ederseniz kayıptasınız. Unutmayın, sizler, bizler, tek kanatlı melekleriz; ancak birbirimizi sevgiyle kucaklayarak iki kanat edinir, uçabiliriz. Lakin dikkat edin kanatlar vardır, ankaları Kaf dağlarına götürür; kanatlar vardır, kuzgunları leşe kondurur. İnsanların ayıplarını görmek için çırpılan nezaketsiz kanatlar bizi uçmaktan alıkoyar. Bakın bir, aynı yolu beraber yürüdüğünüz insanlar, buna en ya-

kınlarınız dahil, aslında size yalnızca gidecekleri yere kadar eşlik ediyorlar. Ötesi kendi başınıza uçabileceğiniz bir vadi. Dikkat edin, sakın görmek istemeyenler gibi kör olmayın."

İhtiyarın cümleleri bir tılsım gibi, bir sihir gibi onları yerlerine çakılı bırakmıştı. Neredeyse nefes almadan dinlemişler, duyduklarını hazmetmeye çalışıyorlardı. Artık akıllarında ne İbrahim'in ayak izleri, ne arayıp bulacakları şifre, ne işaret vardı. İhtiyar konuşsun, onlar dinlesin ve zaman böyle akıp gitsin istiyorlardı. Bir saat orada oyalandıklarının farkına bile varmadan. Derken ihtiyar onları uyardı:

"Evet çocuklaaar... Görmeyi istediğiniz yerin kuş uçmaz, kervan geçmez yamacı burasıydı. Tepenin diğer yanı, şu evlerin ötesi burası kadar ıssız değildir. Halilullah'ı arayanlar genelde orada arar. Kabri de oradadır mübarekin. Yolcu yolunda gerek, gün inmeden yola koyulmazsanız biraz sonra buralarda rüzgar başlar."

Gidiple kalmak arasında hepsinin tercihi ikinciden yanaydı; ne var ki görevlerinin rotası Halil Makamı'nı ziyaretin ardından Kudüs'e doğru çizilmişti. Alperen kalbine rağmen meşelerin arasında yol hazırlığı için kımıldandı ve Masaaki ile Vuslat'a dönüp "Duydunuz; haydi gidelim!" diyebildi. Diğerleri buna ister istemez itaat ettiler. Hepsi birlikte ayağa kalktıkları esnada ihtiyar, Vuslat'ın kulağına eğilip fısıldadı:

"Yoksul düştüğün zaman sadaka vererek Allah'la ticaret yap, kızım. Eline nimet geçtiği zaman çok şükret ve paylaş! Sakın az şükür ve cimrilik edip Halil bereketini elinden kaçırma. Karnındaki İbrahim'in kaderini şükürle bereketlendir!"

Vuslat, "Peki efendim!" dedi sadece ve hipnoza uğramış gibi boyun eğdi. O sırada bilinci, serçe parmağı uzunluğunda elips ve silindir arası bir taş parçasının ihtiyar tarafından avucuna tutuşturulduğunu algılamadı bile. Teslimiyet...

Masaaki oradan gidişi kolaylaştıracak bir şeyler yapma gereği duyup "Bulacağımız şey Kudüs Müzesi'nde bizi bek-

liyor çocuklar, haydi gidelim!" dediğinde veda da kolaylaşıverdi. Alperen önde üçü birlikte ilerlediler. Vuslat son anda ihtiyarın köyüne gitmekte olduğunu hatırladı ve geri dönüp seslendi:

"Sizi yurdunuza bırakıp öyle gitseydik!.."

İhtiyar gülümsedi. "Benim yurdumdayız zaten!" dedi önce, sonra da tepedeki fundalıkları göstererek. "Benim davarlarım!" Vuslat, başını kaldırıp yukarılara baktığında kuzular ve koyunlardan uzakta bir koç gördü; meşe dalının ucundaki yaprağa uzanmak için arka ayakları üzerine yükselmiş, sivri boynuzları şahadet parmağı misali göklere dikilmiş beyaz bir koç. İsmail'e bedel gönderilen koçu hatırladı.

Tepeyi aştıklarında el-Halil'deydiler. Hz. İbrahim'in makamında. Burada Hz. İbrahim'le birlikte eşi Hacer, oğlu İshak ve küçük torunlarından Yusuf peygamberin kabirleri vardı. Ziyaret etmeden geçmek olmazdı. Onun kabri başında Allah'a edilecek dualar da belki makbul olurdu. Gel gelelim burayı İsrail askerleri kontrol ediyordu ve şimdilik Zelotlarla cebelleşirken bir de askerle temas etmemek iyi olacaktı. Kabir ziyaretini işin sonuna bırakarak Kudüs'e giden yola çıktılar. Kesik kesik akan çizgiler gitgide hızlanmaya başladığında, akşam alacası artık çevreye bir hüzün yayıyordu. İlginç bir şekilde araçta ağızları bıçak açmıyordu. Hepsinin de ihtiyarı düşündüğü belliydi. Alperen direksiyonu sanki kendi hâline bırakmış, Vuslat yumulu avucunu karnına koyup gözlerini kısmış, Masaaki evinden uzak diyarlarda hüzünlü bir akşamın etkisine girmiş öyle dalgın bakıyorlardı. Vuslat, neden sonra ihtiyarın söylediği cümlenin anlamını fark etmeye başladı. Fark ediyor ve fark ettikçe de bilinci kendini esir alıp başka bir ruh hâline sürüklüyordu. Hamile olduğunu Alperen'e bile söylemek için uygun ve romantik bir anı beklerken bu ihtiyarın karnındakinden bahsetmesi de neydi böyle? Nereden biliyordu? Üstelik adını İbrahim olarak telaffuz etmişti. Yoksa erkek miydi? Avuçları neden sıkı sıkı yumulmuştu?

Zihnine neler oluyordu? Sanki bir rüzgâr esmiş, daha sonra sırasıyla hatırlanmak üzere her şeyi kendisine bir anda unutturmuştu. İçi ürperdi. Baktı, yumulu avcu karnına telkinde bulunur gibi dokunup kalktıkça iç sesi tekrarlıyordu: "İbrahim! İbrahim!"

Birden gözüne koltuğun üstündeki pet şişe ilişti. O anda avazının ne derece yüksek çıktığının hiç farkına varmadı:

"İhtiyar, meşrubatını unutmuş!"

Alperen'in direksiyonu kırması için yeterli komuttu bu cümle. Bir litrelik şıra için yarım saat kaybetmeye değer mi diye hiçbiri sormadı. Üçü de heyecanla kayanın başına tekrar varabilmeyi düşünerek ilerliyorlardı. Yol nasıl bitti, zaman nasıl aktı bilemediler. Karanlık çökmüştü ve artık ıssız bir vadiye bakıyorlardı.

Yok! Ne ihtiyar, ne iz, ne kuzular... Yalnız ihtiyarın eliyle işaret ettiği yerde öncekilere benzeyen iki halkalı bir kurban sunağı ve tepeden esen bir rüzgâr... O sırada rüzgârın sesiyle kulaklarına gelen uğultunun isimlere dönüştüğünü hayal zannedip birbirlerine asla itiraf edemediler. Oysa açık şekilde ihtiyarın sesini duyuyorlardı:

"Haaaaaceeeeer.... Saaaaaaarreeeeee.... İsmaaaiiiiill... İshaaaaaaakkk..."

Geri dönüş tam bir yıkım gibiydi. Kudüs yolunda ağızları bıçak açmadı. İhtiyar bütün ruhaniyetiyle; –Masaaki bu ruhaniyeti enerji diye tanımladı– minibüsü kuşatmış direksiyonu yönlendiriyordu. Neden sonra İsrail kontrol noktası uzaktan göründüğünde kendilerine gelebildiler. Alperen pasaportları hazırlamak için aracın tavan ışığını yaktı. Vuslat avucundaki taşa bakmayı o vakit hatırladı:

"Hayır!.. Bu, bu, olamaz, bu..."

Alperen Vuslat'ı hiç böyle görmemişti. Derhal aracı sağa çekti. Vuslat bağırıyordu:

"İhtiyaaaaar!"

Astroloji atlası (Kudüs Müzesi, taş mühür)

Masaaki neler olduğunu anlamak için onun yumulu parmaklarını zorla açıp avcundaki taşı aldı. Alperen ile birlikte telefonun ışığında baktılar.

"Aman Allah'ım!.. Nerden buldun bunu!"

"İbrahim"

"İbrahim de kim?"

"Bebeğimiz!"

Masaaki Vuslat'a bir tokat vurdu. Şoktan kurtulması gerekiyordu. Alperen onu sarmalayıp kulağına teskin edici sözler söylemekteydi. Neden sonra Masaaki elips taşa bakarak sıraladı:

"Şamas, Sin, İanna... Sonra da on iki burç... Aradığımız şey. İyi ama nasıl olur?"

"Kimdi o ihtiyar!"

"Kimdi?"

XXXV

"Mısır'da bir cariye vardı. Adına Hacer derlerdi. Mısır firavunu Sare'ye şöyle dedi: 'Ey Sare, bu Hacer cariye sizin neslinizden bir peygamber ırkıdır.' Ve Hacer'i Sare'ye hibe etti. Hacer, Salih peygamberin neslinden geliyordu. Bundan sonra Sare Hacer'i alıp Hz. İbrahim'in yanına geldi. Ona şöyle dedi: 'Sizin bu kadar zamandır benden çocuğunuz olmadı. Yaşınız da ilerledi.' İbrahim o zaman yüz beş yaşında idi, devam etti, 'Hacer'i size vereyim; bunun yanına varın, inşallah çocuğunuz olur.' Sonra Hacer'i bağışlayıp İbrahim'e teslim etti. İbrahim Sare'nin bu kelamından müteessir olup yüce Allah'a şöyle yalvardı: 'Bana salihlerden bir oğul ihsan eyle (Kur'an, Saffat, 100)'. Hacer hamile kaldı ve İsmail doğdu. Bu sefer Sare Hacer'i kıskandı ve İbrahim'e şöyle dedi: 'Bu cariye Hacer ile oğlunu muhakkak ıssız bir yere bırakacaksın!' İbrahim kendisine çokça nasihat eyledi ama olmadı, öfkesini teskin edemedi. Kendisine şu vahiy geldi: 'Ya İbrahim! Sare'nin sözünü müsait karşıla. Hacer ile oğlu İsmail'i bir miktar ekmek, bir miktar su ile devenin ardına alıp çöle revan ol. Deven nerde çökerse onları o mahalde bırak. Onları bana ısmarladıktan sonra geri dönüp gel.' Bu İlahi emir üzerine İbrahim onları deve üzerine alıp yola revan oldu. Kâdir ü Kayyum olan Allah yerleri dürdü, az zaman içinde Mekke'nin yerine geldiler. Orası ıssız, suyu ile insanı yok, sıcağı çok bir vadi idi. İbrahim'in devesi orada çöktü."

(Muhammed b. Abdurrahman Cezuli, *Delail-i Hayrat*, s. 869-70)

Bir saat sonra
Kudüs, Zeytindağı, 4 Haziran, 24.00
(TSİ: 5 Haziran, 01.00)

Sınırda Yüce Baba'yı telaffuz eden bir Türk'ün haberi Moriah'taki Beyt Alfa Sinagogu'na ulaştığında haham Elazer Mikael ayini sonlandırmak üzereydi ve Hitler selamı verircesine zemine paralel uzattığı elini kıpırdatmadan "Aslanlarım," dedi, "kutsal Siyon ülküsünün fedaisi aslanlarım; vaat edilmiş toprakların aziz zelotları! Bir zelotun geleneğine hep bağlı kaldığını aklınızdan asla çıkarmayarak görevlerinize dağılın. Korkmayın, üzülmeyin, başarın. Şimdi çıkabilirsiniz... Ve siz, yanıma gelin, ikiniz, Konstantinopolis gezginleri!"

Kitron ile Zara sevinçli görünmeye çalışarak hahamın huzuruna vardıklarında üçü de birbirinin dehşetinden terliyorlardı. Haham Elazer, Kitron'a talimat verdiği halde işte Zara karşısındaydı; babasının cesedini arar gibi. Kitron, aldığı talimata rağmen Zara'nın yanında gelmesine göz yummuştu; Yüce Efendi'ye karşı çıkarcasına. Zara, ilk kez yuvasına eli boş dönmüştü, başarısızlığın yüzsüzlüğüyle. Yüce Efendi'nin bunu bağışlamayacağını, kendisi için ipin çekilmekte olduğu biliyordu. Lakin sorulacak birkaç soru, ardından da görülecek bir hesap vardı ve buraya gözlerini kararartarak

gelmişti. Şimdi üç kişi, bir ailenin fertleri sayılacak üç kişi, birbirinden başka dostları olmayan üç kişi, birbirlerinden başka düşmanları olmadığını düşünerek yüzyüze oturuyorlardı. Muhtemelen her üçünün de kalbinden ani bir hançer darbesiyle yere serilme korkusu geçiyordu. Ve yekdiğerini tartarak geçecek saniyeler başladı. Her üçü de eski rollerine devam etme konusunda mutabakata varmış gibiydiler. Hiçbiri ilk çözülen olmak istemiyordu. O sırada hepsine rahat nefes aldıracak bir şey oldu ve daha onlar usulen söylenmiş kalıp cümlelerle hâl hatır sorma aşamasındayken örgütün istihbarat sorumlusu ve Mossad Kriminal Tanımlama Bölümü (MAZAP) şefi içeriye girip Yüce Efendi'nin kulağına bir şeyler fısıldadı; sonra da eline bir kâğıt tutuşturdu. Haham Elazer kâğıdı sükûnetle okudu. Dört parmağıyla şefin kipasını mesh etti ve "çekilebilirsin" diye fısıldadı. Sonra keskin gözlerini Kitron'la Zara'ya çevirdi. Kitron onun bakışında "Zara neden geldi?" mealinde hesap soran bir mânâ hissederek boynunu büktü. Sanki Yüce Efendi, dişlerinin arasından hâlâ öfkeyle "Yalnızca sen ve ben, demiştim Kitron, yalnızca sen ve ben!" demeye devam ediyordu. Başına gelecekleri düşündü. Daha önce başka Zelotlara ne zorlu cezalar verdiğini biliyordu. Bir an, hançerini çekip Zara'yı oracıkta infaz etmeyi aklından geçirdi. Sonra kalbinin isyanını duydu: "Yüce Efendi eğer Zara'yı yok etmek istiyorsa kendisi yapsın, benim elimi kardeş kanına bulamasın." Hemen ardından içinde bir huzur duydu; planlanmamış bir mutluluk...

Yüce Efendi renk vermemekte mahirdi. Elindeki kağıttan okumadan evvel her ikisinin de başını şefkatle okşayıp gülümsedi:

"Türk emniyetinden bir polis, aslanlarım, "Yüce Baba uyandı!" diye sayıklayan eşini tedavi için Kudüs'e getirmiş. Yanlarında Japon bir rehber de..."

"Masaaki! Keiko'nun katilini arayan polis! Şifrelerin peşindeler."

"Ele geçirilmeleri mi, yoksa feda edilmeleri mi gerekiyor?"

"Önce zihinlerinde taşıdıkları kargoyu teslim almalıyız, efendim!"

Zara, Kitron'a bakıp soru tonunda fısıldadı:

"Selim?"

Zara, sorusunda Selim'i merak hissinin ağır bastığını geç fark etti. Kitron'sa bunu, "Asıl Selim'in zihnindekiler!" şeklinde bir temenni olarak anladı. Haham Elazer karşısındaki iki zelotun henüz sonuca ulaşmadıklarını, buna rağmen kapısına gelmelerinin hayra yorulamayacağını hissetmişti. İbrahim'in mesajına ulaşır ulaşmaz onlardan kurtulmaya karar verdi. Talimatlarını söylerken sesindeki munislik niyetini örtmeye çalışan bir rol gibiydi:

"Kitron, aslanım! Şimdilik vereceğin raporu erteleyelim, yanına Mossad kimlikli birkaç zelot alıp hasta ve bakıcılarıyla ilgilen; derhal. Halen Jerusalem Gold'dalar. Yafa Kapısı'ndan daha kolay varırsınız, saniye saniye takibe alın. Aranızda telsiz haberleşmesini ihmal etmeyin ta ki ben hanginizin görevini daha başarıyla yaptığını işitebileyim. Ve unutma, başın beladaysa Mossad kartını süreceksin. Zelotların ölümsüz ülküsü ve kutsal Siyon adına... Haydi aslanım, avlanma zamanı... Sen de yakınıma gel şöyle benim güzel güvercinim, cesur Zara'm!"

"Buyurun Yüce Efendi, işte kızınız, bütün benliğimle amadeyim!"

"Bedeninde yaralar görüyorum, sormalı mıyım?"

"Zelotların ölümsüz ülküsüne feda olsun efendim!"

"O hâlde neler buldun, onu anlat!"

"Hemen hemen her şeyi, yüce efendi. Lakin ben annemi çok özledim. Bana birazcık ondan bahseder misiniz?"

Elazer Mikael, bedenindeki bütün hücrelerin titrediğini hissetti. Damarlarındaki kanın akışını duyar gibi oldu. Kitron'a onu Kudüs'e döndürmemek üzere emir verirken ne derece isabet ettiği ortadaydı ama işte gelmişti. "Kitron, bunun

bedelini ağır ödeyeceksin; hele görevini tamamla!" Alttan aldı:

"Annen? Elbette benim güzel güvercinim; belki..."

Haham Elazer, sözünün gerisini getirmedi. Zara'nın arada sırada ailesi hakkında sorular sorduğuna, karşılığında da vaatler aldığına çok şahit olmuştu ama şimdi sıradan bir soruyla ve sıradan bir arzuyla durmuyordu karşısında. Israrcı, kararlı ve her şeyi göze almışçasına. Bu kız pazarlığın kurallarını tek taraflı değiştiriyordu. Bunu kabullenemezdi. Şimdi annesini soruyorsa ardından babasını da soracağı kesindi. Bir an onu babasının yeni soğumaya başlayan cesedi başına götürüp "Zelot'un kutsal amaçlarını baltalayan şu herifin zavallı karısını mı öğrenmek istiyorsun?" demeyi geçirdi içinden. Annesinin Kudüs duvarının ötesindeki bir baskın sırasında İsrail askerleri tarafından kendi emriyle öldürüldüğünü itiraf edecek değildi elbette, hayır bunu yapmayacak, bunun yerine güvercininin narin boğazını sıkıverecekti; Yüce Baba'yla alakalı bildiği her şeyi ağzından aldıktan sonra. Şimdi suyuna gidip onu konuşturmalıydı. Bunun için önce umudunu arttırmaya karar verdi:

"...belki özlem gidermek için onun yanına gitmelisin!"

Zara bu cümleden ne anlaması gerektiğini bir an düşündü. Bir vaat idi ama sanki bir tehdit gibiydi de. Vaat ise annesi sağ olmalıydı. Oysa Kitron böyle söylememişti. Annesi sağ ise bebeklik fistanı üzerindeki kanın onun kanı olmama ihtimali doğardı. Eğer ölmüş ise bu cümle bir tehdit anlamı taşırdı. "Tehditse eğer ölümle boğuşmaya hazırım!" Yüce Efendi'nin aklından hangisi geçiyordu acaba? Daha evvel başka Zelotları ortadan kaldırdığını biliyordu. Elbette "Kutsal Siyon amaçları uğruna." Bir an karşısındaki ihtiyarın acımasızlığını düşündü. Söylediği cümlenin bir vaat olması hâlinde sevincinden çıldırabilir ve gidip Kitron'un dilini koparırdı; yalan söylediği için. Gülümsedi. Sonra alnını kırıştırdı. "Eğer annem sağ ise bunca yıldır onu neden göremedim?" Bu soruyu

sorduğu andan itibaren yüce efendinin vaadinin tehdidinden daha iğrenç olduğunu fark etti. İyi ama annesinin sağ olabileceğini daha evvel kendisi neden hiç düşünmemişti? Bunu düşündürecek bütün vasıtaların elinden alınması mıydı sebep? Henüz bir buçuk yaşındaki bir bebeği annesi büyütmüyor, ona hiç masal anlatmıyorsa ölmüş olduğundan başka hangi ihtimal akla gelirdi ki? Hangi kadın henüz süt kokan yavrusunu başkasına verirdi? Eğer veriyorsa bu zalimlik olmaz mıydı? Hayır, hayır, annesi böyle birisi asla değildi, hiç olamazdı. O ölmüştü. Buna inanıyordu. Şimdi bunca yıldan sonra karşısına çıkıp ben senin annenim diyecek bir kadın asla bir anne olamaz, olsa olsa anneliğin ruhuna erememiş vicdansız bir yaratık olurdu. Zara, soğukkanlılığını korudu:

"Bu bir müjde mi Yüce Efendim; annemin sağ olduğunu mu anlamalıyım?"

"Bu görevden sonra onunla görüşeceğini anlamalısın, sevgili kızım! Elbette bunu hak etmelisin, görev raporu vererek."

Zara İstanbul Arkeoloji Müzesi'ndeki tablet araştırmasından başladı anlatmaya. Yarım saat boyunca başına gelenleri hiç abartmadan ve hiç saklamadan bir bir dillendirdi. En inandırıcı anlatım, gerçeğin cümleleriyle mümkündü çünkü. Doğruyu söylediği müddetçe Yüce Efendi onun samimiyetine inanır, annesi hakkında o da samimi olabilirdi. Zaten bugüne kadar ona hiç yalan söylememişti. Bal tuzağı eğitimlerinde ilk öğretilen kurallardan biri doğru sözlerle samimiyet testiydi ve bunu başarıyla yerine getirmeyi bilirdi. Görev icabı beraber olduğu erkeklere çocukluğunun trajedi dolu anılarını tekrar yaşayarak anlatmaya da alışkındı. Ve aynı şekilde Yüce Efendi'ye de şakımaya başladı; anlattıkça kendisine hayran bırakarak... Özellikle hastane morgundan kurtulup Selim'in cami avlusundaki meşrutasına sığındığı sabahı tasvir ederken öyle içlenmişti ki Haham Elazer, o esnada bir hasret duygusuyla sesinin titrediğini bile hissetti. "Şu Selim denen herife fazla değer veriyor gibi." Zara şifreleri, buldukları ke-

limeleri, kelimelerin sembolik karşılıklarını, Şamas'ı, Sin'i ve İştar'ı tek tek izah edip çözümlenme ihtimallerini gösterirken Selim'den tekrar bahsedince Haham Elazer şüphesinde haklı olduğunu anladı. Zara onun şifrelerle ilgili detaylar isteyeceğini sanmakla yanılmıştı:

"Bu Selim; senin bildiklerini biliyor gibi sanki?"

"Daha fazlasını Yüce Efendi. Şifreyi çözebilmemiz için onun bildiklerine ihtiyacımız var! Merak buyurmayınız, sınırdan giriş yapan ekibin içinde yoksa bile ben onu tuzağıma çekmek üzereyim."

Haham Elazer az kalsın "O seni gönül tuzağına çekmesin de!" diyecekti ki, telsizden gelen bir ses Kitron'un operasyona başladığını gösterdi.

"David, David, Jerusalem Gold'un lobisindeyim. Hasta ile kocasının yakınlarından geçtim; yalnızca ikisi, çay içerek bilgisayarda bazı sembollere bakıyorlar, tamam!"

"İzlemede kal, Herzl 2, tamam!"

Haham Elazer telsizin ses ayarını yükseltirken Zara'ya David ve Herzl kod isimlerinin neyi ifade ettiğini sordu. Çocukken öğrettiği gibi "Siyonizm'in iki babası vardır. Uzak baba Davud peygamber, yakın baba Teodor Herzl!" demesini bekliyordu. "Kitron, oyunlarda David olmayı çok sever!" deyince ikisi de birbirlerine bakıp gülümsediler:

"Bana anlattıklarının ne kadarını başkaları da biliyor, sevgili kızım?"

"Bazı kişiler daha çoğunu, bazıları daha azını."

"Ya Kitron?"

"Pek azını Yüce Efendi."

"O hâlde senin bilip hiç kimsenin bilmediği şey ne?"

Yüce Efendi işte böyleydi. İnsanın içini okuduğunu daima hissettirirdi. Onun için hiç kimse ondan bir şey gizlemezdi, gizleyemezdi. Zara yüzüne öyle şaşkın bakmış olmalı ki haham cümlesine devam etti:

"O kadar kendinden emin ve güven içinde anlatıyorsun ki, sevgili kızım... Seni çözmek çok da zor değil."

"Japon hâlâ ortalıklarda görünmüyor!"

"İzlemede kal, Herzl 2, Japonla sonra ilgileniriz, tamam!"

"Benim bilip hiç kimsenin bilmediği şeyi, hiç kimsenin bilmeyip sizin bildiğiniz bir şeyi bana verirseniz anlatacağım efendim."

"Neymiş o sevgili kızım?"

"Babam, Yüce Efendi, babamı verin bana."

"Evet, sevgili kızım; baban, benim can dostum, dava arkadaşım, yoldaşım, canım... Maalesef senin başarılarını duyamayacak artık. Onu sen doğmadan kaybettik."

Zara şaşırdığını hiç belli etmedi. Kitron babası hakkında başka yalanlar anlatmıştı. Ama Yüce Efendi de yalan söylüyordu sanki. Bunu öğrenebilmek için cesaretini topladı:

"Adını bir kerecik olsun telaffuz edebilmeyi... Adıyla dua edip ruhunu şad etmeyi... Ah, efendim!"

Haham Elazer Zara'nın kendine acındırmak için sesine hüzün kattığını biliyordu. Babasının adını söylerse belki güvenini kazanarak İbrahim'in şifreleri hakkında her şeyi öğrenecekti ama bu riski almaması gerektiğini düşündü.

"Hasta, odasına çıkıyor, David. Bakıcı taksi bankosuna yöneldi. Dışarı çıkacaklar, tamam!"

"Bekle ve emin ol, Herzl 2! Herzl 1, taksi şoförünü hallet, tamam!"

"Adını bilmen neyi değiştirecek güvercinim. Adıyla dua ederek değil onun ülküsüne sahip çıkarak ruhunu şad edebileceğini bil, yeter. Bunun için de bir an evvel İbrahim'in akidesini çözümlemeliyiz, değil mi? İbrahim her ne söylediyse, onu ne Müslümanlara, ne Hıristiyanlara kaptıramayız. Unutma ki ilk biz bulursak harekete ilk geçen biz oluruz. Başkala-

rının bulması hâlinde davamızın uğrayacağı felaketi düşünebiliyor musun, sevgili kızım! Hiç şüphesiz baban, benim aziz dostum, belki şu anda kızını izliyor, Siyon davasının geleceği için gösterdiği çabalarla gurur duyuyordur. Ve son bir şey istiyorum senden; bir fedakârlık olarak... Sonra..."

"Anlaşıldı David, tamam!"

"Herzl 1, Herzl 1"

"Zzzzz..."

"Herzl 1, Herzl 1, Burası David, cevap ver, tamam!"

"Burdayım David, şoförün kıyafetini de giyeyim mi? Tamam!"

"Dalga geçme ahmak herif! Gece gece kim senin kıyafetine bakacak!"

"David, çıkıyorlar... Tamam!"

"Anlaşıldı Herzl 2, bizi takip et, tamam!"

"Şoförünüz Herzl'den tüm zelotlara, rotamızı duyduğunuzda bağlantı kesilecek, tamam!"

"Ne istiyorsunuz efendim?"

"Kimsenin bilmediğini benimle paylaşmanı sevgili kızım!"

"Bunu elbette yapacağım efendim, lakin ben de sizden son bir fedakârlık isteyebilir miyim?"

"Son mu dedin benim güzel kızım. Neden böyle konuştun?"

"Çok kirlendim efendim, artık temizlenmek üzere bir hayat seçmek istiyorum!"

"Şu Selim mi?"

"Kastım öyle bir şey değil Yüce Efendi... Her şeyi geride bırakıp...

"Emriniz efendim?"

"Zeytindağı, güzergâh Zeytindağı, acele edelim!"

"Zeytindağı... Derhal efendim! Tımmk..."

"Hımm!.. Neden olmasın güvercinim! Senin mutlu olmanı en çok ben isterim. Üstelik gittiğin yerlerde bildiklerinin seni rahatsız edip durmasını yahut peşinden gelmesini de..."

Zara, Haham Elazer'in gülümseyerek yarım bıraktığı cümlesindeki gizli tehdidi hissedince her şeyin değiştiğini, Kitron gibi onunla da aradaki samimiyet ve dostluğun iş ilişkisine döndüğünü ve feda edilebilirler listesine alındığını anladı. İbrahim'in sırrı onları birbirinden çözmüştü ve Yüce Efendi kendisiyle oynuyordu. İlişkilerinin yürümeyeceğini artık her ikisi de bildiğine göre aralarında bir strateji diplomasisi sürmeye başlayacaktı. İlk hamleyi haham yaptı:

"Sevgili kızım, seni değişmiş görüyorum; nedense artık! Unutma ki sana her şeyi ben öğrettim. Ölmeyi de öğretebilirim!"

Zara bir an titredi. Yüce Efendi karşısındaki kişinin üzerinde baskı ve otorite kurmayı severdi. Bu sefer ona mağlup olmaması gerektiğini düşündü:

"Ölmeyi öğretmek için önce ölmeyi öğrenmek gerekir değil mi efendim?"

İyi cevaptı. Zara önce bilgiyi verip sonra almayı, vermezse üzerine çöküp zorla söyletmeyi, Yüce Efendi ise yalnızca almayı, aldıktan sonra boynunu kırarak ondan kurtulmayı kuruyordu. Gece bir hayli ilerlemiş, sinagogda ikisinden başka bir tek kapıcı ile dış muhafızlar kalmıştı. İkisi de aynı şekilde düşünüyordu; "Kimsenin ruhu duymadan istediğimi alır, söylemesi gerekeni söyletir ve hesabını kapatıp hayatıma kaldığım yerden devam ederim." Zara fikrini bir adım ilerletti:

"Karşımdaki yaşlı bir haham iken bu, çocuk oyuncağı sayılır!"

"Herzl 3, Herzl 3, bayıltıcılar hazır mı? Tamam!"

"Hazırız David, en az bir saat kendilerini bilmeyecekler. Şimdi sahaya giriyoruz, tamam!"

"Sizi gördüm Herzl 3. Yavaş ilerleyin. Turist grubunu takip edin. Işıkların kuytusunda kalın. Onlar ayrılınca, dördünüz birden... Tamam!"

"Anlaşıldı David, sen nerdesin? Tamam!"

"Mezarlığın altında park ettim. Sizi çok net görebiliyorum. Yerimi bilesiniz diye selektör yapıyorum."

"Anlaşıldı, seni gördük!"

"Bütün Zelotlar. Benden haber bekleyin, tamam!"

"Hazineye açılacak kapının anahtarı Yüce Efendi, İstanbul'da duruyor. Onu Arkeoloji Müzesi'nde emin bir yere kendi ellerimle gizledim. Üzerinde sembolik figürler olan bir disk. Şifrelerle örtüştüğünde hazineler –tabii her neden ibaretse– Siyon davasının olacaktır. Size şimdi onu vadediyorum ve karşılığında da...

"David, hazırız, tamam!"

"Bekleyin!.. Bekleyin... Bek... Krooaaşş... Vyjzzz... Pooommm!.."

"David, neler oluyor? David!... David!..."

"Zzzz!... Zzzz!.."

"David, ses ver, David..."

"Aman Allah'ım orada bir şeyler oluyor. Damperli bir kamyon mu yoksa o? David'in arabasını göremiyorum!"

"Olamaz, kamyon arabayı sürüklüyor. Bütün Zelotlar, bütün Zelotlar, görev iptal, görev iptal... David'in yanına, derhal, tamam!.."

"Olamaz, araç yanmaya başladı... Koşun David'i kurtarın!"

Zara telsizdeki bu emrin herkesten çok kendisi için verilmiş olduğunu düşünüp fırladı. Söz konusu olan Kitron'un hayatıydı; kardeşinin, her şeyinin...

XXXVI

"Biz de ona uysal bir oğul müjdeledik. Çocuk kendisiyle birlikte koşup yürüyecek yaşa gelince İbrahim ona, 'Yavrum, ben rüyamda seni boğazladığımı gördüm. Düşün bakalım, ne dersin?' dedi. O da, 'Babacığım, emir olunduğun şeyi yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın,' dedi. Nihayet her ikisi de (Allah'ın emrine) boyun eğip, İbrahim de onu (boğazlamak için) yüz üstü yere yatırınca ona, şöyle seslendik: 'Ey İbrahim! Gördüğün rüyanın hükmünü yerine getirdin. Şüphesiz biz iyilik yapanları böyle mükâfatlandırırız.' Biz, (İbrahim'e) büyük bir kurbanlık vererek onu (İsmail'i) kurtardık. Geriden gelecekler arasında ona (iyi bir nam) bıraktık, 'İbrahim'e selam!' dedik. Biz iyileri böyle mükâfatlandırırız. Çünkü o, bizim mümin kullarımızdandır."

(Kur'an-ı Kerim, Saffat Suresi, 101-111. ayetler)

Sekiz saat sonra
Kudüs, Zeytindağı, 5 Haziran, 08.00 (TSİ: 09.00)

"Alo!"

"Emredin Amirim!"

"Duymak istediklerimi söyle bana!"

"Efendim, havadislerim iyi. Kudüs Müzesi'nin internet sayfasında gerekli araştırmayı yaptık ve işaret olabilecek bir eser tespit ettik. Biraz sonra gidip göreceğiz."

"Neymiş o?"

"Nemrut ve onu göğe çıkardığı söylenen aslan bedenli mitolojik kerkes kuşlarından biri. Bir grifon. İştar ile Sin'in himayesinde Nemrut'un onu ehlileştirme sahnesini gösteriyor. Küçük bir silindir mühür üzerinde. Selim onu görür görmez yola çıkarsak diğerlerinden önce bilgilere ulaşacağımızı söylüyor."

"Başka kim var yanında senin?"

"Alperen, efendim ve bir de Masaaki! Suçlu peşindeler."

"Bak kızım, senin o müzede göreceğin şeyi Selim Hoca zaten bulmuş. Üstelik CIA

Nemrut ve Kerkes (Kudüs Müzesi)

İstanbul'a çökmüş durumda. Tepemde boza pişiriyorlar. Grifonu aramayı bırakıp elinizde her ne var ise..."

Vuslat, Selim'in buraya gelmeden tableti nasıl bildiğini merak edince "Yoksa Zara?" diye mırıldandı. Evet, bir şeylerin ters gidiyordu sanki. Bunu amirine söylemeliydi, fikrini almalıydı ama onun cümlesini tamamlayan ses tonu bundan vazgeçmesi anlamına geliyordu

"...kripto mesaj ile bana acilen gönder. Bu bir emirdir, yorum yapma sakın!"

"Baş üstüne amirim, lakin bir saat sonra göndersem olur mu? Şimdi Kudüs Müzesi açılmak üzere. Bir saat sonra burada işimiz bitip yola çıktığımızda..."

Vedat Bayrak, 'yorum yapmama' konusunda bu kızı asla eğitemeyeceğine karar verdi:

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Hz. İbrahim'in izini süreceğimiz son mekâna, Mekke'ye efendim! İsmail ile Hacer'in hatırası... Ve Kâbe'nin inşası..."

"Hayır Vuslat, aracınıza binip doğruca Adıyaman'a geçiyorsunuz."

"Efendim, bari Kudüs Müzesi'ni..."

"Kulaklarını iyi aç kızım, bugün günlerden 5 Haziran. Süslü Hanım'ın gün sona ermeden Adıyaman'da bir buluşma gerçekleştireceği bilgisi elimde. Yani öğleden sonra sizin de orada olmanızı istiyorum. Ne kadar erken varabilirseniz..."

"Ama efendim savaş bölgesinden geçmek..."

"Oralara giderken geçiyorsanız, dönerken de geçersiniz. Kocana selamımı ilet, dikkatli sürün. Güle güle!"

Bluetooth ile araca bağlanan telefonun açık hoparlöründen bütün konuşmayı Alperen zaten duymuştu. Her ikisinin de yüzlerinde bir üzüntü belirdi. İki şey akıllarından geçiyordu. Vedat Bayrak Kudüs Müzesi'ndeki grifonu bildiğine göre Selim'in telefonunu dinlemeye ve izlemeye aldırtmıştı. Ve yıllardır konuşup durdukları umre hayalleri suya düşmüştü. Heyecanını kaybetmiş bir çocuk misali:

"Vuslat'ım, üzülme sen; ilk iznimizde ben seni umreye..."

Vuslat eliyle onun dudaklarını kapattı. Utanmasın, mahcup olmasın, tutamayacağı sözler vermesin diye... Sonra da ortamdaki hüznü dağıtmak istedi:

"Hey Masaaki-san, uyan haydi, plan değişti."

Masaaki hiç oralı olmadı. Yorgun bir hâli vardı ve arka koltukta horlamaya devam etti. Nihayet iki saat sonra Hayfa pasaport kontrol kapısında kendine geldi:

"Neredeyiz?"

"Mezopotamya'ya hoş geldin... Adem'den bu yana savaşın, yoksulluğun ve acıların kadim vatanına. Ama sen adına şimdilik Suriye diyebilirsin."

"Suriye'de ne işimiz var? Ürdün'den Suudi Arabistan'a geçiyor olmamız gerekmiyor muydu?"

"Haklısın dostum, bu Türk işi. Nemrut Dağı'nda çekilmiş bir fotoğrafın izini sürmüyor muydun, şimdi seni Adıyaman'a götürüyoruz. Eğer yanılmıyorsam, aradığın adam da bu akşama kadar oraya gelir."

"Hiç sanmıyorum, Kitron bizim kadar hızlı olamayacaktır. Tabii eğer ruhu gelirse, onu bilemem."

Masaaki şakayla karışık söylediği bu cümleden sonra keyifle gerindi. Yüzünde bir gülümseme vardı. Kuşluk güneşi içini ısıtmış gibiydi.

"Ne o, Masaaki-san, dün gece hiç uyumamış gibisin? Süleyman Mabedi'nin büyüsüne mi takıldın?"

"Daha ziyade Zeytindağı'nın büyüsü diyelim, beni uyutmadı. Şehrin manzarası oradan çok güzeldi de! İyi ama Mekke'nin büyüsüne ne oldu?"

"Mekke'de bir şey bulacağımızı umut etmiyordun ya? Müslümanların kutsal şehrinde putatapıcılara ait pagan sembollerin izi bile kalmamıştır. Hatta bebek İsmail'in ayaklarını vurduğu kumlar da, oradan çıkan Zemzem de, Hacer validemizin su umuduyla yedi defa koşarak gidip geldiği Safa ve Merve tepeleri de artık beyaz mermerlerin altında."

"Peki ya diğerleri orada bir şey bulursa?"

"İmkânsız, Masaaki-san. Harem sınırlarından içeriye Müslüman olmayanlar giremez. Yani gitseydik sen yine bizimle Harem'e gelemeyecektin."

"Ama üzülme, işin şeytan taşlama kısmını Nemrut'ta yapacağız. O zaman belki sen de şeytanını teslim alırsın."

Masaaki gülümsemekle yetindi.

Sınırdan içerilere ilerleyip yıkılmış evler, maskeli askerler, kamuflaja alınmış tanklar, yorgun yürüyen insanlar ve tozların arasında yiyecek bulmaya çalışan çocuk manzaraları görmeye başladıklarında Masaaki sordu:

"Bu savaş, bu trajedi ne zaman sona erer acaba Alperen-san?"

"Ben sona ereceğini hiç zannetmiyorum, dostum. Bugün bu terör örgütü yok olur, yarın bir başka isim altında bir başkası gelir. Petrol ve su bir yanda; İslam'a karşı ittifak etmiş inançlar ve inançsızlık diğer yanda. Bereketli Hilal'i gözüne kestirmiş milletler mi diyelim; İsrail'in ihtiras dolu emelleri mi? Üstelik bir de Batılıların bu coğrafyayı kendilerine rakip gören tarihi ve kültürel zihin travmaları. Bu kadar sebep ortadayken Mezopotamya'ya durmadan mermi yağmasın mı?"

"Yine aynı hikâyeyi anlatacak gibisin Alperen-san? İsrail ve Batı takıntısı. O hâlde ben de aynı soruyu tekrar sorayım; bir eli yağda, bir eli balda zengin Batılılar şu zavallı ve fakir toprakları neden istesinler ki?"

"Masaaki-san, dostum, şu topraklar on binlerce yıl insanlığın beşiğini sallamışken sen buradaki savaşı yalnızca petrol kavgası, su kavgası olarak görüyor olamazsın. Burada bir kültür kavgası, bir tarih kavgası, bir kimlik kavgası hep ola gelmiştir ve daima da olacaktır; şimdiki gibi."

"Kültür kavgasında kan dökülmez benim bildiğim!"

"Çok denklemli bir oyun düşün, dostum. Ortadoğu'nun kaderi ise oyun içinde oyundur. Birileri tarafından dünya siyasetini yönetmek, mevhum bir düşman yaratıp onun üze-

rinden bir dini terörist göstermek, algıları yönetmek, ekonomide pastanın büyük dilimini kapmak, sömürüyü devam ettirmek, süper devletler için güç göstermek, olup bitenler üzerinden dünyaya mesajlar vermek, ezeli düşman kabul edilenleri kimliksizleştirmek, ülkeleri bölüp parçalayıp kendilerine mecbur bırakmak, kültürlerini ve sanatlarını ellerinden almak... Daha yüzlerce sebep sayabilirim Masaaki-san, dostum. Onun için burada bu savaş hiç bitmeyecektir. Bugün terör grupları güç kaybediyorsa yarın pek çok senaryo yeniden hazırlanır."

"Komplo teorileri!"

"Öyle diyebilirsin ama şimdi sana söyleyeceğim savaş ihtimallerini bir kenara yazarsan, ömrünün geri kalanında Tokyo'da televizyon haberlerini izlerken beni anacaksın."

"Söyle bakalım."

"Şu tepelerin ardından duyduğun silah seslerini çıkaranlar tükendiğinde, bölgenin Kürtleriyle Suriyeli muhaliflerin savaşına şahit olabilirsin. Türkiye ile Suriyeli Kürtlerin savaşı sırada olacaktır. Suriyeli halkların yine Suriye rejimiyle çatışmalarına da kesin gözüyle bakabilirsin. Sonraki aşamada büyük ihtimalle Amerika sahnede olacaktır. Amerika gelince dengeler değişeceğinden ister istemez Türkiye ve İran da oyuna müdahil olacaktır. Ve elbette Rusya. Rusya'sız olmaz. Hangisinin müttefik, hangisi muhalif olacağı Iraklı Kürtlerin stratejilerine bağlıdır elbette. Onlara rol biçip strateji belirleyen de büyük ihtimalle İsrail olacaktır. Bütün bunlar bölgedeki ateşi yeterince harlandırmazsa Batılı güçler tarafından Şii militanlar donatılacak ve bu sefer Araplar savaş hattına çekilecektir. Yedekte Şii Araplar ile Sünni Arapların savaşı vardır ama şimdilik kurguları yapanlar Suudilerin ve Körfez Araplarının sermayesini yeterince sömürebildikleri için buna ihtiyatla yaklaşıyorlar. Petrol ve su savaşları şiddetlenince Suud ile İran'ın savaştığını bile görebilirsin. Velhasıl burası Mezopotamya azizim, her iki

anlamda sıcak topraklar, süper dünya burada her daim bir savaş ister."

"Üff.. İçimi kararttın Alperen! Bir an evvel uzaklaşalım buradan!"

"Haklısın Vuslat'ım! Bizim imkânımız var, uzaklaşabileceğiz; ya hiçbir yere gidemeyecek olanlar! Bebeğini burada doğuracak olanlar?"

"O hâlde bitirin bu savaşı arkadaş!"

"Hıh!.. Sanki savaşı Türkiye başlatmış, dostum. Ortadoğu'ya barışın gelmesi için yalnızca bizim değil, dünyanın neresinde bir vicdan sahibi var ise onun da gayret göstermesi lazım? Dünya kamuoyuna buradaki gerçekleri anlatmak, insanlara perdenin arkasındaki oyunu göstermek ve 'Uyanın!' demek gerekmiyor mu sence? Biz bunu yapmazsak, sen Japonya'da bunu yapmazsan, Kanada'da, Mozambik'te, Çin veya Güney Afrika'da vicdan sahipleri bunu yapmazsa savaş tacirleri elbette bu savaşı sürdürüp gideceklerdir. Değilse Yüce Baba'nın evrensel barışı sağlayarak insanlığı kurtaracak şu 'dosdoğru olma' akidesi de işe yaramaz. Üç kitapta yazılı barış ayetlerinin savaş baronlarınca hiç okunmadığına değil, barış cümlelerini bile bir savaş sebebi olarak ortaya süren süper canavarlara şaşırıyorum ben."

"Demek ki acilen İbrahim'in mesajını bulmalıyız, barış için..."

"Ah keşke!.. Ve umarım bulacağımız şey bölgedeki savaşı dünyaya yaymaz. Korkarım ki peşinde olduğumuz hazine nice savaşlar başlatabilecek bir güce sahip olsun. Eğer öyle ise bu seferki savaşı din adına yapacaklarından zerre kadar şüphem yok."

"Neyse ki ben bütün bu savaşın dışındayım. Japonya'ya huzurla döneceğim?"

"Zannetmiyorum. Bulacağımız şey üçüncü dünya savaşını başlatırsa, Japonya'da senin huzuruna da bombalar, füzeler isabet edecektir, hiç şüphen olmasın."

"Abartma, neredeyse her şeyi yok edeceksin!"

"Dördüncü dünya savaşının kılıç ve kalkanla yapılacağını söyleyebilirim sana!"

"O hâlde bana müsaade, en kısa sürede Tokyo'ya bir bilet alayım!"

"Vazifeni tamamlamadan mı?"

"Keiko'nun katillerinden biri İstanbul'da zaten öldü. Diğerini yakaladığımızda bana teslim edeceğini düşünür müsün?"

"Kanunlarımızın gereğini yaparız elbette!"

"Yani teslim etmeyeceksin, hem sen teslim etsen, bu sefer İsrail devreye girecek. Belki de Kitron alçağı farklı bir cezaya uğrar, olamaz mı?"

"Ne gibi bir ceza?"

"Onu bilemiyorum, ama hak ettiği bir cezadan söz ediyorum!"

"Nemrut'ta onunla karşılaştığımızda üzerine saldırmayacaksın umarım!"

"Aşk olsun Alperen-san, hiç öyle bir şey yapar mıyım sence? Kafana takma! Şimdi direksiyona ben geçeyim de Mezopotamya'da yollar ile savaş nasıl olurmuş size göstereyim. Siz de karı koca arka koltukta biraz saadet yaşayın."

"Unutma Masaaki-san arabada bebek taşıyoruz!"

Vuslat'ın şakasından sonra, yıllardır ıstıraplara, gözyaşlarına, ağıtlara alışkın olan dumanlar, tozlar, ağaçlar ve kuşlar, bu üç arkadaşın kısacık da olsa gülüşmelerini kıskanarak izlediler... Ve Vuslat, Masaaki'nin gizemli cümlelerini düşünüp hepsinin Kitron'la ilgili olduğunu fark edince zihninden sıralamaya çalıştı:

"Hiç sanmıyorum, Kitron bizim kadar hızlı olamayacaktır. Tabii eğer ruhu gelirse, onu bilemem."

"Kitron alçağı farklı bir cezaya uğrar, olamaz mı?"

"Hak ettiği bir cezadan söz ediyorum!"

"Japonya'ya huzurla döneceğim?"

"Bizden gizlediğin nedir Masaaki?"

XXXVII

ibrâhîm

içimdeki putları devir
elindeki baltayla
kırılan putların yerine
yenilerini koyan kim

güneş buzdan evimi yıktı
koca buzlar düştü
putların boyunları kırıldı
ibrâhîm
güneşi evime sokan kim

asma bahçelerinde dolaşan güzelleri
buhtunnasır put yaptı
ben ki zamansız bahçeleri kucakladım
güzeller bende kaldı
ibrâhîm
gönlümü put sanıp da kıran kim

(Asaf Hâlet Çelebi)

Dört saat sonra
İstanbul, Bağlarbaşı, 5 Haziran, 12.00

Selim dersten çıktığında her zamanki gibi çevresinde öğrencileri vardı. Sorular soruyor, şakalarla karışık cevaplar alıyorlardı. Koridorun köşesini döndüğünde Bay Noah'ı kapısında beklerken gördü. Elinde bir hediye paketi ve yanında siyah takım elbiseli bir genç. "Hayırdır, inşallah!" Acaba acil görüşmeleri gereken nasıl bir konu zuhur etmişti ki? Öğrencilerinden müsaade isteyip gülümseyerek yanına vardığı sırada misafirindeki tedirginliği fark etti. Randevusuz gelmenin mahçubiyeti olarak yorumladı:

"Buyrun Bay Noah, hoş geldiniz!"

Noah zoraki bir gülümsemeyle mukabele edip içeri girdi.

"Arkadaşınız dışarıda kalmasaydı!"

"Hayır hayır, kapıda beklesin, çünkü konuşacağımız konu mahrem!"

"Selim koltuğundaki kitapları masaya, elindeki keçeli kalem ile tahta silgisini de köşedeki sehpanın üzerine itinayla koyup bir dolabın kapağını açtı. Dolabın içinde bir lavabo gizlenmişti. Ellerini yıkadı. Kuruladı. Sonra Noah'ın yanına dönüp sordu:

"Ne içersiniz efendim? Çaycıya..."

Noah sözünü kesti:

"Selim Bey, çayınızı başka zaman içerim, size acil bir teklifle geldim; lütfen cevap vermeden iyi düşününüz."

"Buyrunuz Bay Noah."

"Açık konuşacağım; elinizde her ne var ise, Selim Bey, karşılığında her ne isterseniz satın almaya hazırız!"

Selim papazın neyi satın almak istediğini gayet iyi anlamıştı. Önce bilmezden gelmeyi düşündü, sonra bundan vazgeçip sordu:

"Kim adına Bay Noah? CIA mi, Mossad mı? Başka biri mi? Kim adına?"

"Asla... Benim gizli servislerle ne işim olabilir? Ben yalnızca Hz. İsa'nın askeriyim, belki biraz da akrabamız Musa'nın. Yapacağım her şey kilise içindir."

Selim, içinden "Papalık adına demek!" cümlesini geçirirken Kur'an-ı Kerim'deki Mümtehine suresinin ilk ayetlerini hatırladı. Hz. İbrahim'in orada "Ey Rabbimiz! Bizi inkar edenlerin oyuncağı, eğlencesi hâline getirme!" diye yalvarışını düşündü. Hz. İbrahim bu duasıyla hem kendi dönemini, hem de sonraki çağları işaret ediyordu. Nitekim Allah onun bu duasını bir ayet olarak Kur'an-ı Hakîm'ine koyarak inananları uyarıyordu. İslam âlemi, bilhassa da Ortadoğu'daki Müslümanlar bu ayeti okumamanın, okusalar da anlamamanın cezasını çekiyorlardı. Tembellik eden, kendi aralarında bozgunculuk yapıp fitneye düşen, üretime önem vermeyen, kendini yenilemeyen, çağın gereklerine ayak uyduramayan, değişime açık durmayan Ortadoğu Müslümanlarının, küresel mafyanın oyuncağı ve eğlencesi hâline gelişlerine hayıflandı. Şimdi de Bay Noah kendisini aynı oyuna çekmek istiyordu; bir oyuncak gibi. Dilinin altındaki baklayı çıkarmıştı ama saman altındaki suyu hâlâ gizlemeye çalışıyordu. Kendisiyle ucu açık bir pazarlık yapıp sırrı satın alacak ve kapalı kapıların ardında kilise paravanına gizlenmiş birilerine satacaktı. Böyle bir bilgiye sinagogun daha fazla fiyat biçeceğini düşündü. "Belki de Yahudilere satacak." Niyeti her ne olursa

olsun, şu anda buraya kilise adına gelmiş olmadığı kesindi. Bu pazarlığı kendisiyle Kevin veya CIA yapmadığına göre Noah'ın başka bir mihraka hizmet ettiği de ortadaydı. Hz. İbrahim'in akidesi üç dinden hangisinin eline geçse bunu diğerleri için bir baskı konusu yapabilirdi. Hz. İbrahim'e inen vahiy bütün açıklığıyla ortaya çıktığında belki de dünyanın dengeleri değişecek, insanlık barışa yönelecekti. Tabii eğer birileri bunu kötü emellerle kullanıp insanlığı din merkezli savaşların içine sürüklemezse. Belki de savaşlar her şeyi tükettikten sonra geriye kalan küçük bir nüfus Hz. İbrahim'in dosdoğru olma emrine mecbur kalıp barış yapacaktı. Onun akidesi bütün dinlerin itiraz etmeyeceği bir doğruluk mesajıydı çünkü. Dünyada herkes doğruluk üzerine yaşasa, herkes dürüst bir hayat sürse zaten bütün kötülükler ortadan kalkar, bütün günahlar arınır, insanlık huzura ererdi. Din de zaten insanların huzuru demek değil miydi? Herkesin doğru olduğu bir dünyada kavga da olmazdı. Bay Noah kavgasız bir dünya mı istiyordu, yoksa kavga başladığında güçlü taraf olmak mı? Böyle bir mesaj din adına kimlerin işine yarar, kimlerin tezgâhlarını bozardı? Cevap aranması gereken sorular bunlardı. Bay Noah Hz. İbrahim'in mesajını Ortadoğu'daki savaşı bitirecek bir evrensel barış adına istemediğine, bilakis başka dinlerden kaçırırcasına açık pazarlık yaptığına göre ona satacağı bilgiler belki de dünyanın sancılarını arttırmak için kullanılacaktı. Dünyanın en büyük sancısı Ortadoğu olduğuna göre bu bilgiler Müslümanlara dünyayı zindan edebilirdi. Kitabın ortasından konuşmayı tercih etti:

"Siz Hıristiyanlar, Bay Noah, neden dünyada bu kadar çatışma yaratmaya bayılıyorsunuz?"

Noah kekeledi:

"Bu nasıl söz Selim Hocam, onu Yahudiler yapar, bense daima barış ve güvenden yanayımdır. Kilise ile cami arasında bir düşmanlıktan değil aynı hedefe yürüyen farklı anlayıştan söz edebilirim. Birbirimizi kabul etmeyi, paylaşmayı, birbi-

rimize saygı duymayı sizce de artık başarmalı değil miyiz? Bakın işte, önümüzde bir fırsat var. İbrahim'in doğruluk çizgisinde buluşmak; dosdoğru olmak..."

"Bunu Müslüman dünyanın sizden daha fazla istediğine emin olabilirsiniz Bay Noah. Lakin bu güne kadar Hz. İbrahim'den dem vurarak bize yaklaşan; onun çocukları arasında barış ve diyalogdan söz eden yerli ve yabancı düşmandan o kadar ziyan gördük ki artık bu tekliflerde samimi olduğunuzdan emin olamıyoruz. Bana Hz. İbrahim'in doğruluk ekseninde buluşmaktan söz ediyorsunuz ama siz dosdoğru davranmıyorsunuz."

"Teessüf ederim Selim Bey, o nasıl söz?"

"Hayır sizi gücendirmek değil niyetim, belki hakikati görmek. İzah edeyim ki siz öncelikle kökenlerinizi Hz. İbrahim'e dayandırmayı yalnızca kendi hakkınız sayıyor, yalnızca manevi yönden değil fiziki yönden de o atanın varisleri olmayı yalnızca kendinize mâl ediyorsunuz. Oysa kutsal kitabınızın size böyle emrettiği bir satırını hatırlamıyorum ben."

"Kutsal kitaplarımız, sizin kutsal kitabınızdan farklı bir şey söylemiyor Selim Hocam. Yeni Ahit, Galatyalılar'ın üçüncü babında; *'İbrahim Tanrı'ya iman etti, böylece aklanmış sayıldı. Öyleyse şunu bilin ki İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir. Tanrı İbrahim'e, bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak müjdesini önceden verdi'* demektedir. O hâlde siz ve biz, İbrahim'in ümmeti olmakta neden ayrışma gösterelim ki?"

"Bay Noah! Kitab-ı Mukaddes'in Hz. İbrahim hakkında söylediği her şeyi biliyorsunuz şüphesiz?"

"Elbette!"

"Peki, Kur'an-ı Kerim'in neleri anlattığını hiç incelediniz mi?"

"Hem de kaç kere."

"O hâlde Kitab-ı Mukaddes ile Kur'an-ı Kerim'in bildirdiklerini bir karşılaştıralım, ne dersiniz?"

"Bu bizi nereye götürecek?"

"Sizinle bilgilerimi paylaşıp paylaşmayacağımı anlayacağız?"

"Peki, o hâlde ben başlayayım; İbrahim Kitab-ı Mukaddes'e göre Mezopotamya'da, Kaldelilerin Ur şehrinde doğmuştu."

"Kur'an'da bu bilgi yok."

"Babasının adı Tareh, kardeşlerinin adları Nahor ve Haran'dı."

"Kur'an-ı Kerim'e göre babasının adı Azer'di."

"Saray ile evlenip..."

"Kronolojiyi takip için henüz evliliğe geçmeyelim isterseniz. Çünkü evlilikten önceki hayatına dair bizim Kitab'ımız, İncil ve Tevrat'ın bildirmediği bazı olaylar anlatıyor."

"Peki, Kur'an'ın söylediğini de siz söyleyin!"

"Kur'an'a göre İbrahim daha genç yaşındayken babasına putlara tapmaktan vazgeçmesini söyledi; babası onu taşlamakla tehdit etti. Kavmine yıldızı, ayı ve güneşi örnek vererek bunların tanrı olamayacağını anlattı. Kavmi bayram için şehrin dışına çıkınca putların büyüğü hariç hepsini kırdı. Bu olaydan sonra Lut aleyhisselam da ona inandı. Devrin tanrılık iddiasındaki kralı Hz. İbrahim'in vahyinden haberdar olunca Hz. İbrahim ile tartıştı ve onu ateşe attırdı. Allah onu ateşten kurtarıp kutsal bir beldeye ulaştırdı. İbrahim, Allah'tan ölüleri nasıl dirilttiğini göstermesini istedi ve Allah istediğini ona verdi. Sonra...

Selim eliyle, "Sıra sizde, buyrun..." der gibi misafirine işaret etmişti. Bay Noah anlatmayı sürdürdü:

"Sonra, Saray ile evlenip babasını, Lut'u ve karısını alarak Harran'a gitti. Babası orada öldü. Rabb'in emriyle Kenan diyarına vardı. O sırada 75 yaşındaydı. Rab bu diyarı soyuna vereceğini vaat etti. O da buraya bir sunak yapıp vaat edilen diyarı görmek üzere Beyt'el'in doğusuna geçti. Oraya yerleşti ve bir sunak da oraya yaptı. Kıtlık çıkınca hanımını ve Lut'u yanına alarak Mısır'a gitti. Firavun, karısı Saray'ı sarayına

alıp meşhur felaketleri yaşamaya başladı. Sonunda onları hediyelerle Mısır'dan çıkardı. Tekrar Beyt'el'e geldiler. Burada yeğeni Lut'tan ayrıldı. Sonra Hebron'daki –Müslümanlar şimdi buraya el-Halil diyorlar– Mamre meşeliğini mesken tutup orada da bir sunak yaptı. el-Halil'de kaldığı dönemde Lut'un mallarını gasp eden krallardan malları geri alıp Lut'a verdi. Sonra bir çocuğunun olması için Rabb'e dua etti. Rab ona soy ve toprak vaadinde bulundu. Rab bunların gerçek olduğunu bilmesi için parçalanmış hayvanları yakarak antlaşma yaptı. Saray'ın istemesiyle cariyesi Hacer'i nikâhladı..."

"Buraya kadar hep Tevrat'tan anlattınız Bay Noah ve söylediklerinizi Kur'an'da yok; salih bir evlat vermesi için Allah'a dua etmesi ve O'nun da uysal bir oğlu olacağını müjdelemesi dışında."

"Ve Kur'an'da şu anlatacaklarımın da olmadığını biliyorsunuzdur, Selim Hoca'm; İbrahim'in Hacer ile birlikteliğinden İsmail doğdu. Bu sefer Saray kıskançlık gösterip Hacer'e eziyete başladı. İbrahim 99 yaşındayken Rab soy vaadini yeniledi ve bunun için sünnet edilmeye dayalı bir antlaşma yaptı."

"Evet, Kur'an'da bunlar da yok, lakin hadis-i şeriflerde İsmail bahsi teferruatıyla bildirilmiş durumda."

"Mamre meşeliğindeyken üç misafir geldi. İbrahim onlara çeşitli ikramlarda bulundu. Onlar İbrahim'e İshak'ı müjdeleyip ardından Sodom ve Gomore'yi yok edeceklerini söylediler."

"Kur'an'a göre misafirler melektir ve İbrahim sofra ikramında bulununca yemezler. Hz. İbrahim'e bilge bir çocuğu olacağını müjdeleyip bir kavmi helak için geldiklerini anlatırlar. O da helak etmemelerini ister. Melekler inananların kurtulacaklarını vadederler. Sonra yıllar geçer ve oğlunu kurban etmesi için..."

"Bekleyin lütfen, Kitab-ı Mukaddes bu arada güneye doğru göç ettiğini haber veriyor; Gerar kralının misafiri olarak. Lakin Mısır'da başına gelenler orada da başına geliyor. So-

nunda kral yine mallar verip karısıyla onu ülkesinden çıkarıyor. Saray çocuk doğuruyor, Hacer Saray'ın isteğiyle evden çıkartılıp çöle gönderiliyor. Sonra bildiğiniz kurban hadisesi yaşanıyor. Rab oğlu İshak'ı kurban etmesini emrediyor ama tam kurban edeceği sırada bir koç gönderiyor."

"Kur'an'a göre oğlunu kurban emri Hz. İbrahim'e rüyasında bildiriliyor ve adının İshak olduğu söylenmiyor. Buna mukabil daha sonra baba-oğul birlikte Kâbe'yi inşa ediyorlar. Kur'an'daki son bilgi bu."

"Kitab-ı Mukaddes devamla Saray'ın 127 yaşında öldüğünü ve Kenan diyarına gömüldüğünü, İbrahim'in ondan sonra Ketura isimli bir kadınla evlendiğini ve altı çocuğu daha olduğunu anlatıyor. 175 yaşına geldiğinde kendisinin de Saray'ın yanına gömüldüğünü ve ölmeden her şeyini İshak'a bıraktığını kesin bilgi olarak söylüyor."

"İşte sizinle aramızdaki ihtilaf da tam burada düğümleniyor Bay Noah! İktibaslarınızdan anladığım kadarıyla zihninizde Tevrat eksenli bir Hz. İbrahim taşıyor, öyle inanıyorsunuz."

"Bu sizce tabii değil mi; İsa da bir Yahudi'ydi, unutmayın!"

"Tabii gördüğüm için az evvel her şeyi Tevrat'tan alıntılamanıza itiraz etmedim. O yüzden ben de oradan devam edeyim. Tevrat'a göre Hz. İbrahim'in yegâne varisi İshak; İsmail'inkiler ise her türlü eziyete müstahak köle veya hizmetkârlar. İshak'ınkiler 'seçilmiş', İsmail'inkiler sefil. Onları çaresizliğe itmek, öldürmek, eziyetten geçirmek vs. için her şeyi mubah görmeniz de bundan. İmdi Bay Noah, benden satın almak istediğiniz bilgiler ne sizin ne de Yahudilerin bu tür görüşlerinizi doğrulayacaktır, emin olunuz. Sizi bana gönderen müşteriniz için daha açık söyleyeyim, 'Hz. İbrahim'in tek varisi İshak'tır' diyebilmek istiyorsa başka bir yol arasın; Hz. İbrahim'in mesajı asla İsmail'i, dolayısıyla da Hz. Muhammed'i inkar etmeyecektir."

"Hakkımda çok yanlış kanaatlere varıyorsunuz Selim Bey, ben sizdeki bilgileri yalnızca kilisem için istiyorum!"

"Eğer öyleyse uyanık olun Bay Noah; benden almaya çalıştığınız bilgiler, diyelim ki ben size hepsini teslim ettim, sizde kalır mı? Siyon anlayışına göre, yalnızca İbrani bir anadan doğanları İbrahim'in tabii, fiziki ve manevi torunu kabul eden Siyonizm, bunu İshak üzerinden ispata çalışıp dururken bendeki bilgileri size bırakırlar mı sanıyorsunuz? Hz. İbrahim'in mesajını üç semavi din ortak değil de herhangi biri tek başına kullanacak olursa üçü birbiriyle savaşa tutuşmaz mı? Hayır, buna fırsat vermeyeceğim, dünyayı önüme yığsanız bunu yapmayacağım. Hıristiyanlar ve Yahudiler kendilerini Hz. İbrahim'in torunu hissetmeye devam etsinler ama unutulmasın ki Hz. İshak'ın Yakub'u gibi Hz. İsmail'in de bir zürriyeti ve bir gücü var."

"Amma ki Yakub'a İsrail denilmiş bir kez. Lakabı İsrail olanın torunları olan Yahudiler, İsmail'in ve soyunun kazanmasına müsaade eder mi sence? Ama biz, onlarla biz baş edebiliriz; tabii eğer İbrahim'in mesajına sahip olursak."

"Bay Noah, bugünkü İsrail'in adı Yakub'un lakabıdır diye biz Müslümanlar Yakub'u inkar etmiyor, bilakis onu sizin andığınızdan daha saygın bir dille anıyoruz. Siz ve Yahudiler Bay Noah, belki İsrail milletinin İshak soyundan gelmesini öne sürerek kendinizi üstün sayıp İsmail soyundan gelenleri ebedi hizmetçi görebilirsiniz, lakin ben..."

"Haksızlık ediyorsunuz Selim Hoca'm, İsrailloğullarını bir millet yapan Tanrı..."

"Hayır hayır, Bay Noah, İsrailoğullarını bir millet yapan Tanrı değil, Theodor Herzl'dır. Çünkü Yahudiler hiçbir zaman tarih yapmadılar, kader onlara daima tarih biçti. Onun için de şimdi Hz. İbrahim'e bir tarih uydurup kendilerini has evlatlardan saymanın peşindeler; bunu fark edemiyor musunuz?"

"İbrahim'e tarih uydurmak hususunda tek masum din Hıristiyanlıktır öyle değil mi Selim Bey! Müslümanlar ve Yahudiler bu konuda birbiriyle yarışır."

"Haşa, Bay Noah, biz, atalarımızdan öyle öğrendik ve kitaplarımızda öyle yazdık ki tarihe iftira atılmaz. Tarihin bize bıraktığı en hayırlı mirasın ilim olduğunu bilenler tarihi zedelemez, yolundan saptırmaz. İslamiyet'in hassas dengeleri buna müsaade etmez...

"İslamiyet'in dengesi mi, Müslümanların dengesizliği mi Selim Bey? Sanattan yoksun, yolunu şaşırmış, kontrolsüz, fakir ve sefalet içinde..."

"Müslümanlarda hata vardır diye İslam'ı eksik gösterme gayretinizi kınıyorum Bay Noah. Müslümanlar maddi yönden fakir olabilir lakin her Müslüman inanır ki en hayırlı azık takvadır, en hayırlı sanat edeptir. İbadet, en hayırlı sermaye; salih amel, en hayırlı rehberdir. Güzel ahlakı, en hayırlı yakın dostumuz; yumuşak başlılığı en hayırlı yardımcımız biliriz. Fakir zannettiğin Müslümanlar zenginliğin en hayırlısını kanaatte bulurlar. Arada sırada ölümü tefekkür eden birinden daha kontrollü yaşayan kim vardır? Bütün bunlara uyan birisi şimdi size Hz. İbrahim'i satar mı?"

Bay Noah, sinirlenmişti. Yumruklarını sıktı, dişlerini sıktı, kendini sıktı ve yine başa dönerek münakaşayı yumuşatma yolunu seçti. Selim'i feda etmeden evvel zihnindekileri ele geçirmeliydi çünkü:

"Kilisemiz, tıpkı sizin dininiz gibi putperestler çağında İbrahim'in tek Allah'a imanını paylaşmaktadır. Pavlus, Galatyalılara mektubunda *'İşte İbrahim Allah'a böyle iman etmişti ve doğru insan sayıldı. (...) İbrahim sayesinde tüm uluslar kutsanacak. Şu hâlde iman edenler, inanmış olan İbrahim'le beraber kutsanmış sayılırlar'* der.

"İyi ya Bay Noah, bırakalım nerde bir inanmış var ise Hz. İbrahim'in mirasından eşit istifade etme hakkına sahip ol-

sun; üç dinin hiçbiri bundan mahrum edilmesin. Ve merak ediyorum, beni bağışlayınız; eğer ben size bildiklerimi anlatırsam ve siz de benim bildiklerim sayesinde İbrahim'in akidesine ulaşırsanız, onu Yahudilere mi kullandıracaksınız yoksa kiliseye mi? Her iki durumda da dünyayı İbranilerin elinde bir oyuncağa dönüştüreceksiniz. Adına ister Roma deyin, ister Kudüs; ister kilise deyin ister havra! Reva mı Bay Noah? Vatikan'da, Kudüs'te veya dünyanın herhangi bir yerinde, ihtiraslarını din adına bayraklaştırmak isteyen karanlık kişileri dünyanın diğer insanları destekleyecek mi zannediyorsunuz? Emin olunuz CIA veya Mossad böyle bir pazarlığı bilse sizinle bizi hedef tahtasına koyuverirdi. Şimdi odamı terk ediniz lütfen."

Selim ona kapıyı açmak için arkasını döndüğünde. Noah hızla onun önüne geçip göğsünden itti. Kapıya sırtını dayayıp zünnarını çözdü ve cebinden susturucu takılmış altın tabancasını çıkarttı:

"Eğer CIA veya Mossad bunu bilirse bizim de sizi hedef tahtasına koyacağımızı siz bilmelisiniz, Selim Bey. Bana yaramayacaksan seni başkalarına yaratmam."

Selim ne yapacağını şaşırmış, üzerine doğrultulan namlunun ucuna bakarken Noah hızla silahın emniyetini açıp cebinden bir kayıt cihazı çıkararak düğmesine basmış:

"Şimdi bildiklerinizi anlatın Selim Bey."

"Buna inanamıyorum Bay Noah. Beni din adına mı öldüreceksiniz yani?"

"Hayır Grup Kar..."

Noah cümlesinin gerisini söylemedi. Kapının dışından gitgide yükselen bir ses duyuluyordu çünkü. Kulak kesildi, galiba şoförü birisiyle tartışıyordu. Ardından bir gürültü oldu. Dışarıda birileri yere düşmüştü. Bay Noah şoförüne kapıya gelen olursa halletmesini söylemiş olmanın rahatlığıyla Selim'e tekrar bağırdı:

"Ok yaydan fırladı Selim Bey, şimdi ya şakımaya başlayın, yahut düşün önüme, gidiyoruz!"

Harriet Noah o kadar kendisinden emindi ki, kapı açıldığında içeriye girenin şoföründen başka birisi olabileceğini asla düşünmedi. Ve ensesinde kurulan silahın sesiyle birlikte bir kadının fısıltısını duydu:

"Bir odada iki silah varsa ensemdeki hangisi diye düşünmelisin papa müsveddesi!"

XXXVIII

Aynı saatte
İstanbul, Çamlıca, 5 Haziran, 12.00

Şehir manzarasına hâkim çay bahçesinde, serin bir çınar gölgesinde taburelere oturmuş, çevredeki insanların ve oynayan çocukların seslerinde kaybolan fısıltılarla konuştular:

"Güzelliği insanı büyüleyen bir manzara. Konstantinopolis!.. Şehirlerin ölümsüz kraliçesi... Öyle değil mi Kevin. Şu ihtişama bak, insanın derdi olmamalı da burada yaşamalı."

"İstanbul'u bu kadar sevdiğinizi bilmiyordum efendim!"

"Dert de bu zaten Kevin... Bilmen gereken ile bilmemen gerekene benim karar verecek olduğumu senin bilmemen. Lakin senin bildiğin her şeyi ben bilmeliyim ki İstanbul'u dertsiz, tasasız seyredeyim."

"Anlıyorum efendim, bilme konusunda tereddüdünüz olmasın!"

"O hâlde şimdi bildir bana her şeyi!"

Kevin önce Yüce Baba'nın mesajıyla ilgilenen kişileri, kapasitelerini ve psikolojik durumlarını değerlendirdi. Sonra ta başından başlayarak beş gündür İstanbul'da neler yaptığını, Kitron ve Zara ile Yüce Baba'nın izini takiben alelacele gidip

döndükleri Kahire, Lût Gölü ve Kudüs'te bulduklarını bir bir anlatıp özetledi:

"Ve sonuçta efendim, Kudüs'ten İstanbul'a dönmek zorunda kaldım, burada devam etmek üzere. Kitron'un ölümü bir şeyleri aksatmamalıydı, değil mi?"

"Bir trafik kazasıymış, ha?"

"Bence kaza süsü verilmiş bir infaz idi efendim."

"Kim peki?"

"Biz değildik; operasyon olsa haberim olurdu. MİT ve Türk Emniyeti değildi; çünkü isteseler Türkiye'deyken yaparlardı, neden Kudüs'te yapsınlar. Dahası, olay anında Zara ile Alperen Zeytindağı'ndan romantik bir Kudüs manzarası seyrediyorlardı, benim takibimde..."

"Bir tetikçi tutmuş olamazlar mı?"

"Bunun için başka ipuçları da olması lazım, efendim. Mesela karşı tarafın Kitron'a ait bir şeyi ele geçirme veya bildiklerini öğrenme isteği falan... Bunlar yoktu. Sıradan bir trafik kazası infazı. Uyuşturucu almış bir kamyon sürücüsü yol kenarında park eden aracını otuz metre sürükleyip ezdi."

"Mossad'ın yöntemlerine benziyor."

"Olabilir, efendim. Çünkü ilk yaptıkları şey ölüm raporu veren hekime sürücünün kanında yüksek dozda eroin olduğunu söyletmek oldu."

"Mossad kendi vatandaşını neden infaz etsin?"

"Kitron'un ajanlardan bazılarıyla karanlık ilişkileri vardı."

"Ne tür karanlık ilişkiler?"

"Zelotlar adının kullanıldığı şahsi hırslar diyelim..."

"Şu Zelotlar... Mossad'ın baş belası diyorlar... İsrail gençlerinin en zekilerini bir hayal uğruna zehirleyen radikal Yahudilerden oluştuğunu biliyorum; doğru mu?"

"Sayılır efendim!"

Süslü öğrendiklerini zihninde alıp vermek üzere bir müddet durdu. Sonra bileğinde ışıldayan pırlanta çerçeveli saatine baktı. Suratı biraz asılır gibi oldu. Başını yeniden

İstanbul manzarasına çevirdi; oyalanmak için. Öğle güneşi Marmara ve Boğaziçi'nin sularında göz alıcı yakamozlar kırıyor, şehrin çatıları buğulanmış haresini emmeye çalışıyordu. Çayından bir yudum aldı. Elektronik sigarasından birkaç nefes tüttürdü ve saatine yeniden baktı. Birini bekliyor da sabırsızlanıyor gibiydi. Randevusuna geç gelenlere oldum olası tahammül edemezdi. Telefonuna elini uzattı. Sonra da çevireceği numarayı unutmuş gibi öfkeyle onu çantasına attı. Maskarası rimelinden fazla dikkat çeken koyu gözlerini tekrar Kevin'a çevirdi. Oldukça tedirgin bakıyordu üstelik. Eli tekrar bileğine gitti. Zamanı yeniden kontrol etti. Kevin kaş altından onu izleyerek vaktin geçmediğinden mi, yoksa geçip gittiğinden mi rahatsız olduğunu anlamaya çalışıyordu. Saçlarının gölgelediği çehresi kırışmaya başlamıştı. Bu hâliyle âdeta güzelliği ve cazibesi kayboluyor, Süslü olmaktan çıkıyordu. Nitekim çok geçmedi, derin bir oflamanın peşinden sordu:

"Söyle bakalım Kevin, sence Kitron'un Zelotlara katılıp kanun dışı amaçlara yönelmesi ölümü hak ettiğini mi gösterir?"

"Efendim, amacına ne kadar inandığına ve ölümünün diğerlerini nasıl etkilediğine bağlı."

"Diyelim ki bütün kalbiyle amacına inanmıştı ve ölümünden kimse olumsuz etkilenmedi!"

"O zaman ölümü hiç korkmadan ve gözünü kırpmadan kabullenmiş demektir. Kanunların söylediğini önemsemiş olamaz."

"Kitron öyle mi yaptı sence?"

"Efendim, Kitron bir örgüte hizmet ediyor ve devletin imkânlarını örgütün çıkarları için kullanıyordu. Devletle hiçbir bağı olmayan birinin devletin en önemli kurumlarından sayılabilecek istihbarat teşkilatının imkânlarını kötü emelleri için seferber etmesi affedilemezdi. İstihbarat örgütlerinin devletleri ve insanları yaşatmak için var olduklarını bize ilk derste siz öğretmiştiniz."

"Pekâlâ Kevin, şartlar seni zorlasaydı sen de Kitron gibi davranır mıydın?"

"Şartları oluşturan amaca bakardım, efendim. Amaç devlete ve millete hizmet ise ben de gerekeni yapardım. Değilse zaten ihanet içindeyim demektir."

"Ucunda ölüm olsa bile mi?"

"Ucunda ölüm olsa bile!"

Süslü sigarasından derin bir nefes daha çekti. Duyguları karışmıştı. Karşısındaki delikanlının ülkesi adına yapabileceği fedakârlık bir yanda, kendi adına tehlikeli sularda dolaşmanın ihanet duygusu diğer yanda. Biri diğerini kovan iki davranış biçimi. Ve kendini temize çıkaracak kararı verdi; bu çocuktan kurtulmak. Onu kendi saflarına çekip Grup Kardeşlik'e dâhil etmeye çalışsa teklifinin geri tepeceği belliydi. İki gün boyunca canını emanet ettiği bir arkadaşının Mossad bünyesinde olmadığı hâlde Mossad adına iş yaptı diye ölümünü kabulleniyorsa, kendisi gibi CIA bünyesindeki yetkilerini Grup Kardeşlik için kullanan birine asla müsamaha göstermeyeceği ortadaydı. Başlangıçta bu görev için onu seçerken yumuşak başlı bir koyun olduğunu düşünmüştü. Kimsesi yoktu ama ihtirasları vardı. Çok şey biliyordu ama ağzı çelikten kilitti. Aşağılardan gelmişti ama yükselmek istiyordu. Kevin'ın yüzüne tekrar baktı, eliyle sırtını sıvazladı:

"Aferin sana evlat; Amerika'nın menfaati her şeyin üstündedir, unutma!"

Kevin amirinin evvelki soruları vakit geçsin diye ama son soruyu kendisini denemek için sorduğunu neden sonra anlayabildi. Sınavı geçmiş olmanın rahatlığıyla amirine bakarak âdeta gözleriyle sormak istiyordu; "Peki ya siz sınavı geçebilecek misiniz sevgili amirim?" Elbette sesini çıkarmadı, başını eğdi. Yalnızca beş günde Süslü hakkındaki fikirlerinin değişeceğini hiç tahmin etmemişti. Dün Langley'deki bir arkadaşıyla gizlice yazışmış, ona Sümerce tabletlerden bahsetmiş, Yüce Baba'yı sormuştu. Gelen cevap CIA'de "Yüce

Baba" isimli bir operasyonun hiçbir kaydının bulunmadığını ama bu günlerde Grup Kardeşlik'in Sümer tabletleriyle yakından ilgilendiğini göstermişti. Bu da söz konusu operasyondan ya yalnızca Süslü'nün bahsettiğini ya da başka bir operasyona onun "Yüce Baba" adını verdiğini gösteriyordu. Mossad'a göre Zelotların yaptığı gibi CIA'e göre de Yüce Baba Operasyonu'nu yürüten birileri yoksa tabii. Bu kadar zamandır CIA hesabına çalışan ne Harput Ağa, ne Christopher, ne de Melissa bu ismi telaffuz etmişlerdi. Ve üçü de şimdi ölüydü.

Süslü bakışlarını saatinden parkın giriş kapısına yeniden çevirdi. "Nerede kaldın be adam!" Yanlarından geçmekte olan satıcıdan iki simit aldı. Taze simit kokusunu içine çekip yeniden iki çay söyledi. Kevin cesaretini toplayıp sordu?

"Efendim, birini mi bekliyoruz?"

"Bay Noah, Kevin, onu New York'ta küçük bir kilisede tanıdım. Buraya gönderilmeden evvel iki yıl gözetimimde eğitim aldı ve Türkçe öğrendi. Sonraki yıllarda hep takip ettim, daima başarılı görevlerle beni ve kendini süslendirdi ve tabii ki genç yaşta çok yükseldi. Birkaç yıla kadar kardinal olacak; elbette sonrası Vatikan..."

Kevin, amirinin ateist olmasına rağmen kilisiyle yakınlığını dikkat çekici buldu. "Yoksa Yüce Baba kilise için mi?" Aklına koydu. Az sonra yanlarına gelecek olan Bay Noah'ın yanında "Yüce Baba Operasyonu" ifadesini üstüne basa basa birkaç kez telaffuz edecek ve hem papazın, hem de amirinin tepkilerinden, jest ve mimiklerinden hakikati anlamaya çalışacaktı. "İnşallah arkadaşım yanılmıştır, bu isimde bir operasyon vardır ve inşallah CIA'den birileri Grup Kardeşlik adına iş görmüyordur!" Niyetini belli etmemek için gülümsedi:

"Bay Noah'ı tanımaktan şeref duyacağım efendim!"

"Tabii gelebilirse!"

"Nereden gelecek efendim?"

Süslü parmağıyla işaret etti...

"Bağlarbaşı'ndan, şu aşağıdaki binalardan... Yanında bir misafir getirecek."

"Bağlarbaşı! Selim?"

"Evet, senin kaçırdığın balığı o yakalayacak!"

Kevin başını eğdi. Bir müddet sessizlik oldu. Her ikisi de gözlerini çevrede dolaştırdılar. Süslü elektronik sigarasını çantasına yerleştirirken mırıldandı:

"Şu mereti de terk etmek lazım artık..."

On dakika, on beş dakika, yirmi dakika... Kevin amirini beklerken böylesine paniklediğini Langley'de arkadaşlarına anlatsa inandıramazdı. Bu panik yarım saatlik gecikmenin değil, son birkaç günün eseri olmalıydı. Eğitimleri esnasında bir üniversite hocası onlara kuşatma tekniğini anlatmış, insanların paniğe kapılınca içgüdüsel olarak yükseğe çıkmak veya tırmanmak istediklerini söylemişti. Panik hâlindeyken merdivenlerin inilmek için değil çıkılmak için kullanıldığını, asansörde alt kattan çok üst katların düğmesine basıldığını, korkulu sığınmaların bodrum katlar yerine hep tavan arasında yoğunlaştığını falan anlatmıştı. Bu önemli randevu için Çamlıca tepesinin seçilmesi de tenezzühten ziyade içgüdüsel bir tedirginliğin paniği miydi acaba? Süslü'ye neler oluyordu; o dev gibi kadına? İstanbul'da gizlice buluşulacak mekânlar içinden Çamlıca'yı seçmek yalnızca manzara için olmasa gerekti. Amirinin zor durumda olduğuna kanaat getirdi. Panik başladı, başlayacak gibiydi. Mahcup olmasın diye yüzüne bakmamaya çalıştı ama yine telefon elindeydi ve Bay Noah yine cevap vermemişti. Bu sefer korumalığını yapan şoförünü aradı, o da telefona bakmıyordu. Süslü, işlerin ters gitme ihtimalini düşündü ve saatine son bir kez bakıp umutsuzca başını sallayarak ayağa kalktı. Kararını her zamanki sert üslubuyla talimata dönüştürdü:

"Evet, Kevin, daha fazla beklemeyeceğiz. Şimdi dosdoğru Sabiha Gökçen Havalimanı'na gidiyorsun. 14.05'te kalkacak Adıyaman uçağına mutlaka bin. İndiğinde bir damalı taksi

seni alan çıkışında bekliyor olacak. Sürücüsü genç bir delikanlı. Çok iyi İngilizce bilir. Yine de bilmiyormuş numarası yapıp seninle Kürtçe veya Arapça iletişim kuracaktır. Seni alması için onu havalimanına ben yönlendireceğim. Beraberinde küçük bir kutu getirecek. İçinde bir makas bulacaksın. O bu makasın ne işe yarayacağını çok merak edecektir. Yolda sana evleneceğini, para biriktirmek için çok çalıştığını falan anlatabilir. Ha, ilginç hikâyeleri varmış, birkaçını dinlersin umarım. Çok zeki biri olduğunu öğrendim. Muhtemelen senin kim olduğunu da öğrenmiş olacaktır. Şehre yaklaştığınızda müsait zamanı kolla ve makas merakını gider; dilini ortasından ayır. Dikkat et, kan kaybından ölmesin. Yoldan geçen bir aracı durdur ve kendi aracınızın bozulduğunu söyleyip onu hastaneye gönder. Sonra şurada adı yazılan otele gidip beni bekle... Atatürk Havalimanı'ndan kalkacak bir sonraki uçakla da ben geleceğim. Tabii önce Bay Noah'ı bulup gecikmesinin hesabını sorarak..."

XXXIX

"İbrahim'in yiyecek maddeleri çoktu, misafirlerini ağırlardı. Bir gün misafirlerine yemek yedirirken sıcak havada bir ihtiyarın yaya olarak geldiğini gördü. İbrahim, üzerine binerek gelmesi için ona bir eşek gönderdi. İbrahim ihtiyara yemek ikram etti. İhtiyar lokmayı alarak ağzına atmak istiyorsa da yanaştıramıyor, gözüne veya kulağına sokuyor, neden sonra ağzını buldurabiliyordu. Bu derece zahmetle yenen yemeği hemen alttan da çıkarıyordu. İbrahim Tanrı'dan bizzat kendisi dilemeden canını almamasını isterdi. İbrahim ihtiyarı böyle görünce bu hâlin sebebini sordu. İhtiyar, 'Ey İbrahim, bütün bunların sebebi ihtiyarlıktır' cevabını verdi. İbrahim kaç yaşında olduğunu sorduğu zaman ihtiyarın verdiği cevap İbrahim'den yalnızca iki yaş büyüktü. İbrahim, 'Ey Rabbim, bu hâle gelmeden canımı al!' diye dua etti. Bunun üzerine ihtiyar ayağa kalkarak İbrahim'in canını aldı. Çünkü o ölüm meleğiydi. İbrahim öldüğü vakit 200, diğer bir rivayete göre 175 yaşındaydı."

(*Taberi Tarihi*, c. I, s. 460-461)

Dört saat yirmi dakika sonra
İstanbul, Atatürk Havalimanı, 5 Haziran, 16.20

"Türk Hava Yolları'nın TK 2217 sefer sayılı Adıyaman yolcuları için yapılan bu son çağrıdır. Lütfen uçağa gidiniz!"

Zara her açıdan perişan görünüyordu. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş gibiydi. Dışarıdan bakan birisi şok yaşadığını zannedebilirdi. Gözleri bir kapıda, bir saatindeydi. Çevresinde kendisini izleyen üç erkek ile bir kadını çoktan fark etmişti. "CIA; eksik olsaydınız, şaşardım!" Son çağrıya rağmen hâlâ uçağa geçmeyerek peşinde olduklarını belli etmelerinin altında bir sebep olmalıydı. Adıyaman'da işler karışacaktı. Ama Selim gelmeden o uçağa binemezdi. Yeniden kapıya baktı. Bilet kontrol noktasındaki son kişinin ardından CIA ajanlarından ikisi kapıya yöneldiler. Birisi kendisini sonuna kadar bekleyecek, bir adım gerisinde kapıdan geçecekti anlaşılan. Son çağrılar da bitmiş, isim anonsları başlamıştı ama Selim hâlâ ortalıkta yoktu. Gözünden yine yaşlar süzülüyordu. Üzüntüsünü gizlemeye çalışsa da görevliler durumu fark etmişlerdi. Kapıyı kapatmak için oyalanmaları, biraz da ağlamanın sona ermesi olmalıydı. Saat gelmişti. Kendisini çağırmasınlar diye gözlerini kaçırdığı sırada telefonunda bir titreşim hissetti. "Mesaj?" Derhal

okumalıydı. Ani bir hareketle çantasını yere düşürüp içindekilerin zemine saçılmasını sağladı. Zaman kazanması gerekiyordu. Görevlilerden genç bir hanım yardımına gelip geçmiş olsun dileğinde bulundu. Çantası düştüğü için mi, yanağından süzülen yaşlar için mi böyle söylediğini anlayamadı. Eşyaları toplamayı bitirdiklerinde Zara'nın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Okuduğu mesajdı bunun sebebi: "Geldim!" Evet, işte görünmüştü.

CIA ajanı dahil son yolcular olarak nefes nefese yerlerine geçtiklerinde kapılar kapandı. Zara göz ucuyla çevrelerindeki yakın koltukları kontrol etti. Kendileri için tehlike oluşturacak kişilerin uzağında olmanın güveniyle sordu:

"Aldın değil mi?"

"Evet, ceketimin göğüs cebinde!"

"Çok şükür!"

Zara Selim'in şefkatli bakışlarını üzerinde hissediyordu. Gülümsemeye çalıştı. Gözündeki yaşları sildi ve elini Selim'in ceketinden içeri sokup yokladı. Heyecanla beklediği bir şeye dokunmak ister gibi ve çok tabii davranarak... Selim tedirgin olmuştu. O vakte değin hiçbir kadın eli onun bedenini böyle yoklamamıştı. Çekindiğini belli etti. Zara'ya baktı. Gözünden ara ara akan yaşları fark etti. Bir anlam veremedi. Cebindeki nesneye dokunmak için ona daha da yaklaşıp göğsüne abandı. Nefesleri neredeyse birbirine karışıyordu. Yan koltukta oturan siyah çarşaflı teyzenin mırıldandığı kelimeleri duymuyorlardı:

"Azgın şeyler!.. Tövbe tövbe!"

Selim Zara'nın elini tutup geri çekmek istediği sırada o elini bilinçli olarak çektirmedi ve hatta kalbinin üstüne koydu. İkisi birden durakladılar. Selim, kalbine dokunarak onun kendisine teşekkür mü ettiğini, yoksa yine oyunlar mı oynadığını artık kestiremiyordu. Baktı; yanağı ıslaktı. Bir insan oyun olsun diye yahut başkasını aldatmak için ağlar mıydı? Birkaç saat evvel hayatını kurtarırken de mi gözünde yaşlar

vardı ne? Hatırlamaya çalıştı. "Evet, galiba!" Neler oluyordu? Sorup sormamak arasında gitti, geldi. Hayatını kurtardığı, hatta bu uğurda iki kişiyi öldürdüğü için ona teşekkür etmesi gerekiyordu. "Ne saçma bir fikir, cinayete teşekkür; fakülte şimdi polis kaynıyor olmalı." Bu kız tam bir muammaydı. Önce ölümden alıyor sonra ölümün kucağına itiyordu. Arkeoloji Müzesi'nde ölüp ölüp dirildiğini anlatsa inanmazdı. Her şey şu disk için miydi yoksa? Belki de asıl maksadı kendisini kurtarmak değil de diske ulaşmaktı? Bir güven meselesi de olabilirdi. Düşündü; bu kızda kendisini çeken şey kendisini de ona çekiyordu. Diski yerinden alıp getirme işini Kitron dediği ortağına yahut Mossad'dan herhangi birine de yaptırırdı; iki cana kıymaktan daha kolay ve ucuz olurdu. Onun kendisine güvendiğine karar verdi. "Papazı ve korumasını beni kurtarmak için öldürdü, evet. Diski ona getireceğimden emindi." Disk cebindeydi ama zihni Arkeoloji Müzesi'ni hatırladı. Çok tehlikeli bir iş yapmıştı ve kötü! Bereket versin her şey yolunda gitmiş de başına bir bela gelmeden aradığına ulaşmıştı. Önce görevli memura büyük boyutta bir tabletin numarasını vermiş, kendisini camlı bölmeye aldıklarında da aradığı şeyi Zara'nın tarif ettiği okuyucu masasının altına sabitlenmiş durumda buluvermişti. Alttan elini uzatıp masanın orta kirişiyle tahtası arasından nazikçe cebine aktarmak elbette zor olmadı. Diğer araştırmacılar işleriyle meşgulken. Birkaç dakika sonra, gizli ve hukuksuz bir iş yaptığını düşündüğü an içinde bir korku belirmişti. Çok geçmeden kalp atışının yükseldiğini ve heyecanın dizlerindeki dermanı alıp götürdüğünü hissetti. Bir müddet oturduğu yerde öylece yığılıp kaldığını hatırlıyordu. Diski avuçlarında tutarken heyecanlanmış ve onun, Nemrut Dağı'ndaki heykeller arasında gizlendiğini düşünmekle ne büyük hata ettiğini anlayıp gülmüştü. Evet, herkesin aradığı şey şimdi elindeydi ve üzerinde ne yazdığını çok merak etmesine rağmen korkusundan çıkarıp bakamıyordu. Zara'ya hak verdi. Diske bir kez dokunduk-

tan sonra üzerinde ne yazdığını öğrenmeye fırsat bulamadığı için. Öyle söylemişti, kendisini müzeye gitmeye razı ederken:

"Binlerce yılı aşıp gelen bir objeye, fevkalade gizemli hazinelere açılan kapının şifreleriyle dolu bir anahtara dokunacaksın; üzerinde ne yazdığını ilk gören kişi olmayı istemez misin?"

Gerçekten de o anda tarif edilmez duygular yaşamıştı. Avcunda duran şeyi bir an evvel inceleme arzusu dünyanın bütün şehvetlerinden daha kışkırtıcıydı; bunu hissetmiş, binlerce yılın içinden uzanan bir elle, Sin-Ammar'la tokalaştığını zannetmişti. Usta mimara teşekkür borcunu salonda değil de müzeden çıkınca yapmaya karar vermesi bile bir mucizeydi; bilincini sarhoş hissetmesi yüzünden. Ceketinin sol iç cebine, tam kalbinin üzerine koyduğunda derin bir nefes aldığını hatırlıyordu. Alelacele kapıya yönelip Zeynep Hanım'ın "Bugün çok az çalıştınız Selim Bey! Hayrola?" sorusuna cevap verebilmek için düzgün cümle bile kuramadan yarım yamalak bir gülümsemeyle kendini dışarı zor atmıştı. Elbette kalbinde bir burukluk hissederek: "Suça bulaştım!"

Zara elini kalbinin üzerinden çekmemekte ısrarcıydı; üstelik gözlerinden yaşlar akarak. Hayır, bu kızda başka bir hâl vardı. Cami meşrutasından gidişini seyrettiği azimli ve hayat dolu kız değildi sanki. Bu ağlamak da neyin nesiydi? Bir insan aynı anda hem romantik hem trajik olabilir miydi? Eli mutlulukla kalbinin üzerinde ve acı çeker gibi yaşlar dökerek. "Bir dramın içindeyim!" Zara'nın fısıltısını duydu:

"Diskin arka yüzünde ne var?"

"Görmedim, dokundum. Tam olarak izah edemem. Lakiin... I-hımm... Bak, artık soruları ben soracağım, küçük hanım. Dosdoğru cevaplar almak şartıyla. Önce şu gözyaşların? Beni yine kandırmak için ağlamadığını biliyorum. İlk şartım bu; beni kandırmaman! Bana bir kez daha yalan söylediğini hissettiğim anda yollarımız ayrılacak, anlaştık mı?"

Zara, elini kalbinin üzerinden çekti. Ciddileşti:

"Sor; hiç yalan yok!"

"Neden ağlıyorsun?"

"Kitron."

"Kitron'a ne oldu?"

"Kaza... Kötü bir kazaya uğradı."

"Durmadan ağlaman Kitron yüzünden mi? Yalan yok!"

"Onu ezilmiş arabadan çıkarıp hastaneye yetiştirmeye çalışıyordum. Kanlar içindeki başı dizimde duruyordu. 'Kitron, benim Zara, seni kurtaracağım, iyileşeceksin, bana bak, gözlerime bak' deyip durdum. On dakika kadar sonra gözlerini açıp beni duyar gibi oldu ve 'Sare' dedi. Anlayamadım, 'Ne?' diye sordum, yine tekrarladı. 'Sa-re, adın'. Şok geçirdiğini, kendini bilmeden sayıkladığını düşündüm. 'Zara, ben Zara'yım, yüzüme bak, kendinde misin?' diyecek oldum, devam etti 'Gerçek adın, Sa-re... Se-sen, Filistinlisin. Be-beni affet, kardeşimmm!."

Selim'in dili tutulmuştu. İnanamıyordu. İnanılacak gibi değildi. Böyle bir şoktan sonra bu kızın mütemadiyen ağlaması normaldi. İster yirmi beş yaşına gelince başka birisi olduğunu öğrenmek, ister dünyada en yakın saydığı ortağının kazaya uğraması, gözyaşları için yeter de artardı bile. Bir an ona sarılıp teselli etmek geçti içinden. Kendi gözündeki nemi hissetti. Elleriyle başını avuçladı ve gözlerinin ta içine baktı. Kalbini görmek ister gibi. Ağlayan kalbi de yaşı döken gözleri miydi yoksa? Ellerini ellerine alıp gülümsedi. Artık eşittiler, çünkü ikisinin de gözü ıslaktı. Selim bir an onun sevinçten ağlamasını umut etti. "Saçmalama!" Zara hâlâ bir muamma idi.

"İnanabiliyor musun Selim, adım Sare'ymiş."

"Belki de yalan söyledi yahut yanlış..."

"Asla! İnsan öleceğini zannettiği bir sırada yalan konuşmaz. Özellikle de kardeş yakınlığında..."

"Yine de bir hata payı..."

"Hata payını kontrol etmediğimi mi zannediyorsun? İnsan kimliğinden şüpheye düştüyse onu öğrenmeden huzur bulabilir mi?"

"Ne yaptın!"

"Yapmam gerekeni, Kitron'un yanmış, ezilmiş bedenini hastane koğuşunda bırakıp doğruca Haham Elazer ben Mikael'e koştum, Zelotların Yüce Efendisi'ne. Gecenin ikinci yarısında."

"Ne dedi?"

"Önce sakladı. Ama yalan söylediği her hâlinden belliydi. Bunca yıldır görmediğim yüzüyle konuşmaya başladı ve ben de gereğini yaptım."

"Yoksa?"

"Evet. İki gün evvel babanı cehenneme gönderdiğini söyleyen birisi boğazını sıkmak üzere kollarını sana uzatırsa ölümü hak etmiş sayılmaz mı?"

Selim bir yandan bu kızın bir ölüm makinası olduğunu, diğer yandan naif kalbiyle teselliye ihtiyacı bulunduğunu düşünüyordu. Başı büyük belada olmalıydı:

"Mossad seni arıyordur!"

"Zannetmiyorum, bana minnet duyacaklar. Çünkü kendine Yüce Efendi diyen o alçak, Mossad'ın da baş belasıydı."

Aralarında bir müddet sessizlik oldu. Teselli için akan merhamet gözyaşlarıyla ciğer yangınını söndürmeye akan gözyaşları birbirine karıştı. Yan koltukta oturan çarşaflı kadın yine mırıldanıyordu. Ama bu sefer elleri duaya açıktı. Neden sonra Zara iki koltuk çaprazından kendilerine bakan bir çift gözle karşılaştı. Selim'e fısıldadı:

"Uçak CIA ajanı kaynıyor, bilgin olsun!"

"Hı? Öyle mi? Ben buradayım, korkma!.."

"Beni güldürme!"

"Gülmeye ihtiyacın var. Gözyaşlarını zapt etmeye de..."

"Hı... Hı... Elimden geldiğince."

Selim, Zara'nın elini sıkarak kalbine doğru çekti. Bu sefer kendi iradesiyle. Zara küçük bir tebessüm ile karşılık verdi. Ve tepelerinde gülümseyen birini daha gördüler:

"Yemeğinizin yanında içecek olarak ne alırdınız efendim?"

"Bir disk alayım!"

"?"

Neşelenmek ikisine de iyi gelmişti. Yandaki çarşaflı kadın onların kahkahalarını duyduğunda ellerini yüzüne sürüp gülümsedi. Yalansız, şüphelerden uzak samimi bir ortamda, uçakta halis tereyağ sürülmüş sıcak ekmek ve musakka yerken Zara'nın gözyaşları artık akmıyordu. Mutluluk ile hüzün arasında, korku ile umut arasında, sevgi ile dostluk arasında bir gelgit idi.

Adıyaman Havalimanı'na indiklerinde Selim yanlarından geçen herkese şüpheyle bakıyordu. Sabah ölümden dönmüş, ardından iki kişinin ölümüne karışmış, öğlen bir müzeden tarihi eser kaçırmış ve yalan söylemişti. Polis muhakkak kendini arıyor olmalıydı. Bir de şu CIA ajanları. Yakınlarda ona bakan birisi ya koluna yapışmak yahut ensesine sıkmak için bakıyor olabilirdi. Adımlarındaki sarsaklığa Zara'nın gülesi geldi. Koluna girdi. Onu rahatlatmak istiyordu:

"Korkma Selim; şu anda ajanlar senin uçaktan indiğinden emin oldular. Bu onlar için yeterli. Sende olan şeyi ele geçirseler bile ne yapacaklarını henüz bilmiyorlar. Bu yüzden sen hayatta kalasın diye çevrende dolaşıp koruma görevi yapacaklar. Hatta polisi bile sana yaklaştırmazlar. Elbette İbrahim'in mesajına ulaştığın dakikaya kadar."

Selim işittiklerinden üç tür memnuniyet duydu. Birincisi Zara'nın ağlamayı kesip normale dönmesinden, ikincisi kendisiyle senli benli konuşmasından –bu onunla arasında bundan böyle yalan ve art niyet olmayacağını gösteriyordu–, üçüncüsü de şimdilik canının emniyette olmasındandı. Şakaya vurdurdu:

"Bütün ajanların yaptığı hep aynı desene?"

"Anlamadım?"

"Sen de bunun için yanımda değil misin sanki?"

"Seni İbrahim'in mesajı için değil ama işte bu sözün için öldürebilirim!"

"Şaka yapmıyorum!"

"Ben de!"

Hazırlıksız gelmişlerdi. Havaalanından şehre kiralık araba veya taksi bulamadılar. THY servisiyle giderken Baraj çevresindeki yeşillikleri, başakları ağdıran buğdayları, verimli ama atıl düzlükleri izlediler. Selim, bölgenin imkânları ve şartlarını düşünerek kâh üzüldü, kâh hayıflandı. Türkiye'nin güneydoğusunda olup bitenler üzerine bir hayli sohbet ettiler. Sıcak, riyasız, dostane... Bir ara yine yaşlar yanaklara süzülerek ve yine teselli sözleri edilerek... Neden sonra yanlarındaki iki koltuğun yolcuları indi. Zara atıldı:

"Evet, şu diske bakalım mı artık?"

"Sin-Ammar'ın pırlantasına? Bakalım Sare!"

Zara birden irkildi. Gerçek adını ilk kez birinin ağzından duyuyordu. Zara Musevilerin de kullandığı bir isimdi ama Sare'yi yalnızca Müslümanlar kullanıyordu. Hıristiyanlar ise Sara diyorlardı. İsmin "Sare" telaffuzu sanki daha naif ve nazenindi. Ve eli çantasındaki üzeri kanlanmış gömleğe dokundu. "Sare bebeğin fistanı!" Selim'e kulak verdi:

"Zara, Sara, Sare... İşte Abum Rabum'un evrensel mesajı; Musevi, Hıristiyan ve Müslüman geleneğin ortak ismi. Tıpkı Hanif akidesinin dosdoğru olma prensibi gibi. Telaffuzda değişik ama özünde aynı."

"Sen yine de Zara de! Ve şimdi biraz Sin-Ammar'la ilgilenelim."

Yeni ismini reddettiğine göre Zara'nın kalbinden geçenleri Selim'in anlaması daha zaman alacaktı. Belki de bunu hiçbir zaman başaramayacaktı. Üstelemedi. Başını eğdi. Artık ikisi de tuttukları şeye, iki bin yıl önce kendilerine mesaj gönderen bilge mimarın özenilmiş şaheseri olduğunu düşünerek dokunuyorlardı. Bir an evvel okunmak istenecek değerli bir mektup... Şekiller özenle kazınmış, boyanmış, pişirilmiş ve

korunmuş... Arkeoloji Müzesi'ndeki tablet zarfına yerleştirilirken altıyla üstü yeniden sırlanmış, zamanın yüküne dayanıklı hâle getirilmiş olmalıydı.

"Sadece bu diske bakarak bile tarihin Sümer'de başladığını anlamak sence mümkün görünmüyor mu?"

"Çağdaş insanın hayatını dolduran ne varsa, bundan beş bin yıl evvel Sümerler onun doğumuna şahitlik ettiler Zara. Öğretmen veya bilim adamı, tarihçi veya şair, ressam veya felsefeci, hukukçu veya yönetici, siyasetçi yahut mimar, heykeltıraş veya muhasebeci, tamirci veya marangoz, herkes ilk meslektaşını Sümer'de görebilir."

"Oysa biz bütün bunların ilk örneklerinin hep Batı'da ortaya çıktığını öğrendik. İcatlar ansiklopedisi..."

"Sanayi devriminden sonra Batı dünyası, geçmişte yapılmış her güzel şeyi kendi atalarına bağlama gibi bir hastalığa kapıldı maalesef. Kültür tarihçileri arasında Sümer diye bir medeniyetin varlığını ortaya çıkarmaktan bugün pişmanlık duyanlar bile vardır zannederim. Oysa yüz sene kadar evvel Osmanlı topraklarına bilim adamlarıyla, arkeologlarıyla, askerleriyle saldırırken niyetleri yalnızca insanlığın kökenini aramaktı. Batılı atalarını bulacaklarını düşünüyorlardı ama karşılarına bambaşka bir Doğulu adam çıktı. Ve baktılar ki buldukları her şey kendilerini değil, Doğuluları işaret ediyor, Doğu birdenbire barbar ilan ediliverdi."

"Kimliksizleştirme çağının başlangıcı desene!"

"Yok sayma çağı, belki de. Oysa dikkatli bakanlar, bugün bir Ezop masalında, bir Süleyman meselinde, bir Öklit teoreminde, bir Atina senatosunda, bir Roma hukukunda, bir Nasa gözlemevinde, bir kraliyet armasının deseninde, paranın şeklinde, ölçünün ve tartının derecelerinde hep Sümer'in, Babil'in, Asur'un, Akat'ın, kısaca Doğu'nun derin izleri ve öncülüğü olduğunu kolayca göreceklerdir, beş bin yıl, on bin yıl evvel..."

"Güneş doğudan yükselir, diyenlere katıldın, farkında mısın?"

"Batı dünyası iki yüz yıldır bunu inkâr edip ışığın Batı'dan yayıldığını ispat için düzen üstüne düzen kuruyor, yalan üstüne yalan söylüyor, savaş üstüne savaş çıkarıyorsa ben neden Doğuya medhiyeler okumayayım? Vaktiyle Roma senatörü Marcus Cato'un daha İsa'dan evvel Kartaca'yı yok etmek üzere söylediği şu ünlü 'Delenda est Carthago' sözünün, yani 'Kartaca harap edilmelidir' repliğinin her çağda Batının sloganı olduğunu ve kendileri için tehdit gördükleri herkes ve her şey hakkında durmadan söylendiğini biliyor muydun? Bir zamanlar 'Delenda est Bağdado' diyorlardı, sonra 'Delenda est Aleppo'... Şimdi de 'Delenda est Mezopotamio' diyerek meseleyi kökünden halletmeye çalışıyorlar.

"Çok acımasız yargılar değil mi bunlar Selim Bey?"

"Samimi konuşacaksam hiç acımasız değil sevgili Zara. İşte senin çok iyi bildiğin İsrail, yıllardır "Delenda est Palestina!" demiyor mu? Yakında hepiniz bir olup 'Delenda est East' yahut 'Delenda est Muslims' diyecek olursanız şaşırmayacağım."

Zara Selim'e hayretler içinde bakıyordu. "Demek keskin bir militan tarafı var!" Bir ilim adamında olmaması gereken saplantılı bir bakış. Bunu kendisine söylemesi gerektiğini düşündü:

"Selim Bey, bu ne şiddet Allah aşkına? Burada savaş çıkarmıyoruz, yalnızca İbrahim'in insanlığa getirdiği ortak gülümsemeyi bulmaya çalışıyoruz, sakin olun lütfen?"

"Birileri bu şifreleri Delenda est East demek için kullanırsa diye söyledim, o kadar?"

"Bu birileri ben değilim herhalde?"

"Neden olmayasın! Sor bakalım kendine, şifreleri bulduğunda kime götürecektin?"

"Yüce Efendi'ye."

"O ne yapacaktı?"

"Elbette Siyon ülküsünün yükselmesi için kullanacaktı."

"Uçakta bizimle gelen CIA ne için kullanacak zannediyorsun?"

"Hıristiyanlığın evrensel hâkimiyeti için?"

"İyi. Ben de böyle anlıyorum. Yani bir havra, kilise ve cami savaşı!"

"Şimdi camiyi mi temsil etmeye başladın? Diyanet nerede?"

"Diyanet'in Papalık veya Hahambaşılık gibi dünyaya inanç dayatma fikri hiç olmamıştır. İslamiyet'te irade kişinin kendisine aittir ve dinde zorlama yoktur. Ancak beher Müslüman, şecaati ve fetanetiyle tek başına İslam'ı temsil makamındadır."

"Papalık ve Siyonizm'e karşı; Selim, tek başına!.. Gülünç olma!"

"Hayır tek başıma da olsa hakikati söylemeye ve Batı'nın iki yüzlülüğünü haykırmaya devam edeceğim."

"O hâlde somut bilgilerle konuşmalısın!"

"Söyleyeyim; tarihte ilk site devletini kim kurdu denilse, eski Yunan'ı adres gösterir, bir de Grekçe 'polis' kelimesini delil gösteririz değil mi? Yanlış; Sümerler milattan önce 4.000inci yılda kurdular. Demokrasi'yi eski Yunan'ın bulup uyguladığı söylenir; öyle mi? Yanlış; milattan önce 2350, Sümer. Stratejiyi bir teori hâline kim getirdi denilse eski Yunan'a bakılır ve askeri makam olan stratgos kelimesi de delil gösterilir. Yanlış, Babilliler, milattan önce 2500 lerde strateji uyguluyorlardı. Böyle böyle devam edebilirim. İster misin?"

"Bütün bunların İbrahim'le alakasını da kurabilirsen zekâna şapka çıkartacağım!"

"İbrahim'le alakasını CIA ve Mossad yeterince kuruyor."

"CIA ve Mossad değil, Grup Kardeşlik ve Zelotlar."

Selim afalladı. Duyduğu kelimeler ona yabancı gelmişti:

"Zelotları az evvel söylemiştin, Grup Kardeşlik de kim Allah aşkına?"

"Dünyanın yeni çetesi. CIA'den birilerinin taşeronluğunu üstlendiği yarı gizli bir örgüt; Kevin, Harput Ağa, Süslü Stone..."

"Oh, Grup Kardeşlik'in taşeronu CIA, Zelotların taşeronu Mossad ha, ne âlâ!"

"Belki de tam tersi; ama bunu neden söyledin?"

"Kitron?"

"Kitron'a laf söyleme. O hiçbir zaman Mossad'ın ajanı olmadı. Sen kendine bak; MİT'e çalışan bir hoca?"

"?"

"Bakma öyle! Sahaya indiysen oyuncu transferi kaçınılmaz olur. Kitron öyleydi..."

Cümlesini tamamladığı sırada Zara'nın gözlerinden tekrar yaşlar akmaya başladı. Selim önce onun Kitron'a üzüldüğünü düşündü. Belki de öğrendiği gerçeklere ağlıyordu. Farklı bir kimliğin trajedisi... Sahi Zara yeni bir kimlik mi bulmuştu, yoksa eski kimliğini mi kaybetmişti? Hangisine ağlıyordu? Onu bir miktar kendi başına bırakmak iyi olabilirdi. Başını çevirip telefonunu eline aldı. Havaalanında kapatmış ve açmayı unutmuştu. Açınca Alperen'den gelen bir mesajın kendisini beklediğini gördü. "İyi adam lafının üstüne gelir!" Mesaj bir saat kadar önceyi gösteriyordu. Demek uçaktayken gelmişti. Bir soru:

"Nerdesin cancağızım?"

Telefonun çaldır tuşuna bastı:

"Adıyaman'dayım!"

"Şaka yapıyorsun!"

"Neden öyle dedin?"

"Bir saat sonra biz de orada olacağız çünkü."

"Tamam. Mönümüz şöyle: Meyir çorbası, ciğerli pilav, yarpızlı köfte, pirpirim mancası... Hımm... Tatlı olarak da heside."

"Sıcak bazlama yaptırmayı unutma, tam bir saat sonra. Dört kişilik hazırlat. Masaaki de bizimle."

"O hâlde beş kişilik... Zara da benimle!

Maalesef bir saat sonra buluştuklarında Adıyaman mutfağının tadına bakmak yerine Adıyaman hastanesinde aşı-

rı kan kaybından hayati tehlike geçiren taksi şoförüne bakıyorlardı. B Rh(-) kan ihtiyacı için Zara ve Alperen sedyeye uzanmıştı bile. Ajanın başına gelenler yüzünden Zara'nın gözündeki yaşları kimsenin merak edecek hâli bile yoktu. Selim henüz onun hakkındaki gerçeği kimseye anlatmamıştı ve kendisi açmadığı müddetçe de bunu kimseyle paylaşmayacaktı. O sırada Vuslat Zara'ya baktı. Sırf Selim'in hatırına hiç tanımadığı bir rakip ajana kan veriyordu. "Büyük fedakârlık!" Ona teşekkür için yanına yaklaşmak istiyor ama daha önce 'fahişe' demenin verdiği mahcubiyetle bunda zorlanıyordu. Ajanın sargılı yüzüne bakarken bunu ona yapana vereceği cezayı düşünüyordu.

"Kevin! Allah'ın belası!.."

XL

İki saat sonra
Adıyaman, 5 Haziran, 18.20

Kevin, Süslü'ye rapor verecekti. Dilini kestiği MİT ajanından bahsetmesi ve Zara'nın gelip gelmediğini öğrenmesi gerekiyordu. Beyaz Yıldız Oteli'nin sosyal mekânlarının tamamını dolaşmış, hiçbir yerde izine rastlamamıştı. Bakmadığı tek yer, biraz sonra toplantının başlayacağı seminer odasıydı. Kapıyı açtı. Hayır, içerisi boştu. Köşede bir paravan gördü. Toplantının emniyeti için paravanın gerisini kontrol etmek istedi. Temizdi. Geri dönerken oda kapısının açıldığını duydu. O da ne! Orta yaşlarda bir kadın, kendinden daha genç bir delikanlıya şehvetle saldırıyor, oval toplantı masasının üzerine doğru çekiyordu. Utandırmamak için paravanın arkasında kaldı. Delikanlının kıyafet ve telsiz donanımından toplantıyı yönetecek olan bakanın korumalarından olduğu anlaşılıyordu. Bekledi. Öpüşmeleri bitip çıkarlar sanıyordu. Kapıda ikinci ses duyulduğunda koruma kadının yanından derhal uzaklaştı. Her ikisi de alelacele üzerlerine çeki düzen verdiler. A-ha! Gelen Süslü idi. Onu bulmuştu:

"Nasılsınız Sayın Bakan?"

Kevin dilini yutayazdı. "Bakan mı?" Koruma görevlisiyle kaçamak yapan şu orta yaşlı kadın, önünde herkesin titrediği ünlü bakan mıydı yani; hani şu Grup Kardeşlik'in cadısı?

"Buyurun Süslü Hanım. Nihayet beklediğimiz gün geldi! Umarım ödevinizi çalışmışsınızdır."

"Size mahcup olmaktansa ölmeyi tercih ederim Sayın Bakan!"

Kevin Langley'deki arkadaşından adını duyduğu Grup Kardeşlik'i biraz araştırmış ve dehşet senaryolarının uygulayıcısı gizli bir örgütle karşılaşmıştı. Şimdi adını duyduğu şu bakan –eğer yanılmıyorsa– söz konusu örgütün önde gelen yöneticilerinden biriydi ve onunla kendi amiri arasında geçen cümleler resmiyetten uzak bir inatlaşma eseri gibi görünüyordu. Aralarında resmi bir iş ilişkisinin protokolü yoktu. Onun yerine kadının huzurunda el pençe duran bir Süslü vardı. Kevin hayretler içerisinde paniklemişti. Şimdi ne yapacaktı, ne yapmalıydı? Paravanın arkasında olduğu anlaşılırsa başı belada sayılırdı. Ortaya çıksa da başı beladaydı. Böyle güçlü bir kadın özel korumasıyla ilişkisini öğrenen birinin hayatta kalmasına müsaade eder miydi? En iyisi beklemekti. Bir fırsat bulup çıkasıya veya toplantı sona eresiye kadar. Büzüldü. Nefesini kontrol etti. Ölü gibi olduğu yerde kaldı. Paravanın menteşeleri arasından sızan görüntü kesitleri ve kulağında seslerle. Şahit olduğu ve olacağı her şey için...

Birkaç dakika sonra toplantı odasının kapısında dört koruma daha belirdi. Hemen arkalarından kardinal kıyafetli birisi geldi. Herkes saygı için ayağa kalktığında kardinal hiç kimseye iltifat etmeden doğruca masanın başında oturan bakana yürüdü ve önünde eğilip perestiş gösterdi. Bir dakika sonra herkes oval masanın çevresinde yerlerini almıştı. Gömleğinin deseninde tarotların kullandığı sembolleri, pantolonundan da *Uzay Yolu* dizisinden kalma bir tarzı yansıtan genç bir hanım projeksiyon cihazını açtı. Bütün gözler sessizlik içinde perdeye çevrildi ve resimler akmaya başladı.

Uzay fotoğrafları, dini semboller, kadim ezoterik görüntüler... Dekolte giyimli ve şuh hareketli iki hizmetçi kızın, iki nargile getirip korlandırmalarıyla kimse ilgilenmeden dikkatle görüntülere bakıyorlardı. Birkaç dakika sonra odadaki toplantı baygın kapuçino ve vanilya kokularıyla nargile fokurtuları arasında sürdü. Bakan ile kardinal iyi içicilerdi anlaşılan. Projeksiyonu yöneten genç hanım terbiyeli bir kız çocuğu gibi anlattı:

"Saygıdeğer beyefendi ve zarif hanımefendiler! Altı ay boyunca Nasa'nın verilerini inceleyen enstitümüz, bu gecenin Nemrut Dağı'nda özel bir gece olacağını size müjdelemekten gurur duyar. Bu gece Babil'in söyledikleriyle uzay bilimin söyledikleri birbirini doğruluyor olacak. Tam da Müslümanların Kur'an'ında söylendiği biçimde. İbrahim mağaradan çıkacak ve önce şu Jüpiter'i, sonra şuradaki ayı, sonra da güneşi görüp onların tanrı olabileceğini sorgulayacak. Bildiğiniz gibi dünyanın on katı büyüklükteki Jüpiter'in ışınları, uydumuz olan ayın parlak görüntüsü ve hayat kaynağı olan güneşimizin şuaları senede üç gece, çıplak gözle görülen bir buluşmayı gerçekleştiriyorlar. Lakin hiç birinde Jüpiter, bu gecedeki kadar parlak olmuyor. Gece yarısından sonra Marduk şurada olacak, Sirius şurada, Merkür şu ve nihayet şu da Mars. Bu gördüğünüz dizilim bin iki yüz yılda bir defa gerçekleşiyor ve Jüpiter dünyaya 47 yılda bir defa bu kadar yaklaşıyor. Bu gece Jüpiter öylesine parlak olacak ki, onu bulmak için bir gök haritasına ihtiyacınız kalmayacak. Biraz sonra dışarı çıkın, onu ışıl ışıl göreceksiniz. Ve değerli beyefendi, kıymetli hanımefendiler, İbrahim bize seslenecekse ancak böyle bir gecede seslenecek, bundan eminim."

"Seslense iyi olur kızım. Öyle değil mi Bay Furlan?"

"Şüphesiz Sayın Bakan!"

"Eğer seslenmez ve Grup Kardeşlik yarın dünyaya yeni bir mesaj sunmazsa bütün avantajları elimizden kaçıracağız. Yahudiler çoktan aleyhimize çalışmaya başladılar. Yeni mu-

hatabımız Müslüman dünya ise kaynıyor ve yer yer oyunun farkına varanlar çıkıyor. Hesaplarımızı doğru yapıp dünyaya gücümüzden yeni bir kesit servis etmezsek dengeleri kaybedebiliriz. Irak ve Suriye merkezli Mezopotamya operasyonlarımız Ortadoğu'yu birkaç yıl daha oyalayabilir ama birbirlerini kırmaktan bıktıkları an hedeflerinde biz olacağız. Türkiye gibi bazılarının diklenmeye başlaması yakındır. İran ile Suudilerin birbirine güç gösterisi yapmalarının önünü açmak gerekiyor. Dünyada dolaşan parayı yönetmek elbette ülkeleri yönetmekten daha zordur ve parayı yönetmek her zaman güç ister. Umarım Yüce Baba bize bu yeni gücümüzü yarın sabah vermiş olur; yoksa ne siz, ne de ben koltuklarımızda rahat oturuyor olacağız."

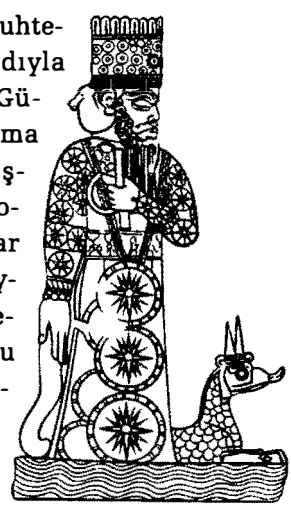
"Bunun için her tedbir alındı Sayın Bakan. Bu gece aslanlı horoskopun üzerindeki on dokuz yıldız gökyüzünde yerli yerinde olacak ve aslan bütün gücüyle dünyaya kükreyecek. Onun sesi duyulduğunda dünya Grup Kardeşlik'in dünyası olmaya hazır demektir."

"Pekâlâ! Şimdi sıra sende Süslü'm, ne hazırladın bize, göster!"

Kevin, irkildi. İsviçreli şehvet düşkünü bir bakanın kendi amirini, CIA'de ilah gibi görülen kadını âdeta azarlar gibi yalnızca lakabıyla ve alay edercesine çağırması ağırına gitmişti. Daha garibi de amirinin bu hitap karşısında uslu bir kedi gibi davranmasıydı. Grup Kardeşlik'e ait gizli bir toplantının tam ortasına düşmenin tedirginliğini içinden küfürler ederek gidermeye çalıştı. Amirine baktı. Yerinden yavaşça kalkıp projeksiyon cihazının başına gelmişti. Bir düğmeye basarak slayt gösterisi başlattı. Her bir sayfada daha evvel ulaşılan ipuçları, Sümerce metinler ve tercümeleri, Mossad ve zelotların elde ettiği bilgilerle karşılaştırılmaları bir mantık örgüsü çerçevesinde izah ediliyordu. Kevin, pek çoğunu kendisinin elde ettiği bu bilgilerin çözümlenmesi hususunda amirinin ne kadar başarılı olduğunu o anda gördü. Arka arkaya gelen cümleler,

cümlelerde yer alan şifreler ve onların şekillerle yapılan sağlaması... Slaytlarda tanımadığı tek görüntü Philedelphia Kütüphanesi'nden alınan tablet kopyasıydı. İstanbul'da aradıklarının bir başka versiyonu... Gizli bilimlerin çözümlenmesi için CIA'in farklı bir simgebilim kriptolojisi geliştirdiğinden orada haberdar oluyordu. Amiri anlattıklarıyla herkesi etkiliyordu ama bu anlatımda CIA menfaatlerinden ziyade Grup Kardeşlik örgütünün menfaatleri vardı. Amiri ülkesini satıyor olabilir miydi? Her bir başarısını ruhunda bir süs olarak taşıyan ve bu yüzden kendisine takılan 'Süslü' lakabını gururla taşıdığını söyleyen, CIA'in müstakbel başkanı Susan Stone kimlere hizmet ediyordu böyle? Kafasının tamamen karıştığı sırada ekrana yeni bir görüntü yansıdı: Başlığı, Marduk'un Sümer dilindeki yakıştırması; "amar-utu" olan bir görüntü. Denizde oturarak yüzmekte olan bir boğanın üzerinde resmedilmiş bir krala benziyordu. Başında taç vardı ve yan tarafından bir kuyruk sarkıyordu. Aslan kuyruğu. Bunu kendisi bulmamıştı. Başka bir yerde de görmediğini düşündü. Demek Süslü için çalışan başka birileri daha vardı.

"Bu gördüğünüz, Sayın Bakan, muhterem kardinal, Şamas yahut diğer adıyla Marduk'tur. Amar-utu Sümerce'de 'Güneşboğa, güneşsel öküz' gibi bir anlama geliyor. Babilliler 'Göksel Öküz' demişler. Babil ve sonrasında bütün Mezopotamya onu Marduk olarak bildi. İştar nasıl bir aslanın sırtında resmedildiyse bu da bir boğanın sırtında resmedildi. *Babil Yaratılış Destanı*'nda bu konular kıyısından köşesinden anlatılmıştır. Nemrut Dağı'ndaki aslanlı horoskopun üzerinde yer alan yıldızlar, dikkat ederseniz eğer, aynen burada da mevcut. Sabaha doğru isterse-

Boğa üzerindeki Şamas

niz horoskopun aslıyla da karşılaştırabilirsiniz. Benim size söyleyeceğim ise, şimdiye kadar bunun bir aslan olduğunu kimsenin fark etmemiş olması. Bütün araştırmacılar bu figürün sağ elinde sarkıtarak tuttuğu şeyi yıldırım olarak tanıdı, oysa aslanımız kuyruğuyla suya dokunuyordu. Yani ilk yaratılış. Marduk'un üzerinde, tıpkı aslanlı horoskopta olduğu gibi on dokuz yıldız var. Yarın sırrı çözülecek olan horoskop aslanının sırtındaki üç büyük yıldız, bu aslanın eteğinde yer almış, işte bakın. Diğer yıldızlar da kollarında, görüyorsunuz. Babil yaratılış destanı olan ***Enûma Eliş***'te tanrıların en büyüğü ve Babil'in koruyucusu olarak anılan Marduk "Büyük Efendi, dünyanın ve cennetin efendisi" olarak bilinir. Sin-Ammar denilen zeki mimar İbrahim'in şifrelerini dünyanın ve cennetin efendisinden başka kime emanet edebilirdi ki? ***Enuma Eliş*** diye başlayan o destana göre, ilk kaosta –buna bugün *'büyük patlama'* diyoruz– canavar Tiamat'ı yendikten sonra "yeryüzünün ve göğün tanrılarının efendisi" oldu. Bu yüzden insanlarla birlikte bütün doğa, varlığını ona borçludur, ona şükrederler."

"Tamam Süslü Hanım, sadede gelin!"

"Sadedi şudur efendim! Bize iki dünyada zenginliğe ulaşmak üzere Yüce Baba'yı takip ettiren temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet gibi kavramlar bildiğiniz gibi İbrahim'in insanlığa getirdiği evrensel erdemlerdendir. İbrahim'in akidesi bütün bunları içinde barındıran bir doğruluk hâlidir. Müslümanların ifadesiyle Hanif akidesi; yani salt doğruluk... Sin-Ammar biz o akideye ulaşabilelim diye birkaç şifreleme metodu kullanmış. Biri kaybolursa diğeri yol göstersin diye. Şekiller, kelimeler ve kavramlar... Hepsi bizi İbrahim'in hazinelerine yönlendiriyor. MİT ve zelotlar Arkeoloji müzesi tabletindeki erdemler listesini esas aldılar ve eksik olan iki kelimeyi Hz. İbrahim'in başka iki erdemi olarak düşündüler. Hâlbuki birileri bu iki kelimeyi yerinden kazımıştı. Şimdi soru şu: Burada yazılı kelimeler diğerleri

gibi insanlık için hayır getiren güzel erdemler olsaydı İbrahim'in hangi mümini ona zarar verir, yerinden kazırdı? Cevap da şu: Buradaki iki kelime ancak şeytanın işi olursa inanmış birisi tarafından bağnazca yok edilebilir. Marduk, bildiğiniz gibi Satanizm'in baş aktörüdür. Satanistler Marduk'un Merodak adlı bir Babilliden geldiğini, bu adamın tıpkı cennetteki iblis gibi yeryüzünde ilk yalanı söyleyen ve ilk isyanı çıkaran kişi olduğuna inanırlar. Siz bunu, İbrahim'in mücadele ettiği Nur-Adud'un halk versiyonu kabul edin. Nur-Adud kendisini bir yaratanın olduğunu bile bile sırf insanları yönetebilmek ve iktidarını sürdürebilmek için onlara tanrılık taslayarak yalancılığın en büyük günahını işlemiş, hatta bununla yetinmeyip tanrıya isyan için Babil kulesini yaptırmıştı."

"Yani?"

"Yani efendim, biz tablette eksik olan iki kelimeyi iki erdem yerine iki suç ile değiştirmeliyiz; insanın erdemlerden ziyade suç ve günaha bulaşık olduğunu itiraf ederek. Şeytandan aldığımız en temel iki suçumuz; biri yalan ve diğeri aklımızın celladı alkolizm!.. Ancak o zaman bu kavramlar bize doğru şifreyi verecek."

Süslü anlatırken Kevin paravanın arkasında tomur tomur terliyordu. Rol model edindiği patronunun erdemlerden bahsederken bile insanlığın ruhunu satın alacak erdemsizlikler içinde olmasına şaşırıyordu. Grup Kardeşlik her kimlerden oluşuyorsa, Marduk'u bile şeytanlaştırıp emellerine alet etmekteydi. O Marduk ki Tevrat onu hürmetle anıyor, neredeyse Yehova'yla eş tutuyor ve krallıklar ile uyruklarının yazgısını onun eline veriyordu. Dahası, Babil kralı Hammurabi, ünlü yasalarını kendisine dikte ettirenin Marduk olduğunu söylüyordu. Adalet, yardımlaşma, bereket, hep ondan insanlığa yayılan erdemlerdi. Hıristiyanlara gelince, onlar Marduk'u gök kraliçesi ve kutsal anne olarak görülen Babil kraliçesi Semiramis'in oğlu diye biliyor, onu neredeyse Meryem'in kucağına İsa diye oturtuyorlardı. Hıristiyanlığın ilk zamanlarında

olmayan, Kutsal anne Meryem ve bebek İsa inancı tamamen Babil'deki Marduk kültünün dönüşümünden ibaretti. Hatta Marduk güneş tanrısı Şamas olduğu için kundaktaki ve beşikteki İsa'nın başucunda bir nimbus, bir hâle yahut güneş çemberi bulunuyordu, ışınları yukarı doğru yayılan... Daha sonra pek çok İsa tasvirinde yinelenen güneş hâlesi...

"Marduk bizi nereye götürecek Süslü Hanım?"

"İbrahim'in hazinesine Sayın Bakan; elbette bazı sembollerle birlikte. İştar doğduğunda Marduk veya Şamas, Sin veya horoskop bize rehberlik edecek ve Nemrut Dağı'nın içindeki dehlizlere hangi geçitten gireceğimiz aydınlanacak."

"Çakıl yığını arasında bir geçit var, öyle mi?"

"Öyle biliniyor. Ve bu gece Jüpiter'in, Ay'ın ve Güneş'in dizilişi bize orayı işaret edecek. Bunun için Jüpiter ile Ay zaten gökyüzünde olacak. Güneşin yerini de skymapten bulacağız. Ve bütün bunların hizalandığı izdüşümü İbrahim'in dünyasına giriş kapısı olacak."

"Diyelim öyle oldu ve biz geçide girdik. Sonra?"

"Geçitten sonra labirent koridorlar başlıyor. Az evvel sayılan erdemler burada devreye girecek ve sırasıyla kelimelerin gösterdiği koridorlarda ilerleyeceğiz. Şeytanın iki kelimesine gelesiye kadar. Şeytanın kelimeleri de bize mezar ve hazinenin kapısını açacak, ışıltılı hazinenin..."

"Bay Furlan, sizce bu hazinenin ışıltısı nasıl bir şey; fikrinizi alabilir miyim?"

"Altın veya mücevher ışıltısı olmayacağı kesin Sayın Bakan. Bence o hazine gönüllerde ışıyacak bir nura sahip. Dünyayı kuşatacak bir nur."

"Umalım da dediğiniz gibi olsun, Kardinal. Çünkü her türlü altının ve mücevherin bir miktarı yahut ederi vardır, ancak bir nur ölçüye ve pahaya sığmaz, ne tartılabilir, ne satın alınabilir."

Hepsi birlikte genç kızlar tarafından kadehlerine konulan şaraptan birer yudum aldılar. Bakan "Alkolizm," dedi ve ka-

dehini havaya kaldırıp devamını getirdi: "Kutsal kan!" Hepsi kadehlerini son damlasına kadar bir dikişte içtiler. Biraz sonra nargilelerin baygın dumanı kendir ve kenevir kokusu da yaymaya başlamıştı. Kevin içinde kopan fırtınaları dalgalandırıp paravanın arkasından çıkmayı ve bu şer ocağını darmadağın etmeyi düşündü. "Hazır korumalar da dışarıda." Beyni zonkluyordu; buradakiler için mi adam öldürmüş, gizli kapaklı işlere bulaşmıştı? Hayallerini süsleyen ajanlık bu muydu? Gözüyle mesafeyi ölçtü. Fırlayıp tetiği çekse ve her birerinin başına birer kurşun sıksa tamamı kırk saniye sürerdi. Kapının dışındaki korumaların içeriye girmelerinden önce yapacağını yapmış olurdu. Belindeki tabancasını yokladı. Ayağa kalkmak üzereyken büzülü durmaktan dizinin uyuştuğunu hissetti. Kan deveranını normale getirip öyle harekete geçmeliydi. O sırada bakan kardinale soruyordu:

"Bütün bunların ters gitme ihtimaline karşı Bay Furlan, dönüş yolunda MİT ekibiyle Yahudi fahişesini ele geçirmek üzere de adamlar bulunduracaksınız değil mi?

"I-hımm... Bunun için Adıyaman'da yeterli ajanımız olmadığını düşünüyorum Sayın Bakan!"

"Yeterli ajan yoksa terörist de mi yok, kardinal. Bu bölgede her gün yollara mayın döşeyen, adam kaçıran etnik gruplara yıllardır silah ve para yağdırıp durmuyor muyuz? Aralarından iki polis ile üç sivili kaçıracak yirmi adam bulmak çok mu zor?"

"Efendim, isterseniz konuyla ben ilgileneyim, feda edebileceğim bir ajanımı; Kevin Woodmaker'ı..."

"Fikir yürütmeyin Süslü Hanım, yalnızca emredileni yapmayı öğrenin."

Kevin, kadının patronunu azarlamasına hiç bu kadar sevinemezdi. Demek kendisini feda edilebilir görüyordu. Dünyada kimsesi yoktu. Türkiye'de ölüp Zara'yı göndermek istediği kimsesizler mezarlığına gömülürse kim onu araştırırdı ki? Ürperdi.

"Bu işi hallet kardinal, işi şansa bırakma!"

"Haklısınız efendim, hallederim, merak buyurmayın!"

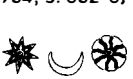
"Sabah Nemrut'tan mutlu dönenlerin bir Japon ile bir Yahudi olmasını sen de istemezsin sanırım. Hele MİT ile Türk emniyetini asla kabullenemeyiz. Baylar, avınızı avlayamıyorsanız, bari avcıyı avlayın!"

XLI

"İbrahim'i attıkları ateşin yanına yaklaşılamıyordu. Nemrut ateşin İbrahim'i yaktığından şüphe etmeyerek birkaç gün geçirdi. Sonra hayvanına binerek ateşin yanından geçti. Toplanmış olan odunlar yanıyordu. Nemrut, İbrahim'in yanında kendisi gibi biri bulunduğu hâlde ateşin içinde oturduğunu gördü. Kavmine dönüp, 'Ben İbrahim'i ateşin içinde diri bir hâlde gördüm, bunu anlayamadım, şüphe içindeyim, benim için yüksek bir kule bina ediniz de bunun tepesinden ateşe bakarak İbrahim'in durumunu tespit edeyim.' dedi. Nemrut'un istediği kule yapıldı. O, kulenin yukarısından ve uzaktan İbrahim'e bakınca yanında kendisi gibi biri olduğunu yine gördü ve 'Ey İbrahim! Senin büyük İlahının kudret ve kuvveti o kadar büyükmüş ki gözümle gördüğüm bu hâlden seni korudu.' diye seslendi."

(Taberî, *Milletler ve Hükümdarlar Tarihi*, I, Ankara, 1954; s. 352-3)

Adıyaman, Nemrut, 6 Haziran, 03.20

Gecenin sabaha evrilen ikinci yarısında, Adıyaman'dan Nemrut'a doğru turist otobüsleri ve özel araçlarla birlikte zırhlı iki VIP minibüsün de yola çıktığını biliyorlardı. Hepsi de nadir yaşanan anlardan birine şahit olmayı umut ederek uykularından uyandırılmış ve karanlıklar içinde yollara dökülmüş bir sürü turist, sıra sıra otobüslerde kafileler hâlinde ilerliyorlardı. Güneşin doğuşunu görmekti niyetleri. Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir mevsimde, güneş buradaki kadar ihtişamlı, büyülü, ışıltılı ve rengarenk doğmuyordu çünkü. Turist otobüslerinin çokluğu işlerine yarayacak, peşinde oldukları şeyi dikkat çekmeden arayabilecek, ellerindeki diski yerleştirecekleri kapıyı böylece bulabileceklerdi. Lakin hâlâ tartışıyorlardı; Zara, diskin üzerindeki şekiller yerine o şekillerin ideogramlarını esas almak gerektiğinde ısrarcı davranıyor, Alperen onu destekliyordu. Selim zihninden sahip olduklarını geçiriyor, diskin üzerinde merkezden dışarıya doğru helezonik sıralanan hayranlık verici şekiller ve figürlerden nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini düşünüp duruyordu. Öylesine Vuslat'ın görüşünü sordu. Birer ideogram olarak okunduğunda, tabletteki erdemleri sayan 'temiz kalplilik, doğruluk, sabır, dilini korumak, hoşgörü, merhamet, pak zihin ve

haddi aşmamak' kelimeleri şekiller hâlinde sıralanıyordu. Ayrıca şifre cümleleri vardı: *"Yüce Baba buyurdu: (Ey) insan! Kulluk Allah'adır, O'na karşı gelme!"* Bir ayet mealiyle kısmen örtüşen bu kelam, Alperen'e göre yalnız şifre değil, aynı zamanda Hz. İbrahim'in getirdiği şeriatın İslamiyet ile aynı olduğunun da delili diye öne sürülmesi gereken İlahi bir emir gibiydi ve bu emir var iken hazine aramaya bile gerek kalmıyordu. "Diskin ve tabii tabledin de üzerinde yazan erdemler, Hz. İbrahim'in insanlığı salt doğruya götüren Hanif akidesinin Kur'an'da kısmen yinelendiğini dünyaya zaten gösteriyor." Kilise veya havra, İbrahim'in mesajına kendi dinlerini mirasçı gösterebilmek için onu istiyorlardı, oysa şu diske göre mirasçının Kur'an olduğu açıktı. Vuslat, Selim'in sorusu üzerine kocasının şecaatini takdir etmekle birlikte daha akılcı bir yol izlemelerini, dolayısıyla diskin üzerindeki şekilleri başka türlü okumak gerektiğini, Hz. İbrahim'in izini takip ederken buldukları figürler ile bu metin arasındaki bağı çözme zaruretini dillendirdi:

"Diskin arka yüzünde yer alan ideogramlar yerine ön yüzündekileri deneyin bence."

Selim hayretle diskin ön yüzünü çevirdi.

"Elbette ya! İşte semboller!.. Tam da bizim bulduklarımızla örtüşüyor. Şu, Mısır mezbahındaki İştar, arkasından çıplak tanrıça İanna ve sonra Sin, işte Şamas, şuradaki de savaşçı İştar, şu da Mamre meşeliğindeki ihtiyarın bana verdiği mührün burçlar haritası."

"Hepsi tamam, anahtar hazır. Mesele kapıya ulaşmakta."

"Bu gece horoskop aslan onu bize gösterecek inşallah!"

"Aslan bize dağın giriş kapısını gösterecek, hazinenin değil her hâlde."

"Evet, öyle umuyoruz."

"Bu durumda düşünmemiz gereken şey, dağın içinde neyle karşılaşacağımız ve yolumuzu nasıl bulacağımız bahsidir, doğru mu?"

"Doğru. Yolumuzu bulmak için işte tanrı figürleri ve hesapladığımız rakamlar; adım adım sayılacak. Şu da disk, bütün figürleri bulduklarımızla aynı sırada dizilmiş durumda. Sin-Ammar bu diski sıradan bir hazine kilidi olarak hazırlasaydı bunca figüre gerek duymayabilirdi. O zaman *'Yüce Babayı takip ediniz!'* ifadesi de boşlukta kalırdı. Galiba buradaki 'takip ediniz'den kasıt, figürlerin baktıkları istikametleri izleyiniz demek."

"Diskteki ideogramların baktıkları istikametler gibi öyle mi?"

"Aynen... Şamas sağa, Sin doğru, Nibiru sola, İanna sağa... Vuslat Yenge!"

"Bence haklısın, ama bana yenge demeye deva..."

"Kesin didişmeyi! Masaaki-san, senin görüşün ne?"

"Bence dua edin de dağa vardığınızda, yani İştar, Sin ve Şamas dünyaya aynı düzlemden bakmaya başladıklarında en az birinizin haklılığı ortaya çıksın. Aksi takdirde bu şifreyi 47 yıl sonra birileri yeniden çözmek için uğraşıyor olacak. Ben derim ki her şeyi çok dikkatle izleyelim ve İbrahim'in gördüğü dilsiz gök cisimlerinin bize fısıldaması için kulaklarımızı açık tutalım."

Minibüs büyük bir sarsıntıyla durdu. Ardından vızır vızır yağan kurşunları hissettiler. Silah patlaması duyulmuyor, yalnızca aracın kaportasında metalik sesler çıkaran seri atışlar hissediliyordu. Susturuculu silahlarla birileri zırhlı aracı hedef alıyorsa bunun bir uyarı olması gerekirdi. Değilse terör süsü verilmiş bir roket veya iki mayın her şeyi hallederdi. Üstelik özel bir gecenin çok işlek hâle getirdiği bir yolda onca turist otobüsünden sonra yola çukur açıp minibüslerini durdurabilecek güce sahipken... Demek ki birileri onlara "Sizi öldürebiliriz ama öldürmüyoruz!" diyorlardı. Neden?

"Elimizdeki bilgilere ihtiyaçları olduğu için elbette!" dedi Masaaki ve ilk itiraz Vuslat'tan geldi:

"Bilgiye değil, bulacağımız şeye talipler, bence."

"Bu bir şaşırtmaca, belki de bizi geciktirip geceyi burada geçirtmek niyetindeler!"

"O hâlde hazırlayın silahlarınızı!"

Selim, Alperen'in kendisine verdiği silaha baktı. Silahları tanırdı, ilk kez eline silah alacak değildi, lakin bu silah kendisinden ziyade Zara'nın eline yaraşırdı; hanım işi. Ama hayır... Bu çok tehlikeli bir fikirdi. Silahsız iken dehşet saçan bir kıza bir de silah verip bütün planları alt üst edemezdi. Hâlâ gözünden ara ara süzülen yaşlar bile buna mani değildi. Boş bulunup fısıldadı:

"Yakınımda dur!"

Zara bu cümleyi küçük bir tebessümle karşıladı. Alay mı ettiği, yoksa minnet mi duyduğunu kestiremediği bir tebessüm. Zihninden geçenlere kendisi de şaşırdı: "Aklınca beni korudu."

Silah kullanmaya gerek kalmadı. Birkaç dakika sessizlik oldu ve yanlarından geçen diğer araçlarla birlikte yola devam ettiler. Birileri kendilerini hissettirmiş, gözdağı vermişti.

Tam bir saat sonra... Kalabalık turist grupları arasında gökler onlara aslan horoskopunun önünde fısıldamaya artık hazırdı. Herkes oradaydı. Rakipler, düşmanlar, turistler ve korumalar. Gözler doğacak yıldız, ay ve güneş kadar yekdiğerini de izliyordu. Selim çevresine bakındı. Herkesin zihnî melekeleri Abum Rabum'un hazinesine ulaşmanın yollarına hasrolunmuş, başka her şeye duyarsız kalmış gibiydi. Çevrelerinde gizli örgütlerin ajanları cirit atıyordu. Yine de çevrede bir sükûnet ve huzur hissetti. Belki de Nemrut Dağı'nın o ihtişamlı gizemiydi her şeye hükmeden. Yıldızlar yalnızca yukarıda değil, çevrelerindeydi. Her taraf ışıl ışıl... Gökyüzünde bir şehrayin, bir İlahi şölen... Heyecan ve tedirginlik de had safhadaydı. Az sonra teleskoplara ve dürbünlere Jüpiter'in en parlak ve dünyaya en yakın görüntüsü yansıyacaktı. Arkasından mehtabın rüzgârı ve doğayı kokulandırdığını düşündürecek gösterisi başlayacak ve çok geçmeden

güneşin ufukta yükseleceği dakika gelecekti. İşlemeye başlayan bir saatlik periyodun çok şeye gebe olduğu herkesi diken üstünde tutuyordu. Bir tek Vuslat, o çok sakindi. Elini karnına koymuş, durmadan "İbrahiiiiim!" diye fısıldıyordu. Sonra "Eğer," dedi kendi kendine, "Hz. İbrahim'in baktığı İştar, Sin ve Şamas buradakiler ise Hz. İbrahim mağaradan çıkıp o meşhur arayışını tam da 6 Haziran gecesinin sonunda yaşamış ve yalnızca bir saat içinde üç ışığı aşıp gerçek nura ulaşmış olmalı." Zara'ya baktı. Dalgındı. Gözünde nem vardı. Niçin ağladığını kestirmeye çalıştı. Muhtemelen denizden iki kilometre yüksekten bakıldığında bütün bu gök cisimlerinin bambaşka görüldüğüne hayret ediyor ve yüksek dağların sırtında Yaratıcı'nın kudretini anlamaya çalışmaktan başka bir şey yapılamayacağını düşünerek içleniyordu. Ve işte ufuktan yayılan kızıl şualar göz alıcı bir ihtişamla birer ikişer gelmeye başladılar. Nemrut Dağı'nda bir kez daha ışıkların dansı başlıyordu. Heykellerin önünde biriken turistlerin hemen hepsi enginde oluşan gölgelere, ufuktaki göz alan parlaklığa ve gökyüzündeki tılsımlı atmosfere dalmıştı. Bir saat boyunca herkesin gözü doğu semalarındaki rengârenk manzarada olacaktı. Vuslat, başını çevirdi; efsanevi Kommagene kralı Antiochos'un mimar Sin-Ammar'ı böyle bir gün doğumunda terastan yuvarladığını düşündü. Sin-Ammar muhtemelen bu anıtmezarı yaparken her sabah güneşin doğuşunu yeniden seyretmiş, bundan ayrı bir lezzet duymuştu. "Belki de bıkmıştır!" İşte tam bunu düşündüğü anda güneşe sırtını döndü. Şimdi ters istikamete bakıyor, Sin-Ammar'ın artık çakıl yığınına dönen abidesinin nasıl olduğunu ve gün doğumunda nasıl göründüğünü hayale çalışıyordu. Zara yanına gelip "Akıllıca!" dedi. "Herkesin gün doğumunu izlemeye geldiği bir yerde gizli olanı görmek için herkesin bakmadığı yere bakmak gerekir elbette!" İştar'a, Sin'e, Şamas'a bakanların Allah'ın kudretini, ama onların ışıklarının gölgelendirdiği dev heykellere bakanların ise heykeltıraş ile mimarın deha-

sını göreceği kesindi. Turistler aslanlı horoskopun çevresinde astrolojik dizilimleri karşılaştırıyor, yorumlar yapıyorlardı. Vuslat yıldızların kendisine bir şeyler söyleyebileceğini düşünmekle birlikte ışıkların kademe kademe değiştireceği gölgeleri de izlemeye aldı. Dağda bir anıt saray hayal etti ve kapısının nerede bulunabileceğini düşündü. Bütün antik yapılarda aslanlar hep kapı girişlerine konuyordu. Belki de Sin-Ammar kapıyı aslanın hizasında yapmış, yahut da aslan heykelini yapanlar onu kapının girişine koymuşlardı. Kararını verdi. Tam güneşin doğduğu anda aslanın her noktasını görebilecek bir yer seçti kendine ve bekledi. Sırasıyla Jüpiter ve Ay o hayranlık verici gösterilerini tamamladılar. Güneş kursunun sırtı ufukta görünmeye başladığı andan itibaren ise kalabalıkların uğultusu kademe kademe arttı. Güneşin milim milim görünür olması insanlarda dalga dalga heyecan ifadeleri oluşturuyordu. Vuslat'sa gözlerini aslanın yelelerinde, ağzında, gözlerinde dolaştırıyor, Masaaki'nin dediği gibi güneşin kendisine fısıldamasını bekliyordu. Ama sesin bir ışık olarak kendisine ulaşacağını hiç düşünmemişti. Dev Akbaba heykelinin arkasında beliren bir ışık... Sanki aslanın ağzından girip orada bir noktayı işaret eder gibi. Kimseye hissettirmeden elini hareket ettirip aslanın ağzına gelen ışığa gölge yaptı. Tahmin ettiği gibi, akbaba heykelinin ardındaki çakıllara yansıyan ışık kaybolmuştu. Elini çektiğinde yine oradaydı. Aslan üzerinde bir yansıma oyunu izliyordu. Bu gerçek olabilir mi diye düşündü. Turistleri kızdırmamak için bir kaçamak daha yapacaktı. Herkesin güneşe baktığı bir anı kolladı. Ve evet, tekrar elini kapatıp açtığında ışık yine kaybolup görünmüştü. İşte fısıltı buydu: "Buradayım, gelin!" Bu sese inanmalıydı: "Buradayım, gelin!" Bu sefer fısıltı sanki Sin-Ammar'ın sesiyle gelmişti. İyi ama Sin-Ammar'ın kapısı bu ışıltının arkasında duruyorsa aslan horoskopunun yüzyıllardır yerinden hiç kımıldatılmamış olması gerekmez miydi? Belki de kımıldatılmamıştı:

"Alpereeeen!"

Arkadaşları Vuslat'ın sesindeki heyecanı takip ederken uzakta bir bakış ile göz göze gelip karşılıklı isimler telaffuz edildi. Yüz metre öteden:

"Vuslat!"

"Kevin!"

Kevin'ın aklında omzundaki kurşunun, Vuslat'ın kalbinde ise dili koparılmış meslektaşının dostluğu vardı ve her ikisi de hesaplaşmak için yanıyorlardı. İkisi de aynı anda "Hayır, intikam zamanı değil!" diye geçirdiler içlerinden ve Vuslat, "Önce İbrahim'in hazinesi!" Kevin ise "Önce hakikat!" kelimelerini ilave ettiler. Vuslat hazineyi bulmayı düşünürken Kevin buldurmamanın hesaplarını yapıyordu. Eğer akşam oval masa etrafında oturan Grup Kardeşlik bu hazineyi bulursa insanlık yepyeni bir evreye, şiddet ve kötülük çağına girebilirdi. Sırf bunun için akşam düşündüğü cinayetleri işlemek yerine Vuslat ve Alperen'le işbirliği yapmaya karar vermiş ve herkes dağılasıya kadar salonda uyuşan dizini ovuşturup beklemişti. Şimdi doğru olanı yapmak niyetindeydi ama daha evvelki olumsuz ilişkileri yüzünden onlara yaklaşamıyordu. Vuslat, Alperen, Masaaki... Hepsi buradaydılar ama kendisini gördükleri anda ortalık cehenneme dönebilirdi. Tabii bir de Zara faktörü vardı; ölüme gönderdikten sonra doğru dürüst gömemediği için dirilen ve iş bitiminde intikama susayan Yahudi. Son karşılaştıklarında bir gün mutlaka kendisinden intikam alacağını açıkça söylemişti. O gün; görevin tamamlandığı bugün olabilirdi. Bir an onun hazineyi alıp zelotlara götürdüğünü hayal etti. "Hayır, asla! Dünya için daha büyük felaket!.."

Vuslat'ın Alperen'i çağıran heyecanlı sesi her şeyi başlatan haberci oldu. Kevin bir hareketlenmenin eşiğinde beklediklerini anladı. Süslü buraya bir minibüs dolusu ajan getirmişti; her biri gözünü kırpmadan adam öldürebilecek eğitimli servis elemanları. Üstelik yolda rakiplerini ikaz ede-

rek korkutmuşlardı da. Eğer bunca turistin arasında bir çatışma çıkarsa Vuslat ve ekibinin hiç şansları yoktu. Selim'i silahlı saymamak gerekirdi. Alperen ile Masaaki sıradan birer polistiler. Vuslat'ı bilmiyordu ama içlerinde korkulacak tek kişi Zara'ydı. Tehlikeli kız. Bir minibüs ajana bedel tek başına bir obüs... Hemen önünde duran Bakan Hanım'a baktı. Çevresinde dört koruma, arkasında Bay Furlan ile Süslü. Çevrede de işaretini bekleyen turist kılığında sekiz terörist; Selim ve dostlarının her hareketini gözlüyorlardı. Kevin olacakları hesap ederken Alperen'in iki turist rehberine eliyle tamam işareti yaptığını göremedi. Bir anda kırkar kişilik iki turist kafilesi rehberlerinin talimatıyla yeri tozutarak karşılıklı yürümeye başladılar. Kevin, Süslü'yü uyarmaya fırsat bulamadan turistler dalgalandı ve iki rakip ekibin aralarına kalabalıklar giriverdi. Üstelik birbirlerine kenetlenerek bekleşen kalabalıklar. Perdeleme başarılıydı. Bu arada birileri de Kevin'ın kolundan tutmuş turist grubunun arasında sürüklüyordu. Tabancasını almayı da ihmal etmediler. Kevin Vuslat ile arkadaşlarına baktı. Dev akbaba heykelinin arkasında bir yerde kümelenmişlerdi. Bu dalgalanma harekâtını onların tezgâhladığını anladı. Kurşunların vızıldama ve sulu sepken yağma anıydı. Birileri yukarıdaki çakılların arasına kendilerini gömmüş etrafa ateş yağdırıyordu. Ortalık cehenneme dönüverdi. Dehşetli bir panik hâliydi. Turistler kaçışıyor, çığlıklar, sesler birbirine karışıyordu. Ne CIA, ne başkaları başını kaldıramaz durumdaydı. İşte ne olduysa o sırada oldu ve Vuslat'ın işaret ettiği toplanma yerinde çakıllardan birkaçı kendiliğinden kaydı. Selim kayan çakıllardan birini eline alınca bir ısı hissetti. Güneş ışığı aslanın gözünden yansıyıp mercek etkisiyle burayı ısıtmış olabilir miydi? Bir çakılı daha yokladı. Evet, o da sıcaktı. Elini hareketli bölgeye daldırdığında ise bir boşluk hissetti. Eline bir şeylerin dokunacağından, aç bir canavarın ısıracağından şüphelenip korkuyla çekti. O da ne? Çakıllar biri diğerinin yerine geçercesine yuvarlanı-

yor, arada bazıları kayboluyordu. İçeriye açılan bir dehlize mi düşüyorlardı yoksa? Eğer öyle ise bu bir geçit olabilirdi. Az evvel elini uzattığında bir mekanizmaya dokunmuş olduğundan şüphelendi. Alperen ve Masaaki o sırada çakılların arasına kollarını sokup hareketi hissettiler. Evet, bir boşluk. Geniş ve dipsiz. Alperen Masaaki'ye "Beni koru!" dedi ve iki kolunu çakılların hareketli bölgesine soktu. Ardından kafasını ve sonra da omuzlarını. Masaaki fısıldadı: "Evet, buradan!" Arka arkaya başlarını çakılların arasına gömdüler. Bağırarak ve korkarak. Çünkü bel hizasına kadar geldikten sonra düşüyorlardı. Düşüyorlar ve birbirlerini düşerken görüyorlardı. Neden sonra bunun bir aqua parkta kayar gibi kontrollü iniş olduğunu hissettiler. Galiba birisi o çatışma esnasında bir yere dokunmuş, bu gizli geçidin kilidini açmıştı. On beş saniye kadar sonra derinlerde bir yerlere patır patır döküldüler. Yukarıdaki hayatla ve yeryüzüyle bağları artık kesilmişti. Yukarıda ise bir tek Kevin, olup biteni doğru okumuş ve bulundukları yerde birden yok oluşlarına bakıp kollarına yapışan iki çift pençeyi tartıp savuruvermişti. Göğüs göğüse müdafaa kurslarında öğrendiği birkaç numaranın yeteceğini düşünerek kendini kalabalıktan dışarıya çekti. Kollarına yapışan iki muhafızı halletmek biraz zaman aldı ama ikisini de yere yapıştırması anca birbuçuk dakikasını aldı. Sonra çakıllara doğru koştu, koştu...

Baktığı yerde hâlâ bir kımıltı devam ediyordu. "Burası olmalı!" Şimdi girmezse artık hazine hayal olacaktı. Gözüne kestirip kendini çakıllara gömdü. Nefes nefeseydi ve girdiği geçit hareketli bir mermerle kapanmak üzereydi. "Eyvah, geri çıkamayacağım!" İşte bu aklında yoktu. Düşüyordu. Yaralı omzunun üzerine çakıldığında bambaşka bir yerde olduğunu hissetti. Silah yok, güneş yok, ses yok, ışık da yoktu. Peki ama diğerleri neredeydi? Başka bir yere mi düşmüştü? Omzundaki hasarın büyüdüğünü acısından anladı. Yine de hâline sevindi. Etrafı dinledi. Bir müddet sonra uzaktan gelen uğultu şeklin-

deki sesleri duymaya başladı. Akustik ne tarafa gittiklerini kestirmesini olumsuz etkiliyordu. Telefonunun ışığını açıp çevresine bakındı. Evet, bir labirentteydi. "Doğru düşüş!" O sırada telefonunun ışığı bitiş sinyali veriyordu. Düşük moda aldı. Artık gözü bulunduğu ortamı seçmekte zorlanıyordu. Ayağıyla yokladı, yerler temiz ve pürüzsüzdü. Elbette önden gidenlerin ayak izlerini aramak zaman kaybı olacaktı. Dört ayrı istikamete koridorlar uzanıyordu. "Desene bu dağın altı, üstünden daha muhteşem!" Seçebildiği kadarıyla her bir koridorun üst duvarında bir figür yer alıyordu. Sümer tanrılarının ve göklerdeki cisimlerin sembolleri..." Bir kısmı akşam amirinin gösterdiği figürler ve resimler. Şifre olarak buldukları kelimeler ve hiyerogliflere göre ipuçlarını değerlendirmeye çalıştı. Yalnızca tavanlardaki figürler yol gösterebilirdi, ama onların da tamamına sahip olmadığını ve karanlıktan dolayı detayları göremediğini düşündü. "I-ıh!" Uzaklaşan sesleri yeniden dinledi. Tahmin ettiği yönün koridoruna baktı. Üst duvarında İştar'ın sembolü gözüne ilişti. Ama ne bir kelime, ne bir yazı, yalnızca İştar... Bu yetmezdi. Bayan Süslü akşamki bilgilerle buraya gelse yolunu kaybedeceği muhakkaktı. "Keşke gelseydi!" Ne yapmalıydı; karar vermekte acele etmesi gerektiğini biliyordu. Vuslat ve ekibinin sesleri uğultu hâlinde de olsa hâlâ duyulabilirken. Belli ki onlar doğru yoldaydılar. Onları takip ederken yanlış bir koridora girerse bir daha çıkamayacağı aşikârdı. Sesleri son bir kez dinledi ve koşmaya başladı. Arkalarından yetişmek için. O da ne? İlerledikçe koridora açılan başka koridorlarla karşılaşıyordu. Beş metrede, on metrede bir sağa veya sola açılan eşit genişlikte koridorlar. Bir müddet sonra sesler karışıyor, yankılanıyordu. Yönünü şaşırmak üzereydi. Sesler ileriden mi geliyordu, sağdan veya soldan mı? Kulak kesildi. Bütün dikkatiyle dinledi; kulağına birkaç cümlecik erişti. Yankı yapan cümleler:

"Bekleyin! Ayak sesi... Duyuyor musunuz?"

"Tek kişi... Yaklaşıyor!"

"Arkamızda mı... İyi dinleyin!"

"Pstt. Bana bırakın"

Kevin gerisini duyamadı ama fısıltılar devam ediyordu:

"Siz şu köşeye saklanın, ben hallederim."

"Zara, psst! Ben de yardıma geleyim!"

"Hayır, Selim, yine mi?"

Ayak sesleri yaklaşıyordu. Koridorun gerilerinde cılız bir ışık hareket eder gibi oldu. Dinledikleri ayak sesleri birden durdu. Işık söndü. Birkaç adım... Tekrar durdu. Bir bekleyiş başladı. Meraklı ve karanlık bir bekleyiş. Nefesler tutuldu. Gözler kısıldı. Hareketler durdu. Bekleşiyorlardı. Her şey bekliyordu. İki bin yılın ardında kalan bir koridorda zaman durmuştu. Bereket versin içeride temiz hava vardı ve ölüm kokusundan başka bir koku duyulmuyordu. Böyle dehlizlerde asıl tehlikenin dehlizi dolduran metan gazı olduğunu biliyorlardı. Zehirleyebilir, kıvılcımla parlayabilir, bayıltabilirdi. Hazine avcılarının ölümleri genellikle bu yolla oluyordu. Masallardaki hazineleri bekleyen ejderhanın yahut tılsımlı yılanın modern adı metan idi. Alperen ve ekibi için şimdiki tehlike ise muhtemelen CIA olacaktı. Bekleyiş sinir harbine dönmek üzereyken büyük bir gürültü koptu. İki bedenin birbirine çarpma sesiydi bu. Sonra yerde yuvarlanmaya başladılar. Masaaki ile Alperen aynı anda olaya müdahale etmek için fenerlerini yakıp atıldılar. Evet, Zara adamı yere yapıştırmış, kolunu belinde bükerek üstüne çökmüştü. Alperen derhal plastik kelepçeyi taktı:

"Frrrııırrrttt!"

"Vay alçak! Sensin demek!

"Kimi bekliyordun?"

"Öldüreceğim seni!"

"Hayır Zara, bunu yapamazsın, onu ben öldüreceğim!"

"Vuslat Hanım size inanamıyorum. Omzumda bir kurşunumuz dururken sizin mi beni, benim mi sizi öldürmem gerekirdi?"

"Herkes sussuuun! Bay Kevin diğerleri nerede?"

"Çok şükür ki dışarıdalar! Yoksa..."

"Yoksa ne olurdu? İki minibüs dolusu eşkıya ile Türk emniyetini alt edeceğinizi mi zannediyordunuz?

"Hayır ama bulaşacağınız bela büyük olacak, bulacağınız hazine de yanlış ellere geçecekti?"

"?"

"!"

"Bu da ne demek şimdi? CIA ne zamandan beri kendisini eleştiren ajanlar yetiştirmeye başladı?"

"CIA her zaman kendini eleştirir ve bunu yapacak dürüst ajanlar yetiştirir. Lakin her kurum gibi onun içinde de bunun tersi görüntüler olacaktır. Nemrut'ta ters görüntüleri ortaya çıkaranlar ise dünyanın hayrına insanlar değildi. Onlar bu operasyonu CIA adına değil, CIA adını kullanarak gizli bir örgüt adına yürütüyorlar."

"Grup Kardeşlik?"

"Doğru, Selim Hoca!"

"Sen nerden biliyorsun bunu cancağızım?"

"Dün bana yolladıkları adamdan!"

"Ne adamı?

"Zara söylesin. Son nefesini verirken gözlerinin içinde onun parmakları duruyordu."

"Zara?"

Zara sessiz kalınca Kevin atıldı:

"Demek Bay Noah'ı da sen hallettin? Onu Çamlıca'da saatlerce beklemiştik oysa!"

"Sen sus alçak herif!"

"Beni burada öldürebilirsiniz, bundan korkmuyorum ama dediklerime inanın. Buradan çıktığınızda sizi Urfa, Adıyaman, Malatya, Kahramanmaraş ve Diyarbakır yollarında terörist ekipler bekliyor olacak. Elinizdekileri alıp sizi infaz etmek üzere."

"Bizi inandırmak için uydurulmuş bir yalan!"

"Bakın, yalnız olduğumu görüyorsunuz. Hazineyi ele geçirmek emelinde olsaydım yakalanacağımı bile bile buraya tek başıma gelir miydim?"

"Bu da her zamanki pis ve alçak planlarının bir parçası!"

"Bunu söyleyene de bak. Sanki Mossad sütten çıkmış ak kaşık!"

Zara bu cümleye daha çok öfkelendi. Hiç o ana kadar düşünmemişti ama demek ki CIA Yüce Baba Operasyonu'nu Mossad'ın yaptığını söylüyordu. Belki de dışarıdan öyle görünüyordu. Alperen'le göz göze geldiler. Onun bakışından "Kevin haklı!" okunuyordu. Selim'e başını çevirdi, o da kaşıyla, "Adam haklı!" işareti yapıyordu. Birden milli gururu incinmiş gibi hissetti. Mossad değil bunu zelotlar yapıyor diyecekti ki ürperdi: "Hangi milli gurur? Sen bir Yahudi değilsin ki?" Ve gözlerinden iki damla yaş yine yanaklarına süzüldü. Yola çıktıklarından bu yana Zara olmaktan vazgeçip vazgeçmeme dilemmasını birazcık unutmuş, kendini işine vermişti oysa. "İş mi?" Kitron dizlerinde inleye inleye ölümün eşiğini yoklamış, hastaneye zor yetişmişti. Yüce Efendi cezasını çekip cehennemi boylamıştı. Siyon diye bir ülkü gerilerde kalmıştı. Artık sare diye de bir isim biliyordu. "Bu işi kim için yapıyorum ki artık?" İki bin yıllık bir tarihin içinde şimdi neden durduğunu, neden Kevin'ı öldürmek isteğini, neden bir hazinenin peşinde olduğunu yeniden düşünmesi gerektiğini anladı. "Sare, senin adın Sare mi?" Yüce Baba adını duyduktan bu yana geçen beş günde hayatının nasıl değişiverdiğini ve karmaşıklaştığını düşündü. Kevin ile bir derdi kalmadığını o vakit anladı. İşkenceleri yapan Harput Ağa'ydı. Kevin'a emretmiş, o da kendisini mezara gömmek yerine morga götürmekle bir bakıma iyilik bile yapmıştı:

"Kevin, ne hâlin varsa gör!"

Zara bunu söylediğinde gözlerinden süzülen damlaları silmeye çalışıyordu. Selim haricinde kimse onun neden ağladığını bilmiyordu. Vuslat'a göre –arkadaşına kan vermiş olsa

da– o hâlâ Mossad'ın bal tuzaklarından biriydi ve burada bulunma sebebi hazineyi ele geçirme emeliydi. "Bu iş bittiğinde tıpkı Kevin gibi ona da fırsat tanımamalıyım!" Elini silahına dokundurdu. İlk seferdeki gibi avucundan kaçırırsa Vedat Bayrak canına okurdu. Şimdilik Selim'in hatırına Zara'ya katlanacaktı, o kadar. Kevin ise zaten elleri bağlı duruyordu.

"Ayaklarını da bağlayıp burada bırakalım!"

Alperen'in bu teklifine hem Selim, hem Masaaki itiraz ettiler.

"Niyetin ölüme terk etmek mi kardeş?"

"Hayır, elbette onu öldürecek değiliz."

"O hâlde yanımızda gelecek Alperen-san. Çünkü aynı yoldan geri dönmeyebiliriz."

Masaaki doğru bir noktayı işaret etmişti. Girdikleri menfez çakıllarla kapanmıştı. Başka bir çıkış bulmak veya gittikleri yere işaretler bırakarak gitmek zorundaydılar. Kevin'ın ellerini arkadan bağladılar. Ancak labirent misali birbirine benzeyen dehlizlerde işaret bırakacak hiçbir şey yoktu. Üstelik işaret bırakmak, Kevin gibi arkalarından geleceklere hedef göstermek de sayılırdı. İşaretleri Sin-Ammar bırakmıştı ve Selim, onları doğru takip ettiklerinde emniyetle geri döneceklerine herkesi inandırdı: "Tek çare yolu ezberlemek" Yine de bu konuda zekâsına güvenilecek birine ihtiyaçları vardı. Selim bunun Vuslat olduğunu düşündü ve dehlizlerin geri kalanında ilerlerken dönecekleri her köşe başında ona sapacakları koridoru tekrarlattırdı. Elbette durdukları kavşağın figürlerine bakıp diskin üzerindekilerle sağlamasını yaparak:

"Şamas sağa. 401 adım"

"Şamas sağa. 401 adım"

Yürüdüler. Saya saya... Bir, ik, üç, dört.... Üç yüz doksan dokuz, dört yüz ve dört yüz bir... Yeni bir kavşaktaydılar. Kavşakta dehlizleri işaretleyen resimlere yeniden baktılar. Selim elindeki listeyle kontrol etti:

"Sin, doğru, 110 adım"

"Sin, doğru, 110 adım"

Bir, iki, üç, dört...

"Eeveeet... Şimdi?"

"İanna sola, 167 adım"

"İanna sola, 167 adım"

Selim, yıldızların isimlerini Ebced'e çevirdiği listeye bakıyor, kaç adım ilerleyeceklerini belirliyor ve artık Alperen'in saydığı adımlar tamamlandığında yeni bir kavşakta dört koridorun girişine gelmiş oluyorlardı. Beşinci kavşaktan itibaren eğimli menfezde yürümeye başladıklarında yöntemlerinin doğru olduğundan şüpheleri kalmadı. Hesap edilen adımlar, tavanında bir sonraki yıldızın veya gezegenin sembolü bulunan yerde son buluyordu. Sembollerin doğruluk sırasını da diskten kontrol ediyorlardı. Önde Selim ile Masaaki, ortada Zara ile Kevin, arkalarında da Vuslat ile Alperen kırk dakika kadar dolanıp durdular. Dağın dışarıdan görünen kısmını hesap ettiklerinde bunca yol kat ettikleri dehlizlerin bir düzlem üzerinde değil kat kat olduğu anlaşılıyordu. Sin-Ammar, binlerce yıl evvel metro sistemiyle dağın altını birkaç kat delip hazineyi derinlere koymuş olmalıydı. İlerlediler. Kevin, bileklerini sıkan plastik bağı yumuşatmaya çalışırken Zara'dan yardım istemeyi düşündü ama onun gözünde yine yaş gördü. Ne oluyordu bu kıza? Bedenindeki çürükler geçmeye başlamış ama yüzünün rengi solmuştu. Her şey bitip de bu dehlizlerden çıktıklarında onunla başa çıkıp çıkamayacağını kestirmeye çalıştı. Dudağını buruşturdu; başa çıkması zordu. İzlemeye devam etti. Adımlarını atışındaki isteksizlikten gücünü yitirdiğini, yaşama sevincini kaybettiğini anlıyordu. İki gecede insan bu derece başkalaşabilir miydi? "Kitron'un başına gelenlerden etkilenmiş olmalı; belki de başka bir şey."

Heyecan ve adrenalinin arttığı son dehliz onları bir duvarın karşısına çıkardı. Böyle olmasına önce sevindiler, sonra üzüldüler. Sevinçleri yolun bitmiş olması ve doğru yere

geldiklerinin ispatı; üzüntüleri ise bomboş bir oda ve düz bir duvarla karşılaşmış olmalarındandı. Odanın her yanına baktılar. Sağdaki duvara yakın yerde küçük bir kum yığını vardı, o kadar. Sanki üzerinden birkaç avuç alınıp öylece bırakılmıştı. Sonra bütün odayı santim santim gözden geçirdiler. Selim gözleriyle, diğer beşi de elleriyle yoklamadık duvar bırakmadılar. Nafile, hiçbir şey bulamadılar. Bir düğme, bir gizli mekanizma, bir menivela... I-ıh. Yalnızca sesleri burada diğer koridorlarda olduğundan fazla yankı yapıyordu. Alperen öfkeyle homurdandı:

"İmkânsız. Hiçbir şey bulamayacağız!"

Diski yeniden incelediler, olmadı. Duvarları incelediler, olmadı. Kum yığınını eşeleyip dibini gördüler, ı-ıh!.. Selim Zara'nın kulağına mırıldandı:

"Kelimelere bakma zamanı!"

"Hayır, Yüce Baba'yı uyandırma zamanı!"

Ve avazı çıktığı kadar bağırdı:

"Yüce Baba, uyaaaaan!"

Zara'nın zekâsına şahit olmak hepsini etkilemişti. Çünkü ses yankılanırken odayı bir gürültü doldurdu. "...aaaan, ...aaaan, ...aan..." Ve yankıya karışan başka bir ses. Taşlardan biri yerinden oynamış da yeniden yerine oturmuş gibi. Zara ses titreşimlerinin bir yerlerde kurulu bir düzeneği harekete geçirdiğini düşünürken Vuslat mırıldandı:

"Yanlış cümle zelot! *Ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler...* demeliydin."

O sırada Alperen artık ezberlediği bu cümleyi, Hz. İbrahim'in inanç esaslarını sırasıyla ve yüksek sesle tekrar etti. *İçki içmeyen* ve *haddi aşmayanları* da ilave ederek; bir ayinde okunan ağır ilahilerin bas bariton edasıyla ve sesini Pavarotti'ye benzeterek. Alperen tekrarlarken yine gürültüler duydular, dört bir yanlarından:

"Takip ediniz İbrahim'i, ey temiz kalpli ve dosdoğru olanlar, ey sabredenler ve dilini koruyanlar, ey hoşgörü ve mer-

hamet sahipleri, ey içki içmeyen ve haddi aşmayanlar, iki dünyada zenginliğe erişinceye kadar."

Nihayet Zara Selim'in elindeki diski alıp figürleri yeniden gözden geçirdi. Selim'e baktı. Aynı şeyi düşündüklerini hissettikleri anda Selim okudu ve Zara haykırdı:

"(Ey) insan! Kulluk Allah'adır, O'na karşı gelme!"

"Yanlış Zara-san, Sümercesini söyleyecektin: *'nam-lu-ulu / bi-lu-da dingir-še-am / dingir-ra saĝ nu un-gal"*

Masaaki Selim'e baktı. Vaktiyle kilidin sesle açılacağını söylediğinde kendisine inanmamış, bunun masallarda olduğunu söyleyip bir de "Açıl susam açıl!" repliğini okuyarak alay etmişti. Selim sağ elinin başparmağıyla tebrik işareti yaptı. Çünkü Zara cümlesini bitirir bitirmez duvarda kol boyunda bir taşın yerinden hareket ettiğini gördüler. Sonra iki karışa iki karış olmak üzere taş ortadan ayrılıp yana kaydı. Tıpkı İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde diski koruyan zarf tablet gibi. "Aynı sistemle gizlenmiş kilit ve anahtarı; çok akıllıca!" Baktıkları taş, duvardan dört parmak önde çıkıntı yaparak sarkmıştı; bir gizli kasa mekanizmasının tıkır tıkır işleyişinin sesini çıkararak. Hepsi taşın yuvasına baktılar. Evet, işte oradaydı. Disk büyüklüğünde bir oyuk. "Kilidi bulduk!" Sevinç çığlıkları attılar. Ellerindeki diskin kabartmalarını inceleyince vaktiyle buradan çıkarıldığını veya burası için hazırlandığını hepsi anlamışlardı çünkü. Artık anahtar ellerindeydi. Hazineye açılacak son kapı. Maddi veya manevi... Hatta ikisi de... Selim Zara'nın tekrarladığı cümleyi düşündü. Ankebut suresindeki ayetle benzeşen cümlenin mealini yüksek sesle söyledi:

"(Ey) insan! Kulluk Allah'adır, O'na karşı gelme!"

"*O'na karşı gelme!* Acaba bu son cümle, Sin-Ammar'ın son ikazı mıdır? Sakın Allah'a karşı geliyor olmayalım?"

Bu soruyu diğerlerine de sorduğunda hepsi büyük bir tereddüdün eşiğine geliverdiler. Bunca emek çekilmiş, tehlike atlatılmış, uğrunda insanlar ölmüştü, şimdi vazgeçmek,

buradan eli boş çıkmak olur muydu? Oflayıp puflayanlar... Nasıl yani mealinde jest ve mimiklerle diğerlerini caydırmaya çalışanlar... Sonra bir an sessizlik oldu. Kimse diğerinin yüzüne bakmıyor, sanki bakışlarını kaçırıyordu. Herkesin aynı soruyu kalbine sorduğu andı: "Kapıyı açarsam O'na karşı gelmiş olur muyum?" En kolay vazgeçenler Kevin ile Zara oldular. Çünkü ikisi de artık hazinenin de, şifrelerin de peşinde olma hedeflerini yitirmişlerdi. Sonra Masaaki pes etti. Burada bir cinayetin katilleri yüzünden bulunuyordu, hazine aramak için değil. Alperen emniyet teşkilatının kendisine böyle bir görev vermediğini hatırladı. Bir tek Vuslat; Vedat Bayrak'a vereceği cevabı düşünüyordu. Selim ise kendinden emindi, Hz. İbrahim'in vahyini içeren tabletlerde Kur'an'daki ayetlerin benzerlerini bulacaktı. Ve o ses duyuldu:

"Eğer bu son ikaz ise ve bulacağımız şey insanlığın hayrına olmayacaksa ben vazgeçiyorum, hazine sizin olsun!"

Zara'ya bakanlar karardan değil de böyle bir kararı ilk onun dillendirmesinden dolayı şaşkındılar. Çünkü hiçbir Yahudi güce de, paraya da hayır demezdi. Yüzüne çevrilen hayret bakışlarını da anında cevapladı?

"Mossad istiyorsa kendisi gelip alsın!"

Bu cümleyle Zara'nın kendisinden böyle bir gücü veya hazineyi isteyen kimsenin kalmadığını ilan etmekte olduğunu bilen tek kişi Selim'di.

Kevin buradan hazineyle çıkmanın hayatlarına mal olabileceğini dillendirerek fikrini söyledi:

"Hazine Grup Kardeşlik'in eline geçerse dünyada din savaşlarının başlayacağından zerre şüpheniz olmasın."

Alperen, buradan eli boş döndüklerinde Vedat Bayrak'ın Vuslat'a başarısız deyip demeyeceğini düşünüyordu. "Demez!"

Masaaki şaka yaptı:

"Üç dinin ihtiyacı yoksa ben alayım!"

Bu sefer Selim yüksek sesle açık arttırmaya çıkardı:

"Hz. İbrahim'in Hanif akidesine Yahudilerin ihtiyacı var mı?"

Cevap Kevin'dan geldi:

"Elbette, ama ellerine geçerse Siyonizm uğruna kötü amaçlar için kullanacaklarından şüpheniz olmasın."

"Hıristiyanların ihtiyacı var mı?"

Zara karşılığını gönderdi:

"Hem de nasıl! Bir kaptırırsanız İncil şekil değiştirip dünyanın başına bela kesilir?"

"Müslümanların ihtiyacı var mı?"

Selim razı olmuştu:

"Yok, çünkü zaten onun söyleyeceklerini söylemekte."

"İçinizden mücevherlere ve tarihi takılara ihtiyacı olan var mı?

"Birkaç parça görsek fena olmazdı!"

"Neden, Japonların paraya mı ihtiyacı var Masaaki-san?"

"Hayır, sizler körseniz ışığı ben isterim diye söyledim!"

"Şamas neyinize yetmiyor?"

"İbrahim'in ışığından sana ne? Sahi sen neyin peşindesin? Aradığın katillerin birisi ölüp diğeri tarih olduğuna göre!"

Masaaki'nin hazineyi görmek isteme arzusu da, ona her ağızdan bir cevap yetiştirilmesi de elbette şakaydı. Yalnızca Vuslat, hem Kitron, hem de Christopher'ın faili mechul ölümlerini hatırlayıp Masaaki'nin Kudüs yolculuğundaki imalı cümlelerini yeniden düşündü. O sırada Alperen elindeki diski yuvasına yaklaştırıp hepsine tek tek baktı. Çevirmesi an meselesiydi. Hz. İbrahim'in mesajı hemen bir duvarın arkasında duruyordu. Belki Antiochos'un mücevherleriyle birlikte. Nefesler tutuldu. Herkes hem itiraz ediyor, hem de neyi bulduklarını şiddetle merak ediyorlardı. Nefisler ve şeytanlar kışkırtmak için her yandaydılar. Hiç toz bulunmayan odanın tavanından birkaç toz zerreciği Alperen'in eline döküldü.

Alperen son bir kez arkadaşlarına baktı. Hepsi "Açma!" anlamında başını sallıyorlardı. O sırada Selim acındırıcı bir tonda mırıldandı:

"Belki de zemin ayaklarımızın altından kayacak ve yalnızca birkaç tabletin üzerine yeniden kötü bir düşüş yapacağız cancağızım. Değer mi?"

Kalbini dinledi; söylediğine inanmadığı için gülümsedi; kapının ardındakileri görme merakı şiddetli bir arzuya dönüşmüş bütün benliğini sarmıştı. Belki diğerleri de aynı durumdaydı. Yine de açacakları kapının insanlığa hayır getireceğinden endişe duyuyordu.

Eli titredi. İyiden iyiye kararsızlaştı. Gönlü diski çevirmek istese de zihni karmakarışıktı. Tereddütle geçen her saniyede arzulara yenik düşüyorlardı. Ve ani bir hareketle kapıdan ayrıldı. Bir el kendisini geri ittirmiş gibi. Belki de iki bin yıl geriden bilge mimar Sin-Ammar'ın eliydi o. İyi ama bulmalarını istemiyorsa neden şifreleri ve diski hazırlamıştı? Belki de zamanı değildi. Değerli hatırasını açmanın vakti gelmemişti. İnsanlığı barıştıracak, savaşları bitirecek bir emanetti o ve şimdi yalnızca savaşları körükleyecekti. Alperen yüzünü arkadaşlarına döndü, avcundaki diske son bir kez baktı. Herkesin izleyebildiği ağır hareketler ile yukarıya doğru kaldırdı ve aniden zemin taşına çaldı:

"Sırrın adınla yaşasın bilge mimar!"

Disk yerde irili ufaklı altı parçaya bölünmüştü. Alperen parçaları toplayıp ayağa kalktığında avucunun içinde tahrip edilmiş bir tarihi eser tuttuğunun farkına vardı. Kendini suçlu hissetti. Mahcubiyetle herkesin yüzüne tek tek baktı. Her bir parçasını yanındakilerden birinin eline tutuşturdu.

Zara yüksek sesle *"nam-lu-ulu / bi-lu-da dingir-še-am / dingir-ra saĝ nu un-gal"* diyerek mermer kapağı kapatıyordu. Anahtar parçalandığına göre kilidin açıkta durması da gerekmezdi. Selim kapanan duvarın eski şeklini almasından sonra ellerindeki parçaları kastederek şaka yaptı:

"Hazinelerinize sahip çıkın ve sakın Allah'a karşı gelmeyin!"

Zara, gözündeki yaşı silip gülümsedi.

XLII

Birkaç gün sonra,
Tokyo, Fuchu, 08.00 (TSİ: 02.00)

"Şintoistler ölülerin ruhlarının bir "kami" haline gelerek yaşayanlar arasında dolaştığına, mezarlarında bekleyip çocukları ile torunlarının sevinçlerine, kederlerine ortaklık ettiklerine, onlara göz kulak olduklarına inanırlar. Böylece ölünün ruhu bazı doğa olaylarını yönetir, doğumları ve ölümleri kontrol eder, bereket getirir, mevsimlerin oluşmasını sağlar, afetleri ve kıtlıkları meydana çıkarır yahut geride kalanları koruyup kollar."

İnançlar Ansiklopedisi'nden

Masaaki, Keiko'nun ofisini terk ettiği gibi buldu. Bir an evvel onun muazzep ruhunu serbest bırakmak istiyordu. Odaya girdiği sırada telefonunda bir mesaj gördü.

"Masaaki-san,

Bir Japon güvercini için bir Fransız kekliği ve bir Kudüs şahini çok değil midir?

"Sare"

Zeki kız, olup biteni keşfetmiş, ona hesap soruyor, *"Kekio'ya karşılık Christopher'ı sen öldürdün, Kitron'u sakat bıraktın, biliyorum!"* diyordu. Adını Sare diye yazdığına göre Kitron'un intikamı için Tokyo'ya gelmesinden endişe duymasına gerek yoktu. Ama ya gelirse?

Keiko'nun masasına oturdu. Önce üzerinde $Z\text{-}E\text{-}M$ yazan kamaya, sonra Kekio'nun çerçevede gülümseyen resmine baktı. Sonra da İstanbul'da olup bitenleri düşündü: "Ne yaptıysam Japon halkının onuru için yaptım!"

Asla cinayet değildi eylemi, hayır, böyle düşünmüyordu. Yaptığı şey bir cezalandırmaydı. Buna asla cinayet denemezdi. Belki bir ödeşme, başarılı bir uluslararası işbirliği neticesinde... Keiko'nun resmine içini dökme ihtiyacı duydu:

"Ah, Keiko-san; keşke o Sümer tabletini hiç okumasaydın! Bugün sen de, dünyanın uzak coğrafyalarındaki bazı ihtiraslı insanlar da ölmeyebilirdi. Sevgili Keiko; amirlerime katillerinin cezalandırıldığını söyledim. Tutuklanacak bir suçlu kalmamıştı çünkü. 2 Haziran günündeydi. Her şey öğlen Üsküdar'daki cami müştemilatında Alperen ve Vuslat'la konuşurken Christopher ile Kitron'un Adıyaman'dan akşam uçağıyla döneceklerini öğrenmemle başladı. Ertesi sabah Urfa'ya gidecektik. 'Madem Christopher ile Kitron İstanbul dışında, ben de gidip Kapalıçarşı'yı bir dolaşayım!' bahanesiyle yanlarından ayrıldım. Bazı planlar yaparak Üsküdar Meydanı'ndan Kuzguncuk istikametinde yürüyordum. Paşalimanı'na geldiğimde zihnimdeki her şeyi daha detaylı şekilde gözden geçirmek istedim. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin sahildeki Beltur Cafe'sine girdim. Laptopumu açıp önce internetten Adıyaman uçağının iniş saatine baktım. 21.10'da Sabiha Gökçen'e. Google Earth ve İETT'nin yol kameraları yardımıyla Sabiha Gökçen'e doğru giden yolları kontrol ettim. Altunizade kavşağı yakınındaki metro inşaatı amaca uygun görünüyordu. Tabii eğer Christopher ile Kitron 15 Temmuz Şehitler Köprüsü'nden geçecek olurlarsa. Fatih Sultan Meh-

met Köprüsü'nden giderlerse diye de Kavacık yakınlarında bir inşaat alanının görüntülerine baktım. Her iki şantiyenin de büyük projektörleri vardı ve internette ulaştığım bilgilere göre gece çalışmaya devam ediyorlardı. Bir işçi tulumu temin etmem gerektiğini düşündüm. Kolaydı. Türkiye'deki bir şantiyeye Japon mühendis kılığıyla girmek çocuk oyuncağıydı. Belimdeki tabanca iş görmeyecekti, mutlaka bir keskin nişancı tüfeği temin etmeliydim. Ortadoğu'da sürüp giden savaşlar sebebiyle bu da kolaydı; usulünü bildikten sonra internetten bile satın alınabiliyordu. Amerikan yapımı 408'lik bir Chey-Tac ilanını bulmam fazla zamanımı almadı. Yine de, 12 kilo ağırlığı taşımaya üşendim. Hepsi hepsi 150 metreden hedef düşürecektim, iki kilometre menzil israf olurdu. Sitenin reklamını yaptığı diğer silah, Vietnam Savaşı'ndan bu yana bilinen bir tüfekti; Dragunov. Sovyetler'in Afganistan işgalinde ve Avrupa'nın göbeğindeki Müslüman soykırımında Bosna'da çok iyi neticeler verdiğini biliyordum. Sovyetler Birliği'nden geliyordu ve Ortadoğu'daki savaşlar için pek çok sayıda teröristin elinde ABD mamulü M-24'lerle birlikte şimdilik bundan vardı. Dürbünüyle 1300 metre menzile hükmediyordu 7.62 kalibre mermi kullanıyordu ve ağırlığı da beş kilodan azdı. Dört saat içinde TEM Pendik sapağında teslim şartıyla kredi kartından kaparo ödeyip silah işini hallettim. Sırada araç vardı. Paşalimanı Beltur Cafe'den çıkmaya hazırlandığım sırada fırsat ayağıma geldi. Yan masada ikiz bebekli bir aile oturuyordu. Durmadan ağlayan bebekler anneyi de, babayı da huzursuz etmişti. Baba bebeklerden birini kucağına aldığı sırada elindeki araba anahtarını masanın köşesine bıraktı. Hesabı ödeyip çıkarken anahtarı avuçlayıvermek hiç de zor olmadı. Ver elini havalimanı.

Gelen Yolcu salonunda Kitron ile Christopher'ı gördüğümde her ikisinin de beklediğimden daha uzun boylu olduklarına şaşırdım. Seninle Christopher'ı yanyana hayal ettiğimde içim ezildi. Alçak herif seni aldatmıştı. Üstelik hiçbir şey

olmamış gibi Türkiye'de elini kolunu sallayarak geziyordu. Kitron ise çevresiyle fazla ilgilenen bir tipti. İkisini birlikte biraz sonra cehenneme gönderecektim ama valenin getirdiği araca yalnızca Christopher bindi. Önce buna üzüldüm ama böylesi iyi oldu. Çünkü ikisinin birlikte ölmesi beni şüpheli yapabilirdi. Birer birer ölmeleri hâlinde kimsenin aklına milletinin intikamını alan bir Keisatsu-chō gelmezdi.

Sultanbeyli gişelerine kadar uzaktan Christopher'ın aracını takip ettim. Gişelerden sonra Fatih Sultan Mehmet Köprüsü yerine Çamlıca istikametine devam ettiğini görür görmez sollayıp Altunizade'ye yöneldim. İyi bir performans gösterirsem yerimi aldıktan sonra silahımı hazırlamam için tam dört dakikam olacaktı. İlk çıkıştan çıkmam, aracı park etmem, şantiye sınırında kalan üst geçitte yerimi almam ve tam beş dakika. Derin bir nefesten sonra Dragunov'un dürbününü gözüme dayadığımda Christopher'ın arabası da uzaktan görünmüştü. Sürati 130 olmalıydı. Yol aydınlatması aracın içinde onu görmemi sağlayasıya kadar yaklaşmasını bekledim, bekledim... Nefesimi tuttum. Gözümü kırpmadan izliyordum. Bir... İki... Üç... Dört... Ve evet, işte kellesi görüş menzilimdeydi. Başparmağım, kalbimdeki öfkeyi küçük bir hareketle tetikleyiverdi:

'Keiko-san, ruhun huzura ersin!'

Aracın nasıl yuvarlandığını, başka hangi araçlara çarptığını yahut o andaki dehşeti izlemeye vaktim yoktu. Yalnızca Christopher'ın parmaklarını hayal ettim. Yine golf topu çeviriyor olmalıydı.

Üç çeyrek sonra Dragunov, yedek şarjörüyle birlikte Boğaz'ın derinliklerindeydi. Dört saat sonra da araç Paşalimanı'nda park etmiş vaziyette bekliyordu. İçinde ikizler için çift çift oyuncaklar ve giyeceklerle birlikte..."

Masaaki bütün bunları hatırlarken Keiko'nun ruhunun odada dolaştığını hisseder gibi olmuştu. Teşekkür eden bir

mutluluk uçuşunda... Gerisini, ruhun kendisini duyduğuna inanarak anlattı:

"Kitron'a gelince, sevgili Keiko-san, o senin katilin olması bir yana, şu elimdeki kamanın sahibine hizmet ettiği için bile cezalandırılmayı hak etmişti."

Kekio'nun kalbine saplanan kamanın üzerindeki İbranice harflere baktı. Z-E-M. Jarusalem Gold'u hatırladı.

"Ilık bir bahar akşamıydı, sevgili Keiko-san. Kudüs'te Süleyman Mabedi'nin altın kubbesi ışıl ışıl parlıyordu. Sınırdan girerken Yüce Efendi dedikleri Zelot - Elazer - Mikael'in çok gecikmeden bizi bulacağını tahmin ediyorduk. Otelde Mossad'ın kol gezdiğini görünce tahminde yanılmadığımızı gördük. Hazırlıklarımı yapmış ve restoranın bahçe bölümüne geçmiştim. Burası otele giriş ve çıkışların en iyi izlenebildiği yerdi ve Vuslat ile Alperen'in arkasından peş peşe üç siyah aracın çıkışı dikkatimi çekti. El telsizleriyle donanmış adamların oturduğu araçlardan birini de Kitron'un kullanmasına çok sevinmiştim. Takibe bir taksiyle başladım. Kitron'un Zeytindağı'nı gören şehitlik duvarına bitişik yol kenarında park ettiği aracının yanından geçerek dört kilometre sonra taksiden indim ve aksi istikamette seyreden araçlardan birini gözüme kestirdim; damperli bir kamyon. Şoförü ahmak bir İsrailliydi. Yanına oturup da birkaç kelime edince karısından şikayete başlayacak kadar da boşboğazdı. Kitron'un aracına yaklaştığımızda adamın ensesine bir uyuşturucu şırıngasını boşaltıp direksiyonu kendim tutmaya başladım. Adam yarım saat boyunca kendinde olmayacaktı ama iğneden sonra vücudu kasılacak ve ayağı gaza var gücüyle basacaktı. Geriye yalnızca direksiyonu tutmak ve uygun zamanda yol kenarındaki aracın üzerine çevirmek kalıyordu.

Kamyon önce ışıklı bir alandan geçti, gecenin o vaktinde Hıristiyan hacılar için yol kenarında renkli kumla dolu kavanozlar ve *'Yüzde Yüz Ürdün Nehri'nden'* etiketiyle şişelenmiş sular satan bir ihtiyarı sıyırdı ve Kitron'un aracına

yöneldi. Artık kamyondan atlama zamanıydı. Birkaç takladan sonra doğrulup kalktığımda Kitron'un aracı pestile çevriliyordu. Baktım, aracın içinde acıyla kıpırdanıyor, kurtulmaya, dışarı çıkmaya çalışıyor... Fal taşına dönmüş gözlerini yakından görmek için yanına vardım. Sevgili Keiko-san, kurtarmam için bana yalvarışını görmeliydin. Hayır, ruhun huzur bulsun diye ona yardım etmedim ve son bir kez senin adını suratına haykırıp oradan ayrıldım. Köşeyi dönerken dönüp baktığımda yanında bir aracın durduğunu gördüm. İçinden telaşla Zara iniyordu.

Sevgili Keiko-san, umarım çabalarım sonunda seni özgür kılmıştır."

Bütün yaşananlardan sonra;

Türkiye'de 7 Haziran tarihli gazetelerde AA kaynaklı *"Ava Giderken Avlandılar"* başlığıyla haberler yer almış ve hemen hepsi Adıyaman-Diyarbakır yolunda dokuz teröristin etkisiz hâle getirildiğini, sağ kalan tek teröristin de tuzağa düşürmek istedikleri siyah VIP minibüstekiler tarafından tuzağa düşürüldüklerini itiraf ettiğini yazmıştır.

Zara, Sare adıyla Filistin'de yetim ve kimsesiz çocukların dini eğitimiyle ilgilenmektedir.

Selim, İlahiyat Fakültesi'nin en müzmin bekârı unvanıyla doçentlik payesine yükselmiştir.

Alperen ile Vuslat, oğulları İbrahim'i büyütmekte ve yaz tatillerinden birini Tokyo'da geçirmek üzere Masaaki ile yazışmaktadırlar. Tabii Vuslat, Vedat Bayrak'tan izin alabilirse...

Süslü, Adıyaman'da polis sorgusundan geçmiş, Amerika'ya döner dönmez de Bilgi Operasyonları Merkez Direktörlüğü'nden kendi isteğiyle ayrılmıştır. Kızının gözetiminde alkol tedavisi görmektedir.

Kevin, CIA'deki görevine başarıyla devam etmekte ve Başkan'ın güvendiği isimlerden biri olarak bilinmektedir.

Kitron, uzunca bir süre hastanede yatmış, sağ ayağından aksak ve sol kolundan çolak kalmıştır. Kudüs'te çıkan radikal bir gazete haberine göre Haham Elazer Mikael'den sonra dağılan Zelotlar örgütünü diriltmeye çalışmaktadır.

Donald Furlan, hâlâ müstakbel papa adayları arasındadır. Vatikan onun aleyhinde basına yansıyan haberleri daima yalanlamaktadır.

Masaaki, başarılarından ötürü Japon İmparatoru tarafından şeref nişanı verilen en genç Japon unvanını taşımaktadır. Her Mayıs sonunda Keiko'nun mezarına gidip sakura bırakmayı adet edinmiştir.

Grup Kardeşlik, hâlâ bütün dünyada gizli faaliyetlerini sürdürmekte ve yılda bir defa ünlü bir otelde yapılan toplantıları dünya basınında gündem oluşturmaktadır.

Zelotlar örgütü, son yıllarda Mossad tarafından sıkı takibe alınmış ve radikal eylemlerine son verilmiştir.

KAYNAKLAR

Kur'an-ı Kerim Meali, TDV., İstanbul, ts

İncil / Yeni Ahit (Ahd-i Cedid), Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 2015

Tevrat / Eski Ahit (Ahd-i Atik), Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 2011

Adalı, Selim F.; T. Ali Görgü, *Babil Yaratılış Destanı – Enuma Eliş*, İstanbul, 2016

– *Sümer Kral Destanları*, İstanbul, 2016

Aslan, Reza, *Zelot: Nasıralı İsa'nın Hayatı ve Dönemi*, (trc. Nalan Tümay), İstanbul, 2014

Aydın, Nafiz, *Büyük Sümerce Sözlük*, TDK Yay. Ankara, 3013

– *Hammurabi Yasaları*, İstanbul, 2017

Bakkal, Ali, *Hz. İbrahim Sempozyumu Bildirileri: 1997*, Urfa, 2007

Cezuli, Ebubekir b. Süleyman, *Delail-i Hayrat Şerhi: Kara Davud*, İstanbul, 2015

Crawford, Harriet, *Sümer ve Sümerler*, Ankara, 2015

Çığ, M. İlmiye, *İbrahim Peygamber: Sumer Yazılarına ve Arkeolojik Buluntulara Göre*, İstanbul, 1997

– *Kur'an, İncil ve Tevrat'ın Sumer'deki Kökeni*, İstanbul, 1995

– *Uygarlığın Kökeni Sumerliler 1: Tarihte İlk Edebi Eserlerden Seçmeler*, İstanbul, 2007

Albayrak, İrfan, *Kültepe Tabletleri V*, TTK Yay. Ankara, 2006

Bilgiç, Emin – Bayram, Sabahattin, *Ankara Kültepe Tabletleri*, TTK. Yay, Ankara, 1995

Güler, Selahaddin E., *Hz. İbrahim: Hayatı, Urfa ve Harran'la İlişkisi*, Urfa, 2007

Harman, Ö. Faruk, *"İbrahim"* DİA, c. 21, s. 266-272. İstanbul, 2000

Heller, Erdmute, *Arabeskler ve Tılsımlar*, İstanbul, 2000

Hrouda, Barthel, *Mezopotamya*, İstanbul, 2017

Jursa, Michael, *Babilliler*, İstanbul, 2017

Karadağ, Osman, *Sümerler ve Sonrası*, Ankara, 2014

Kramer, Samuel Noah, *Sümerler*, İstanbul, 2002

– *Sümerlerin Kurnaz Tanrısı Enki*, İstanbul, 2000

– *Tarih Sümer'de Başlar*, İstanbul, 2014

Kuzgun, Şaban, *İslam Kaynaklarına göre Hz. İbrahim ve Hanifilik*, İstanbul, 1985

Kürkçüoğlu, Cihat, *İnançlar Diyarı Şanlıurfa*, Urfa, 2000

Laç, A. Şeref, *Hz. İbrahim (aleyhisselam) ve Nemrut*, İstanbul, 2015

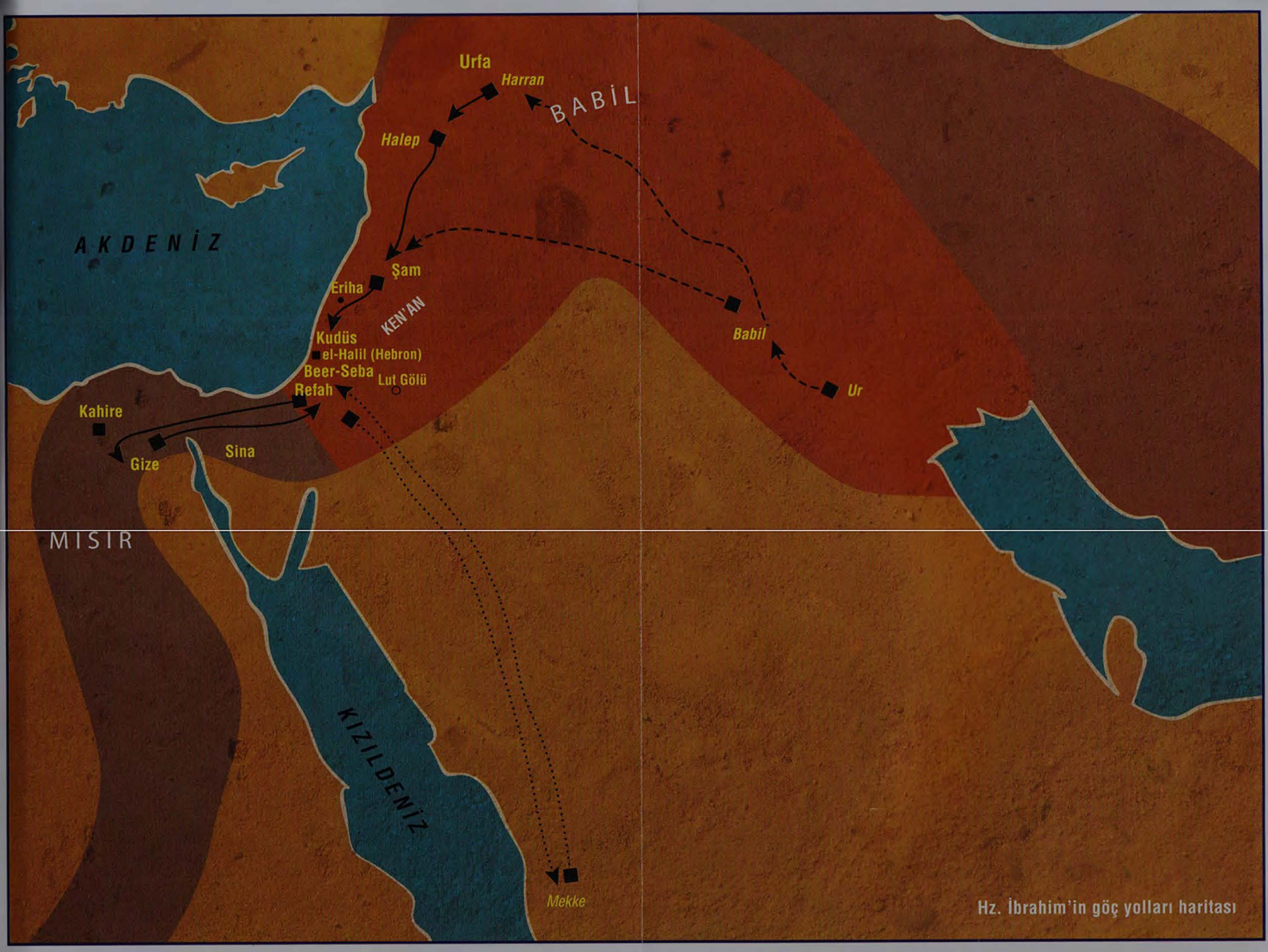
Ramazanoğlu, M. Sami, *Hz. İbrahim Aleyhisselam*, İstanbul, 1983

Reynolds, John Lawrence, *Gizli Örgütler*, İstanbul, 2007

Sitchin, Zecharia, *Onikinci Gezegen*, İstanbul, 2016

Schimmel, Annemarie, *Sayıların Gizemi*, İstanbul, 2017

Tekin, Arif, *Sumerlerden İslam'a Kutsal Kitaplar ve Dinler*, İstanbul, 2005

Hz. İbrahim'in göç yolları haritası

Karısı Saray, Avram'a çocuk verememişti. Saray'ın Hacer adında Mısırlı bir cariyesi vardı. Saray Avram'a, (...) "Lütfen cariyemle yat, belki bu yolla bir çocuk sahibi olabilirim" dedi. Avram Saray'ın sözünü dinledi. (...) Rabb'ın meleği (hamile kalan Hacer'e) (...) "Bir oğlun olacak, adını İsmail koyacaksın. (...) Herkes ona karşı çıkacak, kardeşleri onunla hep çekişme içinde yaşayacak" dedi (Tevrat, Tekvin, Bâb 16).

İbrahim'in biri köle, biri de özgür kadından iki oğlu vardır. (...) Bu kadınlar iki antlaşmayı simgelemektedir. Biri Sina Dağı'ndandır, köle olacak çocuklar doğurur; bu Hacer'dir. Oysa göksel Yeruşelim özgürdür, annemiz odur.(...) İşte böyle kardeşler, bizler cariyenin değil, özgür kadının (Sara'nın) çocuklarıyız (İncil, Galatyalılar 4/21-31).

Dünyanın en eski medeniyetlerine ev sahipliği yapan Ortadoğu... İnsanlığın beşiği ve Hz. İbrahim'in ayak izlerini taşıyan yurtlar... Ve Müslümanlar üzerinden süregiden savaşlar... Bir bakıma Hz. İbrahim'in mirası peşindeki evlatlarının amansız mücadelesi... Ortadoğu'da yalnızca fikirler, inanışlar, canlar değil, tarih de bir katliamın pençesinde. Artık hakikati görenler, Irak ve Suriye'de birinin kanı toprağa akarken uzaklarda kanı bitlenen birilerini, burada bir kurşun namludan fırladığında meçhul ülkelerde kabaran cüzdanları, burada annelerin ağıtları gözyaşlarına karışırken bir yerlere gizlice kaçırılan tarihi mirası fark edebiliyorlar. Oynanan oyuna insanlığın geçmişiyle hesaplaşması deniyor ama hakikatte geleceğini belirleme potansiyeline sahip.

Elinizdeki kitabı yalnızca Roma, Kudüs ve İstanbul ekseninde bir casusluk romanı olarak değil, aynı zamanda Mezopotamya'nın sosyal, siyasi ve sanatsal tarihi gibi de okuyacaksınız. İskender Pala'nın her zamanki yetkin kaleminden nefes nefese bir polisiye...

kapı
Kapı No: 586
İskender Pala Bütün Eserleri: 73

www.kapiyayinlari.com
/kapiyayinlarioffical
/kapiyayinlari
/kapiyayinlari

9 789752 448308

25₺